

"Harika bir gerilim. Wolfe t  ylerinizi diken diken ediyor. ★★★★★"
Kirkus Reviews

LESLIE WOLFE

SESSİZ G  L

SESSİZ GÖL

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

SESSİZ GÖL

LESLIE WOLFE

ÇEVİRİ: KORAY SOMAY

SESSİZ GÖL

Özgün Adı: The Girl From Silent Lake

Yazan: © 2021 Leslie Wolfe

Çeviri: Koray Somay

Mizanpaj ve Kapak Tasarımı: Bahadır Erşık

Kapak fotoğrafı: Casey Horner

1. Baskı: Ağustos 2022

ISBN: 978 625 8029 19 2

Türkiye Yayın Hakları: Yeni Film Yayın Dağıtım ve Pazarlama A.Ş.
Orman Kitap Yeni Film A.Ş. markasıdır.

Adres: Maslak Mah. Maslak Meydan Sok. Beybi Giz Plaza No: 1
Kat: 15 Daire No: 55 Sarıyer 34398 İstanbul
Tel: (212) 322 8610

e-posta: info@yenifilm.com.tr Sertifika No: 45113
www.yenifilm.com.tr - www.ormankitap.com

Basım Yeri: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık San.Tic.Ltd.Şti.
Beylikdüzü OSB Orkide Caddesi No: 1/Z Beylikdüzü İstanbul
Tel: (212) 671 6151 Sertifika No: 52098

Bu kitap ilk olarak 2021 yılında Birleşik Krallık'ta Bookouture adıyla faaliyet gösteren Storyfire Ltd. tarafından yayımlanmıştır. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Storyfire Ltd. ile Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla yapılan anlaşmalar çerçevesinde alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap yayıncının yazılı izni olmaksızın kısmen veya tamamen hiçbir yöntemle basılamaz, çoğaltılamaz, dijital ortama taşınamaz.

TEŞEKKÜR

Yargı sisteminin inceliklerinde bana ustalıkla rehberlik eden New York'un yılmaz hukuk savunucusu arkadaşım Mark Freyberg'e en içten teşekkürler.

BÖLÜM BİR

Sessizlik

GÖZYAŞLARI İÇİNDE ONU İZLİYORDU. Kalbi göğüs kafesinden fırlayıp çıkacak gibi hızlı atıyordu, kendini kurtarmaya çalışmaktan plastik bağlar bileklerini kesmişti. Adam bir tepsiye bazı nesneler koyarken ona arkası dönüktü, çıkan yumuşak metalik çınlamalar hayra alamet değildi. Sesler kadının kanını dondurdu ve düşüncelerini saf ve katıksız bir korku girdabına sürükledi.

Yaşlarla dolu gözlerini bir an için kızına çevirerek ona umut ve cesaret aşılamaya gayret etti. Sekiz yaşındaki kızı Hazel, onunkinden sadece birkaç metre ötedeki bir sandalyeye bağlıydı. İnliyordu, aldığı her nefeste minik göğsü inip kalkıyordu. Gözleri birbirine kenetlendiğinde Hazel'in hıçkırıkları daha da yükseldi, ağzına bağlanmış eşarp sesini boğuklaştırıyordu ama yine de adamın dikkatini çekecek kadar yüksekti.

"Bu kadar mızızlanma, yeter." diye emretti alçak bir sesle. Döndü ve Hazel'a doğru birkaç kararlı adım attı, sonra durdu. Tehditkâr gözleri onun minik kızından sadece birkaç santim uzaktaydı.

Alison donakalmıştı.

Adam, Hazel'ın uzun saçından bir tutamı kavrayarak parmaklarının etrafına doladı ve onunla oynadı, sonra eğildi ve onun kokusunu içine çekti. Kızın korku dolu bakışları onu eğlendiriyor gibi görünüyordu. Saçını bıraktı ve başparmağıyla

çocuğun yanağındaki bir damla yaşı sildi, sonra tuzlu sıvıyı yaladı ve tatmin olarak inledi.

"Ağlama," diye fısıldadı, "annen seni çok seviyor, değil mi?"

Hazel başka bir ses çıkaramayacak kadar korkmuştu ve susuyordu, ama gözyaşları yanaklarından hafifçe süzülüp eşarba ıslatmaya devam ediyordu. Adamın sesinde, bu sözleri fısıldayarak söylemesinde ürkütücü bir şey vardı, içinde beliren önseziyi düşündükçe Alison'ın omurgasından aşağı kontrol edilemez ürperti dalgaları yayılıyordu.

"Lütfen," dedi Alison, "o sadece küçük bir kız."

Adamın ağzının kenarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Küçük bir kız, değil mi?" Sonra neredeyse acı bir sesle ekledi. "Her zaman öyledirler."

Sonra onlara arkasını döndü ve tepsiye konan nesnelerin çınlamaları soğuk sessizliği yeniden kapladı.

Bir anne ve kızını kaçırıp uzak bir kulübede rehin tutabilecek birine hiç benzemiyordu, ormanda yaşayan, paçavralar giyen bir canavar değildi. Tıraş olmuştu ve pahalı tıraş losyonu kokuyordu, üzerinde yeni, pahalı giysiler vardı ve onları götürdüğü kulübe temiz ve genişti. Yegâne tuhafılık, bu kulübede bir süredir yaşandığı belli olmasına rağmen, etrafta neredeyse hiçbir kişisel eşyasının olmamasıydı.

Sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibi rahattı ve yaptıklarına oldukça alışkın görünüyordu. Kıza satın almak istediği bir mobilya ya da sanat eserini inceliyormuş gibi bakıyordu, hareketlerinde hiçbir tereddüt ve kara gözlerinde de en ufak bir korku yoktu.

Alison'ın bakışları, adamın geniş omuzlarından ve kuzguni siyah saçlarından lekesiz beyaz duvarlara ve karo zemine kaydı. Odanın uzak köşesinde, kapının yanında, kırmızımı-sı-kahverengi bir şeyle lekelenmiş açık gri, gözenekli sıva gözüne çarptı. Gözlerini, granit karoların arasındaki derzlerden bir sıvı birikintisi gibi ilerleyerek duvara gelince duran ve ilk başta daha büyük olduğu belli olan lekenin bulunduğu o noktadan alamıyordu.

Granit karoları temizlemiş olmalıydı, ancak sıvı, sanki o katta olanlara ranıklık etmek için derzin rengini kalıcı olarak bozmuştu.

Kan.

Alison, beynini yeni bir panik dalgasının ele geçirdiğini hissetti. Kendini kontrol etmeye, kafasında koşuşturup duran düşünceleri bir parça da olsun bastırıp komutayı eline almaya çabaladı. Yavaşça nefes aldı, havayı birkaç saniye ciğerlerinde tutarak dışarı verdi.

Annesinin hatırası zihnini işgal etti, tarçın kokusu ve sesinin yumuşak tonuyla ona, "Neden ta Pasifik Sahili'ne tatile gidiyorsunuz? Tek başına, küçük bir kızla, bu güvenli değil, tatlım. Bu günlerde değil. Artık değil. Neden sen ve ben Hazel'ı Savannah'ya götürmüyoruz?" demişti.

Annesinin, hafızasında yankılanan sesi, gözlerinin yaşlarla yanmasına neden oldu. Olacakları biliyor muydu? Belki de annesi, Alison'ın hiçbir zaman umursamadığı, annesinin Cajun kökenine atfettiği asılsız batıl inançlardan başka bir şey olmayan esrarengiz uyarı işaretlerinden birini, kanlı bir ay veya lekeli bir gün batımı görmüştü.

Ah, anne, diye düşündü, eve döndüğümüze dair bir işaret de görüyor musun?

Bir kez daha derin bir nefes aldı ve iradesini güçlendirmeye çalıştı. Bağları tekrar çekiştirdi ve bağlar bileklerinin derisini kestiği için yüzünü buruşturdu. Ahşap bir sandalyeye oturuyordu, elleri sırtının arkasında bağlıydı. Ayak bilekleri sandalyenin kare, kalın bacaklarına sabitlenmişti ve ayak bileklerini bükerek bağları koparmak için kendisini ne kadar zorlarsa zorlasın, yaptığı tek şey etinin daha da kesilmesi oluyordu.

Adam, dönüp ona yaklaştığında, kızının iyiliği için sakinliğini olabildiğince uzun süre koruma kararına rağmen, kadın inledi ve başını salladı. Adamın ona doğru attığı her adımda vücudunu bir panik dalgası sardı, gözleri adamın taşıdığı gümüş tepsiye, ardından onun sandalyesi ile Hazel'unki arasına ittiği dört ayaklı tabureye ve tepsinin üstüne koyduklarına kaydı.

Kara gözbebeklerindeki ifadeyi, soğuk gülümsemesinin ardındaki anlamı okumaya çalışarak doğruca ona baktı. Anlamaya başladığında, kontrol edilemeyen hıçkırıklar nefesini keserken, vücudunu kaplayan dehşet mutlak ve acımasız hâle geldi.

Onları asla bırakmayacaktı. Gözlerinde ölüm yazılıydı, sessiz bir cezanın infazını, kana susamış bir gülümsemeyle ve keyifli bir pazar günü etkinliğine dalmış bir adamın sıradan tavıyla yerine getirir gibiydi.

Zavallı bebeğim, diye düşündü, bu olamaz. Bunun olmasına izin veremem.

Kendini kurtarmak için çılgınca savaştı. Sandalyenin, ağırlığı altında kırılabileceğini umarak kendini yere attı.

Sertçe düştü, düşme bir an için ciğerlerindeki havayı boşalttı. Adam, onu, etini ezen acımasız parmaklarıyla yakaladı ve kolaylıkla geri kaldırdı.

"Hayır, hayır!" diye yalvardı, kendi gözyaşlarıyla nefesi kesilerek. "Lütfen, bırak bizi. Te-tekelime etmeyeceğiz, yemin ederim."

Cevap vermedi; onun sözlerine tek tepkisi gülümsemesinin genişlemesiydi. Alison sustu. Adam tepsiden kemik rengi bir tarak alarak saçlarını çatırdayana kadar taradı. Zihni hızlandı, sonrasında ne olacağını tahmin etmeye çalıştı, Hazel'a değil de ona odaklandığına minnettardı.

Sadece kızımın gitmesine izin verse, diye düşündü, boğulan bir adamın bir kamışa tutunması gibi gerçeküstü bir umuda tutunarak.

Saçını önden arkaya kadar ortadan ayırdı ve uzun buklelerini iki eşit parça hâline getirdi. Parmakları saçlarına ya da tenine her dokunduğunda titriyor, dişleri takırdıyor, darbenin ne zaman ve nasıl olacağını bilmediğinden tüm varlığı isyan ediyordu. Sadece olacağını biliyordu. Yakında.

Yavaşça, sabırla, görünüşe göre aktivitenin tadını çıkararak, sessizce bir ninni mırıldanarak saçlarını örmeye başladı. Onun hareket etmesini izlemek, deneyimin onu değiştirdiğini görmek, parmaklarının saç derisine değdiğini hissetmek, bir an önce

uyanmayı ummaktan bile vazgeçtiği, uyanırken görülen bir kâbus gibiydi.

“Neden?” diye fısıldadı, başını hafifçe ona çevirerek.

Kafasını yerinde tutmak için saçlarını çekiştirirdi. “Hareket etme. İsimiz neredeyse bitti.”

Örgüyü bitirdiğinde, deriye benzeyen ve minik tüylerle süslenmiş alışılmadık, el yapımı bir saç tokasıyla saçlarını tutturdu. Sonra sol tarafına geçti ve aynı tanıdık melodiyi mırıldanarak tekrar örmeye başladı.

Melodiyi bilmesine rağmen bir süre ne olduğunu çıkaramadı. Ama sonra zihni, çılgınca, onun mırıldanmalarının üzerine şarkı sözlerini aklına getirmeye başladı. İçindeki sesi takip ederek gözyaşlarını yuttu ve yumuşak bir şekilde şarkıyı söylemeye başladı.

“Eğer o alaycı kuş ötmezse, annen sana bir taç ala...”

Adamın şarkı söylemesine verdiği tepkiyi görünce donakaldı. Umduğu gibi onu yumuşatmak yerine, yüz hatlarını taşa çevirmişti, derisinin altında kasları kasılarak düğümlenmiş gibiydi, bakışları yoğunlaşmıştı, yumruklarını sıkmaktan eklemeleri çatırdıyordu.

“Söyle.” diye emretti ama sesi dudaklarından sadece bir inilti olarak çıktı. “Şarkı söyle, lanet olasıca!” diye bağırdı, yarım kalan örgüyü kavrayıp Alison’ı dönüp kendisine bakmaya zorlayarak.

Hazel çığlık attı; ağlamaklı hıçkırıklar arasında çabucak yok olup giden kısa, boğuk bir çığlık.

Alison’ın şarkı söylerken sesi titriyordu ama adam buna aldırmıyormuş gibi görünmüyordu.

“Eğer o elmas yüzük pirince dönerse, annen sana bir ayna alacak.” diye devam etti, sonra burnunu çekip, “Lütfen, sana yalvarıyorum.” dedi.

“Şarkıya devam et!” diye bağırdı.

Titredi, çok iyi bildiği sözler bir anda hafızasından silinmiş gibiydi.

“Şarkıyı söyle!” diye tekrarlardı, sesi tavizsizdi. Saçlarını örme-yi neredeyse bitirmişti; peki sonra ne yapacaktı?

Lütfen, Tanrım, bebeğime dokunmasına izin verme, diye sessizce dua etti. Sonra sesi bir şarkıdan çok bir sızlanma şeklinde çıkarcasına şarkıya devam etti. "Ve eğer o ayna kırılırsa, annen sana..."

Alison, adam tokayı ördüğü saçına sarınca şarkı söylemeyi durdurdu. Fena hâlde titriyordu ve pencereden giren öğleden sonra güneşinin ışığına rağmen üşüdüğünü, hatra donduğunu hissetti. Ölüm sessizliğinde, pencerenin dışındaki kuşların, ısırsız kulübenin duvarları arasındaki kabustan habersiz, şakımasını duydu.

Adam uzun, dolu dolu bir an için Hazel'a baktı, sonra uzanıp küçük kızın saçına dokundu. Bir sonraki adımının ne olacağını düşünüyor gibiydi.

Alison nefesini tuttu, düşünceleri çılgına dönmüş durumdaydı. *Hayır, hayır...*

Sanki yalvarışını duymuş gibi, Alison'a doğru yürüdü ve tam önünde durdu. Başka bir şey söylemeden ya da yapmadan uzun bir süre yüzünü inceledi.

Alison yutkundü, boğazı tarifsiz bir korkuyla sıkıştı ve kendini biraz daha şarkı söylemeye zorladı. "Ve eğer o at ve arabası yere düşse de yine de en tatlı bebek sen olacaksın..."

Hiçbir uyarıda bulunmadan bluzunu yırtarak açtı. Nefesi kesildi, ayaklarını yere dayayarak kendini ondan uzaklaştırmaya çalıştı, ama adam onu yerinde tuttu, eli çıplak tenini yaktı.

"Lütfen, kızımın önünde olmasın." diye yalvardı. "İstediyim her şeyi yaparım."

Keşke Hazel olacaklara tanık olmak zorunda olmasaydı. Keşke onu böyle görmek zorunda olmasaydı.

Adamın gülüşü boş duvarlarda yankılandı. Yüzüne yaklaştı, o kadar yakındı ki, sıcak nefesini yüzünde hissetti.

"İstediyim her şeyi yapacağımı biliyorum." dedi hâlâ gülerken. "Hazır mısın?"

Vadiyi cıvı cıvı sesleriyle dolduran mavi alakargalar, Alison'ın çığlığı berrak dağ havasını delip geçtiğinde bir anda sustular.

BÖLÜM İKİ

Ev

EVE DÖNÜŞ YOLCULUĞUNUN SON SAATİ Kay'ın hatırladığı kadar büyüleyiciydi, ıssız ve tozlu vadiden geçen eyaletler arası dümdüz beton yolun yerini yavaş yavaş, sık ağaçlı ormanın içinden geçen, hafifçe eğimli kıvrımlı yollar almıştı. Sonra, yükseklik arttıkça etraftaki yeşillik soluklaşmaya, yaprak dökmeyen ağaçlar boy göstermeye başladı, rampalar artık daha sert ve virajlar daha keskindi, bu yol hata affetmezdi. Ekim yapraklarının rengi dönüyordu, sadece güzel Kaliforniya sonbaharının renklerini görmek için bile San Francisco'nun kuzeyindeki dağlara gitmeye değerdi.

Ford'u havalandıran klimayı kapattı ve onun yerine pencereyi açarak rüzgârın dalgalı sarı saçlarıyla oynamasına ve artık neredeyse unutmaya başladığı, düşen yaprakların, çam iğnelerinin, yeşil çimenlerin üzerindeki sabah çiyinin, gelmekte olan karın ve şelalelerin kokusunun arabanın içine girmesine izin verdi.

Eve gidiyordu.

Yapmak istediği bir yolculuk değildi, asla.

İçini çekti ve farkında olmadan, herhangi bir konser piyanistini gururlandıracak kadar uzun ve ince parmaklarıyla yolcu koltuğuna yerleştirdiği karton kutunun kenarına dokundu. Beyaz kutu, Federal Soruşturma Bürosunun amblemini taşıyordu ve içinde onun kişisel eşyaları vardı. Birkaç saat önce San Francisco bölge ofisinin beşinci katındaki masalardan birini onun

masası yapan her şeyi toplamıştı. Bir meslektaşının hediye ettiği, üzerinde bir narkotik köpeğinin karikatürü olan bir kahve kupası, sayfalarının arasına yerleştirilmiş kırmızı ve sarı post-itlerle karman çorman edilmiş, biri davranış psikolojisi, diğeri şiddet suçlarının profilini çıkarma üzerine yazılmış iki kitap, Pasifik Kıyısı'nda, Sea Cliff'in kayalık kıyılarında balık tutarken çekilmiş bir fotoğrafı, masif ceviz üzerine parlak altın harflerle adı ve unvanı, ÖZEL AJAN KAY SHARP yazılı bir masa isim plakası. Eskiden, sadece zihninde bu dört kelimeyi dillendirmek bile geniş omuzlarını daha da dikleştirmesine, adımlarını daha geniş atmasına, boyuna iki santim eklemesine ve narin çenesini güvenle öne doğru itmesine neden olurdu.

Bütün bunlar geçmişte kalmıştı ve şimdi eve gidiyordu.

Bütün bu eşyaları toplayarak kanıt deposundan aldığı kutuya koymanın ve pazartesi günü oraya bir daha geri dönmeyeceğini bilerek kapıdan dışarı çıkmanın ne kadar acı verici olduğunu hatırladı. Vedalaşırken başını dik tutmuş, son bir kez ofis katına bakarken gözyaşı dökmek için kendisiyle savaşmış, sonra asansöre koşmuş, son bir kişinin daha elini sıkmış, beş kat aşağı inip binadan çıkmıştı. Beyaz Ford Explorer'ıyla otoparktan çıkarken yüksek binaya son bir kez dikiz aynasından bakmış ve mavi gökyüzünün aynada mükemmel bir şekilde yansıdığını fark etmişti. Sonra sola dönmüş ve kuzeye yönelmişti.

Eve doğru.

Jacob öfkesini kontrol edemediği için.

Utangaç, küçük kardeşi Jacob, yıllar içinde oldukça iri yarı bir adama dönüşmüştü, kolları ve sırtı, yaz mevsiminde, ne zaman iş bulsa çalıştığı inşaat işlerinde iyice kaslanmıştı. Jacob'ın hayatı her zaman mücadeleyle geçmişti; başkalarıyla iyi bir ilişki yoktu ve görünüşe göre öfke kontrolü sorunları da vardı. Bunlar yeniydi; onu hep nazik, içine kapanık, bir karıncayı bile incitmeyecek bir adam olarak bilirdi.

Birkaç gün önce onu aradığında, sesi utanç ve pişmanlıkla doluydu.

"Hapse gireceğim, Kay." demişti, her zaman yaptığı gibi

doğrudan meselenin özüne atlayarak, "Ben... Nasıl olduğunu bilmiyorum. Beni kıskırttı, kafama bir şişe fırlattı ve ben de ona sadece bir kez vurdum. Ama onu yere serdim." Durdu, sesini temizledi, sonra neredeyse fısıltı halinde konuşarak, "Yargıcın bunun için beni hapse atmasını beklemiyordum, bu yüzden sana bundan hiç bahsetmedim." dedi.

"Ne kadar?" diye sordu, gözyaşlarını tutamıyordu. Küçük Jacob'ı hapse girecekti. Boyuna ve cüssesine rağmen, hapishane için yaratılmış birisi değildi; uzun süre dayanamazdı. Nazik doğası ve utangaç tavrı, içerideki artık kaşarlaşmış suçlular tarafından suistimal edilecekti. Eğer ona daha önce söyleseydi, karakteri hakkında ifade vermek için onun adına tanıklık ederdi ve belki de yargıç cezayı ertelemeyi düşünebilirdi.

"Altı ay." diye yanıtladı uzun bir sessizlikten sonra. "Ama daha kısa sürede de dışarıya..."

"Tanrım." diye tepki verdi. "Nasıl yapabildin?"

Devam etmemek için kendini durdurdu. Onun üstüne gitmenin bir anlamı yoktu; ne yaptığıнын ve sonuçlarının zaten farkındaydı ve sesine bakılırsa suçluluk içinde boğuluyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, Kay." diye ekledi. "Senin eve göz kulak."

"Ne zaman ve nereye teslim olman gerek?" diyerek onun sözünü kesti.

"Bu cuma sabah dokuzda High Desert'a."

High Desert Eyalet Hapishanesi evden arabayla sadece birkaç saatlik mesafedeydi. Belki eski bir FBI ajanı olarak müdüre bir nezaket ziyaretinde bulunabilir ve mesleğini ileri sürerek ondan kardeşine iyi davranılmasını isteyebilirdi. Ve o yargıçla da konuşmak ve bar kavgasından başka bir şey değilmiş gibi görünen bir olaydan dolayı, ilk kez suçlu bulunan bir kişiyi neden hapis cezasına çarptırmak zorunda hissettiğini de ona sormak istiyordu.

Her şeyi adım adım yapacak ve hiçbir günü boşa harcamayacaktı. Varoluş mantrası zaten zorluklarla mücadele etmek üzerine kuruluydu.

Yine de o cuma akşamı geldiğinde, eve dönmekten başka seçeneği yoktu.

Ve bu, kariyerini geride bırakmak anlamına geliyordu, son sekiz yılda FBI'daki profil uzmanı görevi için yaptığı tüm sıkı çalışma, kısa sürede unutulacaktı.

Bu arada, bir daha asla görmeyeceğine yemin ettiği bir yerde yaşamaya geri dönmesi gerekiyordu. Orada, yıllardır unutmaya çalıştığı anıların musallat olduğu bir kasabada kendine bir hayat kuracaktı.

Sarhoşken, aptalca atılan bir yumruk yüzünden kariyeri aniden durmuştu.

Gözünün kenarından akan asi gözyaşı damlasını sildi ve küfretti, pencereleri açık arabayı sürerken sesi rüzgâr tarafından yutuldu ve soğuk dağ havası kızarmış gözlerini hızla soğutmaya başladı.

Lanet olsun, Jacob. Bunu bize bana nasıl yapabildin?

MOUNT CHESTER, KURULUŞ 1910 NÜFUS 3.823 yazan tabelayı geçtiğinde hava neredeyse kararmıştı. İlk çıkıştan çıktı, eski çiftliğin önüne gelmesi otuz dakikasını aldı ve buna Katse Kahve Dükkânı'ndan taze bir kahve ve tereyağlı kruvasan almak için verdiği beş dakikalık mola da dâhildi.

Tıpkı hatırladığı gibiydi.

On yıl önceki annesinin cenazesinden beri dönmemişti ama evi çok net hatırlıyordu.

Arabayla yavaşça yaklaştı, arabayı kenara çekti ve motoru durdurdu ama farları açık bıraktı. Evi yakından gören Kay, karanlıkta orayı tanıyamadı. Çimen yabani otlarla kaplanmıştı ve üstü çöplerle doluydu, evin boyası çatlamış ve sundurma da çürümeye yüz tutmuştu, zeminin de yeni bir döşemeye ihtiyacı vardı. Tırabzan direklerinin bazıları eksikti olanlar da ya kırık ya da eğreti duruyordu.

Çimlerin üzerinden geçmek istedi ama otların arasına gizlenmiş paslı bir kamyon jantına takılıp düşecek gibi olunca bundan anında pişman oldu. Sonra kendini toparladı ve ön kapıya giden gıcırтли, beş ahşap basamağı turmandı.

Kilitli değildi. Neden olsundu ki?

Titreyerek siyah balıkçı yaka kazağının uzun kollarını parmaklarına kadar çekti, sonra içeri girerek ışığın düğmesine bastı. Kırık bir tavan armatüründen gelen soluk, sarımsı ışıqla aydınlanan ev, onu istenmeyen anılarla karşıladı. Bazı şeyler hiç değişmemişti, ya rutinin kalıcı parçaları ya da unutulmuş bir geçmişin hatıraları olarak bozulmadan hayatta kalmayı tercih etmişlerdi. Bozulmuş yemeklerin ve lavaboya yığılmış bulaşıkların kokusu. Duvarlardan, banyodan, her yerden gelen küf kokusu. Görünüşe göre uzun süredir süpürülmemiş olan oturma odasının ortasındaki lekeli halı. Kendisi on, Jacob dokuz yaşındayken ebeveynleri arkalarında dururken çekilmiş aile fotoğrafı gözüne çarptı. Çatlamış şöminenin üzerinde eğik bir şekilde asılıydı, çerçevesinin camı kırıktı. Mutfak masası boş bira kutuları, eski gazeteler ve hazır yemek ambalajlarıyla doluydu.

"Tanrım, Jacob, ne yaptın sen böyle?" diye mırıldandı, boş evin içinde ağır ağır yürürken, duyabildiği tek ses yerlerin gıcırdamasıydı.

O evi bir erkeğin, Jacob'ın, bakımına terk edip ayrılırken ne beklemişti ki? Jacob el emeği gerektiren işler konusunda hiçbir zaman çok pratik ya da çok iyi olmamıştı. Yazları inşaatta ya da kış boyunca telesiyec bakımında çalışsa bile, Jacob hiçbir zaman işlerin sorunsuz yürümesi için güvenilebilecek bir adam olmamıştı. Jacob bitikti ve nedenini biliyordu. Büyük ölçüde, bu Kay'in hatasıydı.

Birkaç perdeyi ve evdeki tüm ışıkları açarak dağlardan gelen akşam esintisini gölgeleri kovalamaları için eve buyur etti. Çöpü dışarı çıkardı, çöp kutusunu kapının önüne koydu, çöp tenekesini bulmak için karanlıkta çimenliği geçmeye korkuyordu. Yerlerin iyice fırçalanması gerekiyordu ve evde çalışan bir elektrik süpürgesi varsa, onu da çalıştırması gerekiyordu. Ama şimdi değil. Yarın.

O evde uyuması gerektiğini fark ettiğinde narin vücuduna bir ürperti yayıldı ve uzun bir süre bunun yerine Ford Explorer'ında uyumayı düşündü. Temizdi ve yeni deri ve taze kruvasan

kokuyordu. Ama arabada uyumak korkakça bir hareketti; yeni gerçekliğini benimsemesi gerekiyordu, bu ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Bir odadan diğerine dolaşarak, geceyi nerede geçirebileceğine bakındı. Jacob'ın odası yere saçılmış kirli giysilerle doluydu ve çarşaf bir süredir değiştirilmemişti. Banyosunda tuvalet malzemeleri ve tuvalet kâğıdı vardı ama onun standartlarına göre kullanılabilir durumda değildi.

Anne babasının yatak odasının kapısı kapalıydı ve açmadan önce nefesini tuttu, neredeyse babasının onu uyandırdığı için azarlamasını bekliyordu. Yatak, annesi öldükten sonra üzerine koyduğu çarşaf ve yastıklarla özenle yapılmıştı. Jacob ona dokunmamıştı ve o da dokunmak istemedi. Annesini düşünmeye dayanamadı; aradan bunca zaman geçmesine rağmen acısı hâlâ tazeydi. Sanki orada saklanan anıları rahatsız etmemek için kapıyı nazikçe kapattı.

Eski odasına çıktı ve o kadar çok gözyaşına tanık olan yere hemen girmek istemeyerek kapı aralığından dar yatağa baktı. Kapıyı yavaşça kapattı ve ardından mutfığa geri döndü. Belki bir fincan sıcak çay, pek çok eski hatırasıyla birlikte şimdilik yaşamını sürdüreceği eski evine bakışını değiştirebilirdi.

Buzdolabında sadece bira, likör ve dondurulmuş hazır yemekler vardı, tek istisna küçük bir hardal kavanozuydu. Açlığını unutmaya çalışıp buzdolabının kapağını kapattı, sonra kahve makinesini aldı ve kendine bayat kahve telvesi kokan bir fincan çay yaptı. Annesinin eski kupasını donmuş ellerinin arasında tutarak pencerenin önünde durdu ve evden gelen loş ışıktaki ve puslu ay ışığında zar zor görünen arka bahçeye baktı. Tıpkı ön bahçe gibi dağınıktı, aşırı büyümüş, diz boyunu geçen yabancı otlar vardı ve görünüşe göre Jacob uzun zamandır oraya ayak basmamıştı. Ama tam hatırladığı gibiydi, bir yanda ormana, diğer yanda nehir kenarındaki söğütlere uzanan geniş çimenlik bir alan.

Salkımsöğütler büyümüştü, yaprakları yere sürtünüyordu, taçları devasa gövdelerin üzerinde birbirine değiyordu. Yayılan

siluetleri karanlık gökyüzünde uğursuz bir şekilde belirmiş gibiydi, mehtapta gölgeleri büyüyor, rüzgârla hareket ederek neredeyse eve geliyordu.

Titredi, pencereyi büyük bir gürültüyle kapattı, sonra perdeleri çekti.

"Ah, Jacob, o yumruğu gerçekten atmak zorunda mıydın?" diye kendi kendine fısıldadı. Rüzgâr çam iğnelerinin ve uzun, salkımsöğüt dallarının arasından uğuldayarak ona yanıt verdi.

Çayını bitirip boş bardağı masaya koydu ve orada bulduğu katlanmış gazeteyi açtı. Dünün yerel gazetesiydi ve gözüne ilk çarpan büyük, kalın harflerle yazılmış bir manşet oldu. CUWAR GÖLÜ ORMANI CİNAYETİNDE AYRINTILAR ORTAYA ÇIKIYOR. Merakla üzerindeki lekeye aldırmadan bir sandalye çekip oturdu, gözlerini loş ışıktaki zar zor görünen küçük yazıdan ayırmadan, nerede olduğunu unutarak her kelimeyi dikkatle okumaya başladı.

Okumayı bitirdiğinde, arabasından dizüstü bilgisayarını getirdi ve taze tereyağlı kruvasanını iştahla ısırırken bir mektup yazmaya başladı.

BÖLÜM ÜÇ

Tutsak

GÜNLERİ TAKİP ETMEYİ BIRAKMIŞTI ama alıkonulduklarından beri güneşin kaç kez doğduğunu kendine sürekli hatırlatmaya çalışıyordu. Ancak beyin kırılğan bir şeydir, gerçekler dayanamayacak kadar acı verdiğinde alternatif gerçeklikler yaratır. Alison'ın zihni de bir istisna değildi; dışarısının aydınlık mı yoksa karanlık mı olduğunu sadece pencereye çakılmış ahşap paneldeki küçük bir çatlaktan anlayabilirdi. Bodrumda kilitli olarak birkaç gün geçirdikten sonra, sonunda hangi gün olduğunu bilemeyeceğini kabullenmişti. Artık bilemezdi, biraz bile.

Takip etmek için duvara kısa, dikey çizgiler çizmişti, ama heyecan içerisinde, korku dolu uykularından uyandığında tüm gece boyunca mı yoksa bir saat mi uyuduğunu hatırlayamıyordu. Ama onun arabasının motorunun sesini, neler getireceğini bilerek, dinlemeyi biliyordu, korku içinde dönüşünü bekliyordu.

Her gün, alacakaranlıktan hemen sonra. Bazı günler, daha erken.

Onun gelişine kadar hâlâ zamanı vardı ya da en azından öyle olmasını umuyordu. Güneş hâlâ tepedeydi, çünkü ahşap penceredeki çatlaktan battığını göremiyordu ve bu da adam dönmeden önce bir çıkış yolu bulmayı umabileceği anlamına geliyordu.

Daha önce kaçmaya çalışmamış değildi. Kendini devasa kapıya dayamış, parmakları kanayana kadar tahta pencereyi kazımış, duvarların her santimini yumruklamıştı. Bütün bunları

emareti altında geçirdiği ilk gün de yapmıştı ve sonrasında her gün, hatta bazı günler birden çok kez yapmıştı. Vücudu ağrılar içerisindeyken bile yapmıştı ki zar zor ayakta durabildiği anlar oluyordu.

Ama bugün farklıydı. Çığına dönmüştü, kaçmak için aklını yitirmiş gibiydi, hiç olmadığı kadar çaresizdi. Çünkü dün gece Hazel'in çığlık attığını duymuştu.

O hâlâ oradayken olmuştu ve onu kanlar içinde çıplak beton zeminde yatarken bırakmıştı. Kapıyı kilitlemişti, sonra ağır ayak seslerinden adamın bir değil iki kat merdiven çıktığını anlamıştı. Alison'un nefes almaya cesaret edemediği birkaç dakikalık gergin sessizlik başladı. Sonra onu duymuştu, kızının uzak ama yürek burkucu, hıçkırıklarla biten keskin feryadını.

Küçük kızı hâlâ oradaydı ve hâlâ yaşıyordu. En azından dün gece, o kadarını biliyordu. Ama neden çığlık atmıştı? Ona ne yapmıştı?

Kaçmak zorundaydılar. Adam kızına tekrar yaklaşmadan önce bugün kaçmaları gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun.

Alison titreyip hıçkırık hıçkırık kendini kapıya attı, vücuduna saplanan acıya, adamın Hazel'a bakışlarının acısını körüklediğinin hatırasına aldırmadan. Kızının saçıyla nasıl oynadığına, yüzüne nasıl dokunduğuna ve gözyaşlarının tadına baktığına aldırmadan.

Hazel'in çığlığı zihninde defalarca yankılandı.

Geriye doğru sendeleyerek iki adım attı, sonra koşup ince vücudunu tekrar kapıya çarptı, ancak bir yığın hâlinde yere düştü. O kapı yerinden kıpırdamayacaktı.

Dikkatini pencereden gelen ışık şeridine çevirerek, iki yumruğuyla tahtaya vurdu. Nefes nefese ama pes etmeden, bir eliyle daha yükseğe çıkmak için pervazı tuttu ve diğer eliyle de vura bildiği kadar sert vurdu.

Hiçbir şey.

Kendini yere bıraktı, hıçkırık hıçkırık ağladı, kanayan elleriyle dizlerine sarıldı. Gözyaşları kuruyana kadar ağladı, hıçkırıklarını bastırmak için elini ağzına kapattı, tıpkı önceki gece küçük

kızının çılgınlığını duyduğu gibi Hazel'in de onun ağladığını duymasından korkuyordu.

Sonra, bunca zamandır tahtaya vurduğunu fark ederek ayağa fırladı, belki de onun yerine tahtayı kendine doğru çekmeyi de nemeliydi. Belki bu şekilde bir şansı olabilirdi.

Parmağını tutmaya yetecek çatlağın içine kadar sokmayı başardı ve çekti ve birkaç tahta parçası kopartarak çatlağı genişletti. Şimdi artık iki parmağını sokabilirdi. Dakikalar geçtikçe çatlak genişledi ve tutuşu güçlendi, paneli ahşap pencereye tutturucu çivileriyle birlikte yavaşça çekerken, daha fazla ışık kasvetli odayı doldurmaya başladı.

Paslı çivileri neredeyse tamamen görebiliyordu ve çatlağın ötesinde, pencere çerçevesinin kırılması kolay olan bölümü de artık görünüyordu. Derin bir nefes aldı ve tekrar çekti, parmaklarında yaralar açılmıştı ve kanıyordu ve panelin kenarlarında artık üç santimlik paslı çivilerin sapları çıkmaya başlamıştı.

Bir kez daha çekince tahta boşa çıkarak aniden alnına çarptı ama bunu umursamadı. Şoke olmuş hâlde, artık tamamen açığa çıkan, beton duvarda yirmiye yirmibeş santimlik bir delik gibi görünen pencereye baktı.

Oraya asla sığamazdı.

Yere düşerken kanayan elleriyle ağzını kapatarak boğazında düğümlenen çılgınlığı serbest bıraktı. Aniden, kahkahalar duydu. Gözlerini açtığı anda kendisine bakan ve yüksek sesle kıkırdayan adamı gördü.

"Bakıyorum meşgulsün." dedi ve biraz daha güldü.

"Hayır, hayır..." diye mırıldandı, kendini ondan uzağa çekerek odanın köşesine kaçmaya çalıştı.

"Hayır mı?" diye yanıtladı, gözlerinden hâlâ eğlendiği anlaşılabilirdi. "Ya bu gece Hazel'i görebilseydin? Bu fikrini değiştirir miydi?"

"N-ne demek istiyorsun?"

Kadının görmezden gelmeyi seçtiği alaycı bir hareketle elini göğsüne koydu ve "Yemin ederim." dedi. Ona inanacak kadar

çaresiz durumdaydı. Ama adamın gözlerindeki eğlence gitmiş, bildiği soğuk ve karanlık bakışlar geri gelmişti.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Onları kaçırın ve günlerdir ona işkence eden adama acınası bir şekilde kendini minnettar hissediyordu. Bunun düşüncesi midesini bulandırdı ama umurunda değildi; yakında kızını görecekti.

Alison gözlerini kapadı, Hazel'ın kollarını iki yana açarak ona doğru koştuğunu, güldüğünü, sevinçten çılgılık attığını hayal etti.

Kemerinin tokasını çözdüğünü duyunca gözlerini açmadı. Bileğinden tutup yerde sürüklediğinde de direnmedi.

Bu gece sevgili kızını görecekti.

BÖLÜM DÖRT

Cuwar Gölü

KAY, JACOB SERBEST BIRAKILINCAYA KADAR orada yaşayacağından, günü eski aile evini düzene sokarak geçirmesi gerektiğini biliyordu. Bunu küçük kardeşine borçluydu; birbirlerinden başka kimseleri yoktu ve milyarlarca insanın yaşadığı bir dünyada sadece birbirlerine güvenebilirlerdi. Hapse girdiği haberi kasabada duyulduğunda, sahip olduğu her şeyin yağmalanması veya çalınması birkaç gün alırdı. Yabancıların evi ayaklarının altında çiğnemesi düşüncesi midesini bulandırdı. O varken bu olamazdı.

Yeni hayatına taze bir başlangıç yapmak yerine, Cuwar Gölü Ormanı'nda bulunan cesedi kendine saplantı hâline getirmişti. O kimdi? Oraya nasıl gitmişti? Nasıl öldürülmüştü? Gazete haberini iki kez gözden geçirmişti, ancak bir suçla ilgili pek çok kritik ayrıntının polisin medyaya verdiği ifadelerde genellikle atlandığını herkesten daha iyi biliyordu; bu, çoğu araştırmacının yanlış ifadeleri ve sahte itirafları ayıklamak için kullandığı bir stratejiydi. Makalede bahsedilen işe yarar tek detay, cesedin bir battaniyeye sarılmış olmasıydı; geri kalanı sansasyonel dolgu malzemesiydi.

San Francisco'dan ayrılmadan önce de cinayeti biliyordu ve medyanın bu konuda yayınladığı her şeyi okumuştı. Bir haftadan fazla bir süre önce, genç bir kadının cesedi göl kıyısından sadece birkaç metre ötedeki Cuwar Gölü Ormanı'nda gömülü

olarak bulunmuştu. Haberlerde, kadın, vahşice boğulmuş, uzun saçlı ve kahverengi gözlü yirmi sekiz yaşında esmer tenli biri olarak tanımlamıştı. Haberi yapan muhabir, muhtemelen fiziksel saldırıyla aynı derecede vahşi bir cinsel saldırının sonuçları olan vücuttaki önemli morluklardan bahsediyordu. Ancak muhabirin konuyla ilgili ilk haberinin yayınlanmasından bu yana adli tabipten yazılanları doğrulayan ya da reddeden resmi bir açıklama gelmemişti.

Ama onun yapbozu bir araya getirmeye başlaması için bu kadarı yeterliydi.

Memleketiyle ilgili haberleri her zaman takip etmişti; özellikle suç söz konusu olduğunda, küçük topluluğun gidişatından haberdar olmak için çok nedeni vardı. Elbette, o zamanlar bilgiye erişmek için FBI kimliğini kullanabiliyordu ama artık sistemlere erişimi yoktu ve bu onu planladıklarını yapmaktan alıkoyan sıkıntılı bir durumdu.

Alacakaranlığı hevesle bekledi, evin etrafında dolaştı ve zihninde yapması gereken şeylerin listesini yaptı, sonra hemen unuttu, zihni failin ritüelinin ayrıntılarını hayal etmekle meşguldü. Meçhul failin eylemlerinin parçaları zihninde net bir şekilde belirdi, ortaya çıkarıp bir araya getirilmesi gereken dağınık bir görüntünün parçaları, birçok parça hâlâ kayıptı ve hâlâ ortaya çıkmamıştı. Sadece birkaç mil ötede, Cuwar Gölü Ormanı'nda, bu türden birkaç parça, ortaya çıkarılmayı bekliyordu ve bu da onu failin kimliğini ortaya çıkarmaya bir adım daha yaklaştırabilirdi. Ama artık federal değildi; sadece Jacob'ın kız kardeşiydi, erkek kardeşi hapiste gününü doldururken eve dönmüştü. Bulgularıyla yapabileceği tek şey, çöp sepetine atılmadan önce okuyacaklarını umarak mektuplar yazmak ve araştırmacılara göndermekti. Yine de vazgeçemez ve o genç kadının katilini arama dürtüsüne karşı koyamazdı çünkü içten içe onun işinin bitmediğini biliyordu.

Fail, daha yeni başlıyordu.

Öndeki çimenlikten göze çarpan çöpleri aldı ve çöp kamyonunun almasını umarak kaldırımın kenarına taşıdı, içeri girmek

zorunda kalacağı anı ertelemekten mutluydu. Ama çimenlerin üzerinde olmasının esas nedeni güneşin telaşsız ve neredeyse acı verecek kadar yavaşça batışını izlemektir.

Güneş dağların arkasında kaybolur kaybolmaz, Explorer'ının direksiyonuna geçti ve Cuwar Gölü'ne gitmek için yola çıktı.

Haberde, cesedin tam olarak nerede bulunduğu belirtilmemiştir ama gölü avucunun içi gibi biliyordu. Büyürken, gölün plajlarında geçirdiği günler, gerçek bir tatile en yakın olduğu zamanlardı. Yaz aylarında çok ihtiyaç duyulan gölgeyi sağlayan sık ormanlarla çevrili bu plajlar kilometrelerce uzanırdı. Geyik meşeleri, büyük yapraklı akçaağaçlar ve pamuk ağaçları, bölgenin çocuklarına yıl boyunca eğlence sağlardı. Meşe palamuduyla yapılan hazine avları, ona gururla gösterebileceği bir sürü yara izi bırakan ağaca tırmanma yarışmaları ve çift kanatlı akçaağaç tohumlarından yapılan kolyeler çocukları tüm hafta sonu boyunca meşgul ederken, ebeveynler de biraz dinlenebilirdi.

Ara sıra.

Yeterince şanslı olduğunda, göle bir gezi için en iyi arkadaşının ailesi tarafından davet edilirdi. Judy'nin ailesinin çok eğlenceli olduğunu üzgün bir gülümsemeyle hatırladı. Onları uzun zamandır görmemişti ve neden aramadığını kendi de bilmiyordu.

North Shore Yolu'na döndü ve yavaşladı, cesedin gömüldüğü yeri nasıl bulabileceğini düşündü. Belki sarı, "geçilmez" yazılı bant hâlâ olay yerindedir diye umdu. Eğer onu karanlıkta fark edebilirse işi çok kolaylaşacaktı.

Anayoldan göle uzanan çeşitli yollar, kendilerine ait diyebilecekleri ıssız bir kumsal arayışı içinde her hafta sonu gelen kamyonet veya SUV kullanan hevesli turistlerin izlerini taşıyordu. Haberde, cesedin sahile yakın bir yerde bulunduğu yazıyordu, ancak sadece Cuwar Gölü'nden değil, Cuwar Gölü Ormanı'ndan da bahsediliyordu. Bu da biraz daha uzağa gitmesi ve ulusal ormanın güney sınırına ulaşması gerektiği anlamına geliyordu.

Aracın camını aşağı indirerek fenerini ormana doğrulttu, zifiri karanlıktı, içine girilemez gibi görünüyordu. Geri dönüp

göl kıyısından aramaya devam etmeye karar vermek üzereyken, uzakta sarı bir bant titreşti. Ara yola döndü ve yavaşça aracını sürdü, açık mezara yirmi metre kala durdu.

Motoru durdurup farları kapatıktan sonra karanlığa alışmaları için gözlerine birkaç saniye verdi, sonra mezara yaklaştı. Avucunun içindeki el fenerinin ışığının yardımıyla mezarın yanında diz çöktü ve santim santim incelemeye başladı. Düz bir kürekle kazılmış, kenarlarda uzun ve paralel çizgiler bırakılmıştı. Sistemli bir yaklaşım diye düşündü, üst vücut kuvveti gerektirirdi. Sağlıklı bir erkek olmalıydı. Yaklaşık bir metre derinlikte kazılmıştı, aceleyle yapılmış bir iş değildi, vaktini ayıracak ve kurbanı uygun bir cenaze töreni ile uğurlamak için yakalanma riskini göze alacak kadar önemseyen biri tarafından dikkatlice yürütülen bir görevdi.

Vicdan azabı mıydı?

Muhtemelen.

Emin olmak için olay yeri fotoğraflarını görmesi gerekiyordu.

Kay, mezarın uzak tarafında diz çöktü ve aykırı bir şey görek ışığı kazının dibine doğru çevirdi. Çift kanatlı bir akçaağaç tohumu yaprağıydı. Mezarın etrafında yapraklarını döken tüm ağaçlar meşeydi, akçaağaç değil. Ancak akçaağaç tohumu, en hafif rüzgarlarda bile ağaçtan uzağa uçmak, kendi etrafında dönüp hızlanmak ve kendisine büyüyebileceği verimli topraklar aramak için evrimleşmiş doğanın bir tasarım harikasıdır.

Muhtemelen hiçbir anlamı yoktu.

Yolda görünen çok sayıdaki lastik izlerine bakarak birkaç dakika daha geçirdi ve şerifin bunlardan herhangi birinin kalıbını alıp almadığını merak etti. Lastik izlerinin fark edilir olduğu çok az çıplak alan vardı. Ekim yaprakları neredeyse her santimetre kareyi kaplıyordu ve yaprakların üzerindeki lastik izleri rüzgâr kadar geçiciydi.

Bir baykuşun öttüğünü duydu ve sestem korkmadan gülümsemi, ancak yerel kültürde baykuş ölümün simgesiydi, insanların korktuğu kötü bir alâmetti. Ama ölüm zaten oradaydı, çoktan istediğini almıştı. Baykuş ise sadece bir kuştu, başka bir şey

değildi. Cuwar Gölü'nün kuzey kıyısında bulunabilecek birçok endemik yaşam formundan biriydi. Baykuşun orada olmasının anlattığı tek şey, yerde en sevdiği av olan farelerin olduğuydu.

Ayağa kalkarak ellerini kot pantolonunda gezdirdi, kiri ve yaprakları silkeledi ve etrafına baktı. Sık ormanın içinden, ay ışığının altında gölün parıltıyan yüzeyini zar zor görebiliyordu. Cesedi gömerek saklama alanı olarak değerlendirildiğinde, burası kötü bir seçim değildi; kurban, kimse onu bulmadan yıllarca gömülü kalabilirdi.

Peki nasıl bulunmuştu? Gazete haberinde nasıl bulunduğundan bahsedilmiyordu.

Explorer'a bindi ve motoru çalıştırdı, farları açtığında mezarın yanında bıraktığı birçok ayak izini görünce kaşlarını çatı. Neyse ki sabaha rüzgâr onları uçurup götürecekti, ayak izini taşıyan meşe yapraklarının üzerlerine yeni yapraklar dökülecekti.

Aracını geri vitese taktı, ormandan çıkarken hiçbir şeye çarpmamaya dikkat ederek yavaşça uzaklaştı. Arka görüş kamerasına odaklanmış gözleri, onu uzaktan izleyen, kollarını göğsünde kavuşturarak arabasına yaslanmış adamı fark etmedi.

Bir süredir oradaydı.

BÖLÜM BEŞ

Elliot

KAY, ÇOCUKLUĞUNU GEÇİRDİĞİ EVE döndükten sonraki ikinci gecesini, başı kollarına dayalı, yüzü son günün yerel gazetesinin üzerinde, mutfak masasında uyuklayarak geçirmişti. Şafağın ilk ışığıyla birlikte cıvı cıvı kuş sesleri ve kartal çığlıklarıyla uyandı, soğuktan kaskatı kesilmişti ama sonunda karanlığın gitmesine sevindi.

Geçmişinin hayaletleri güneşe yenik düşmüş gibi görünürken gün ışığında eve bakmaya dayanabilirdi. Gün ışığını mütteki olarak kabul ederek ve ileride orada geçireceği gün ve geceleri düşünerek planlı olarak evi temizlemeye başladı.

Hayatta kalma üçlüsü dediği, mutfak-banyo-yatak odası, herhangi bir evin olmazsa olmazlarıydı. Eski yatak odasıyla başladı, kalmak istediği oda olduğundan değil, mevcut alternatifler arasında en az kötü olan yer olduğu için. Birkaç saatten fazla sürmemesi gereken iş, gününün büyük bir kısmını aldı.

Evdeki tek elektrik süpürgesi çalışmıyordu ve yeni bir tane almak için, otuz beş dakikalık sürüş mesafesindeki Mount Chester'in tek Walmart mağazasına gitmesi gerekti. İçeri girerken, kimsenin onu tanımadığına sevinerek bir pastanede kahvaltı etme fırsatı buldu. Sohbate hazır değildi, sadece mümkün olan en kısa sürede kimse onun kim olduğunu bilmeden yola çıkabileceği için mutluydu. Mağazaya vardığında biraz meyve ve sebze de almaya karar verdi. Alışveriş sepetine temizlik ürünleri, evde

ihtiyaç olacak malzemeleri ve yeni bir nevresim takımını da koydu. Sonra, çifriğe döndüğünde oda spreyi ve şampuan almayı unuttuğunu fark edip kendine kızdı.

Öğle vakti eve yaklaşmak, gece gelmekten farklı bir deneyimdi. Çiflik daha az tehditkardı, sanki rüzgâr hızlansa dağılacakmış gibi yıkık dökük görünüyordu. Alışveriş torbalarını boşaltmadan önce, ilk önce ne yapacağına karar vermesi gerektiğini düşünerek ön bahçede yürüdü. Dünkü listeden vazgeçmişti, dışarıdaki uzun yabancı ortlara birkaç gün daha yaşama şansı vermeyi kararlaştırmıştı ve bunun yerine içerisini katlanabileceği düzeye gelinceye kadar temizlemeyi tercih etmişti.

Hemen yatak odasını temizlemeye daldı ve süpürmeyi, tüm yüzeyleri silmeyi ve yeni koyu yeşil çarşafarla yatağı yapmayı bitirdiğinde, oda artık neredeyse yaşanabilir görünüyordu.

Kay, eski çarşafları çamaşır odasına götürdü ve çamaşır makinesini doldurdu, ancak birkaç dakika sonra tekrar Walmart'a doğru yola çıkmak zorunda kaldı. Kumanda panelinde biriken kalın toz tabakasına bakılırsa, cihaz aylardır kullanılmamıştı ve çalışmıyordu. Üç saat sonra, Joe adında iri yapılı, sakallı bir adam yeni çamaşır ve kurutma makinesini takmayı bitirdi, eskileri kaldırma çıkardı ve yirmi dolarlık bir bahşişi yüzünde gülümsemeyle minnetle kabul etti. Her gülümsemesinde tütün çiğnemekten renk değiştirmiş çarpık dişlerinin görünmesi asap bozucuydu.

Sonraki birkaç gün yerleri ovmakla, camları temizlemekle ve evdeki tüm eşyaları yıkamakla geçti, ta ki keskin kokuların yerini kurutmadan çıkan çarşafların lavanta kokusu alıncaya kadar. Ama mutfak zeminini ovmak ona hepsinden daha ağır geldi ve parke bölümü bitirdikten sonra kendini ön sundurmanın eskimış korkuluklarına eğilip kusarken buldu. Bulantısı hafıfladığında ağzını bir şişe suyla çalkaladı ve arabanın anahtarlarını alıp kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra Ford'unun direksiyonunun başında, çakılların üzerinde, bir toz bulutu içinde evden uzaklaşırken, "Hay ben böyle işin..." diye mırıldandı.

Yirmi beş dakika sonra şehir merkezindeki Best Western'de bir odanın kapısını açıyordu. Odaya girer girmez hemen küveti doldurdu, su soğuyana kadar mutlu, arındırıcı bir huzura daldı. Birkaç saat sonra, etrafını saran her şeyin sıcaklığı ve temizliğiyle duyuları yatıştı, iyi bir gece uykusu vaadini geride bırakma iradesini kendinde bulabildi ve çiftliğe geri döndü.

Evi tek bir gece için bile korumasız bırakmayı göze alamazdı.

İki gün daha geçmişti ve buraya neredeyse bir hafta önce döndüğüne inanamıyordu. Buzdolabı artık temizdi ve içinde sadece bira ve donmuş yemekler değil, gerçek yiyecekler de vardı, ama henüz yemek yapmaya cesaret edemiyordu. Belki daha sonra... belki asla. Menüsü, şarküteri etleri, dilimlenmiş peynirler, çilekler, elmalar ve dağ yolu üzerindeki Katse Kahve Dükkânı'ndan aldığı kruvasanlardan oluşuyordu.

Judy'yi aramayı birkaç kez denemiş ama sesli mesaja yönlendirilmişti. Mesajda ne söyleyeceğini bilmiyordu. En iyi arkadaşına onu bunca yıldır aramamasını nasıl açıklayabilirdi? Temizlik biter bitmez, gidip onunla yüz yüze konuşacaktı. Bu, kendi kendine verdiği bir sözdü, sevgi dolu bir beklentiyle gülümsemesine neden olan bir sözdü, bu kadar uzun süre iletişimsiz kalmanın acı suçluluk duygusu dağılmaya başladı.

Ovalama ve temizlik işinin büyük bir kısmı tamamlandıktan sonra, yapacak bir şeyi kalmamıştı, ancak bir nedenle, en iyi arkadaşını görmek için planladığı ziyareti erteledi. Bunun yerine iş aradı, ancak 3.823 nüfuslu Mount Chester'da hiç iş yoktu. Her şeyi yapmaya, hatta yerel lokantalardan birinde masalara yönlendirme işine bile razıydı, ancak sadece bir ay sonra, kış turizm sezonu başlayana kadar hiçbir yer işe almıyordu. Eski tanıdıklarını ziyaret etmeye ve yardımlarını istemeye de cesaret edemiyordu. Bu daha fazla istenmeyen anıyı, soruyu ve dedikoduyu tetikleyecekti. Tek başına ilerlemek daha iyiydi; daha önce de öyle yapmıştı. Neyse ki, banka hesabı, Jacob serbest bırakılınca ve San Francisco'daki gerçek evine dönebilene kadar, Mount Chester'daki yaşamını altı ay idare edebilirdi.

Kardeşiyle konuşmak için can atıyordu ve onu ziyaret etmeyi

planladı. Dışarıdan aramak mümkün değildi. Arayan kişi federal bir ajan değilse, ki o değildi, hiçbir mahkûm dışarıdan aranamazdı. *Artık arıyamazdı.* Neredeyse her an onu düşünüyordu, parmaklıklar arkasında nasıl hayatta kaldığını merak ediyor ve geleceğini tahmin ettiği soruya henüz bir yanıt bulamadığı için onunla yapacağı konuşmadan korkuyordu. Sistemde, değişiklik yaratacak bir itiraz yolu yoktu, daha erken salıverilmenin imkanı yoktu.

Bir gün bile erken olmaz, küçük kardeşim, diye düşündü, sonra birdenbire kasabanın tabelasında belirtilen 3.823 kişinin onu içirip içermediğini ya da içermiyorsa onu tekrar ne zaman içereceğini merak etti. Umarım, bunun olması için yeterince uzun süre orada kalmazdı.

Kapının ilk çalışı zihninde belli belirsiz bir çağrışım yaptı ve sesin yaşlı meşe ağacını oymaya çalışan bir ağaçkakandan geldiğini düşünerek dikkat etmedi. Ama ikinci ve daha yüksek sesle kapı tekrar çalındığında sesin bir insan tarafından çıkarıldığının farkına vardı.

Kimseyi beklemiyordu.

Kaşlarını çatarak ellerini boya lekeli bir beze sildi ve kalçasında, bol gömleğinin altında duran silahı hissederek oturma odasına yöneldi. Sonra, yabancının gözünün hizasında tuttuğu rozeti görür görmez, önce tereddütle, sonra genişçe kapıyı açtı.

Adam, "Ben Franklin County Şerif Ofisinden Dedektif Young." dedi. Kelimeleri Teksas aksanıyla ağır ağır söylemesi Kate'i gülümsetti. "İçeri girebilir miyim?"

Kaşlarını tekrar çattı. "Tabii ki."

Daha önce gördüğü hiçbir Franklin County dedektifine benzemiyordu, daha çok yanlış uçağa binmiş bir Teksaslı kovboyu andırıyordu. Yıpranmış kot pantolon ve kaşlarını belirgin şekilde ortaya çıkaran lacivert bir tişörtle, özellikle mesai saatindeki bir dedektif gibi görünmüyordu. Genellikle, ülkenin dört bir yanındaki şerif departmanlarının görev başında giydikleri kıyafetler pantolon, gömlek, kravat ve bir ceketten oluşurdu, ama görünüşe göre bu dedektifin bu uygulamadan haberi yoktu. Siyah,

geniş kenarlı şapka ve Lone Star kemer tokası haberi olmadığını daha da vurgular gibiydi.

Eve girerken şapkasını çıkardı ve kapının yanında dikilmeye devam etti. Koyu renkli şapkasının gölgesi olmadan, asi, açık kahverengi saçlarla dolu uzun bir alnı olduğunu görebiliyordu. Bakışlarını saklamaya çalışmadan onu açık açık incelerken, ağzının kenarında bir gülümseme belirdi.

Oldukça rahatsız edici bir durumdu.

"Sizin için ne yapabilirim, Dedektif?"

Oturma odasına bir kez daha tipik polis havasıyla bakarak, "En iyi FBI profil uzmanlarından birinin evine döndüğünü duy-dum." dedi. "Uğrayıp kendimi tanıtayım dedim."

Kıpırdanarak, onun varlığının kendisini ne kadar rahatsız ettiğini göstermekten kaçındı, özellikle de adamın çevresini dik-katle incelediğini fark ettiğinde. Daha önce evin içine girmiş miydi? Bilmesine imkân yoktu ama kesin olan bir şey vardı: O kapı eşiğinden adım attığından beri söylediği her kelimeye me-safeli yaklaşmaya kararlıydı.

Samimi görünmeye çalışarak kendini gülümsemeye zorladı. "Pekâlâ, tanışmış olduk, Dedektif. Başka bir şey var mı?"

Duvara yaslandı ve bacaklarını ayak bileğinden çaprazladı.

"Adınız Katherine Sharp, doğru mu?"

"Kay." diye hemen onu düzeltti. "Herkes bana Kay der."

"Hı-hı." diye yanıtladı dedektif, mavi gözlerine hafif bir ısıltı kondurarak. "Peki, sizin gibi becerikli bir federalin böyle bir yerde ne işi var?"

Adamın dobralığı onu şaşırttı, aslında temelsiz sorularına ce-vap vermeyi çok düşünmüyordu. Şaşıran Kay'ın yanıt vermesi bir saniyeden uzun sürdü. "Ne demek-"

"İşten mi atıldınız yoksa başka bir şey mi oldu?" diye sordu, onu tartarken gülümsemesi gitgide büyüyordu. "Yoksa kardeşi-nizin hapiste olması yüzünden mi?"

Kızarak ellerini kalçalarına dayadı ve kapıya bir adım daha yaklaştı. Bu tipleri iyi tanıyordu, federal ajan olarak çalıştığı yıl-larda onlarla sık sık karşılaşmıştı. Kayda değer bir şey olmadığı

günlerde vergi mükellefleri tarafından finanse edilen maaş bordrolarını haklı çıkarmak için oraya buraya olta atmaya meraklı polisler. "Size herhangi bir konuda gerçekten yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. Dedektif ve bir sürü işim var..."

"Ah, ama ben yardımcı olabileceğinize inanıyorum." diye yanıtladı. Teksas aksanı adamın buralı olmadığını belli ediyordu. Arka cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve ona uzattı. "Bu mektupta ne yazdığımı çözmemeye yardım edebileceğinize inanıyorum. Bundan bir anlam çıkarmama..."

Buruşuk, bilgisayar çıktısı mektubu aldı ve içinden küftetti. Kullandığı yazı tipini, sayfa düzenini tanıdı. Daha ilk birkaç kelimeyi okumadan önce bile bunun kendi gönderdiği mektuplardan biri olduğunu anlamıştı. Yine de durumu en iyi nasıl ele alacağını düşünürken, baştan sona okuyormuş gibi yaptı. Cuwar Gölü cinayetini araştıran dedektiflerle yüz yüze konuşmak isteseydi, bu lanet şeye kendi imzasını atardı.

"Bana oldukça açık görünüyor." diye yanıtladı, katlayıp geri alması için dedektife uzatarak.

Dedektif geri almadı.

"Hanımefendi, ben buraya sadece hayatını kazanmaya çalışan Teksaslı bir kanun adamı olarak geldim. Sizin kadar zeki değilim. Neden o kadını öldüren lanet herifi ararken anlayabileceğim ve kullanabileceğim sözcükleri sade bir İngilizceyle açıklamıyorsunuz?"

Bir an için ona baktı, gerçekten aptalı oynayıp oynamadığını merak etti. Hâlâ söylediklerinin tek bir kelimesine bile inanmıyordu ama oyunu oynamaya karar verdi.

"Mektup, katilin can alma ve özellikle de cesetleri bir rutine uygun olarak ortadan kaldırma konusunda deneyimli olduğunu söylüyor. Ve kurbanın gömülme şeklinde görüldüğü gibi belirli bir ritüele atıfta bulunuyor. Vücudun konumu, onu sardığı bataniye, vicdan azabı duyduğunu gösteriyor."

"Austinli basit bir polisin gerçekten kullanabileceği bir şey var mı?" Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, hâlâ duvara yaslanıyordu.

"Mektup bunun bir seri katilin işi olabileceğini gösteriyor." diye ekledi ve durup bekledi. Evden bir an önce gitmesini istiyordu. Her nasılsa, evinde bir polis olması onun sinirlerini iyice bozmuştu. Oysa aynı durum San Francisco'da olsaydı, kolluk kuvvetlerini kahve içmeye davet eder ve onlarla memnuniyetle vakayı tartışırdı.

Sonra, şehirde normalde davranacağından farklı davranarak hata yaptığını fark etti.

"Biraz kahveye ne dersiniz, Dedektif?" diye sorarak konuşmanın yönünü değiştirdi ve dönerek mutfak tezgâhına doğru adım attı.

Dedektifin gülümsemesi daha da genişleyerek tam bir sırıtmaya dönüştü. "Anonim mektup tiyatrosunu bıraksak nasıl olur? Ve kahve yerine biraya ne dersiniz?"

Lanet olsun. Saat sabahın on biri bile değil, dostum. Austin, Teksas'ta kanun adamlığı böyle mi yapılıyor? Elinde soğuk bir şeyle?

Buzdolabından iki soğuk bira alırken, arkasını ona dönene kadar nefesini tuttu. Sonra nefesini verdi, gerginliği azaldı ve kulağa normal nefes alma gibi gelene kadar nefes alıp vermeye devam etti.

Şişeyi ona uzatırken "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Dedektif, hızlı bir hareketle kapağı açtı, çöp kutusunu bulmak için etrafına bakındı ve sonra isabetli bir atışla kapağı odanın öbür ucundaki çöp kutusuna gönderdi. Kapak çöp kutusuna düzgünce düştüğünde ıslık çaldı, sonra şişeyi onunkine dokundurmadan ona doğru tuttu.

"Şerefe." dedi ve ardından içindekinin neredeyse yarısını bir dikişte içti. "Demek istediğim, yüz kilometre bir yarıçap içinde psikoloji diplomasına sahip tek kriminalist sizsiniz. Buraya yeni gelmiş olsanız bile, bunun sizden aldığımız ilk mektup olmadığını da biliyorum. Tesadüfen, diğer mektuplarda da San Francisco posta damgası vardı. Buradaki olaylarla çok ilgilisiniz, değil mi?"

Elbette ilgiliydi. Burası onun memleketiydi. Kökleri buradaydı.

Aksan hâlâ duruyordu, ama Teksaslı basit çocuk tutunu da mamen kaybolmuştu. Bir süre seçeneklerini tarttı, sonra itiraz etmeye karar verdi.

"Suçluyu yakaladınız, Dedektif," diye gülümsemeden yanıtladı. "Ama en son baktığımda, Franklin County'de mektup yazmak yasa dışı değildi."

Dedektif, soğuk biranın tadını çıkararak yavaşça bir yudum aldı. "Hayır, ama aktif bir soruşturmaya müdahale etmek başka bir şey," diye sakince yanıtladı. "Yani, şimdi iki şeyden birini yapabiliriz. Söyleyeceklerinizi dinleyebilirim ya da soruşturmadan uzak durmanız için sizi uyarabilirim. Eski federallerden birini tutuklamaktan korkmuyorum, Bayan Sharp, bunu aklınızdan çıkarmayın."

Kay, büyük bir yudum daha almadan önce şeyeyi ona doğru kaldırdı. "Bu arada, *Doktor Sharp*. Şerefe."

Dedektif bir an için tavana baktı, kafası karışmış ve ne diyeceğini toparlamaya çalışan bir erkeğin tipik hareketiydi. "Elbette öyle," diye mırıldandı. "Bunu biliyordum. Sizin hakkınızda birkaç şey biliyorum."

Kay mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birini işaret etti ve diğerine kendi oturdu. "Risk almayı seviyorsanız oturabilirsiniz," dedi çabucak, mobilyaların durumundan utanmıştı. "Şimdi, sizin için ne yapabilirim? Bana orada yazdığım her şeyi oldukça iyi anlamışsınız gibi geldi."

Hızlı bir hareketle başının arkasını kaşıdı. Şimdi biraz tedirgin görünüyordu, belki de sinirliydi.

"Daha önce seri katiller üzerinde çalıştınız mı?" diye sordu gözlerini kaçırarak.

"Evet, bölgenin en hasta, en rahatsız katillerini içeri atmakla geçen sekiz harika yıl," diye yanıtladı, adamın tepkisini ölçmek için sesine biraz dramatik hava katarak.

Dedektif ciddiyetini bozmadı. "Pekâlâ, ben hiç çalışmadım. Dahil olduğum tüm cinayet vakaları basitti, çoğunlukla sebepleri açgözlülük, tutku, kıskançlık veya hırsızlıkta işlerin kötüye gitmesi gibi şeylerdi. Ama bunun gibi hasta beyinler... Kendimi

onun gibi düşünmeye ikna edemiyorum, hepsi bu. Ve on üç yıldır polisim."

"Nerede, Teksas'ta mı?"

"Evet, sonra burada." diye yanıtladı. "Buraya birkaç yıl önce taşındım."

"Niye ki?" Kay, cevabını gerçekten merak ettiği ilk soruyu sordu. Bir Austin kovboyu neden yılın altı ayı karla kaplı bir yerde yaşamak isterdi ki?

"Ah, uzun hikâye." Onun merakını önemsememişti. "Ama beni boş verin." dedi. "Bana o katilin zihnine nasıl gireceğimi söyleyin, bilmem gereken bu."

Ayağa kalktı, mutfakla oturma odası arasındaki boşlukta ileri geri yürürken, dedektif ona düşünmesi için zaman tanıdı. "Bu o kadar basit değil, Dedektif."

"Bana Elliot diyebilirsiniz," diye yanıtladı. "en azından bu yeterince basittir sanırım."

Gülümsedi. "Tamam, Elliot." O birasını bitirirken, yılların eğitimini ve deneyimini ona aktarabileceği bir özete nasıl sığdırabileceğini düşünerek yürümeye devam etti. Çünkü kesinlikle ikinci bir şişe olmayacaktı.

Yerine tekrar oturdu, ne yapacağına karar vermişti. "Neden bana kurbandan bahsetmiyorsun, Elliot? Oradan başlayalım."

Kay, kolluk kuvvetlerinin aktif bir soruşturmanın ayrıntılarını hemen hemen herkesle paylaşmak konusunda genellikle isteksiz olduklarını bildiği için onun biraz tereddüt etmesini bekledi. Ancak Elliot hemen cevap verdi ve bu da başından beri gerçekten buraya bilgileri paylaşmayı düşünerek gelip gelmediğini merak etmesine neden oldu.

"Kurban Kendra Marshall, yirmi sekiz yaşında, New York'tan bir hukuk asistanı. İş için buradaydı. Christensen ailesiyle bir miras konusunu görüşecekti. Randevusuna hiç gidemedi."

"Teşekkürler." dedi, bu bilginin ona ne kadar az şey anlattığını ama yine de dedektifin muhtemelen gözünden kaçırdığı bir şeyi söylediğini düşünerek. "Söze, gizlice takip etmeyen, bunun yerine fırsatını yakaladığında kurbanını görülmeden yakalamak için hızlı

ve etkili bir yol izleyen bir avcınız olduğu gibi şeyler söyleyerek başlayabilirim. Hareket kabiliyeti ve imkânları var. Kendi izlerini ve kurbanının izlerini nasıl kapatacağını biliyor. Buranın yerlisi ya da eskiden öyleymiş çünkü buranın yollarını iyi biliyor."

"Evet, bu işe yarayabilir." diye yanıtladı.

"Ya da psikoloji alanında doktor olmak için yıllarca eğitim aldığımı ve bu tür vakalarda çalışarak, bu canavarların zihninin nasıl işlediğini görerek, onlarla görüşmeler yaparak, sosyopatik zihinlerini çoğu kanun uygulayıcıdan daha iyi anlayarak bu alanda herkesten daha fazla yıl geçirdiğimi söyleyebilirim."

"Güneşte kurutulmuş bir avuç gübre kadar bile bu vakada işe yaramayacağımı mı söylüyorsunuz?" diye tepki verdi, seramik karolara sürtünen ahşap sandalye ayaklarının tiz gıcirtısıyla kendini masadan uzaklaştırdı. "Öyle mi diyorsunuz, Dr. Sharp?"

"Bu da nereden çıktı? Sakin ol, kovboy." diye yanıtladı, gülererek. Standart, ezik erkek egosunun ortaya çıkması hoşuna gitmişti. "Tek söylediğim, sana onun gibi düşünmeyi ve hissetmeyi öğretmenin zaman alacağı ve bu katille zaman kaybetme lüksün yok. Tekrar ve yakında öldürecek. Bu yüzden, bu vakada sana birlikle çalışmayı teklif ediyorum."

"Hangi unvanla? Artık federal değilsiniz."

"Doğru, ancak daha iyi bir kelime bulamadığım için kusura bakma ama ben eğitimli ve deneyimli bir sivil, nitelikli bir danışmanım."

"Bu iş için vergi mükelleflerinden ne kadar ücret almak istiyorsunuz, Dr. Sharp?"

"Hiç, bedavaya yaparım. Ve bana Kay diyebilirsin."

Kaşlarını çattı, teklifi düşünürken alnını buruşturdu. "Neden Kay? Katherine'in nesi var?"

"Ah, uzun hikâye." diye yanıtladı, onun sormaktan vazgececeğini umarak.

"Zamanım var." dedi şişesinin dibinde kalan biraya bakarak.

Söylediğini fark etmemiş gibi yaptı. "Adımdan nefret ediyorum, hepsi bu. Sadece baş harfini sakladım, K. Bu, Kay diye okunuyor, değil mi?"

"Katherine gibi bir isimden kim nefret eder ki?" diye mırıldandı, sonra biranın geri kalanını içti ve şişeyi nazikçe masaya koydu. "Teşekkür ederim. Ne zaman ve nereden başlamak istersin?"

"Mümkün olan en kısa sürede, adli tıpta."

"Şimdi nasıl?"

Konuşmadan boş şişeyi işaret etti ama Kay gözünü bile kırpmadı. Vazgeçti, ceketine uzandı. "Mükemmel, ben de gidip bize biraz nane bulayım."

BÖLÜM ALTI

Otopsi

ELLIOT, AŞIRI BÜYÜMÜŞ ÇİMENLİKTE özellikle bir şey arayarak dolaşırken, Kay kapıyı kilitliyormuş gibi yaptı. Anahtarı yoktu; Jacob muhtemelen o kapıyı yıllardır kilitlememişti.

"İşte..." dedi Elliot, sonra eğilip küçük bir çalıdan birkaç yaprak kopardı. "Kara nane." diye açıkladı, yapraklardan birini ağzına atıp coşkuyla çiğnedi. "Bira kokusunu gizlemek için harikadır. Biraz ister misin?"

"Almayayım, sağ ol." diye yanıtladı, dedektifin SUV'sine binerken.

"Sen kaybedersin." diye neşeyle yanıtladı ve kalan yaprakları ağzına attı.

"Bitkilerden anlıyorsun." dedi, sessizliğin yanlış soruları ateşlemesine izin vermek istemeyerek. Görüldüğünden daha zeki-ydi ve bu tür bir zekâ tehlikeliydi. Elliot gibi polisler genellikle güçlü bir sezgi, bir içgüdü ve hızlı düşünce karışımı bir şey geliştirirlerdi ve bu görünürde kanıt olmamasına rağmen onları doğru yöne yönlendirirdi. İhtiyacı olan son şey, Elliot Young'ın hayatını gözetlemesiydi.

"Evet, anlarım." diye yanıtladı, ilçe morguna giden otoyola dönerken. "Burada büyümüş olmana rağmen senin anlamaman çok yazık. Nasıl olur?"

"Biraz anlarım." diye ihtiyatla yanıtladı. "Sadece otları o kadar çok sevmiyorum. Hepsini değil." diye ekledi, gösterge

panelindeki saate baktı, dağın diğer tarafındaki morga gitmelerinin biraz zaman alacağını biliyordu.

"Bana sevdiğin bir tanesini söyle." diye sordu.

"Doğu baldıran çayını severim." diye yanıtladı Kay. "Soğuk bir sonbahar sabahında o çayı içmeyi seviyorum."

"Baldıran bir ağaçtır, bitki değil." diye güldü. "Farkı bildiğini sanıyordum, Dr. Sharp."

Döndü ve dedektifin sesindeki eğlencenin hiç de alaycı olmayan gerçek bir gülümsemeye eşleştiğini gördü.

"Şaka değil." diye güldü. "Ben de biberiye severim." diye ekledi. "Bir psikiyatrist olsaydın, benimle terapi yaptığında bitkiler dünyasındaki iğne yapraklara olan hayranlığımı keşfedebilirdin."

"Ama değilim, o yüzden keşfedemeyeceğim." diye yanıtladı. Konuştuğunda, Kay onun naneli nefesini hissedebiliyordu.

"Sadece zaman geçirmek için soruyorum, gerçekten neden buraya döndün, Kay?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, zihnini dolduran tüm lanet okumaların ağzından çıkma riskini ortadan kaldırıncaya kadar. Öfkesi yatıştığında, seri katillerle mezar yerlerini veya kurbanlarının isimlerini açıklamaları konusundaki konuşma deneyimlerini hatırladı. Ne kadar zeki olursa olsun, Teksaslı bir polis dedektifini kesinlikle idare edebilir ve aldığı koku ne olursa olsun onu başından savabilirdi.

Gerçekle başlamak, kariyerinin başlarında öğrendiği değerli bir numaraydı. Bir buzdağı inşa edin: gerçeği, yüzeyin üzerinde, kolayca görülebileceği, doğrulanabileceği bir yere konumlandırın, sonra su yüzeyinin altındaki, kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yerde onu kullanabilirsiniz ve bununla, herhangi bir şüphelinin gemisini batırabilirsiniz. Bunlar, akıl hocası, Davranış Analizi Birimi başkanı Aaron Reese'in, sahada umut vaat eden ajanlara verdiği ileri düzey kriminalistik derslerinden birinde söylediği sözlerdi.

Elbette Aaron Reese, onun saptırma tekniklerini bir kanun uygulayıcı memur üzerinde kullanmak üzere olduğunu öğrense dehşete düşerdi.

"Kardeşim ailemden kalan tek kişi." dedi sonunda, tam Elliot içişlerini çatırmaya başlarken. "O hayatta tanıyabileceğin en kibar adamdır ve bilerek kimseyi incitmez."

Duraksadı. Elliot'ın önüne serdiği o küçücük hakikat kırınısından tatmin olup olmayacağını görmek istedi.

Olmasını.

Üzerine basarak "Ve?" dedi. "Yine de neden buradasın?"

"Bir bar kavgasında ona bu kadar sert bir ceza verilmesine neyin sebep olduğunu araştırıyorum. Hatırladığım kadarıyla bunlar her gece oluyor ve kimse bu yüzden hapse atılmıyor. Kimse ölmedi; hiç kimse ciddi şekilde yaralanmadı ya da tedaviye ihtiyaç duymadı. Bu mantıklı gelmiyor." Bir an için hızla hareket eden manzaraya dikkatini çevirerek otayolun kenarındaki ağaçlara baktı. "Parmaklıklar ardında dayanabilecek birisi değil, Elliot. İçerideki yaşam için donanımlı değil."

"Peki senin burada bulunman ona tam olarak nasıl yardımcı olacak?" diye sordu.

Bu meşru bir soruydu, ancak endişesini derinleştirdi. "Ona yakın olacağım, eviyle. bu hayatta sahip olduğu az sayıdaki mal varlığıyla ilgileneceğim. Yargıçla konuşacağım. Ondan çoktan randevu istedim. Ve eğer beni görmeyi kabul ederse, müdürle konuşacağım."

"Bütün bunları yapmak için bir FBI ajanı olarak kalsan daha iyi olmaz mıydı, sence de? Neden bürodan ayrılmak yerine izin almayı tercih etmedin?"

Of, diye iç geçirdi, bu sıradan bir sorunun ötesine geçti. Durumu tersine çevirme ve karşı saldırıya geçmenin zamanı gelmişti.

"Almadığımı nereden biliyorsun? Beni kontrol mü ettin?" diye sordu sakince, sesini hissettiği öfke ve endişeyi yansıtmamaya zorlayarak.

"Birkaç arama yaptım." diye yanıtladı kayıtsızca. Sesi özür diler gibi çıkmıyordu, yaptığı normal bir şeymiş gibiydi ve belki de buna lanet olası mektuplarıyla o sebep olmuştu. Sadece kendi işine baksaydı, onun izini koklayan bir Elliot Young olmaya-caktı. Ama bunu yapamazdı; dışarıda bir katil varken ve büyük

ihtimalle tekrar öldürmeye hazırlanırken hiç yapamazdı. Onun gibi adamlar öldürmeyi asla bırakmazdı.

"Peki, ne öğrendin?" diye sordu sakince, kendini sahte bir gülümsemeye zorlayarak.

"Oldukça fazla şey." diye yanıtladı. "FBI'dan üstlerine çok az bilgi vererek ayrıldığını öğrendim, ama yine de seni bir çırpıda geri almaya razı gibiler. San Francisco saha ofisinin on yıllardır gördüğü en yetenekli ajanı olduğunu duydum, başka hiçbir profil uzmanı senin gibi suç davranışlarını anlama kapasitesine sahip değilmiş. Ve yanımda değerli bir yardımcı olabileceğini düşündüm, anlaşılabilir bir nedenle benimle doğrudan konuşmak yerine isimsiz mektuplar yazmayı seçsen de."

"Ve?" diye sordu nefesini tutarak.

"Bak, alabileceğimi alacağım ve bunun için minnettar olacağım." diye yanıtladı gözlerini eğimli, dolambaçlı dağ yollarında tutarak.

Yine, söylediklerinin bir tanesine bile inanmadı. Anlaşılan onu kokusunu takip etmekten vazgeçirememişti.

"Şimdi sıra sende." dedi. "Neden Austin yerine Mount Chester'dasın? Aniden kış sporlarına mı ilgi duymaya başladın?"

Çenesini kısaca, Kay'ın sinirine dokunduğunu anlamasına yetecek kadar sıkı.

"Bir davayı batırdım." dedi sonunda. "Austin'deyken. Ortağım ve ben, patronumuza bizi başka departmanlara atmasını söylemeliydik; neyse, bu uzun bir hikâye. Ve ben de ayrıldım. İş batırdım diye yaftalanmaktan olabildiğince uzak kalmak istiyordum. Teksas'ta kalsaydım, bütün başarısızlık bir domuzun üzerindeki pislik gibi bana yapışıp kalacaktı."

"Garip." diye tepki verdi Kay. "Bana hatalarının sonuçlarından kaçacak biri gibi gelmiyorsun."

"Geldik." dedi, sözlerini kötü bir şekilde gizlenmiş rahat bir nefes takip etti.

İlçe morguna girerlerken kapıyı onun için tuttu, ardından yeşil önlük giyen bir laboratuvar teknisyeniyle kısa bir görüşmeden sonra otopsi odasına girdiler.

"Merhaba, doktor." dedi Elliot.

Paslanmaz çelik lavaboda ellerini yıkayan adamın silüetini tanıdığını düşündü. Onlarla tanışmak için döndüğünde, genişçe gülümsedi.

"Selam, Dr. Whitmore." dedi Kay, "ne beklenmedik bir sürpriz."

Doktor ıslak elleri için bir hareketle özür diledi ve onları silmek için havlu aradı ama Kay umursamadı. Ona sarıldı ve doktorun da karşılığında ona sıkıca sarılmasının sıcaklığının tadını çıkardı.

Geriyeye çekilince, yanından geçerken Elliot'ın şaşkınlıkla kaşlarını çatıp fark etti ve adli tabibi uzunca süredir ortalarda olmayan iyi bir arkadaşını görmüş gibi inceledi.

Dr. Whitmore, FBI ajanı olduğu ilk beş yıl boyunca San Francisco'da adli tabipti, yolları sıklıkla suç mahallerinde ve otopsi odasında kesişiyordu. Emekli olduğunu duymuş ve hoşça kal deme fırsatı bulamadığı için pişman olmuştu, ama işte tam da hatırladığı gibi, otopsi masasına eğilmiş, ses kayıt cihazına sessizce notlar fısıldıyor ve kurbanlarla sanki hayattalarmış ve sonunda huzur bulmak için yalnız bırakılmaya can atıyorlarmış gibi sakinleştirici bir ses tonuyla konuşuyordu.

Yaşlanmıştı ama zarif bir şekilde. Sakalı ve saçları tamamen beyazlamıştı. Kendi yaşındaki çoğu erkek gibi saçlarını kaybetmemişti. Beline birkaç kilo daha eklemişti ama koyu çerçeveli gözlükleri ve neşeli gülümsemesi de dâhil olmak üzere onun hatırladığı gibiydi.

"Ne kadar oldu, üç yıl mı?" diye sordu.

"Evet, aşağı yukarı." diye yanıtladı.

"Zaman çok hızlı geçiyor. San Francisco'da hayat nasıl?"

"Bildığın gibi." diye yanıtladı. "Yoğun ve sahip olmak istediğimizden daha ilginç, ancak tüm ülkedeki en çok seri katil bulaştırma unvanını elinde tutan şehirdeysen olacak olan budur. Emekli olduğumu sanıyordum." diye ekledi.

"Oldum." diye yanıtladı. "Emekliyim. Burada, dağın tepesinde, kayak pistlerinin yanında bir evimiz var. Neyse ki burada çok fazla ölüm olmuyor, ama olduğunda beni çağırıyorlar. Genelde kaza yapan turistler oluyor; hiçbiri buna benzemiyor."

"Peki ya ilçede tıbbi tetkik memuru yok mu?" diye sordu Kay.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, tetkik memurlarının tıp doktoru olmak bir yana, üniversite diplomasına sahip olmaları bile gerekmiyor. Ancak adli tabiplik farklı bir hikâye. Bu vaka ancak bir adli tabibin çözebileceği bir vaka."

Bir kadının vücudunun üstünde beyaz bir örtüyle yatırıldığı paslanmaz çelik masaya yaklaştı. Yıllar sonra görüşmenin sıcaklığı aniden dağıldı ve yerini metal aletlerin soğukluğuna ve duvardaki ışık kutusuna yapıştırılmış röntgen filmlerine bıraktı. Kızın vücuduna yaklaşıırken, sanki onu saran soğukluk bir şekilde Kay'ın ruhuna dokunuyormuş gibi, omurgasında bir ürperti hissetti.

"Bize onun hakkında ne söyleyebilirsin?" diye sordu, gözleri çarşafın altından düşen siyah buklelere çevrilmişti.

Dr. Whitmore, boynunu tamamen açığa çıkana kadar çarşafı kaldırıp kurbanın yüzünü nazikçe açtı.

"Kendra Marshall, yirmi sekiz yaşında." dedi Dr. Whitmore, sesi hüzünle doluydu. "Resmi ölüm nedeni elle boğma yoluyla asfeksi."

Kay, katilin ellerinin kızın boğazını ezdiği yerlerde geride bıraktığı morlukları ve gözlerinin çevresinde oluşturduğu peteşileri görebiliyordu.

"Dil kemiği kırılmış mı?" diye sordu, dil kemiğindeki bir kırığın, boğulmanın ne kadar güçlü olduğunun bir göstergesi olduğunu bilerek.

"Evet." diye doktor onayladı. "Trakea ezilmiş, dil kemiği parparça olmuş. Katil zıvanadan çıkmış olmalı."

"Ne zaman ölmüş?" diye sordu Elliot.

Muayene masasına bir adım daha yaklaştı, floresan ışık altında, olduğundan çok daha solgun görünüyordu.

Dr. Whitmore, "Ölüm zamanı yaklaşık on gün önce olmalı, çürüme ve böcek aktivitesine dayanarak söylüyorum." dedi. "Hava soğuktu, bir vücudun çürümesini yavaşlatmak için mükemmel bir ortam ve bu, hata payını genişletiyor. O yüzden rapora sekiz ile on iki gün önce yazacağım."

"Otopsi raporunun hazırlanıp hazırlanmadığını sormak üzereydin. Söylediğinden hazır olmadığını anlıyorum." diye sordu Kay.

Dr. Whitmore içini çekti. "Burası San Francisco değil ve ben artık resmi bir adli tabip değilim, sadece istediği toksin testini kimsenin çabuk yapmadığı bir emekliyim. Bu daha ön rapor. Birkaç gün içinde ölüm zamanını daha net belirleyebilirim sanırım."

Kay, rozeti olmadığına işlerin ne kadar farklı olduğunu görmeye başlamıştı; resmi statünün olmadığı bir dünya bambaşkaydı. Muhtemelen emekli doktor için de durum aynıydı.

"Bize anlatabileceğin her şeyi anlat, biz de onun üzerine gidelim." diye teklifte bulundu.

Beyaz çarşafı tamamen kaldırdı ve Kendra'nın morarmış vücudunu güçlü ışıkların altında tamamen açıkta bıraktı. Solgun. Savunmasız. Soğuk.

Kay titremesini bastırdı.

"Vay canına." diye tepki verdi Elliot, hayalet görmüş gibi geri çekildi. Kay tepkisini garip buldu. Suç mahallinde Kendra'nın ki de dâhil olmak üzere daha önce ceset görmüş olmalıydı. Bunun nedenini sormak için aklına bir not aldı, belki dönüş yolunda sorabilirdi.

Kendra'nın vücudu çürükler ve kesiklerle kaplıydı, bazıları daha eski, bazıları ise ölüm anında gerçekleşmiş gibiydi. Kay'ın boynunda gördüğüyle aynı türden morluklar kollarında, omuzlarında ve uyluklarında da görülüyordu.

Sarımsı, neredeyse iyileşmiş bu tür çürüklerin olduğu kümelerden birini işaret etti. "Bunlar onun parmakları mı?"

"Aynen öyle. Onu zorla yerinde tutmuş ve kabaca etlerini sıkmış. Günlerce dövülmüş, cinsel saldırıya uğramış ve yoğun işkence görmüş; en az bir hafta diyebilirim. Bu kadar derin bir çürüğün iyileşmesi ve sararması bu kadar sürer."

"Saldırganın DNA'sı var mı?" diye sordu Elliot.

"Yok, maalesef. Ceset üzerinde herhangi bir iz bırakmama konusunda titiz ve dikkatliymiş. Onu gömmeden önce vücudunu

yıkamış olabileceğini bile düşünüyorum. Sarıldığı battaniye nemliydi ama bu topraktaki sızıntıdan da olabilir.”

“Tırnaklarının altında bile mi yoktu?” diye Elliot ısrarla tekrar sordu ve adli tabibin kendisine çabucak, onaylamayan bir şekilde bakmasına neden oldu.

“Savunma yarısı yok.” diye açıkladı, “En azından yeni değiller. Sanki savaşmaktan vazgeçmiş gibiydi. Tırnaklarını iyice kazıdım ama laboratuvarın kullanabileceğimiz bir şey bulacağını sanmıyorum.”

Şehir dışından, görünüşe göre rastgele bir kurban, adli önlemleri nasıl alacağını bilen bir katil ve yapılması beş günden fazla süren toksin testleri. Kay’ın bulmayı umduğu üçlü bu değildi.

“Nasıl bulundu?” diye sordu Kay.

Dr. Whitmore, yanlarındaki duvarda asılı olan büyük monitörden bazı olay yeri fotoğraflarını gösterdi. “Sırt üstü gömülmüş, kolları göğsünde kavuşturulmuş. Tamamen çıplaktı ve yeni bir battaniyeye dikkatlice sarılmıştı.” dedi. Battaniyenin üzerinde akça ağaç yaprağı parçaları ve birkaç akça ağaç tohumu buldum ama bunlar yüzeyden veya topraktan alınmış olabilir. Battaniyenin lifleri ve kaynağıyla ilgili raporu ise hâlâ bekliyorum.”

Ekrandaki görüntüler, Kendra’nın vücudunu sanki yeni doğmuş bir bebekmiş gibi battaniyeye düzgünce sarılmış hâlde gösteriyordu, ardından olay yeri inceleme ekibi olay yerinde vücudunu açtıktan sonra kollarının göğsünde kavuşmuş olduğu görülüyordu. Nasıl yatırıldığı konusunda derinden rahatsız edici bir şey vardı, Kay’ın adını koyamadığı bir şey.

“Bu çok törensel görünüyor. Vicdan azabı yüzünden olabilir mi?” diye sordu.

“Kesinlikle.” diye onayladı. “Mezar derin değildi, ancak keşfedilmesi tamamen şansmış. Köpeği söz dinlemeyen bir turist sayesinde bulundu.”

Ekrandaki görüntüleri kendine çevirdi. Kendra’nın saçlarının örülü ve Kızılderili saç tokalarıyla bağlı olduğu birkaç yakın çekim fotoğraf vardı.

Ekrana yaklaştı ve gözlerini kısıtı. Bölgede kökleri olan bir Kızılderili kabilesine atıfta bulunarak "Pomo," dedi. Yerel nüfusun içinde bazıları Şasta Kabilesi'nden ama çoğu Pomolardan olan birkaç yüz Kızılderili aile vardı.

Kay, yerel Kızılderili kültürünün kalıntılarıyla iç içe büyü-müştü ve çeşitli kültürler arasında kabilelerin kültürel farklılıkları ne kadar küçük olursa olsun ayırım yapabiliyordu.

"Şasta halkı değil mi?" diye Dr. Whitmore sordu.

"Sanmıyorum." diye yanıtladı. "Saç bağının deri şeritlerinden nasıl örüldüğünü gördün mü, sanırım dana derisinden. Bu Pomo. Ve tüyler su kuşları, yırtıcı kuş değil."

Dr. Whitmore saç bağlarını tutan şeffaf bir kanıt torbası çıkardı. "Bunları bugün özel bir istekle San Francisco laboratuvarına gönderiyorum. Belki bağlarda katilden kalma epitel doku bulabilirler. Umarım bunları çıplak elleriyle yapmıştır, bu da bazı deri hücrelerinin deriye yapışmış olabileceği anlamına gelir. İlk bakışta herhangi bir cilt hücresi göremedim, ancak burada çok fazla cihaz yok." diye ekledi, özür dilercesine.

Elliot telefonuyla saç bağlarının fotoğrafını çekti.

"Saçlarında bir şey var mı?" diye sordu Kay. "Fotoğraflarda örgülü olduğunu görüyorum, ama şu an değiller."

"Her bir teli dikkatlice taradım. Katil kendi ördüyse belki bir şeyler bulabiliriz. Saçında bulunan epiteller DNA testine gönderildi, ama hemen heyecanlanma; hepsi kadının olabilir."

Kay fotoğraflara yine gözlerini kısarak baktı. Örgülü saçları Pomoların saç tokalarıyla bağlanmış solgun figür tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. *Bunu daha önce nerede görmüştüm?* diye düşündü. *Powwow toplanmaları haricinde, tabii.*

"Örgüler kulaklarının arkasından alçaktan mı başlamış?" diye sordu. Fotoğraflar gösterilecek kadar ayrıntılı değildi. "Yoksa buradan, kulakların üstünden, beyaz kadınlarının yaptığı gibi mi?"

Dr. Whitmore, Kendra'nın sağ kulağının arkasını işaret ederek, "Örgüler alçaktan başlıyordu." dedi. "Sonra kulaklarının arkasına sıkıştırılmışlar ve öne, göğsüne doğru çekilmişler.

Bağların tüyleri, kadın ayakta durursa doğal olarak sarkacakları gibi dikkatlice serilmiş.”

“Yine Pomoların yaptığı gibi.” Kay daha önceki bulgusunu tekrarladı. “Bu yaptıkları onun imzası. Bana bu battaniyeden, üzerindeki desenden, vücudunun etrafına nasıl kir yayıldığından, kullanmış olabileceği iri taş parçalarından bahset.” diye sordu. “Nasıl bulunduğu dair elinizdeki her şeyi görmek istiyorum. Belki imzasında profil oluşturmak için kullanabileceğim bir şey vardır.”

“Seri katil olduğunu mu düşünüyorsun?” diye Dr. Whitmore sordu.

“Evet. Şu ana kadar sahip olduğun tek kurbanın bu olduğunu biliyorum, ama bahse girerim daha fazlası var. Bir seri katil, mutlaka kurbanların sayısı ile tanımlanmaz; tanımlayıcı kanıt öldürmenin patolojisidir. Patolojisini Kendra’ya işkence etme biçiminde, vücudundaki morlukların nasıl sıralandığından görebilirsiniz. Sistemli ve sadistti ve onu alt etmekten aldığı zevki uzatıyordu.”

Dr. Whitmore, Elliot ile hızlıca göz göze geldi.

“İşte bu yüzden sen en iyisisin.” diye yanıtladı Dr. Whitmore. “Bu katillere ve onların iş yapış tarzlarına her zaman ilgi duymuşundur. Kimse seni yanıltamaz.”

“Ne demek istiyorsun?” Kay doktora dikkatle bakarak sordu.

Elliot, “Başka bir kadının cesedini daha bulduk.” diye yanıtladı. “Kendra’nın bulunduğu yere nispeten yakın. Ama bu kurban aylardır ölüydü. Henüz kimliğini tespit edemedik.”

“Evet.” dedi Dr. Whitmore, otopsilerden önce ve sonra cesetleri sakladığı soğutmalı çekmeceyi çekerek. Çekmeceye mavi bir çarşaf kaplı bir kadın cesedi vardı. “*Jane Doe* ile tanış. Şimdiye kadar belirleyebildiğim tek şey ölüm şekli, dil kemiğini parçalayan elle boğulma.” Kurbanın neredeyse tamamen çürümüş kafatasını ortaya çıkardı ve kenara çekildi.

Kay bir an için cesedi inceledi, sonra sabırsızca Elliot’a baktı. “Gömüldüğü yeri görmem gerek.”

BÖLÜM YEDİ

Çılgılık

SÖZÜNÜ TAM OLARAK BEŞ DAKİKA TUTMUŞTU, bir saniye daha fazla değil.

Hazel'ı görmesine, hatta küçük kızına sarılmasına bile izin verdi, gözyaşları birbirine dokunan yüzlerinde birbirine karıştı. Kızını onu görmeye getirmeden önce giyinmesine izin verme nezaketini bile gösterdi.

Hazel, titreyen parmaklarıyla Alison'ın yüzüne dokunarak, "Anne." dedi. "Ağlama." diye yalvardı. Alison, onu her an çekip alıp üst katta bir yere kilitleyebileceğinden korkarak Hazel'ı kollarıyla sarmıştı.

Kendini, kucaklamayı bir an için bırakmaya zorladı ve bebeğinin yüzünü, ellerini, kollarını ve bacaklarını inceledi. Ön kolunda sadece bir çürük vardı ama Hazel şoke olmuş gibiydi, ağlamadığı zamanlarda boşluğa bakıyordu.

Gözyaşlarını silmiş ve Hazel'in kırmızı, şiş gözlerine bakarak gülümsemişti. "Ağlamayacağım bebeğim, söz veriyorum." Tekrar ona sarıldı, o kadar sıkı sarıldı ki küçük kız kurtulmaya çalıştı. "Bütün gün ne yapıyorsun, tatlım?"

"Hiçbir şey." diye yanıtladı ve Alison onun cevabını duyunca bir rahatlama dalgası hissetti. "Burada bir çocuk daha var."

Alison bir korku sızısı hissetti. "Bu çocuk kaç yaşında, bebeğim?"

"O daha küçük." diye yanıtladı Hazel, elini omzunun hizasında tutarak.

Alison derin bir nefes verdi.

"Eve giderken onu da yanımıza alabilir miyiz, anne?"

"Elbette." Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "O senin küçük kardeşin olabilir."

"Ne zaman eve gidebiliriz, anne? Şimdi eve gidebilir miyiz?" Söyleyecek bir kelime bulamadı, sadece gözlerinden yaşlar fışkırıyordu. Kızına yeniden sarıldı ve tam adam geri dönüp onu geri çekerken yüzünü kızın saçlarına gömdü.

"Hayır, hayır, lütfen onu alma," diye yalvardı Alison, "bana bir dakika daha ver, sana yalvarıyorum."

Ama adam cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Tekmeler ve çığlıklar atan Hazel'ı odadan çıkardı. Yukarı kata kadar onunla dövüşüğünü, küçük yumruklarıyla ona vurduğunu duyabiliyordu.

Hazel onu duyamasa da "Onunla kavga etme bebeğim." diye fısıldadı. "Sadece durumu daha da kötüleştirirsin."

Hazel'in hıçkırıkları yavaş yavaş azaldı ve artık onları duymayacak hâle geldi ve ne kadar dikkatle dinlerse dinlesin, adamın alt kata gelen ayak seslerini duyamadı.

Orada kızıyla yalnız başına ne yapıyordu? Ona dokunuyor muydu? Ona yaptığını Hazel'a da yapıyor muydu? Korku, midesine sıcak bir bıçak gibi saplandı.

"Ah, Tanrım, lütfen, hayır... lütfen bunun olmasına izin verme. Yalvarırım bebeğimi koru."

Ayağa kalktı ve adımlarının ona verdiği acıyı umursamadan odada yürümeye başladı. Hafifçe topallıyordu ve karnı fena hâlde ağrıyordu ama en azından artık kanaması yoktu.

Ama o neredeydi? Neden hâlâ aşağı gelmiyordu?

Onun gelmesinin sonuçlarının ne olacağını tam olarak bilmesine rağmen, bodruma geri dönmesini istedi. O canavarı bir dakika için dahi kızından uzak tutmak için her şeyi yapardı.

Onu incitiyor muydu ve ilk gün yaptığı gibi ağzını tıkadığı için mi onu duyamıyordu? Ya o...

Hayır... böyle düşünmemeliydi. Zihninde saplantılı düşünceler dönüyor, aynı korkunç senaryoyu geniş, aralıksız saf korku döngüleri içinde tekrar tekrar aklından geçiriyordu. Hayır, Kızının iyi olması gerekiyordu. İkisi de iyi olacak ve yakında eve gideceklerdi. İkisi de her an kaçabilirlerdi.

Ama o çocuğa ne olacaktı? Nereden gelmişti? Annesi de onun gibi bodrumda mahkûm muydu? Orada olduğundan beri, duyduğu tek çığlık onlarınkiydi. Kendi ve Hazel'inki.

Umutsuzluktan aklını yitirmiş bir hâlde, odada kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyor, dualar ve anlamsız sözler mırıldanıyordu. Hazel ve onun tekrar evde, güvende olacakları bir geleceğin hayalini kuruyordu. Akşam yemeği yemek. Televizyonda çizgi film izlemek. Birlikte yaptıkları, daha önce pek çok kez doğal kabul ettiği şeyleri yaparak zaman geçirmek.

Sonunda kilit döndü, kapı açıldı ve adam içeriye girdi. Fısıldayarak odanın karşı köşesine koştu ve sırtını soğuk beton tuğlalara dayayarak yere çömeldi, adamın orada dikilip kendisine bakışını izledi.

İlerişim kuramayacağı çılgın bir dağ adamı değildi. Muazzam bir çabayla onu incelemeye, anlamaya çalışmaya karar verdi. Temiz giyinmişti, kumaş pantolon giymişti ve mavi gömleği kolalanmış ve ütülenmişti. Ayakkabılarının yeni ve pahalı olduğu belliydi. Onu döverken hissettiği zedelenmiş parmak eklemeleri dışında teni yumuşak görünüyordu. Korkunç gözlerindeki o mide bulandırıcı kana susanmışlık olmasaydı, adamın neredeyse çekici görüldüğünü kendine itiraf etti.

Ciğerlerini havayla doldurmaya kendini zorladı ve ayaklarından emin olamayarak ve fena hâlde titreyerek onun göz hizasına yaklaşmak için ayağa kalktı.

"Böyle olması gerçekten çok yazık." diye kendini ifade etmeyi başardı, sonra çekingen bir gülümsemeyle konuşmaya devam etmeye cesaret etti. "Eğer bana çıkma teklif etseydin, sana evet derdim."

Adam yüreктen güldü, sesinin yankıları ürkütücü bir şekilde bodrum duvarlarında yankılandı.

Gözyaşlarını umursamadan devam etti, konuşurken sesi çatallaştı. "Akşam yemeği yiyebilir, konuşabiliriz ve..."

"Bir randevu istediğini mi düşünüyorsun?" diye kıkırdamalar arasında sordu. "Konuşmanı duymak istediğini mi sanıyorsun?" Bir adım daha yaklaştı ve kadın irkildi, köğesine geri koşmaya hazırdı ama o çok daha hızlıydı. Onu tuttu ve kulağına fısıldadı, "Tek istediğim çığlık attığını duymak."

BÖLÜM SEKİZ

Olay Yeri

MORGAN CUWAR GÖLÜ'NÜN kuzeydoğu ucuna giden yol nispeten kısıydı ve Kay, muhteşem manzaraya dalgın dalgın bakarak düşünüyordu. Uzun köknarlar ve ara sıra meşe veya akçağaçlarla çevrili dar ve dolambaçlı bir asfalt şeridi olan göl yolunda gitmek, ayrılmadan önce en sevdiği yolculuktu. Sanki bir ömür önceydi, bir cesedin atıldığı yeri aramadan gölü en son ziyaret farklı bir çağda, masum bir çağdaydı. Gerçi o zamanlar bu etikete şiddetle karşı çıkardı. Masum olmayı uzun zaman önce bırakmıştı.

Elliot, morgun ön bahçesinden aldığı bir saman parçasını ağzına atıp çiğnedi ve sanki onun incelemesinden kaçmaya çalışıyormuş gibi biraz fazla dikkatle önündeki yola baktı. Belki de başkalarına yaptıklarının ona yapılmasının zamanı gelmişti.

"Oradaki hâlin neydi öyle?" diye sordu.

"Ne hakkında konuştuğunu hiç anlamadım." diye yanıtladı asık bir suratla.

Kay geri adım atmadı. "Daha önce hiç ceset görmemiş gibi davranıyordun."

Samanı ağzından çıkardı, kısa bir süre inceledi, sonra camı indirdi ve dışarı fırlattı. Serin sonbahar havası, düşen yaprakların, ıslak ağaç kabuğunun ve nemli toprağın kokusuyla birleşip burun deliklerini doldurdu.

"Böylesini değil, hayır." diye itiraf etti, gözle görülür bir şekilde utanarak.

Kay, "Anladım." diye tepki verdi. Austin'de her şey sakın geçmiş olmalıydı. Eğer doğru hatırlıyorsa, Elliot'ın memleketi, 1884 ile 1885 yıllarında Austin şehrinde avlanan ve asla yakalanamayan Hizmetçi Kız Katili'nden beri bir seri katil görmemişti. Austin, Amerika Birleşik Devletleri tarihindeki ilk seri katil çıkartan şehir olmanın istenmeyen onuruna sahipti, ancak gelişmekte olan metropol, o katilden bu yana başka hiçbir seri katile ev sahipliği yapmamıştı. "Rahatsız edici, hakikaten." diye ekledi, sözlerini dikkatle seçerek. "Ama Kendra'nın cesedini daha önce gölde gördüğünü sanıyordum?"

"Hayır, bu şekilde değil." diye mırıldandı. Muhtemelen soğuk, acımasız neon ışıklarının altında çırlıçıplak, vücudunun her tarafı, onun korkunç çilesine tanıklık eden kesikler ve çürüklerle kaplı olarak değil demek istemişti.

"Gömülme şekli hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, konuyu değiştirdiği için dedektifin omuzlarının biraz gevşediğini görmekten memnun oldu. "Bunu daha önce görmüş müydün?"

"Diğer kurbanı bulduğumuzda o da aynı şekilde sarılıydı."

"Bu iki ceset bulgusunun haricinde demek istedim." diye açıkladı.

"H-hayır, gördüğümü söyleyemem." Hızla Kay'e baktı, Kay'in onun kalkık kaşını yakalaması için yeterliydi.

"Ben de görmedim." diye yanıtladı, ağır ağır, düşüncelere dalmış bir şekilde konuşarak. "Eski Kızılderili cenaze törenlerine benziyor, ancak tek bir kabilenin geleneği gibi değil, farklı ama uyumlu. Daha çok, katil bir kabileden bir şey almış, başka bir kabileden başka bir şey almış gibi."

"Onları tanıyor musun?" Eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı.

"Bir kısmını evet." diye yanıtladı, hâlâ tören yapbozunu düşünüp parçaları toplamaya çalışarak. "Bazı Kızılderili kabileleri ölülerini, diğer dünyada ruhların ihtiyaç duyacağı şeyler olan

mücevherler veya diğer eşyalarla birlikte battaniyelere sarar. Cesetlerle birlikte başka bir şey bulundu mu?"

"Başka bir şey yoktu, hayır."

"Ama cesetleri asla böyle sarmazlar." diye ekledi önceki dü. Şünce zincirine devam ederek. "Açılı bir şekilde değil."

Whitmore'un olay yeri fotoğraflarında gördüklerine göre, ceset battaniyenin üzerine çapraz olarak, başı bir köşeye ve ayakları karşı köşeye gelecek şekilde yatırılmıştı. Battaniyenin bir köşesi ayaklarının üzerine katlanmış, sonra yanları önce sol tarafı, sonra sağ tarafı olacak şekilde vücudun üzerine getirilmişti. Bir bebeği kundaklamak gibi, sadece baş köşesi kurbanın yüzünü kapatacak şekilde katlanmıştı.

Örtmek için mi? Yoksa kirden korumak için mi?

Suçluluk duygusu mu? Yoksa utanç mı?

"Saç örgüsü de aynı zamanda Kızılderili geleneklerini çağırıştırıyor." diye ekledi Kay.

"O kısmı düşündüm." diye yanıtladı Elliot. "Buna ne dersin? Kurbanlardan hiçbiri Kızılderili değildi. Doktor Whitmore, Jane Doe'nun ırk yapısının beyaz tenli Avrupa kökenli olduğunu söyledi."

Omuz silkti. "Bana bir şekilde tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum."

"Eminim daha önce saçlarını böyle örüp toka takan kadınlar görmüşsündür, değil mi? Burası Kızılderililer ülkesi."

Gülümsedi, kalbini bir sıcaklık dalgasıyla dolduran uzak bir çocukluk anısı aklına geldi. Şişe takılmış kuzu etinin kokusu, üzerine serpilmiş ve yanmış adaçayı, ruhları çağırان ve yağmur dileyen bir flüt sesi eşliğinde seramik kupalarda servis edilen Amerikan baldıranı çayı. Bölgenin Kızılderili halklarına yakın olarak büyüme ayrıcalığına sahip olmuştu, çoğu zaman beyaz adamdan çok onların kabilesine ait olduğunu düşünürdü. Ve birçok kez bir Kızılderili evinde, kendi evinde olmayan sığınma hissini ve teselli bulmuştu.

Ama bu farklıydı. Neredeyse ürkütücü şekilde kişisel hissettirmesine rağmen, bir nedenden dolayı açıkça belli değildi. Sanki Kendra'nın saçı onun değil de başkasındı.

"Daha önce de örgülü saçlar görmüştüm." diye yanıtladı, düşüncelerinin çoğunu ve tüm anılarını kendine saklamayı seçerek. "Ama bu özel örgü tarzı ve kullandığı, belli ki el yapımı olan saç tokaları bana belirli bir şeyi hatırlatıyor."

Dedektif kaşlarını çattı, ona hızlıca baktı, sonra dikkatini yola verdi.

Orman seyrekleşmeye başlamıştı; yolun suya en yakın olduğu, gölün kuzeydoğu kenarına yaklaşıyorlardı. Ulusal ormanın tam güney sınırındaydılar, manzara izleme noktasına yaklaşık iki kilometre, North Shore Yolu'nun dışındaki defin alanına da sadece iki veya üç dakika mesafedeydiler. Aslında defin alanının nerede olduğunu çok iyi biliyordu, ancak bu bilgiyi paylaşmak istemiyordu.

"Ne gibi?" diye sordu, muhtemelen bir cevap alamayacağını bilerek.

"Bir noktada yanıtı aklıma gelecek." diye yanıtladı bacaklarını uzatarak.

Varmışlardı.

Burası gündüz epey farklı görünüyordu. Şerifin ofisi olay yerinin nerede olduğunu açıkladığı için yırtılmış olmalarına rağmen, birkaç ağacın gövdelerinde akşam esintisinde yavaşça hareket eden sarı polis bantları hâlâ görülebiliyordu. İki ayrı bölüm kordon altına alınmıştı ama cesedin nereye gömüldüğünü bilmesi için bunlara ihtiyacı yoktu. Görünüşe göre park hizmetleri bölgeye gelip henüz etrafı temizlememiş ve her şeyi eski, normal hâline döndürmemişti. Kendra'nın mezarını bir gece önce burayı kendi başına ziyaret ettiğinde ve açık mezarı yakından incelemek için polis kordonunu geçtiğinde görmüştü. O gece, el fenerinin ışığında, düşen akçaağaç yapraklarını ve tohumlarını fark etmişti, ama bunun üzerinde fazla düşünmemişti. Bir gece önce büyük akçaağacı da fark etmemişti ve Kendra'nın cesedini de henüz görmemişti. Örgülü saçlarını, deri ve tüylü saç tokalarını görmemişti. Battaniyelerdeki kan kırmızısı deri bir sicim ile birbirine bağlanmış ve bir okla taşınan tüylerin olduğu, koyu kahverengi bir zemin üzerine işlenmiş deseni görmemişti. Desen tipik bir geometrik Şasta motifiydi.

Sanki bedenleri, onları tüm kötülüklerden korumak ve kollamak için tüyden bir yatağın üzerine yatırılmıştı.

Eski günlerde olduğu gibi, tıpkı bir kabile sevilen birinin yasını tutarken olduğu gibi.

Ufak bir detay dışında.

Kay birkaç adım geri gitti ve Kendra'nın mezarının üzerindeki akça ağaca baktı. Tacı yeterince genişti ve kalın dallar, doğal bir platform oluşturacak kadar alçalıyordu.

Hızlı hareketlerle kemerini çıkarırken, Elliot'a "Kemerini çıkar." dedi.

Elliot, "Vay canına." dedi gülererek, kaşlarını fal taşı gibi açtığı gözlerinin üzerinde iyice kaldırarak. "Gerçekten mi?"

"Hemen umutlanma, kovboy." diye yanıtladı. Parmağıyla ağacın devasa tacını işaret ederek. "Oraya tırmanmam gerek." dedi.

"Ah..." diye yanıtladı, yüzündeki tüm eğlence gitmişti, yerini hemen utanma ve biraz da hüznün duygusu almıştı. "Neden böyle bir şey yapmak isteyesin ki?"

"Çünkü akla yatmayan tek şey cesetlerin gömülmesi." diye açıkladı. "Birçok Kızılderili kabilesi bir mezar ağacı kullanır ve ölenlerin cesetlerini o ağacın tacına koyar."

Ağacın gövdesine baktı kaşlarını çattı. "Emin misin? Oraya bir ceset koymak ciddi bir emek gerektirir" diye ekledi. "Ortalama gücün üzerinde bir güçle veya belki de makaralı bir halat sistemiyle. Ama gömülüydü, öyle değil mi? Onu oradan çıkardık." dedi, eliyle sadece birkaç metre ötede geniş ve karanlık açık mezarı işaret ederek.

"Ever ve o gömme işi uymayan tek parça."

Geniş kenarlı şapkasını çıkardı, başını kaşıdı, sonra tekrar taktı. "Neye uymayan?"

"Eski Kızılderili cenaze ritüellerine." diye sakince yanıtladı.

Birçok Kızılderili kabilesi, ölünün bedeniyle temasın hastalık, talihsizlik ve hatta ölüm getirebileceğine inanıyordu, bu nedenle cenaze töreni çok az kişinin katıldığı basit, hızlı bir süreçti. Bazı kabileler ölenin eşyalarını yakardı; Seminole gibi bazı

kabileler, ölenlerin tüm eşyalarını bir bataklığa atar, ardından tüm yerleşim yerlerini ölümün dokunduğu yerden uzaklaşmak için değiştirirlerdi. Ancak ölülerini höyüklere gömen kabileler de vardı, çoğu Ohio Nehri Vadisi halklarıydı.

"Ben yaparım." Elliot, ağaca tırmanmanın en iyi yolunu düşünerek bir an için tereddüt etti ve sonra onun verdiği deri kemeri aldı. Kendi kemerini çıkardı ve sonra iki kemeri birbirine bağladı. Daha sonra, kemerleri ağaç gövdesine ve vücuduna doladı, ucunu tokaya tutturdu ve birkaç kuvvetli çekişle denedi.

"Yukarıda neye bakacağım? Manzaraysa beni zerre kadar ilgilendirmiyor, leş gibi kokan bir kamyon dolusu gübre kadar bile değeri yok."

Gülümsemesini gizlemek için arkasını döndü. Zeki olduğu kadar hayal gücü de yüksekti, orası kesindi. "Kumaş lifleri. Herhangi bir süre boyunca orada cesedin dinlenmeye bırakıldığının kanıtı. Bunları yanına alsan iyi olur." diye ekledi ve saha çantasından birkaç küçük kanıt torbası ve cımbız çıkartıp verdi.

Onları aldı ve gömleğinin cebine soktu, sonra ağaca tırmanmaya başladı, kemerlerin direncini yerden henüz birkaç metre yükselmişken test etmek için, ağırlığını kuvvetli bir şekilde kemere verdi. Sağlam duruyorlardı. Yine de Kay, ağacın tepesine varana kadar nefesini tuttu. Güvenli bir şekilde çıktığında derin bir nefes aldı. Anılar zihnine hücum etmeye başlamıştı. İlk kez bir Kızılderili cenazesini gördüğü an aklına gelmişti. Kabilenin mezar ağaçlarını nasıl seçtiğini ve genellikle nerede bulunduklarını. Bir tanesinin dalları arasından Büyükanne Aiyana'nın bedenine bakıp adını haykırarak ağlamasını, ta ki Büyükbaba İhtiyar Ayı sıcak, kuru eliyle ağzını kapatana ve ona asla ölüleri geri çağırmasını, yeni bir yola çıkan ruhun yaşayanların kederinden etkilenmeden yoluna devam etmesine izin vermesi gerektiğini öğreteneye kadar. Büyükannesi ve büyükbabası değillerdi, Judy'ninkilerdi ama onu en az kendi anne babası kadar özenle büyüttmüşlerdi, belki daha da fazla.

Başının üstünden Elliot'ın "Haklıymışsın." dediğini duydu. Ses onu ürküttü, güzel hatıralardan kopardı ve onu soğuk

gerçekliğe tekrar döndürdü. Başını kaldırdı ve onun havada bir kanıt torbasını salladığını gördü. "Battaniye lifleri buldum."

"Artık aşağı inebilirsin." diye bağırdı. "Daha fazlasına ihtiyacımız olursa, elektrik şirketinden bir platform kamyon ödünç alabilir ve her dalı tek tek incelemesi için bir olay yeri inceleme uzmanı gönderebiliriz."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama biz burada kendi kanıtlarımızı kendimiz topluyoruz." dedi ve dikkatlice aşağı inmeye başladı. "Olay yeri inceleme uzmanımız yok."

"Bekle." dedi, aklına bir şey gelmişti. "Yakınlarda başka bir mezar ağacı olabilecek bir ağaç var mı, etrafına bir bakınsana. İri olmalı, gövdesinin bir insanın yerleştirilebileceği geniş bir çatalı olmalı ve yaprak dökmeli." Dedektif, tek kelime etmeden ona baktı, ama o dedektifin ne demek istediğini anladı. "Mezar ağacı olarak seçilmeye uygun ağaçlar, her sonbaharda yapraklarını dökerek yaşam, ölüm ve yeniden doğma döngüsünü taklit eden, kutsal ritüeli her yönüyle yansıtan ağaçlardır."

Dedektif etrafına bakındı, bölgeyi 360 derecelik bir açıyla taramak için başını dikkatle hareket ettirdi. Sonra aşağı indi ve onu Kendra'nın mezarının yanında buldu, buraya gelen yolu ve topraktaki lastik izlerini inceliyordu.

"Başka mezar ağaçları olabilir." dedi özür dilercesine. "Bütün bu yapraklarla anlamak zor. Sanırım yürürken yukarıya bakarak incelememiz gerekecek. Ama yardımcı olacaksa, onu ağacın çatallına bağladığı yeri buldum."

"Ne gördün?"

Gülümseyerek gözlerinin önünde birkaç kanıt poşeti salladı. "Çatalın hemen yanında, ağaç kabuğu bir daldan ayrılmıştı ve halattan gelen lifler ona yapışmıştı. Birkaç örnek aldım."

Bir soruşturmada her şey yardımcı olabilirdi, her küçük kanıt parçası, en azından kanıtların toplanması önemli bir ölçüde tamamlandığında, katilin kim olduğunun anlaşılmasına yardımcı olabilecek bir yapboz parçası hâline gelebilirdi. Çünkü yapmayı ya da yapmamayı seçtiği her şey, zihnindeki süreçler, takıntıları, dürtüleri, fantezileri hakkında bir şey anlatırdı.

"Onu buraya kamyonetle getirmiş," dedi, "ve her iki mezar yerinin de etrafındaki toprak sanki karıştırılmış gibi. Bulunduğunda böyle miydi? Yoksa araştırma birimi mi zemini böyle karıştırdı?"

"Onu bulduğumuzda zemin bozulmuştu." diye onayladı. "Ama burada iklim sert ve zemindeki herhangi bir bozulma en fazla bir veya iki hafta içinde kayboluyor. Yağmur, sulu kar, kar, vahşi yaşam, aklına ne gelirse var."

"Öyle mi, bunu bilmiyordum." diye alaycı bir şekilde yanıtladı. "Bölgede yeniyim, biliyorsun."

Dedektif başını iki yana salladı, onun duymadığı ve muhtemelen de duymasını istemeyeceği bir şeyler mırıldandı. Hızla diğer maktülün bulunduğu alana yürüdü ve yukarı baktığında diğer mezar ağacının hangisi olabileceğini buldu. Bu seferki çatalı çok daha büyük ve yere çok daha yakın olan yaşlı bir meşeydi, ama daha kalın olan gövdesi tırmanmayı zorlaştıracaktı.

Alana ulaşmak için izledikleri yola baktı. Diğer konumda olduğu gibi, burada da birçok lastik izi görülebiliyordu, bu da orman yolunu yağmurdan sonra iki tekerlek izi olan ilerlemesi zor bir yola dönüştürüyordu. Eğer doğru hatırlıyorsa, bu patikaların çoğu yaz aylarında bölgenin en popüler turistik yerlerinden biri olan Cuwar Gölü Ormanı'ndan geçiyordu. Yalnız kalmak isteyen genç çiftler, göl kıyısında kamp yapan ve balık tutan aileler, öğleden sonralarını güneş altında geçirmek isteyen turistler, hepsi ana yoldan göle doğru araçlarını sürerek bu tür asfaltsız yolları arıyorlar veya onları büyük, arazi araçlarıyla kendileri yaratıyor, ormanda yeni yollar açıyorlardı.

Meşe ağacının çatalına da böyle ulaşmış olmalıydı. Kamyonetini ağaca kadar sürmüş, sonra aracın üzerine tırmanıp vücudu kollarının üzerine kaldırıp çatala koymuş olabilirdi. Bir SUV bile iş görebilirdi, bir kamyonet kadar kolay olmazdı ama yine de iş görebilirdi.

Neredeyse gövdeye değecek bir lastik izi aramak için ağacın dibine bakarak yavaşça yürüdü. Hava olumsuz etkisini çoktan göstermeye başlamıştı, yoğun yağışlar ve dökülen taze yapraklar tüm izleri silmiş gibiydi.

"Her kış için farklı bir yol seçmiş," dedi Kay, kaşlarını çatarak. Artık hava neredeyse katardı ve dağlardan gelen güçlü bir esinti onu titretti. "Burada, bu ücre yetide kadavra köpeği bulabilir miyiz?" İsteğini dile getirdiği anda, nemli, yapraklarla kaplı toprağın kokusunun tetiklediği bir ürperti sanki omurgasından aşağı indi.

"Elbette bulabiliriz," diye yanıtladı, sanki K'o birimini kendisi kurmuş gibi gururlu bir sesle. "Sence başkaları da mı var?"

"Var olduğuna bahse girerim," diye yanıtladı, sesinde tatsız düşüncelerinin ipuçları açıkça seziliyordu. Yardım almadan kaç tane olduğunu bilmenin bir yolu yoktu. Mezar ağaçlarını ve bozuk zemini arayarak ormanda yürümek anlamsızdı; kurbanların bir kısmı çok uzun zaman önce defnedilmiş olabilirdi.

Büyük bir Douglas köknarına yaslanan Elliot, şapkasının kenarını düzeltti. "Ayin mezar ağaçlarına yerleştirilmelerini gerektiriyorsa ve o bunu zaten yapmışsa, onları neden bir daha toprağa gömmüş olabilir?"

Bunu kendisi de merak ediyordu. "Ruh kolayca kaçabilmeli, cesetlerin yıldızlara daha yakın olması için ağaçlara yerleştirilmesinin asıl nedeni bu. Ancak ruh, insan formunun sınırlarından kurtulduktan sonra, beden toprağa gömülebilir. Eski zamanlarda da nadiren yapılmış." Elindeki kiri elinden geldiğince temizlerken içini çekti, sonra ısınmak için ellerini birkaç kez kollarına sürdü. "Ama bunu bir önlem olarak yaptığna inanıyorum. Cesetlerin bulunmasını istemedi ve bu yüzden onları gömdü. Turistlerin yukarı bakıp cesetleri başlarının üstünde görme riskini alamazdı."

"Akıllı adama benziyor. Kışın, zemin bir çöl kayası gibi donduğunda onlara ne yaptığını merak ediyorum," dedi Elliot. Bazen sessiz kalıp vaka için pek bir şey sunmuyor gibi görünse de, Kay adamın kafasının çalıştığını rahatlıkla söyleyebilirdi.

"Yani, gerçekten bulduğumuz iki kişiden daha fazlasını öldürmüş olsaydı, sanırım şimdiye kadar bir şeyler duymuş olurduk," diye devam etti. "Ne yapıyor yani? Kış sezonu geldiğinde öldürmeyi mi bırakıyor?"

"Sana onun ne yaptığını söyleyeceğim," diye sakince yanıtladı Kay. "Otopside hem yeni hem de iyileşmiş yaralar gördüğümüzü hatırlıyor musun? Onları rehin tutuyor ve toprak onları gömmeye yetecek kadar yumuşayınca kadar işkence ediyor. Kendra ne zamandır kayıptı?"

BÖLÜM DOKUZ

Şerif

“AKLINI MI KAÇIRDIN?”

Franklin County Şerifi Stephen Logan nadiren bağıırırdı ama Elliot muhtemelen farkında bile olmadan damarına basmıştı. Logan, üzerinde yıldızlar, çizgiler ve doğduğu eyaletin simgesi Kaliforniya Eyaleti ayısı olan bayrağın önünde, genellikle video konferanslar veya röportajlarda takındığı duruşuyla masasının arkasında duruyordu.

Logan öne doğru eğildi, avuçlarını masasının üzerine koydu. Elliot göz temasını sürdürdü ve boğazını temizledi. “Patron, faydalı olacağını düşündüm, hepsi bu. Kim olduğunu sen de biliyorsun.”

“Peki, o tam olarak kim? Bir sivil. Soruşturmaya bir sivil dâhil ettin ve en azından bunu önceden bilmem gerektiği hiç aklına gelmedi mi?”

“Özür dilerim, patron.” diye yanıtladı Elliot, bir an için bakışlarını yere indirerek. “Bu işlerde bir uzman ve bu adamı yakalamamıza yardım edebilir. Problem edeceğini düşünmemiştim.”

“FBI’nın davranış analistlerinin olaya dâhil olmasını isteseydim, onları arardım. Bir katili yakalamamıza yardım etmesi için neden onlardan birine, hem de aktif olmayan birine ihtiyacımız var? Sen işini yapamıyor musun?”

Elliot da aynı soruyu kendine soruyordu. Onu önceki gün Kay Sharp’ı ziyaret etmeye iten şey gerçekten neydi? İyi bir vaka

çözme sicili olan, bir katili nasıl yakalayacağını bilen iyi bir polisti. Birisinin desteğine ya da başka bir şeye ihtiyacı varmış gibi durmuyordu.

Gözlerini kaldırınca patronunun bakışlarıyla karşılaştı. "Elbette yapabilirim." diye yanıtladı. "Ama hiçbirimiz daha önce bir seri katille uğraşmadık ama bu onun uzmanlığı." diye ekledi.

"Hangi seri katil?" diye sordu Logan, sesi biraz daha alçaktı, sanki sözlerin ofisinin sınırlarını terk edip topluluğa orman yangını gibi yayılmasından korkuyormuş gibi. "En son duyduğumda iki ceset vardı. Daha fazla değil."

"Bunun sayıyla değil, öldürme patolojisiyle ilgili olduğunu söyledi. Eskiden beş cinayeti seri katil sayarlarmış, şimdi üç. Benim bildiğim öyleydi en azından. Ama dedi ki-

Logan, "Onun söylediklerini bırak artık." diye tersledi, sonra hayal kırıklığıyla inleyerek deri koltuğuna oturdu. "Bu kasaba hiç seri katil görmedi. Lanet olsun, Dick Joshua'nın eve sarhoş geldiği ve karısını tesisatçıyla yatakta bastığı bin dokuz yüz seksen dokuzdan beri bir cinayet bile görmemiştik. Seri katil olduğuna emin misin?"

Elliot başını salladı, şapkasının kenarı başının hareketini vurguluyordu. "Bu yüzden yardım edebileceğini düşündüm, FBI rozeti olsun ya da olmasın."

Logan burnunun ucunu sağ elinin başparmağıyla işaret parmağı arasında ovuşturarak bir an için gözlerini kapalı tuttu. Sonra, sabahın erken saati olmasına ve boşalmış bir kahve kupasına rağmen yüz hatlarını yorgunluktan bitikmiş gibi gösteren gerilimi silmek istercesine, aynı iki parmağıyla ağzını çevreleyen çizgileri takip ederek çenesini sıvazladı.

"Soruşturmaya bir sivil dâhil edemeyiz." dedi Logan, sesi artık Elliot'ın iyi bildiği normal sesine dönmüştü. "Bu ortaya çıkarsa, ortalık cehenneme döner; insanlar ve medya her tarafımızı çevirir. Bu işi çözmek için ne kadar zamana ihtiyacın var?"

Elliot, seri katilleri yakalamak hakkında az şey bildiğinden ne cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Televizyonda yeterince suç draması izlemişti, ancak gerçek hayattaki

soruşturmaların zaman çizelgeleri tamamen farklıydı. Cinayetlerin yaklaşık yüzde kırkı, özellikle de saldırganlarıyla bağlantısı olmayan rastgele kurbanların olduğu cinayetler çözülemezdi. Ve eğer ilk birkaç gün içinde çözülmezse, bir cinayet vakası büyük ihtimalle buzdolabına kaldırılırdı.

"Birkaç güne ihtiyacımı var, dört ya da beş." dedi. "O zamana kadar biz..."

"İki günün var." diye yanıtladı Logan soğuk bir sesle.

Tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. "Evet, efendim." Logan bir el hareketiyle onu durdurmadan önce Elliot kapıya doğru iki adım atmıştı.

"Umarım bu konuda haklı çıkarsın, Dedektif. Çok daha azı yüzünden iyi insanların kovulduğunu gördüm."

Elliot başını salladı ve gitti, sonra haklı çıkıp çıkmayacağını düşünerek doğruca arabasına yürüdü. Kadın aslında soruları, varsayımları ve zihninin çalışma şekliyle onu çıldırtıyordu. Durumu daha da kötüleştiren şey, kadının bu kadar sık haklı çıkmasıydı ve bu da bir seri katil dışarıda serbestçe gezinirken cüzdanındaki altın yıldızlı rozeti taşımayı hak etmediğini düşünmesine neden oluyordu. Kadının büyük bir kamyonet yüklüğünde bir beyni ve buna uygun bir tavrı vardı.

Ağaca çıkmak mı? Gerçekten?! Milyonlarca yıl geçse, kanıt bulmak için oraya bakmayı düşünmezdi. Bu onun bir profil uzmanı olarak yeteneklerinden birisiydi ve bu konuda belli ki gerçekten iyiydi. "Cuwar Gölü cinayetini araştıran baş dedektife" hitaben yazdığı mektuplar, bir gün önce onun kapısını çalmaya iten şey buydu. Yazdıklarında bir noktaya kadar açık sözlüydü, yeni bir bakış açısı ve daha önce düşünmediği bazı perspektifler sunuyordu ve bunların hepsi, Dr. Kay Sharp ile tanışmadan önceydi. O zamandan beri, bir önceki sabah boyaya bulanmış kot pantolonu ve muhtemelen kardeşine ait olan büyük beden gömleğiyle kapıyı açtığından beri, ondan başka bir şey düşünemiyordu.

Ve bunu en son yaşadığında, her şey kötü bir şekilde sona ermişti, Teksas, Travis County'de dedektifliğe yeni başlamıştı ve eğitmek üzere yanına bir çaylak ortak olarak atanmıştı.

Charlene Sealy.

Yalnız Yıldız Eyaleti'nin tarihinde dedektiflik görevi için daha önce hiç bu kadar yanlış bir seçim yapılmamıştı.

Veya daha uygun.

Teksaslı bir çiftçinin yirmi beş yaşında, baş döndüren güzellikteki kızıydı. Çiftçi deyince Elliot, seksen dönümlük bir çiftlikte sığır yetiştiren birini anlamıştı; oysa o orta Teksas'ın büyük bir bölümüne dağıtım yapan ve et paketleme tesislerinden et işleme, depolama ve dağıtımına kadar tüm gıda endüstrisi operasyonlarına sahip olan bir çiftçiyi kastetmişti.

İlk başta, yeni ortağının soyadını yerel mağazalardaki raflardaki en pahalı pirzolar veya antrikot paketleriyle ilişkilendirmemişti.

Bunu yaptığında, milyonlarca dolarlık bir mirasçının neden cüzi bir dedektif maaşı için kavurucu, tozla dolu sıcakta suçluları kovalamayı tercih ettiğini anlamaya çalıştı. Yine de Charlene tüm hayatı boyunca polis olmayı hayal etmiş ve bunun için hazırlanmış, ebeveynlerinin yaldızlı kalplerini kırmış gibi görünüyordu. Teksas Üniversitesi Ceza Yargılaması bölümünden birincilikle mezun olmuştu ve akıllıydı. Geleceği parlaktı. Onda, en sert suçluların hareketlerini tahmin etmesini sağlayan bir kurnazlık vardı ve onunki gibi bir görünümle en sert suçluların bile gardı, onlara bir süre sonra haklarını okumasına yetecek kadar kolayca düşerdi.

Charlene Sealy'e âşık olmamak imkânsızdı ve Elliot, Sealy imparatorluğunun varisi ile iş tutkusu dışında pek az ortak noktası olduğunu bilerek buna uzun süre direnmişti. Ancak kısa süre sonra ondan başka pek bir şey düşünemez hâle gelmiş ve yeni bir vardiyanın başlamasından önceki saatleri sayar olmuştu.

Her iki tarafta da sonuçları olan Meksika sınırında uyuşturucu kaçakçılığıyla ilgili bir vaka kendilerine verildiğinde, bu fırsatı değerlendirmek istediler. Büyük bir uyuşturucu baskını kariyerlerini bambaşka bir yere taşıyabilirdi ve ikisi de beyaz ölüme karşı savaşta önemli bir şey yapabileceklerine inanıyorlardı.

Soruşturmaları onları güçlü Sealy klanının uzak bir akrabasına götürdüğünde, bir an için tartıştılar. Elliot, kıdemli dedektif olarak, şerifi bilgilendirmelerini ve onları görevlendirmeyi isteyip istemediğine bakmalarını önermişti. Ama Charlene'i etmeyi kabullenemeyen bir polisti; baskın yapmak üzere olduklarını biliyordu ve uzak bir amcasının aile evini geçiş başına bir kilo kokain karşılığında bir dağıtım merkezi olarak kullanması umurunda değildi.

Ama savcı ve sonrasında da Travis County şerifi umursadı. Charlene'in uzak akrabasına karşı açılan dava, aile bağlantısını ortaya çıkaran ve soruşturmanın büyük bir tarım arazisi üzerinde nesiller önceden beri devam eden bir kan davası yüzünden yapıldığını iddia eden pahalı bir savunma avukatı ekibinin yardımıyla mahkemede darma duman oldu.

İşlerini kurtaran tek şey, Charlene'in ana şüphelilerden biriyle olan kişisel bağlantısını açıklamaması haricinde, soruşturma boyunca davayı her yönüyle kitabına uygun olarak yürütmeleiydi. Davadaki diğer sanıkların hepsi bu yüzden mahkûm edildi ama Charlene'in uzak amcasının ceza almadan kurtulduğu düşünüldüğünde, büyük resme bakıldığında diğer mahkûmiyetler pek de bir anlam ifade etmiyordu.

Elliot'in şerifle yaptığı toplantıda unutamadığı bir şey vardı, ikisine de ilçede dedektif olarak hizmet etmeye devam edebilmeleri için bazı şartlar sunulmuştu. Hayal kırıklığının yarattığı sarsıntıyı üzerinden atamayan Charlene, amcası bir trafik ışığından kırmızıda geçse veya bir dur işaretine uymasa orada olurdu ancak sonunda bir olaya karışan tüm aile üyelerinden uzak durmayı kabul eden bir mektup imzalamayı kabul etti. Herhangi bir suç işlediklerine kanaat getirirse hiçbir şey yapmadan derhâl üstüne rapor edecekti. Elliot ise sicilinde kalıcı olacak bir kınama mektubu aldı ve gece vardiyasına atandı.

Artık bir araya gelmeyeceklerdi. Orası kesindi.

Toplantı bitmeden Elliot istifa etti. Dışarıda, temmuz ortası ıncığında üşüyerek Charlene'e sarıldı ve onun tüm itirazlarına başını sallayarak yanıt vererek ve gözlerini şapkasının siperine

gizleyerek oradan ayrıldı. Son bir veda kucaklaşması haricinde ona karşı neler hissettiğini söyleyemeden uzaklaştı.

Birkaç ay sonra, Mount Chester'da dedektiflik işine girdi. Soğuk iklimden memnundu, çünkü sıcak havayla ilgili her şey ona Charlene'i hatırlatıyordu. İş yerinde giydiği kolsuz beyaz bluzleri. Üst dudağının üzerinde oluşan küçük ter damlacıklarını. Gülümsemesini, saçını arkaya atarak omzunun üzerinden ona bakmasını. "Çok sıcak. Geliyor musun, ortak? O suçluları bu sıcakta bekletmek istemeyiz, değil mi?" demesini.

Mount Chester, dondurucu kışları, yılın altı ayı erimeden dağları örten karı ve başka hiçbir yerde görmediği kristal mavisi gökyüzüyle onun için huzurluydu. Sağlam bir sicil ve iyi vaka kapatma oranlarıyla kendini kanıtlamış ve sonradan dâhil olduğu topluluğun saygısını kazanmıştı.

Sonra Kay Sharp, mektupları, profil oluşturma becerileri ve güçlü görünümünün altında gizlenmiş beklenmedik kırılganlığıyla ortaya çıktı. Artık ondan başka pek az şey düşünebiliyordu.

En son, her gün işe başlamak için çok hevesli olduğunda, her şey onu yakan devasa bir yangınla sonuçlanmıştı. O kadar kötü yanmıştı ki, çok sevdiği Teksas'ını geride bırakmak ve Charlene'i unutmak için dondurucu dağ kışlarında yüreğine kadar üşümeye katlanmak zorunda kaldı. İşi, özel kişisel meselelerle karıştırmak berbat bir fikirdi ve bunu o herkesten daha iyi biliyordu.

Bu sefer, şerif devreye girdi ve Dr. Kay Sharp ile işbirliğine bir zaman sınırı koydu, ancak bu vakaya Kay'i getirmesini patronuna neden haber vermediği konusunda kendi kendini kandırmamıştı.

SUV'sinin direksiyonuna geçtiğinde, "Hadi, git tekrar her şeyi batır." diye mırıldandı kendi kendine. "Bakalım bu sefer nereye taşınacaksın. Alaska'ya mı?"

Yine de, direksiyon başında Kay ile buluşmaya giderken gülümsüyordu.

BÖLÜM ON

Kırk

ELLIOT YOLUN BÜYÜK BÖLÜMÜNDE SESSİZDİ ve Kay onun sessizliğinin kendisiyle bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Onu planladıkları gibi Christensen ailesini ziyaret etmek için gelip almıştı ama şapkasının ucuna dokunarak "Merhaba" dediğinden beri neredeyse tek kelime etmemişti.

Güneşin hâlâ gecenin soğuk gölgelerini yenebilecek güce sahip olduğu ve dağların arasından Christensenların evine giden yolun insanın içinde beklenmedik bir sevinç yarattığı ılık bir ekim günüydü. Mount Chester'dayken hayatının herhangi bir yönü hakkında böyle hissedeceğini düşünmemişti ama memleketiyle ilgili özlediği şeyler olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bir sonbahar sabahı güneş çiy kaplı çimenlere vurduğunda havayı dolduran kokular. Zaman zaman başlarının üzerinde dönerek hepsini korkutan kartal çığlıklarıyla kesintiye uğrayan alakargaların ve ötleğenlerin cıvıltıları. Kaliforniya'nın mavi gökyüzüne karşılık, dağların sonsuza kadar beyaz kalacak bir kartpostal görünümünü sunan karla kaplı zirveleri.

Elliot, ailenin yaşadığı sokağa dönerken, "Kendra'yı teşhis etmemize yardım ettiler, biliyorsun." dedi. "Televizyonda duyurularımızı gördüler ve aradılar."

"Hı-hı." diye yanıtladı, zihni yapbozu bir araya getirirken. Mount Chester'daki bir aileyi bir miras işi için ziyaret etmek üzere New York'tan gelen bir hukuk asistanı. Yine de onu

televizyondaki bir duyurudan mı tanıdılar? "Onu daha önce nerede görmüşler? Eğer hiç tanışmamışlarsa."

"Onu tanıdıklarını mı söylüyorsun? Hayır, tanımıyorlardı."

"Yardım ettiler demiştin ya-"

"Aradılar ve görüşmeleri gereken kişinin gelmediğini söylediler. Oradan anladık."

Elliot mütevazı bir çiftliğin önündeki kaldırıma yanaştı ve kontağı kapattı. Kapıya yaklaştı ama çalmaya fırsat bulamadan orta yaşlı bir kadın hoş bir gülümsemeyle kapıyı açtı ve onları içeri davet etti.

"Siz dedektifler olmalısınız." deyince Kay durumunu açıklığa kavuşturması gerektiğini düşünmedi. "Lütfen içeri gelin. Sizi bekliyorduk."

Christensenların evine adım atmak, çocukluğunun başka bir bölümünü ziyaret etmek gibiydi. Temiz ama biraz yıpranmış bir battaniyeyle kaplı kanepe, civardaki tüm sakinlerin oturma odalarının merkezinde yer alırdı. Yemek masasının üzerinde, gümüş bir tepsiye yerleştirilmiş ve sade beyaz seramik fincanlarla çevrili, servise hazır, bir demlik taze kahve onları bekliyordu. Bayan Christensen fincanlarla ilgilendi, sonra şeker ve süt getirmek için aceleyle mutfığa gitti.

Hafif kamburu çıkmış bir adam güçlkle ayağa kalktı ve onları bir eliyle selamladı. Yevmiyeyle çalışan bir işçinin yapısına sahipti, ama kibar gözleri ve sıcak, bariton bir sesi vardı. Sırtını doğrultarak gülümsedi, gülümsemesi gözlerindeki sertliği etkilemiyordu. Önce Kay'ın, sonra Elliot'ın elini sıkarak, "Ben, Paul Christensen." dedi. "Lütfen, kendinizi evinizde hissedin."

Elini üç günlük sakalına sürterek, pervasız bir merakla onlara baktı. "Bu talihsiz bir durum, ama söylememde sakınca yok sanırım, insanları ağırlamayı severiz."

Kay gülümsedi. "Bizi misafir ettiğiniz için teşekkür ederiz, Bay Christensen."

"Lütfen, bana Paul deyin." diye yanıtladı kibarca. Ondan hoşlanmamak çok zordu. Elli dört yaşındaydı ve tüm hayatı boyunca ABD Orman Hizmetleri için çalışmıştı. Karısı Madeline

hemşireydi ve ondan beş yaş küçüktü. Polis kayıtlarının çift hakkında sağlayabildiği tüm bilgi bu kadardı. Bunlar ve sabıka kayıtlarının olmaması ve vergilerini her zaman gününde ödemeleri

"Ve bana Maddie diyebilirsiniz." dedi kadın, Kay'e bir fincan kahve ikram ederken.

Kay bu baş hareketiyle teşekkür edip kahveyi aldı. Kadında hoş bir şeyler vardı, anaç tavrılıydı. Saçları kısaydı ama bu onun kadınlığını eksiltmiyordu; hatta tam tersiydi. Ve gözlerinde neredeyse bir parıltı gibi bir sıcaklık vardı. Kay bunu sadece, geçinmek için yaptığı işi gerçekten seven insanlarda görmüştü. Yıllarca verilen emek kişinin özelliklerine bir sertlik kazandırmak yerine bir şeyi başarmanın, dünyaya renk katmanın hazzını da karabilir. Hemşirelik asla kolay bir iş olmasa da Maddie'nin içindeki sıcaklık bunu severek yaptığının bir kanıtıydı.

Kanı kadına ısınan Kay, "Maddie, lütfen bana Kay de. Ve o da Elliot."

Kadın başını salladı ve gülümsedi.

"Sormamda sakınca yoksa, tam olarak ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir yenidoğan hemşiresiyim." diye yanıtladı gururlu bir ses tonuyla. "Redding'de çalışıyorum. Her gün biraz araba sürmek, kışın gidip gelmek zor ama bebeklerle çalışıyorum ve bu da her şeye değer."

Bu her şeyi açıklıyordu. Kay odaya baktı ve büyük bir aile fotoğrafı görmedi; sadece birkaç çerçevede Maddie ve Paul, ama hepsi o kadar. Çiftin muhtemelen kendi çocukları yoktu.

Elliot, Maddie'nin elinden bir fincan kahve alırken, "Kendra Marshall hakkında birkaç sorumuz olacaktı." dedi. "Bu arada, çok teşekkürler, hanımefendi."

Kadının gülümsemesi silindi. "Ne fena bir trajedi." diye fısıldadı. "Ve burada, topluluğumuzun tam kalbinde, kendimizi her zaman güvende hissettiğimiz yerde."

"Neyi bilmeniz gerekiyor?" diye sordu Paul.

"Bize söyleyebileceğiniz her şeyi." diye yanıtladı Kay. "Kendra'yı nereden tanıyordunuz?"

Maddie bir sandalye çekip oturdu, ardından flücanından bir yudum kahve aldı.

"Onu hiç tanı mı yorduk," dedi Maddie, "Eylül ortasında bizi aradı. Bir hukuk firmasında çalış ı yordu, şey, adı neydi?" Meraklı bir bakışla Paul'e dö ndü. "Abrams, DeSanto ve neydi?"

"Sanırım Parsons," diye yanı tladı Paul, "Evet, Parsons."

"Evet, onlar. Zavallı Kendra, Paul'ün uzun zamandır gör ü ş me- di ğ i babasının yakın zamanda vefat etti ğ ini söylemek için aradı."

"Bunu duydu ğ uma ü z ü ldüm," dedi Kay. "Baş ınız sağ olsun."

"Teş ekkürler," diye yanı tladı adam, bir anlı ğ ına yan bir bakış atarak. "Onu liseden beri gör memiş tim. Ama sanırım bu avukat- lar beni buraya kadar takip etmiş ler ve Kendra'yı gönderdiler."

"Neden sizi gör meye geliyordu?"

Paul, "Benimle emlak belgelerini göz den geçirmek için," diye yanı tladı. "Ve bunlar onun sözleriydi, benim de ğ il. Bunun ger- çekten ne anlama geldi ğ i hakkında hiçbir fikrim yok."

"Babanız zengin miydi?" Elliot, cinayetle mali bir ba ğ lantısı olup olmadığını merak ederek sordu. Ama yaş lı Bay Christensen zengin bir adam olarak ö lse bile, katil Christensen malikânesi- nin varisinin de ğ il, bir hukuk asistanının canını almış tı.

"Hiç bir fikrim yok," diye yanı tladı Paul omuz silkerek. "An- nemi ve beni terk etti ğ inde, ondan bir daha haber almayı hiç beklemiyordum ve açık ç ası, ondan de ğ erli bir şey çıkacağını, en azından bir mülk kalabilece ğ ini hiç düşünmemiş tim."

Yani, baba Bay Christensen'e karşı pek de derin hisleri yoktu, hatta ö lümünden hiç etkilenmemiş lerdi. Bütün bunların muh- temelen vakayla ilgisi yok, diye karar verdi Kay.

"Kendra ile en son ne zaman konuşmuş tunuz?" diye sordu Elliot, önce Paul'e sonra Maddie'ye bakarak.

Maddie, "Onunla buraya gelmesi gereken günden bir hafta ya da on gün önce konuş tım, diyebilirim," diye yanı tladı. "İ yi birine benziyordu. Sesi yardımsever geliyordu, sadece bizimle ta- nış mak ve veraset sürecinin neleri gerektirece ğ i konusunda bize yol göstermek için onca yolu seyahat etmeye istekliydi."

"Sizi ne zaman ziyarete gelecekti?"

"Aynı otuzunda." diye yanıtladı Maddie. "Bir perşembe günüydü. Bekledik ama bizi aramadı. Bir şeyin, gelişini geciktirdiğini varsaydık, onun için endişelenmedik." Elini alnında gezdirerek konuşurken gözlerini kısa bir süreliğine kapattı.

Utancı ya da belki suçluluk, diye gözlemledi Kay. Ama ne için?

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu Kay.

"Kendra geldiğinde bizi arayacağını ve bir otel odası ayarlayacağını söylemişti. Önceki güne uçuş için biletlerini almıştı. Randevu için otuzu tahmini bir tarihti; kesin zamanı ayarlamak için bizi arayacaktı."

Bu üç hafta önceydi. Görünüşe göre bölgeye 29 Eylül'de gelmişti ve Dr. Whitmore 10 Ekim civarında öldüğünü tahmin etmişti.

"Neler olduğunu sormak için hukuk firmasını aradınız mı?"

Maddie ayağa kalkıp Paul'un koltuğuna yürüdü, sonra geniş kolçağa oturdu, hafifçe kocasının omzuna yaslandı. "Hayır," dedi sonunda, bakışlarını indirip ellerini birbirine kenetleyerek. Kay'e baktığında gözleri yaşlarla dolmuştu. "Anlamalısınız, o zaman hiçbir şey düşünemedik. Çünkü Paul'un babasının mülküyle uğraşmaya hevesli değildik." Bir an durakladı. "Artık kendimizi suçluyoruz. Bir şey söyleseydik ya da hukuk firmasını arayıp gelemediğini söyleseydik, belki bugün yaşıyor olurdu."

Paul uzanıp Maddie'nin elini tuttu ve sıkıca sıktı. Yere baktı, yüzündeki sert ifade alnında derin çizgiler oluşturunuyordu. Konuştuğunda, sesi acıyla doluydu.

Paul, "Kayıtsızlık çağında yaşıyoruz," dedi, "insanların artık insanları umursamadığı bir çağda. Televizyon izliyoruz ve internette sosyalmışız gibi davranıyoruz. Maddie ve ben farklı olduğumuzu sanıyorduk, ama öyle görünüyor ki, ilk sınavda, biz de farklı olmadığımızı kanıtladık. Gerçekten çok üzgünüz." diye ekledi, karısının elini tekrar sıktı ve kısaca Kay'e, sonra Elliot'a baktı. "Onun ölümünden, o hasta piç kadar biz de sorumluyuz."

"Bu doğru değil..." Kay lafa girmeye çalıştı ama Maddie onun sözünü kesti.

"Umarım bunu başka birine de yapmadan önce onu yakalarsınız."

Christensenların evinden ayrıldılar ve arabayla bir süre sessizce gittiler, Paul ve Maddie'nin kendilerini suçlu hissetmesi Kay'ın zihnine ağır bir yük bindirmişti. Haklı değiller miydi? Kayıtsızlık çağı, örtüsünü insanlığın üzerine yayararak toplumun dokusunun özünü karartmamış mıydı? Ayın yirmi dokuzunda varması gereken Kendra için yerel yetkililere kayıp ihbarında bulunulmamasını ve en azından işverenin bile kalacağı yeri bilmemesini başka ne açıklayabilirdi? Ve muhtemelen önce San Francisco'ya uçtuğuna göre, Mount Chester'a nasıl ulaşmıştı? Katilin radarına ilk nerede takılmıştı?

Kasabaya giden yolun ortasındaki sessizliği bozarak, "Bir şeyler yerine oturmuyor." dedi Kay. "Neden kardeşimin evine geri dönmüyoruz? Bazı aramalar yapmam gerek ve bir şeyler yemek için bir ara da vermiş oluruz."

"Hı-hı." diye yanıtladı Elliot, ona hızlı bir bakış atarak. "Aklında ne var?"

"Ceset bulunduğunda on yedi gündür kayıptı ve henüz hiç kimse kayıp ihbarında bulunmamıştı. İşvereni onu takip etmeliydi. Seyahat masraflarını büyük olasılıkla şirket kartıyla ödediğinden eminim. Oradan biriyle konuşmamız gerekiyor."

Başıyla onayladı, sonra kısaca ona döndü ve "Peki Jane Doe'ya ne dersin? Onun da kayıp olduğu bildirilmedi. O da acaba Kendra gibi ülkenin farklı bir yerinden buralara gelmiş bir yolcu mu diye insan merak ediyor."

"Ne?" diye sordu, onun düşünce silsilesini takip ettiğinden emin değildi.

Dedektif, arabayı Kay'ın evinin önüne çekti ve Kay çimenlerin durumunu görünce kendini rahatsız hissetti. Kardeşinin işleri nasıl bu kadar savsaklamış olduğuna yine inanamıyordu.

"Paul Christensen'in kayıtsızlık çağı hakkında söylediği tüm o şeyler. Bu kadınlar, kimse onları aramadan nasıl ortadan kaybolabilir? Kadınlar sanki bir anda buhar olup uçmuş, bu normal karşılanacak bir durum değil."

Kay, yirmiden fazla kişiyle paylaştığı açık ofiste masasında ölen adamın hikâyesini anlatmayı düşündü. Etrafındaki hiç kimse adamın öldüğünü birkaç gün boyunca fark etmemişti. Bu hikâyeyi New York Times'ta okumuştur ama adamın üzücü ölümü onun için sürpriz olmamıştı. Çağ, Paul'un belirttiği gibi kayıtsızlık çağı değildi; aşırı talepkâr bir yaşamın stresiyle insanları çıldırtan ve insanlığın temel değerlerini aşındıran, kendini kaptırma ve aşırı bilgi yükleme çağıydı.

Anlatmak yerine sadece "Haklısın." diyerek, evin içinde istemeye istemeye nefes aldı. Evin havası San Francisco'dan geldiğinde bulduğu kadar kötü değildi ama yine de oda spreyi şarttı. "Biraz kahve yapacağım, sonra ben bazı aramalar yaparken dışarıda verandada otururuz, tamam mı?"

Elliot, elinde şapkasıyla kapıda durmuş, yüzünde meraklı bir ifadeyle onun mutfakta dolaşmasını izliyordu. Kay ona kısa bir süre gülümsedi ve kahve makinesine suyu doldururken ona meraklıca baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Elini dalgalı saçlarından geçirerek geriye, alnından uzağa doğru itti. "Sadece neden burada yaşamak için geri geldiğini merak ediyorum, hepsi bu." diye yanıtladı ve kadın ona sorduğuna anında pişman oldu. "Akıllı başında hiç kimse, buraya gelmek için orada olan şeyi bırakmaz." diye ekledi, belirsiz bir el hareketiyle sözlerinin altını çizerek.

Makineye yeni filtre kâğıdı ve birkaç kaşık çekilmiş kahve koyarken yüzünü ondan çevirerek "Hah," diye sessizce kıkırdadı, "üzerime alınmadım." diye de ekledi. Sesinin tonuna biraz mizah serpiştirmeye çalışıyordu.

Neyse ki, Kay ile ilgili soru sormayı bıraktı, sanki oradan bir an önce çıkmak istiyormuş gibi, şapkası hâlâ elinde, duvara yaslanıp beklemeye başladı.

Bir dolabı açtı ve iki kupa çıkardı ama sonra donup kaldı. Birinin sapı kırık, sapın kalıntıları keskin ve kırık yirmilik dişler gibi yıpranmıştı, kupanın üzerinde örümcek ağları gibi uzanıp ilerleyen koyu çatlaklar vardı. Yüzündeki rengin çekildiğini hissederek kupayı kapı ve çöp kutusuna attı, öyle güçlü bir şekilde sayısız parçaya ayrıldı ki çıkan yüksek ses onu ürküttü.

En azından bunu bir daha görmek zorunda kalmayacaktı.

Asla.

BÖLÜM ON BİR

Bardak

BABASI YİNE İŞ BAŞINDAYDI ve sesine bakılırsa bunun sonu iyi olmayacaktı.

Katherine gözyaşlarını silerek Jacob'ın elini tuttu ve küçük çocuğu kanepenin arkasına sürükledi, ikisi de çömelerek fırtınanın dinmesini bekledi.

Bazen, bu hızlı bir şekilde olurdu. Bazen de babasının böğürtüsü saatlerce camları titretirdi.

"Lanet olsun, Pearl, sana ne dedim, ha?" diye bağırdı, her zamanki gibi küfrederek. "Daha kaç gün bu eve sümüklü veletler ve olmayan bir akşam yemeği için döneceğimi sanıyorsun?"

Kendini kanepeye attı ve eski mobilya ağırlığının altında inledi. Katherine ve Jacob, odanın bir köşesine, bir koltuğun arkasına çekilmişler ve öfkeli babalarıyla aralarına daha fazla mesafe koymuşlardı.

"Gavin, lütfen." dedi anneleri, sesi dökülmeyen gözyaşlarıyla doluydu. "Sanki ben de her gün işe gitmiyorum."

"Ya ne yapacaksın?" Adam gürleyen sesiyle zehir gibi bir cevap verdi. "Ben seni ve veletlerini doyurmak için beton dökerek sırtımı kırarken, sen bütün gün rahat bir sandalyede oturup kağıtları karıştırıyorsun." Ellerini fanilasının önüne sildi ve yıpranmış kumaşta ter ve kir izleri bıraktı. Sonra elini sehpanın yüzeyinde gezdirdi ve karısının görmesi için havada tuttu. "Bu kahrolası masayı en

son sileli ne kadar oldu, ha? Temiz bir masada yemek istemek çok mu fazla?"

Pearl yaptığı şeyi bıraktı ve masayı ıslak bir bezle temizlemeye koştı. Masadaki tüm eşyaları, televizyon kumandasını, önceki geceden birkaç şarap kadehini ve o sabahki kahvaltıdan kalan kirli tabağı kaldırdı.

Katherine izlerken, babasının tabağını ve şarap kadehini neden tıpkı Jacob ile kendisinin yaptığı gibi götürüp lavaboya koymadığını merak etti.

Annesi masayı silmeye başlayınca babası sıçrayıp elinden paçavrayı kaptı ve yüzüne fırlattı.

"Masamı bununla mı siliyorsun? Onunla tuvaletleri temizliyorsun be! Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, kadın?"

Titreyen Pearl geri çekildi, yanağından bir damla yaş süzüldü. "Hayır, Gavin, banyo için mavi olanı kullanıyorum, biliyorsun."

Ayağa kalkıp ona doğru iki tehditkâr adım atarak, "Bir yalancıyı konuşmasından tanırım, bildiğim bu." diye bağırды. Vücudunun ağırlığıyla altındaki zemin gıcırdadı. "Domuz ahırında yaşamak zorunda olduğumu biliyorum çünkü sen tembel, işe yaramaz bir kaltaksın. Lanet olsun seninle tanıştığım güne!"

"Özür dilerim, Gavin." diye inledi gözyaşlarını koluyla silerek. Duvara çarpına kadar geriye doğru yürüdü. "Bunu telafi edeceğim, yemin ederim."

"Nasıl yapacaksın, ha? Yemek hazır mı?"

Panik içindeki gözleriyle önce ocağa, ardından televizyonun üzerindeki duvar saatine hızlıca baktı. "Birkaç dakika içinde, Gavin. İşten eve yeni geldim."

Babası uzun bir süre sessiz kaldı ve annesine tarifsiz bir küçümsemeyle baktı. "Sen beklerken sana biraz şarap koymamı ister misin?" diye sordu Pearl, Katherine'in sessizce gözyaşı dökmesine neden olan neşeli bir sesle.

"Evet, seni bu dünyadan silmeden önce bunu yap bari." dedi elini ona vuracakmış gibi kaldırarak. Kadın yüzünü gelecek darbeden korumak için kollarını kaldırarak sindi ve inledi.

Güldü ve elini indirdi. "Seni aptal kaltak." diye mırıldandı ve şarabının getirilmesini bekleyerek kanepede yerini aldı.

Pearl sırtını dikleştirdi ve artık gözyaşlarını saklamaya bile çalışmadan Katherine'e hızlı bir bakış attı. "Baban için bir kupa alırmısın, tatlım? Beyaz olanlardan." diye fısıldadı, dengesini sağlamak için buzdolabının kapı kolunu sıkıca tutuyordu.

Katherine, Jacob ile birlikte sığındıkları köşeyi terk etti ve babasından olabildiğince uzak durarak ürkek adımlarla mutfağa koştu. Neyse ki televizyonu açmış ve bir maç izlemeye başlamıştı. En azından bir süreliğine, tüm lanetini ve öfkesini, geçimini sağlamak için top oynamayı seçen ve sanki onun öfkesinin yükünü çekmek için orada olan bazı yabancılara yöneltecekti. Ama tuttuğu takım kaybederse, bu öfke bir anda Pearl'e ve çocuklara karşı dönebilirdi. Katherine titreyen elleriyle dolabı açtı. Parmak uçlarında durarak bir bardağa uzandı ve onu kaptı. Ağırdu ve terli, titreyen parmaklarının arasından kayıp, yürek burkan, yüksek bir sesle yere düştü.

"Seni kahrolası değersiz bok parçası!" diye bağırdı babası, oturma odasından fırlayıp deli gibi mutfağa koşarak. Ama annesi daha hızlıydı, içeri girip Katherine'i vücuduyla korumaya aldı. "Hayır, Gavin, öyle yapmak istemedi. Bir kazaydı, yemin ederim." Annesinin vücudunun arkasına gizlendiği için babasını göremiyordu, ancak kemer tokasının açılmasının, sonra da kemerin pantolondan kuvvetle çekilişinin sesini duydu.

"Beni milyoner mi sanıyorsunuz, ha?" İkiye katlanmış ve her an kullanmaya hazır bir şekilde elinde yüksekte tuttuğu ağır kemeriyle Katherine'e ulaşmaya çalışarak bağırmaya devam ediyordu. "Hayatın boyunca hiç kahrolası bir dolar bile kazandın mı? Sen şeytanın çocuğusun, zavallı bok parçası. Senin işini oracıkta bitireceğim!"

Babası her kelimesiyle daha da öfkeleniyordu ve Katherine, onunla yüzleşme ve dayak yeme cesaretini bulmayı diledi, böylece babası işini bitirecek, döktüğü kandan memnun bir şekilde şarabını içecek ve bir gün daha hayatta kalmalarına izin verecekti.

"Hayır, hayır!" diye yalvardı Pearl. "Lütfen Gavin, o sadece küçük bir kız." Gavin alçak, tehditkâr bir sesle, "Çekil önümden, kadın!" diye bağırdı. Ses tonu Katherine'in omurgasını titretmişti. Annesinin eteğine sarıldı ve yüksek sesle hıçkırdı, artık babasının onun çılgınlıklarını duymasını ve zayıflığını görmesini umursamıyordu.

"Hayır, Gavin, lütfen!" diye yalvardı annesi, sesinin perdesini yükselterek. "Bebeğimi incitme, sana yalvarıyorum."

Gavin sol eliyle kemeri kaydırdı ve sağ eliyle Pearl'ün yüzüne sertçe vurdu ve onu dolabın kenarına fırlattı. Sonra ikinci bir darbe geldi, kadın çılgık atarak yere düştü ve dirseklerini bükerek yüzüne siper etti.

Katherine çılgık atarak kaçarken kemer sağ eline geri döndü. Pearl'e ağır kemerle iki kez vurdu, sonra homurdandı ve kupayı yerden aldı. Katherine oturma odasının karşı köşesinde nefesini tutarken dikkatle inceledi.

"Hâlâ iyi durumda." diye mırıldandı, sadece kulbun kırıldığını görerek.

Sonra buzdolabından bir şişe ucuz şarap alıp koydu, şarabın çıkardığı ses ve keskin kokusu Katherine'in midesinin ağzına gelmesine neden oldu. Babası susamış bir hâlde yutkundu, ardından kupayı alıp televizyonun önündeki koltuğuna geri oturdu.

"Hadi be, Niners!" diye bağırdı, ağır yumruğunu masanın yüzeyine vurup, kumandayı ve kupayı sallayarak. Birkaç damla şarap kadehten masanın lekeli yüzeyine döküldü.

Umurunda değil gibiydi. Kanepenin kenarına oturdu, öne eğildi, gözleri topa kilitlemiş durumdaydı. Katherine'in kulaklarını delen sarhoş naraları eşliğinde küfür ve tezahürat etti.

Aklını kaçırmış bir hâlde hâlâ uzak köşedeki koltuğun arkasına saklanıp inleyen Jacob'i bırakıp aceleyle annesinin yanına gitti.

Temiz bir havlu buldu ve onu soğuk suyla ıslattı, sonra fazla suyu sıkarak annesinin yüzüne, şişliğin çoktan sol gözünü kapattığı yüzüne nazikçe bastırdı. Bunu daha önce de yapmıştı... hatırlamak istediğinden çok daha fazla kez.

Annesine bir Advil getirmek için kanepenin yanından aceleyle geçerken, babasının bileğini tutmasıyla korkudan çığlık attı.

"Gel yanıma otur." dedi. "Hadi, maçı birlikte izleyelim."

BÖLÜM ON İKİ

Jeep

“NE OLDU?” DİYE SORDU ELLIOT, çöp kutusuna yaklaşarak ve Kay’ın öfkesinin sebebi parçalanmış kupayı inceleyerek.

Kay seramik kupayla birlikte anılarını da çöpe atmak istermiş gibi omuz silktili. “Yok bir şey.” diye yanıtladı, yalan söylediğinin belli olduğunun acı içinde farkındaydı. “Jacob’ın tüm bu çöpleri elinde tutmasından nefret ediyorum.” diye doğaçlama yapmayı başardı. “Kırık mobilyalar, kırık tabaklar, yırtık halılar ve o aptal kupa. Mobilyalarını değiştiremem belki ama en azından ondan kurtuldum.”

Sonunda bakışlarını kupanın kalıntılarından kaldırmaya cesaret etti ve Elliot’ın gözleriyle karşılaştı, o mavi irislerde onu bir nebze bile ikna etmediğini görecektik kadar kısa bir süreliğine göz göze geldi. Saklamaya çalışmadan onu incelerken çatık kaşlarının gölgesi gözlerine vuruyordu. Ama o gözlerde gördüğü şey endişeydi, koku almış ve kovalamaya hazır bir polisin heyecanı değildi.

“Neden kardeşimin ev eşyaları konusunu bırakıp Kendra’ya odaklanmıyoruz?” dedi, sesine yapay olmayan bir coşku katarak ve Elliot’ı bir el hareketiyle kendine kahve koymaya davet ederek. Kendra’nın katilini yakalamak, geçmişine takılıp kalmaktan çok daha önemliydi. Özellikle endişelerinin doğru olduğu kanıtlanır ve zanlının Kendra’yı öldürmeden önce veya hemen sonra başka bir kadını da tutsak ettiği ortaya çıkarsa.

Elliot kapıyı onun için tuttu ve ön verandaya çıktılar, orada kendini bir elinde cezve, diğerinde süt şişesiyle ayakta dururken buldu, onları koyabileceği bir masa yoktu. Eski ferforje masa hâlâ oradaydı ama paslı ve kirliydi, kullanılacak durumda değildi. Başka seçeneği olmadığı için çürümüş ahşabın taşıyacağını umarak her şeyi veranda tırabzanına bıraktı.

Aynı şey sandalyeler için de geçerliydi; annesinin eski bir sallanan Adirondack sandalyesi vardı, sarı boyası tamamen soyulmuş ve yıpranmış ve artık çamur gibi görünen yoğun bir tozla kaplanmıştı. Diğer sandalye, masanın da içinde bulunduğu ferforje takımdan geriye son kalan sandalyeydi, ayakları o kadar paslanmıştı ki, oturmaya cüret eden herkes için risk oluştuyordu.

“Arka bahçeye ne dersin?” diye sordu Elliot.

“Olmaz.” diye yanıtladı, hızlıca. “Orası daha da kötü durumda.” diye ekledi. “Geldiğimden beri oraya hiç çıkmadım. Bir kız bir günde ancak bu kadar temizlik yapabilir.”

“Seni suçladığımı söyleyemem.” diye yanıtladı ve kahveyi iki fincana doldurmasına yardım etti. “Hem burada Teksas tarzı oturabiliriz istersen.” diye ekledi hızlı bir gülümsemeyle. Ne demek istediğini gösterip, verandaya çıkan ahşap merdivenlerin en üst basamağına oturdu. “Bana katılmak ister misin?”

En azından yağmur arada bir o basamakları tozdan ve kirden temizlemişti ve bu şartlar altında en iyi seçim gibi görünüyordu. Oturup tırabzanlara yaslandı, ama tırabzanalardan biri kırıldığında Elliot onun dirseğini tuttu ve dengesini yeniden kazanmasına yardım etti.

“Kötü fikirdi.” dedi Elliot ve o da başını sallayarak teşekkür etti. Onun kendisini yargılamamasını takdir ettiğini fark etti, yaşam koşullarıyla ilgili tek kaşını bile kaldırmamıştı. Genelde insanlar sorular sorardı ve şu an bu tür sorulara yanıt vermeye kendini hiç hazır hissetmiyordu.

Cep telefonunu çıkarıp, Paul ve Maddie’nin bahsettiği hukuk firmasını internette araştırmaya başladı.

"Onları buldum," dedi, "Kendra'nın işverenini. Kendra'nın New York'tan ayrılmasından ortadan kaybolmasına kadar attığı her adımın haritasını çıkarmalıyız."

"Sence katil onu New York'ta mı gördü? Belki onu buraya kadar takip etmiştir?"

Cevap vermeden önce bir an düşündü. Herhangi bir iyi profil uzmanı, teorisini formüle ederken, özellikle de az sayıda mağdur tespit edildiğinde ve mağdurların ortak noktaları belirlelenememişse, istatistikleri hesaba katardı.

"Jane Doe'muzun da New York'tan olduğunu öğrenirsek, bu teoriyi dikkate almak isteyebilirim." diye yanıtladı. "Aksi takdirde, yer ve cesetlerden kurtulma şekli hakkında öğrendiklerimize dayanarak, onun buranın yerlisi olduğunu düşünüyorum. Şimdiye kadar onun hakkında öğrendiğimiz her şey buna işaret ediyor. Çevre hakkındaki bilgisi, Kızılderili etkisi, çevreye uyum sağlama şekli, bu kadar küçük bir toplulukta buradaki herkes tarafından fark edilmeden kalmayı başarması."

"O zaman neden, Kendra?" diye sordu Elliot. "Bunu aklım bir türlü almıyor. Eğer burada bu kadar az kaldıysa, onun dikkatini ne zaman ve nerede çekmeyi başardı?"

"Ne yazık ki, tüm seri katil kurbanlarının yüzde on yedisi rastgele seçiliyor ve bu da katilleri yakalamayı daha çok zorlaştırıyor. Mağdurlar rastgeleyse, mağdurların ortak noktalarını bulamazsın ve bu olmayınca da profilin önemli bir parçası eksik kalmış olur. Bunu bir şekilde telafi etmemiz gerekecek." diye ekledi, Kendra'nın işvereni için bulduğu numarayı çevirirken.

Bir resepsiyonist telefonu açtı ve onları şirket adında adı ilk geçen kişi olan kıdemli ortak Bay Abrams'a bağladı. Aramanın ne hakkında olduğunu duyduğunda, o da onları Kendra'nın patronu olan kıdemsiz ortak Mitchell Gallagher'a yönlendirdi.

"Bay Gallagher," dedi Kay, telefonu açar açmaz, "ben Dr. Kay Sharp ve yanımdaki kişi de Franklin County Şerif Ofisinden Dedektif Elliott Young."

"Evet," dedi, "Kendra ile ilgili, değil mi?"

"Bu doğru." diye yanıtladı Kay. "Size birkaç sorumuz var. Sizin için uygun bir zamanda mı aradık?"

İşin içine avukatlar girdiğinde her zaman dikkatli davranırdı. Onlarla birlikteyken nerede durduğunu asla bilemezdi ve Kendra'nın hukuk firması soruşturmada önemli bir kısımdaydı. Yapmak istediği son şey, değerli zamanını New York'a uçarak harcamak ve onlardan bilgi almak için sistemle savaşıyordu.

"Evet, lütfen devam edin."

"Kendra'nın geçen ayın yirmi dokuzundan beri kayıp olduğunu öğrendik ama siz onun kayıp olduğunu bildirmemişsiniz. Bunun nedenini sorabilir miyiz?"

Gallagher, "İki hafta izin almıştı." diye yanıtladı. "On sekizi pazartesi gününe kadar dönmeyecekti ve siz arayıp Kendra hakkında haber verdiğinizde henüz ayın on dördüydü."

Bu, olaya yadsınamaz şekilde basit bir yanıt getiriyordu ve büyük ihtimalle de doğrudu. Occam'ın usturası teorisi de Gallagher'ın açıklamasını destekliyordu ama yine de kontrol etmesi gerekiyordu. Kay, bu teoriyi kullanarak problem çözme ilkesinin büyük bir hayranıydı, en az isminin yazılışı kadar farklı tanımlı vardı ama özünde basit bir anlam taşıyordu. Her şey eşit kabul edildiğinde, en basit çözüm doğru çözüm olmaya en yakın olanıdır ve problem çözücü her zaman en az sayıda varsayım içeren seçeneği seçmelidir.

"Ve bunu destekleyecek evraklarınız da vardır tabii." diyerek Elliot araya girdi.

"Tabii ki var. Hatta bundan daha fazlası da var. Yönetici asistanımız, dönüş için ayın on altısına yerini ayırtmıştı." diye sakince yanıtladı. "Dediğim gibi, Kendra için endişelenmemizi gerektirecek bir neden yoktu."

Kay, "Bize ailesinden bahsedebilir misiniz?" diye sordu. "Evli miydi? Evliyse, çocuğu var mıydı?"

Gallagher, "Bildiğimiz kadarıyla evli değildi." diye yanıtladı. "Geçen yıl erkek arkadaşından ayrıldığından beri hayatında kimse yoktu. Avukat olmak için okuyor, çalışıyor ve baro

sınavına hazırlanıyordu. Bunu yaptığınızda, özel yaşamınız ne-redeyse olmaz.”

“Ama bu yoğunlukta zamanının iki haftasını hiçliğin ortasında geçirmeye karar verdi.” diyerek Elliot söze girdi.

“Hayır.” diye yanıtladı Gallagher. “Müşteriyle görüşecek, ardından San Francisco’dan Los Angeles’a kadar tüm Kaliforniya Sahili’ni gezecek ve geri dönecekti. Bu konuda çok heyecanlıydı, bu iş gezisi ona her zaman yapmak isteyip de karşılayamadığı şeyi yapma fırsatı vermişti. Hava yolculuğunu, kiralık arabayı ve birkaç gecelik otel konaklamasını biz karşılıyorduk.”

“Hangi araç kiralama şirketini kullanıyorsunuz?” diye sordu Kay.

Gallagher, “Enterprise’da bir VIP hesabımız var.” diye yanıtladı. Telefonunun mikrofonunu kapattı ve bir an için duydukları tek şey boğuk bir konuşma ve karıştırılan kağıtların sesi oldu. Gallagher geri döndüğünde, “Önümde onun güzergâhı var.” diye ekledi. “Önce San Francisco’ya, ayın yirmi dokuzunda, öğleden hemen önce inecekti. Asistanım kontrol etti; Kendra arabasını programa göre almış. Planı, Mount Chester’a gitmek, geceyi orada geçirmek, müşteriyle görüşmek ve ardından Batı Kıyısı boyunca seyahat etmektir.”

“Onun tatil faturalarını bu şekilde ödemenizde sorun yok muydu?” Kay kaşlarını çatarak sordu. İşverenin cömertliği, özellikle bir hukuk firması için alışılmadık görünüyordu.

“Enterprise ile haftalık oranlarımız var; bizim için büyük bir masraf değildi. Ve Kendra en iyilerimizden biriydi. Her hafta altmış, yetmiş saat çalışıyordu ve fazla mesai ödemiyecektik. En azından, tüm ortaklarımız için yaptığımız gibi, onun için bu kadarını yapabileceğimizi düşündük. Bunu değer verilen bir çalışan için resmi olmayan bir jest olarak düşünebilirsiniz.”

Gallagher sabırla daha fazla soru beklerken bir an sessizlik oldu. Kay ve Elliot birbirlerine hızlıca baktıktan sonra Kay, “Asistanınız onun Enterprise’dan ne tür bir araba kiraladığını biliyor mu?” diye sordu.

"Ondan sizin için öğrenmesini isteyeceğim." dedi ve boşuk konuşma birkaç saniyeliğine geri döndü. "O zamana kadar açıklığa kavuşturmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Otel peki? Mount Chester'dayken nerede kalacaktı?" diye sordu Kay.

"Hımm, sanırım Best Western'de kalacaktı."

Mantıklıydı; bölgedeki tek nezih otel orasıydı. Kay, Kendra'nın kaybolmadan önce giriş yapıp yapmadığını merak etti ama bunu öğrenmeleri kolaydı.

"Kendra'ya zarar vermek isteyebilecek birini tanıyor musunuz?" diye sordu Elliot.

"H-hayır." diye yanıtladı Gallagher, kısa bir tereddütle, ancak bir ifade sayılabilecek bir cümle kurmadan önce muhtemelen tüm imaları düşünen bir avukat için bu doğaldı. "Arka planda çalışırdı ve ceza davalarında savunduğumuz müvekkillerle nadiren ilişki kurardı. Ve biz her zaman kazanırız." diye ekledi gururla. "Müşterilerimizin kin beslemek veya çalışanlarımızı incitmek için hiçbir nedeni olmaz."

"Teşekkürler, Bay Gallagher." dedi Kay. "Başka bir şey aklınıza gelirse, lütfen bizi aramaktan çekinmeyin."

"Tabii ki." diye yanıtladı. "Kapatmadan önce, istediğiniz bilgiyi şimdi aldım. Kendra kırmızı bir Jeep Grand Cherokee kullanıyormuş."

Kay ona teşekkür etti ve aramayı sonlandırdı, sonra öğleden sonra esintisi ile ağaç tepelerinin hafifçe hareket ettiği ormanın uzak kenarına baktı. Sonra Elliot'a döndü ve "Peki, bu Jeep nerede?" diye sordu.

BÖLÜM ON ÜÇ

Bir Tane Daha

ELLIOT, *bu kız kesinlikle bu işi biliyor* diye kendi kendine itiraf etti, ancak Kay'ın kendisini, yedek tekerlek, sessiz ortak ya da etkisiz eleman, her ne isim konursa konsun, geriye iterek soruşturmada liderliği üstlenmesi konusunda hüsrana uğramış hissediyordu. Danışmanlık yapması gerekiyordu, hem de gayri resmi olarak. Bunun yerine, onun aklından geçmeyen şeyleri düşünerek her zaman ondan önde oluyordu ve kendi oyunu olduğunu düşündüğü şeyde Kay hep bir adım öndeydi.

Uzun yıllar sonra ilk kez yolcu tarafında kapı koluna tutunurken *lanet olsun seri katillere ve onları bu dünyaya getirenlere* diye kendi kendine söylendi. Kay, San Francisco Uluslararası Havalimanı'na en hızlı şekilde onları götüreceğine söz vererek arabayı kullanmak istemişti ve o da buna izin vermişti. Ve sözünü de tutmuştu. Bir yarış arabası sürücüsü gibi aracı sürmüş, rahatlıkla onun bugüne kadarki en hızlı performansını geride bırakmış, asfalttaki çift sarı çizgilere veya herhangi bir yol işaretine kesinlikle uymamıştı.

Yine de yolcu koltuğunda ona zoraki bir gülümsemeyle bakarak oturdu, kendine bile itiraf edemese de daha çok onunla ilgilendi. Kay cesaretliydi ve en karanlık, en hastalıklı zihinlerin içine en ufak bir korku ya da tikslenme hissetmeden bakabiliyordu, aynen iyi bir polisin hissetmesi gerektiği gibi, katilleri yakalayıp onları adalete teslim etmek için yalnızca derin bir arzu

duyuyordu. Belki seri katillerin zihinlerinin iç işleyişinden gereğinden biraz fazla büyülenmişti ve belki de işini biraz fazla seviyordu. Ama onun çalışmasını izlemek, kendi soruşturmasında insiyatifi ele alsa bile, yolcu koltuğunda oturmaya değermişti.

Yine de Kay Sharp hakkında anlamadığı bir şeyler vardı. Bazen onunla ilgili bir şeyi, dikkatle koruduğu, paylaşmak istemediği önemli bir şeyi açığa çıkarmaya yaklaştığını hissediyordu. Tedbirli tavrında, belirli sorular sorduğunda gözlerini onunkilerden ayırma şeklinde, söylediği bazı kelimelere verdiği alışılmadık derecede gergin tepkilerinde bunu hissediyordu. Kay Sharp'ı olduğu kişi yapan ya da onu mahvetme riskini taşıyan bir sırrı olduğundan emindi. Büyük olasılıkla, bilmesi gereken bir sır değildi, ama doğası onu, tüm gerçek ortaya çıkana kadar her şeyi didik didik etmeye zorluyordu. Çünkü gerçeğe ilgili bir şey vardır: Her zaman aydınlığa çıkar ve ortaya çıktığında, oluşturduğu bazı gölgeler bazı insanları sonsuza kadar karanlığa sürükleyebilir.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu Kay, San Francisco Uluslararası Havalimanı'na giden rampaya dönerken ona hızlı bir bakış atarak.

"Bunun gerçekten uyduğun tek yol işareti olduğunu düşünüyorum." diye yanıtladı, onun dikkatli bakışlarından kurtulduğuna sevinerek. Otoyolda rampada sürmeye odaklanması gerekmeseydi, muhtemelen onun içini görürdü. Ve dedektif bu konuşmayı yapmaya hazır değildi.

Kıkırdadı ve tek cevabı buydu, Ford'un lastikleri gıcırdayarak Enterprise müşteri otoparkına dönerken uzun parmakları direksiyonu sıkıca kavradı. Birkaç dakika sonra, araba kiralama ofisindeki çalışanların üzerinde yine sihrini kullanmıştı, hiçbir izin belgesi veya artık sahip olmadığı rozeti dahi göstermeden hepsi yardım etmeye istekliydiler.

Üstelik sadece "Selam, çocuklar." demişti, sanki onları tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi. "Bu arkadaşım Dedektif Elliot Young ve ben Dr. Kay Sharp. Bir soruşturma için yardımınıza ihtiyacımız var. Bize kim yardım edebilir?" Sonra genişçe

gülümsemiş ve göz teması kurduğu üç görevli de meşgul oldukları müşteriler olmasına rağmen ona yardım etmek için her şeyi bırakmaya istekli olmuşlardı.

"Ben yardım edebilirim." dedi genç bir adam, istasyonundan ayrılıp onların yanına hızla yaklaşırken. Beyaz bir gömlek giyiyor ve siyah bir şapka takıyordu. Yaka kartında RODERICK—MÜDÜR yazıyordu.

"Teşekkürler, Roderick." diye yanıtladı Kay, ısıltılı gülümsemesi hâlâ devam ediyordu. "Bize dünya kadar zaman kazandırabilirsin ve bunun için minnettarız. Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu, sesini biraz alçaltarak.

"Lütfen beni takip edin." diye yanıtladı ve onları bankonun arkasındaki küçük ofisine davet etti. Roderick melamin kaplı masasının arkasına oturdu ve bilgisayarının kilidini açtı, sonra şapkasını çıkardı. Kıvrıcık saçları vardı ve genç görünüyordu, belki yirmi yaşında bile değildi, siyah çerçeveli gözlüklerini taktıktan sonra inek öğrenci havasına bürünmüş gibiydi. "Şimdi, sizin için ne yapabilirim?"

Kay, "Bayan Kendra Marshall, 29 Eylül'de bir Jeep Grand Cherokee kiralamış olmalı." dedi ve konuşurken, Roderick'in parmakları klavyede dans etmeye başladı.

"Evet, kaydını buldum." diye yanıtladı. "Kiralama hâlâ aktif."

"Bu aracın geri gelmesi gerekmiyor mu?" diye sordu Elliot, bir yandan Kay'ın ne tepki vereceğine bakarak.

"Hayır, gerekmiyor." diye sakince yanıtladı. "Arabanın bugün geç saatlere kadar teslim edilmesine gerek yok. Üç haftalığına kiralanmış."

"Bu garip." diye tepki verdi Kay. "Bayan Marshall'ın geri dönüşü ayın on altısındaydı."

"Öyleyse..." diye tepki verdi, kaşlarını çatarak. "Bu durumda geri gelmiş olmalıydı."

"Arabayı toplam ihtiyaç süresinden daha uzun süre kiralamak olağan dışı bir şey değil mi?" diye sordu Elliot.

"Haftalık fiyat alan kurumsal VIP hesaplarıyla değil." diye açıkladı. "Garip gelecek belki ama aracı iki hafta dört günlüğüne

rezerve ederseniz, tam üç hafta kiralamadan daha pahalıya mal oluyor. Araca bir şey mi oldu?"

Parmakları tekrar klavyeyle buluştu ve tekrar tıkır tıkır bir şeyler yazdı.

Elliot tam "Bilmiyoruz..." diye konuşmaya başlamıştı ama Roderick onun sözünü kesti.

"Aracın GPS sinyali burada, SFO park yerinden geliyor."

Elliot, Kay'e kısaca baktı. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. "Araba teslim mi edilmiş?" diye sordu.

"Evet, bizim park yerimize ayın yirmi dokuzunda, öğleden sonra on iki kırk üçte teslim edilmiş ve şu an uzun süreli otoparkta görünüyor."

Roderick ayağa kalktı ve bilgisayarını kilitledi. "Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?" Sonra bir cevap beklemeden döndü ve bir şey aramak için büyük bir kasanın yanına gitti. Üzerinde uzun bir seri numarası, rengi, markası ve modeli olan bir araba anahtarıyla geri geldi. "Aracı görmek ister misiniz?"

Kay, küçük ofisinin mahremiyetinden ayrılmadan önce koluna hafifçe dokunarak onu durdurdu. Alçak bir sesle, "Kendra Marshall'ın ölümünü araştırıyoruz," dedi ve Elliot'ın inanamamış olarak başını sallamasına neden oldu. Bu bilgiyi bir siville paylaşmamalıydı, en azından kendisinin oluru almadan. Yakında zaten San Francisco gazetelerinin hepsinde yer alacaktı. "Bu mesele büyük bir gizlilik içinde ele alınmasına ihtiyacımız var," diye devam etti ve gözleri irileşmiş Roderick başıyla onayladı. "Kiniseye bir şey söylememelisin, anladın mı? Bu bir suç olur."

"Annem üzerine yemin ederim," diye yanıtladı ve ardından ikisiyle birlikte kapıdan dışarı fırladı. Onları şirket amblemini taşıyan bir araca bindirdi ve doğrudan uzun süreli park yerine götürerek kırmızı Jeep'i aramaya başladı. Fark etmek zor değildi; Roderick, arabanın konumunu beklenmedik bir doğrulukla gösteren bir el cihazı getirmişti, eksik olan tek unsur yükseklikti. Üçüncü kattaydı, tam da cihazın gösterdiği yerdeydi ve Roderick yedek kumandayla kapılarını çabucak açtı.

"İzin verirseniz bir kontrol..." diye söze başladı ama Elliot elini güven verici bir şekilde genç adamın omzuna koydu. "Bu Jeep artık aktif bir soruşturmanın parçası. Lütfen burada, araçta bekler misin? Çok kalmayacağız."

Roderick başını salladı ve Elliot, aracı dikkatle inceleyerek aracın çevresinde dönen Kay'e katıldı. Eldivenlerini çoktan takmıştı ve elinde küçük bir el feneri tutuyordu. Tavrındaki hiçbir şey onun artık aktif kolluk kuvvetlerinden birisi olmadığını belli etmiyordu; belki rozetini teslim ettiğinde, bir FBI ajanı olarak eskiden rutin olan şeye tutunmuştu. Elliot onun yerinde olsaydı aynısını yapacağını biliyordu.

"Sözünde duracağını ve ağzını sıkı tutacağını düşünüyor musun?" diye Elliot sessizce sordu.

Kay "Tutacağına inanıyorum." diye yanıtladı. "Kendra'nın ölümünü medyaya zaten açıkladığınızı biliyorum, ama bu sadece yerelde, Mount Chester'daydı. San Francisco medyasının, eğer yanılıyorsam ve katilin burada, bir yerlerde olması ihtimaline karşı, birkaç gün daha bunu öğrenmemesini umuyorum."

Elliot, "Onunla herhangi bir şey paylaşmana şaşırdım." dedi. "Ve dürüst olmak gerekirse biraz da kızdım."

Gözlerini bir anlığına sürücü kapısının kolundan ayırarak kısaca ona baktı. "Öyle mi?" Aracın yanında diz çökerek şasiyi dikkatle inceliyor, fenerini her kuytu köşeye doğru tutuyordu.

Tepkisi Elliot'ın geri adım atmasına neden oldu. "Bir ortağım olmasına alışık değilim. Bir süredir bir ortağım yok."

"Biz ortak mıyız?" diyerek güldü Kay. "Tamam ortak, hadi içeriye bakalım. Patlayıcı riskini gösteren herhangi bir kablo veya herhangi bir şey görmüyorum."

"Patlayıcı mı? Neden böyle düşünüyorsun?" Sesi bir iki basamak yükselmişti. Kay'ın aklı onunkine göre bambaşka çalışıyordu.

"Nedeni yok, sadece tedbirli olmak istedim. Çok şey gördüm ve buraya, geldiği yere geri bırakılan bu araba kafamda birçok alarm zilini birlikte çaldırıyor."

"Neden ki? San Francisco havaalanının dışına hiç çıkmadığı için mi?"

Kay, "Aslında çıkıp çıkmadığını bilmiyoruz." diye yanıtladı. "Hayır... bana çocukken öğrendiğim eski bir bilmeceyi hatırlatıyor. Yeşil gözlü bir fili nereye saklarsın?"

"Bilmiyorum, nereye?"

Ağzına kadar arabalarla dolu park yerini işaret ederek, "Yeşil gözlü fil sürüsünün içine." diye yanıtladı.

Ellior nefesini tutarken, sürücü tarafındaki kapıyı nazikçe açtı ve dikkatle dinledi. Roderick, arabasından yaptıkları her hareketi izliyordu; yerinde durması söylendiğinden beri yerinden kıpırdamamıştı, ama onların faaliyetleri ilgisini çekmiş görünüyordu.

"Soru şu," dedi Kay, "Kendra, Mount Chester'da öldürül-düyse, aracı nasıl geri döndü? Yoksa arabayı uzun süreli park yerine bırakıp başka birine otostop mu çekti? Belki de katile?"

Arabayı inceleyen Kay, bardaklıklardan birinde bir cep telefonu olduğunu fark etti. Onu aldı. Beklendiği gibi ekranı karanlıktı; muhtemelen uzun zaman önce pili bitmişti. Onu aldı ve küçük bir kanıt torbasına koydu, sonra kapattı ve cebine koydu.

Ellior bagajı açtı ve "Valizi hâlâ burada." dedi. "Belki onu otoparktan kaçırmıştır? Ama neden burada durdu ki, eğer kiralık arabayı yeni almışsa, havaalanından çıkmalıydı, değil mi? Araç kiralama terminalinden çıkıp buraya gelmek için havalimanından tamamen çıkıp tekrar geri gelmek gerektiğini sen de fark etmişsinizdir. Hiçbir anlamı yok."

Elliot, cipin ön tarafına geçti, içeriye baktı ve sonra, "Katile otostop çekmemiş." dedi. Bu araçla Mount Chester'a gelmiş."

"Nereden biliyorsun?"

Elliot ikinci bardaklıktan bir karton kahve bardağını aldı ve eldivenli iki parmağıyla kaldırdı. Kapağını açtı ve kuru, küflü kalıntıyı kokladı. "Buzlu çay," dedi, "bizim oradaki Katse Kahve Dükkanı'ndan. Bu korkunç papatya desenini görüyor musun? Starbucks'ın buzlu çaylarını bunlarla sattığını sanmıyorum."

"Haklısın," diye yanıtladı, "bunu başka hiçbir yerde de görmedim. Yani oradaydı ve geri mi döndü? Yoksa katil, kimsenin aramayacağı bir yere saklamak için kiralık arabayı geri mi getirdi?" Sırıttı, sonra tek harekette nitril eldivenleri çıkardı. "Bu, bazı ipuçlarımız olduğu anlamına geliyor, ortak. Biri Katse, diğeri de bu." diye yanıtladı, otoparkın tavanına yerleştirilmiş güvenlik kamerasını işaret ederek.

Elliot, onun heyecanıyla eğlenerek, *iki kemiği olan bir köpek gibi*, diye düşündü. Bir yandan aracın torpido gözünü ararken, "Katse, bir kahve dükkânı için ne ilginç bir isim." dedi. Kira sözleşmesi, nane şekeri, küçük bir paket Oreo bulmuştu.

Kay, "Katse Pomo dilinde siyah demektir." diye yanıtladı. "Adı Sade Kahve Dükkânı olarak tercüme edilebilir, Tıpkı Cuwar Gölü'nün de aslında Sessiz Göl demek olması gibi. Cuwar, Şasta halkının dilinde Ay anlamına gelir. Şey, aynı zamanda Güneş anlamına da gelir; bunu anlamamanın zor olduğunu biliyorum ama sanırım bu gökyüzünde iyi aydınlatılmış bir nesne demek." diye ekledi geniş bir gülümsemeyle. "Oradan, Ay'dan başlarsan, sessizliğe atlamak o kadar da zor değil. Göl de dâhil olmak üzere her şey sessizken Ay geceleri görünür durumda olur."

Beş yıldır Mount Chester'da yaşıyordu, neredeyse dört bin nüfuslu kasabanın içini dışını bilecek kadar uzun süredir, ama yine de onun sözünü kesmemişti. Onun konuşmasını dinlemeyi seviyordu ve bunun vakayla ya da artık bir parçası olduğu topluluğun Kızılderili kökleri hakkında olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Hayır; aslında sadece *onunla* ilgisi vardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu onu düşüncelere dalmış hâlde yakalayarak.

"Ne hakkında?"

"Buraya neden Sessiz Göl dediklerini görebiliyor musun?"

"Kesinlikle." diye yanıtladı, biraz hızlıca.

Kay'in kıkırdadığını fark etti, sonra ciddileşti ve "Bu bebeğe el koyalım. Roderick?" diye seslendi ve genç adam penceresini indirdi.

“Evet?”

“Bunu şerifin Mount Chester’daki ofisine çekmemiz gerekiyor.” dedi. “İstersen belgeleri hemen imzalayabiliriz ve sonra yola çıkarız. Tüm yardımların için teşekkürler, harikaydın.”

“Tabii, ayarlayabilirim.” diye yanıt verdi Roderick. “Ah, bu arada, belki ilginizi çeker, kayıp olan başka bir kiralık araç daha vardı. Bu sabahki raporda görmüştüm. Geri dönmeyen araçlarla başka biri ilgileniyor, ama ben hazır buradayken onu da bir kontrol edeyim diye düşündüm. Ve tahmin edin ne oldu, o araba da burada, aynı park yerinde sinyal veriyor.”

BÖLÜM ON DÖRT

İade

RODERICK, KENDRA'NIN KİRALIK JEEP'i için bir çekici ayarlamıştı ve çekicinin gelmesini beklerken, Roderick ve Elliot birlikte giderek diğer aracı beşinci katta buldular. Sonra Elliot, Nissan Altima'nın yedek anahtarını almak için Roderick'in ofisine gideceğini Kay'e mesajla bildirdi.

Kay kaygısını güçlükle kontrol edebiliyordu. Roderick diğer araçtan bahsettiğinden beri, sanki zaten bildiklerinin çok ötesine geçen korkunç bir şey keşfetmek üzereymiş gibi, alışılmadık derecede güçlü bir endişe duygusuna sahipti. Şüphelinin başka bir kadını kaçırdığını öğrenmekten daha korkunç ne olabilirdi?

Ama aklında dönen başka sorular onu garajın lekeli, beton zemininde sabırsızca adım atmaya itiyordu. Bu zanlı aynı havalimanındaki aynı araba kiralama şirketinden araba kiralarak Mount Chester'a giden iki farklı kadını kaçırmış olabilir miydi? Bunun olasılığı neydi?

Sonsuz küçük. İhtimal sıfıra o kadar yakın bir ihtimaldi ki, kimsenin hiçbir şekilde dikkate alması mümkün değildi.

San Francisco Uluslararası Havalimanı'nda dokuz farklı araç kiralama şirketi faaliyet gösteriyordu. Bu havalimanında her gün ortalama bin iki yüzün üzerinde uçak inip kalkıyor ve burası günde yüz elli binden ve yılda da elli yedi milyondan fazla yolcuya hizmet veriyordu. Mount Chester'a giden kadınları bu büyük sayının içinden nasıl kolayca seçebilmişti? Havaalanında,

havayollarından birinde, hatta belki de araç kiralama şirketinde çalışan biri miydi? Kendra gibi bir yolcu rotasının hangi noktasında son varış yerini Mount Chester olarak açıklar? Cevap: hiçbir yerinde. Yolcular inerler, kiralık arabalarını alırlar ve sonra ortadan kaybolurlar. Ama belki de araç kiralama şirketleri araçlarının konumlarını takip ediyor ve bir arabanın Mount Chester'a ne zaman gittiğini veya oraya vardığını anlayabiliyordu. Bir araç kiralama çalışanı, aradıkları katil olabilirdi.

Tam bu düşünce aklından geçerken Roderick geri döndü ve aracını çekiciden biraz uzakta durdurdu. Meraklı bir şekilde genç müdüre uzun uzun baktı ama sonra bu düşünceyi aklından çıkardı. Genç, çilli bir adam zerre kadar profile uymuyordu. Şüpheli, bir araba kiralama çalışanıysa, başka biri olmalıydı. Bir cesedi ağaca kaldırabilecek kadar güçlü ve daha yaşlı biri. Uzun süreli park alanında huzursuzca volta atıyor olması, yoluna çıkan ilk kişinin aradıkları adam olduğu anlamına gelmiyordu.

Beşinci katta araçta neler olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu ve çekici şoförü Jeep'i platforma yüklemeyi bitirir bitirmez, onları beşinci kata kadar takip etmesini ve diğer araçla işleri bitene kadar beklemesini söyledi. Mount Chester'daki şerifin ofisine güvenli bir şekilde varıp gözetim altına alınıncaya kadar o Jeep'i gözünün önünden ayırmayacaktı.

Roderick'in aracına bindi ve birlikte Elliot'ı beyaz bir Nissan Altima'nın alt takımını incelerken buldukları otoparkın beşinci katına gittiler.

Daha tam durmadan Roderick'in aracından atladığında, "Bingo." dedi. "Sanırım oradaki Katse'nin papatya desenli bardağı."

Roderick uzaktan kumandaya bastı ve Nissan'ın kilidi bir cıvıltı ve dört yönden yanan flaşör ışıklarıyla açıldı.

Yeni bir çift eldiven giyen Kay, sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve içeriye baktı. Karton bardak oradaydı; kapağı açıldığında aracı batay, küflü kahve kokusu doldurdu.

Beyaz Nissan'ın sürücüsü Mount Chester'ı ziyaret etmişti. Sonra başka bir şey fark etti ve kalbinin sıkıştığını hissetti.

Yolcu tarafındaki koltuk ve paspas, sanki biri arabanın temizliğine hiç dikkat etmeden kraker yemiş gibi kırıntılarla doluydu. Bir çocuk.

Elliot, "Bavulu burada." dedi. "Diğeri gibi."

"Elliot." diye seslendi, midesinin battığını ve bir baş dönmesi dalgasının onu ele geçirdiğini hissederek. "Bak." diye boğuk bir sesle açık torpido gözünü işaret etti. "Jelibonlar."

Aceleyle aracın arkasına geçerek el fenerini arka koltuğa, sonra da yere tuttu. *Ah, hayır*, diye düşündü, uzanıp peluş oyuncak ayıyı yerden alırken. *Lütfen, aklıma gelen gerçek olmasın.*

"Piç kurusu bir çocuğu da kaçırmış." dedi, bir öfke dalgası sözcükler ağzından zorlanarak çıkacak kadar onu boğuyordu. "Bu sefer elinde bir çocuk var, Elliot. Çıkardığım profilde bu yoktu. Ben bunun olduğunu göremedim."

"Belki o..." diye başladı Elliot, ama kız onun sözünü keserek dikkatini Roderick'e çevirdi.

"Bu aracı kim kiralamış?" diye sordu, otoriter bir sesle ağzından dökülen sözler Roderick'in telaşlanmasına neden oldu.

"Atlanta'dan Alison Nolan." diye yanıtladı. "Ehliyetinin taranmış hâli kayıtlarımızda var, eğer sizin-"

"Ever, tabii ki buna ihtiyacımız var. Kaç yaşındaydı, yani kaç yaşında?"

"Yirmi yedi." diye yanıtladı Roderick, sonra boğazını temizledi.

"Ne zaman gelmiş?"

Cihazını kontrol etti ve küçük klavyeye bir şeyler yazdı, her tuşa basıldığında kısık bir bip sesi çıkıyordu.

"On beş Ekim'de." diye yanıtladı. "Dün gece arabayı bırakması gerekiyordu."

Aydın on beşi, Kendra'nın öldürülmesinden sadece birkaç gün sonraydı. Dr. Whitmore onun en erken 8 Ekim, en geç de 12 Ekim tarihinde öldüğünü tahmin etmişti. Ve sadece birkaç gün sonra başka birini almıştı. Atlanta'lı Alison Nolan'ı ve çocuğunu kaçırmıştı.

"Alison'ın işlemini kim yapmış?"

"Ben." diye yanıtladı Roderick, sesinde hafif bir titremeye. Loş ışıkta daha solgun görünüyordu ve akşamın soğuğuna rağmen alnında terler belirdi. "Ehliyet fotoğrafını görünce onu hatırladım."

"Yanında kaç çocuğu vardı?" diye sordu Kay. Bir an için duraksadı ve gözlerini kapattı.

"Yalnızca bir, uzun kahverengi saçlı küçük bir kız, yaklaşık yedi ya da sekiz yaşlarında olmalı." diye yanıtladı. "Bundan eminim."

"Nasıl hatırlıyorsun?" diye sordu Elliot, meraklı gözlerinin üzerinde kaşlarını çatarak. "Her hafta binlerce insan görüyor olmalısın."

"Onu hatırlıyorum çünkü kız arkadaşıma benziyordu." dedi. Yanakları alev alev yanarken sözcükler ağzından çabucak çıkmıştı. "Onu incelerken, Abby'nin de bir çocukla böyle görüneceğini düşünmüştüm ve bu hoşuma gitmişti."

Elliot patronuyla işlemleri hızlandırmak için telefonda konuşurken, Kay Roderick'ten anahtarı istedi ve araca geri döndü. Motoru çalıştırdı ve gösterge panelinde yanan tüm ikaz ışıklarını görmezden gelerek medya merkezini inceledi. Araçta GPS vardı ve eğer şansları varsa, sistem Alison'ın seyahat ettiği ve durduğu yerleri kaydetmiş olmalıydı.

"Buna da el koymamız gerekiyor." dedi çekici kamyon şoförüne işaret ederek.

"Anladım." diye yanıtladı Roderick. "Onlar, şey, iyiler midir?" diye sessizce sordu.

Kay onun koluna dokundu. "Emin değilim ama onları sağ salım geri almak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Sanki soruşturmanın bir parçası olmak onu tehlikeye atmış gibi korkmuş görünüyordu. Ölümün bulaşma etkisi olarak adlandırılan şeydi, ölüm yaklaştığında, bir başkasınıninki de olsa, biraz mesafeli de olsa insanların hissettikleri bir önseziydi.

Kay'in ilgisi tekrar çekicinin platformuna yüklenerek sabitlenmiş olan Jeep'e yöneldi. Kendra'nın San Francisco'ya gelişini, Mount Chester'a yaptığı yolculuğu ve ortadan kaybolmasını

kafasında görselleştirmeye çalıştı. Nerede olmuştu? Yolculuğu nerede bitmiş ve esareti nerede başlamıştı?

"Jeep'in GPS'i var mı?" diye sordu Kay.

"Bütün araçlarımızda vardır." diye yanıtladı Roderick, sözleri prova edilmiş gibiydi. Her gün en az birkaç kez aynı cümleyi söylüyor olmalıydı.

"Muhtemelen bu araçların navigasyon birimlerini sökmemiz gerekecek. Bu araçların nerede olduğunu ve buraya ne zaman döndüklerini bulmamız gerekiyor."

"Bunun için onları sökmenize gerek yok." diye yanıtladı Roderick. "İzin verirseniz?" diye sordu, kapısını yarı açarak.

Kay başını salladı ve ona bir çift eldiven verdi. Direksiyona oturmadan Nissan'a yaslandı ve navigasyon ünitesini çalıştırmaya başladı.

"Navigasyona giriyorsun, sonra geçmiş kısmına gidiyorsun." dedi. Eldivenli parmağının ucuyla ekrana dokunarak, "Harita üzerinden rotayı ve mavi dairelerle işaretlenmiş rota üzerindeki duraklama noktalarını görebilirsiniz." dedi.

Haritadaki çizgiler Nissan'ın Mount Chester'a seyahat ettiğini gösteriyordu ve Katse Kahve Dükkânı da mavi bir daire ile işaretlenmişti, bu da arabada bulunan kanıtları doğrular nitelikteydi.

"Garip." dedi Roderick. "Dönüş yolu yok."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Elliot, genç adamın kemikli omuzlarının arkasından ekrana bakarak.

"Yani, araba şuradan, Katse denen yerden birkaç mil daha sürülmüş ve sonra hiçbir şey yapmamış gibi. Havaalanında gözüken bir hareketlilik var ama o kadar çok örtüşen rota var ki, satır satır verileri incelemeden bunların ne zaman olduğunu gerçekten söyleyemeyiz. Müşterilerimiz GPS geçmişlerini silmeyi bilmiyor veya umursamıyorlar ve her biri bu arabayı burada, havaalanında aracı hem teslim alıp hem de geri teslim ederken kullanmış oluyorlar. Ama Mount Chester'dan San Francisco'ya dönüş yolu yok."

Kay kaşlarını çatarak "Bu nasıl olabilir?" sordu. Şüpheli aracın GPS ünitesini kurcalamışsa, kalan verilerin hiçbir değeri yoktu; sadece bulmalarını istediği şeyi bırakmış olmalıydı.

Roderick, "Birisi kısmi navigasyon verilerinin nasıl silineceğini bulabilirse, sanırım mümkün." dedi. "Belki de bu birimi parçalarına ayırmanız gerekiyor. Televizyonda suç programları izliyorum" dedi. "Polislerin hemen hemen her şeyi yapabilen birinci sınıf bilgisayarılara sahip olduğunu biliyorum. Öyle değil mi?"

"Doğru." diye yanıtladı, Elliot şaşkınlıkla gözlerini ona kilitlemiş durumdayken. Belki önceki hayatında, cihazı parçalarına ayırabilecek ve içinde tuttuğu her sırrı çözebilecek FBI'nın en iyi analistlerine erişimi vardı. Ama o zamanlar geçmişte kalmıştı. Şimdi, bunu kendi başlarına çözmeleri gerekiyordu. Kiralık araçlardaki GPS verilerini değiştirecek kadar bilgili bir şüpheli oyunu tamamen değiştirmişti. Bunu yapması ve bir de bu sefer bir kadını ve çocuğunu kaçırmış olması.

BÖLÜM ON BEŞ

Çalınan Hayat

ANNESİYLE OLAN ANILARINI her zaman keyifle hatırlardı, onun üzerine titremesini, küçük olduğu ve annesinin henüz başka çocuğu olmadığı zamanlarda kendisine verdiği sevgiyi. Anılar zamanla solmuşlardı, gitgide uzaklaşıyor ve zar zor hatırlanıyordu, zaman onları bulanıklaştırmış, hatta silmiş gibiydi, ama yine de onlar sahip olduğu en değerli şeylerdi.

O, yerde annesinin ayaklarının dibine oturup düş kapanlarını süslemek için kullanacağı dana derisinden şeritlere küçük tüyleri bağlamasına yardım ederdi. Kız kardeşi o zamanlar gurultulu sesler ve iniltiler çıkarmaktan başka bir şey yapmayan kundaktaki bir bebektir, erkek kardeşi ise annesinin karnında bir yumruydur. Orada ayaklarının dibinde otururken, saçları güneş ışığında bir hale gibi başını çevreleyen, yumuşak ve aşk dolu bir sesle tekrar tekrar küçük bebekler ve alaycı kuşlar hakkında şarkı söyleyen annesinin bir melek olup olmadığını merak ederdi.

Melek değildi, birçok kez açıklamıştı, bir ruh da değildi. O sadece annesiydi, herkesten çok sevdiği bir kadındır. Ve onun yanındayken, tüm dünyası anlam kazanırdı.

Beş yaşlarındayken ve kız kardeşi küçücük eliyle onun parmağını tutmaya başladığında, onu bebek arabasına koyup hafif yaz esintisiyle dışarı çıkarmak, eğer uyuyorsa yavaşça itmek için heyecan duyardı. Kardeşi uyanık olduğundaysa, arabayı o kahkahalarla gülüp ciyaklayıncaya kadar hızlı iterdi. Ancak bir gün

bebek arabası, sağ ön tekerleği bir çukura çarptığında devrilmiş ve kız kardeşini havaya uçurmuştu. Sırtının üzerine sert bir şekilde inmişti, delici feryatları duyan annesi dışarı fırladığında üzerinde hâlâ mutfak önlüğü vardı.

Ama onun geldiğini görmemişti. Gözleri küçük kız kardeşinin çıplak vücuduna kilidenmişti. Kundakladığı battaniye bebek arabasının tentesinin kenarına takılı kalmıştı ve bezi gevşemişti. Bebek, kolları ve bacakları havada, tekmeliyor ve çırpınıyor, güçsüz olmasına rağmen savunmasızlığıyla onun gözlerini çıplak bedeninden alamamasına neden oluyor, onu tahrik ediyor, kasatı, donmuş, hareket edemez hâle getiriyordu.

Bu, annesinin ona ilk vuruşuydu, yüzündeki ağır elinin hatırası, aradan geçen bunca yılın tozlu hatıralarında bile canını acıtıyordu. Aceleyle dışarı çıkmış, kızını çok nazıkçe kaldırmış ve hemen iyi olup olmadığını kontrol etmişti. Sonra öfkeyle ona dönüp bağırıyordu, "Bir daha kardeşinin yanına gelme! Beni anlıyor musun? Gözümün önünden kaybol... Şu anda seni görmek bile istemiyorum."

Annesi, kız kardeşi hâlâ kollarında inerken, onu bahçede gözyaşları içinde yalnız bırakıp içeri girdi. Küçük kızı asla incitmek istememişti ama eğer annesi inanmazsa ona kim inanırdı?

Babasının kamyonunun evin önünde durduğunu duydu. Panikledi, babasının yakında tüm hikâyeyi öğreneceğini ve muhtemelen bundan memnun olmayacağını fark etti. Çabucak bebek arabasını tekerleklerinin üstüne geri koydu, sonra koşarak ahırın içine saklandı, dünyanın ikiye yarılip onu tamamen yutmasını diledi.

O gece, midesi şiddetle guruldamaya başlasa da akşam yemeği için eve girmede. Yemeği ya da evin sıcaklığını hak ettiğine inanmıyor ve annesiyle tekrar yüzleşmekten korkuyordu, samanların üzerine kıvrılmayı ve gevşek tahılları çiğneyen fareleri duymamış gibi yapmayı tercih etti. Sonunda onu aramaya gelen babasıydı. Ona vurmak ya da bağırarak yerine, yanındaki kare bir saman balyasının üzerine oturmuş, annesinin korktuğunu ve üzüldüğünü ve söylediği tüm sert şeyleri aslında kastetmediğini

açıklamıştı. Artık üzgün değildi ve akşam yemeği için aileye katılmasını bekliyordu.

Başı öne eğik, elleri önünde kenetlenmiş vaziyette babasını içeri kadar takip etti, sonra hiçbir şey söylemeden ve gözlerini tabağından ayırmadan yemeğini yedi. Annesi de onunla konuşmadı, yürümeye yeni başlayan bir çocuğu ve bir bebeği vardı, küçük erkek kardeşini beslemekle meşguldü. Kendisiyle tek kelime konuşmadan yatağa gitti ve sabahın ilk ışıklarına kadar uyanık kaldı. Bunu çok iyi hatırlıyordu, çünkü o gün annesinin ona olan sevgisindeki ilk değişimin olduğu gündü.

Bu talihsiz olaydan sonra, sadece annesinin sıkı gözetimi altında küçük kardeşleriyle oynamasına izin verildi. Annesi ondan, onun küçük kardeşlerine yapabileceklerinden korkuyor gibiydi. "Kaba oynama, kemiklerini kıracaksın." derdi, büyük bahçede duyurabilmek için sesini yükselterek. "Dikkat et, o senin kadar güçlü değil." Ya da daha kötüsü, "Hayvanlık etme."

Yavaş yavaş, ama şüphesiz, annesi onu sevmekten vazgeçmişti. Onun şefkatli olduğunu en son on ikinci doğum gününden önce hatırlamıştı. Her zaman yaptığı gibi onu kilise için giydirmişti ve bitirdikten sonra ona sarılmıştı, tüm vücudunda yankılanan sıcak bir kucaklama onu alışık olmadığı bir şekilde uyandırmıştı. Sonra annesi onu aniden kenara itti, bir daha da ona bakmadı. Belki söylediği bir şeydi ya da belki de neyi yanlış yaptığını asla bilemeyecekti.

O gün bir ilk olarak değişmeye başladığını anlamıştı, kendi bedeni ona ihanet ediyordu. İstenmeyen düşünceler, gündüzleri zihnini, uyurken gördüğü rüyaları etkiliyordu. Sanki tüm benliği onu utandırmaya karar vermiş gibiydi. Sesi bir çocuğunki gibi tiz mi, yoksa daha çok babasınunki gibi baritona mı dönüşeceği konusunda kararsızdı. Bir gece, kendi idrarı içinde sıırılsıklam bir şekilde uyandı. Başka bir gün, herkesin ereksiyonunu görmesinden korktuğu için yemek masasından kalkamadı. En küçük, en masum hareketler vücudunu en alışılmadık, utanç verici şekillerde tepki vermeye tetikliyordu. Annesi, çocuklar arasında paylaşmak için tabağında bir parça tavuk göğsü keserken bir

parça isteyip istemediğini sorduğunda, göğüs kelimesinin daklarında yankılanma şekli, elbisesinin dolgun göğsünün şeklini alması, teninin sıcak tonlarıyla tezat oluşturan giydiği kırmızı renkli kumaş.

O gece, annesi duştayken kendini koridordan geçerken buldu. Sanki güçlü ama görünmez bir el tarafından çekilmiş gibi banyo kapısının önüne çömelmiş ve anahtar deliğinden bakmıştı. Fazla bir şey göremiyordu, yalnızca annesinin sıcak suyun altında buğulanmış duş perdesinin ardındaki bulanık bedeninin şeklini görüyordu, ama gözlerinin ayrıntıları göremediği yerlerde zihni bunu hemen hayal ediyordu. Babası onu neredeyse yakalayacaktı ama ayak seslerini duymuş ve acı veren sertliğini örtmek için ellerini vücudunun önünde tutarak odasına koşmayı başarmıştı.

Orada, odasının ıssızlığında, acısını dindirmek, vücudunun sık sık iradesine karşı hareket eden bölümünü incelemek, onu nasıl kontrol edeceğini öğrenmek ya da dürtüleri üzerinde biraz kısıtlama hissini yeniden kazanmak için ilk kez kendine dokundu.

Tam tersi oldu.

Bunca sefaletin ve aşağılanmanın sonunda bulmayı beklemediği ödül, zevki keşfetti. Cinselliğinin ilk keşfi, derinden tatmin edici duygu ve his bolluğu, onun kimliğini sonsuza dek değiştirdi. Vücudundan, onu tahrik eden şeylerden kaçmak yerine, bu ölümcül zevke tekrar tekrar dalmak için heyecan aramaya başladı.

Her ne pahasına olursa olsun.

Kız kardeşini ve arkadaşlarını kısa elbiseler içinde, tomurcuklanan göğüsleri rengârenk kumaşları iterken görünce vücudu tepki verdiğinde suçluluk duymayı bıraktı. Annesi tuzluk için masanın üzerinden uzandığında gözlerini kaçırmadı ve onun göğüs dekoltesine bakabildi. Yaz geldiğinde, turistlerin güneşlenmek için sık sık kıyafetlerini çıkardıkları piknik alanlarının yakınında takılmayı severdi. Eline geçen her fırsatta, serbest kalmanın geçici zevkini arayarak tepki vermesi için vücudunu ayarttı.

Tüm bunlar bile, karşılaştırılabilir herhangi bir ölçüde, annesinin sevgisinin kaybını telafi etmedi. Zaman geçtikçe annesi onu gitgide daha fazla kendisinden uzaklaştırdı ama yine de tatmin olmuş görünmüyordu. Nedenini anlamadığı bir zalimlikle herkesi ondan uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Cesaretini toplayıp annesine "Neden herkese benden uzak durmasını söylüyorsun?" diye sorduğunda on beş yaşlarındaydı. Konuşmayı zihninde prova ederken alt dudağı öngörmediği bir gözyaşı tehdidi altında titriyordu. İyi niyetli bir şekilde annesinin, "Ah, sevgilim, böyle hissettiğin için çok üzgünüm! Bir daha olmayacak." diyeceğini umuyordu.

Gerçek çok farklı olduğunu kanıtladı. Annesi ona soğuk bir şekilde baktı ve "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Duanı ettin mi?"

Kendini bildi bileli, babasıyla evlenebilmek için yirmi altı yaşında Katolik olarak vaftiz edilen annesi, aile üyelerinden herhangi biriyle konuşmaktan kaçınmak istediğinde duaları gündeme getirirdi.

O gece, annesinin onu neden reddettiğini anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti ama sayısız geceyi, onu üzecek, onu kendinden uzaklaştırmak için yapmış olabileceği her şeyi saplantı haline getirerek geçirdi. Onun sevgisi için mücadele etmeye, onu yeniden kazanmak için savaşılmaya karar verdi.

Sormadan daha fazla ev işi yaptı ve okul notlarını o kadar iyileştirdi ki, öğretmenleri onun için övgü dolu sözler söylediler, yine de annesi kalbinde ona bir yer açmadı. Bir yıl kadar sonra, küçük kız kardeşi ve arkadaşları oynarken arka bahçede olmasına bile izin verilmemeye başlandı. Onların arkadaşlığını çok istemesine rağmen, kısırlaştırılmış bir hayvan gibi güvenli bir mesafede durması gerekiyordu.

Annesi buna rağmen tatmin olmamıştı.

Böyle bir gece, kız kardeşi yattıktan sonra, babası üzgün gözlerle izlerken annesi onu kolundan yakalayıp kapıya götürdü. Kapıyı açtı ve onu evin dışına itti, ona iğrenç dedi ve bir daha asla geri dönmemesini söyledi.

Hayatından daha çok sevdiği annesi, onu bir çöp yığını gibi kaldırıma atmıştı.

Neredeyse yirmi yıl önceki o gecenin anısı, sanki tüm dünyanın ağırlığı tek bir düşüncede toplanmış, dayanılmaz derecede ağır, acımasız ve soğukmuş gibi göğsünü eziyordu.

O kaltak...

Ona ne yapmıştı ki?

Hiçbir şey, ne yazık ki, ama ah, bundan nasıl da pişmanlık duyuyordu.

Tek yönlü aynadan, yatağın kenarına otururken üzgün ve korkmuş görünen küçük kıza baktı. Bazen ağlıyor, bazen oturuyor ya da gözlerini kısıp kıvrılıp yatıyordu. Adı Hazel'di, ona kız kardeşini hatırlattı, sanki cüzzamlıymış gibi bakmasına bile izin verilmeyen küçücük kırılğan şeyi.

Ama şimdi kontrol ondaydı, istediğini yapacak güce sahipti ve o kız artık annesine güvenemezdi. Bundan emindi.

Bir görüntü ve düşünce dalgası zihninde dönerek vücudunu ateşe verdi. Zihnini dolduran fantezileri memnuniyetle karşıladı ve koltuğuna yaslanarak rahatladı ve onların kendisini alıp götürmelerine izin verdi. Onları bilincini fethetmeye, gözleri açık rüyalar görmeye, bodrumdaki kaltağın ondan çaldığı hayatın bedelini ödeyeceği mükemmel bir aile akşamına hazırlanmaya davet etti.

Yine.

Bir kez daha.

BÖLÜM ON ALTI

Soru

İKİ KİRALIK ARABAYI ÇEKEN çekiciyle birlikte Mount Chester'daki şerifin ofisine ulaştıklarında saat sabahın üçüydü. Bütün ışıklar yanıyordu ve Elliot, Şerif Logan'ın otoparktaki arabasını, en az yarım düzine arabanın arasından tanıdı.

Elliot, çekici şoförüne iki kiralık aracı nereye indirmesi gerektiğini söyledi ve üniformalı bir memurdan da yardım etmesini istedi, ardından Kay'e içeriye kadar eşlik etti. Doğruca kahve makinesine koştu, birinin taze kahve yaptığını anlayınca sevindi ve iki büyük fincan hazırladı.

Şerif Logan onların ofisine varmalarını beklemedi. Yanında iki yardımcısıyla onlara doğru koştu.

"Ne kadar eminsin?" diye sordu, doğrudan konunun özüne atlayarak.

"Neredeyse kesinlikle." diye yanıtladı Kay, soru kendisine yöneltilmemiş olsa da. "Başka bir kadını ve kızını kaçırmış ve onları hâlâ canlı bulabileceğimize inanıyorum."

Şerif Logan, gözlerini Elliot'ın gözlerinden ayırmadan kaşlarını çatı. Elliot, "İkisinin de aracı kiralayıp ayrıldıklarına ve çocuğun araçta olduğuna dair elimizde kanıtımız var." diye yanıtladı. "Ve o zamandan beri kimse onları ne görmüş ne de onlardan haber almış."

"On beşinden beri mi? Bir haftadır?"

Elliot, San Francisco havaalanı otoparkından Logan'ı aramış ve ona bilgi vermişti, yine de her ayrıntıyı baştan sona gözden geçirmek istiyordu.

"Önce gerçekten kayıp olduklarından emin olmalıyız." dedi Logan ve Kay ona kaşlarını kaldırdı. Logan, bunu fark etmiş ya da umursamış gibi görünmüyordu.

Elliot, "Geçen gece Atlanta'ya dönüş uçaklarında değillermiş." diye yanıtladı. "San Francisco'dan ayrılmadan önce havayoluyla görüştük. Yerel polis de Alison Nolan'ın annesiyle çoktan görüştü."

"Gecenin köründe mi?" diye sordu şerif.

"Alison ve Hazel zamanında dönmeyince onlara ulaşmaya çalışmış, sonra da polise ihbarda bulunmuş. Kızıyla günlerdir iletişim kuramadığını söylemiş ama تنها yerlerde seyahat ettiğini bildiği için durumdan endişelenmemiş. Ama Alison her zaman uçağa binmeden önce ararmış."

"Bizim işimize yarar bir bilgi vermiş mi?"

"Pek değil." diye yanıtladı Elliot. "Alison ile en son ayın on beşinde San Francisco'ya indikten sonra konuşmuşlar." Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Ayrıca bu yolculukla ilgili kötü hisleri olduğunu ama kızının dinlemediğini söylemiş."

"Harika." diye mırıldandı Logan. "Bu çok işimize yarayacak."

Kay şerifi inceliyordu, neyse ki fazla müdahale etmiyordu. Söylemesi gereken her kelime, oradaki varlığı bile patronunu rahatsız ediyor gibiydi ve nedenini merak etti. Genç görünümünden dolayı olabilir miydi? Kay yirmi dokuz yaşındaydı ve o yaşta çok şey başarmıştı. Belki tecrübeli şerif bundan hoşlanmamıştı, belki de kendini güvensiz hissetmişti. Öyle olmalıydı çünkü Elliot, yanında çalıştığı beş yıl boyunca patronunun cinsiyet ayrımcılığı yaptığını fark etmemişti.

Logan "Eylem planı?" dedi ve diğer iki yardımcı ayrıntıları duymak için ona yaklaştı.

"Araziyi günün ilk ışıklarıyla birlikte tarayacak arama ekipleri oluşturduk."

"Aramanın merkezini onların ortadan kaybolduğu nokta olarak mı belirlediniz?" diye sordu Kay.

Üç çift onaylamayan göz ona döndü.

"Peki, oranın neresi olduğunu nereden bileceğiz, eğer soramamda bir sakınca yoksa, Bayan..."

Kay bir anlığına sırtıttı, sonra ciddileşti. Bu adamları şeker niyetine çayında karıştırırdı.

"Eğer sakıncası yoksa Doktor, bana Dr. Sharp diyebilirsiniz. Ve Alison'ın kiralık aracının GPS'e konumunu kaydettiği son noktadan başlamalısınız, bu da Katse'nin kuzeyindeki tepenin hemen üzerinde. Tabii bunu, Şerif Logan da kabul ederse."

Logan başını salladı. "Oradan başlayabilirsiniz." dedi. "Ama GPS ünitelerinin kurulduğu hakkında duyduğum şey de ne?"

"Bunu araştırıyoruz." diye yanıtladı Elliot. "Şüpheli..."

"Bu şüpheli müphemli laflarını nereden çıkarıyorsun? Burası FBI değil." diye tepki verdi Logan, aniden sinirlenmişti.

Elliot, sabrı tükenmekle birlikte sakince, "Onu şüpheli diye adlandırmak mantıklı geldi." dedi. Patronu, Kay'ın varlığından duyduğu nefretle tamamen kör olmuş bir baş belasına dönüşmüştü. "Kendra'nın ölümünden ve Alison ve Hazel'in kaçırılmasından sorumlu kişi. Ona ne dememi istersin?"

Logan sertçe "Ah, bana şirinlik yapma." dedi.

Bazen bırakmayı bilmek gerekir. Patronu muhtemelen yorgundu, Logan'ın yaşında birine göre çok zorlu ve uykusuz bir gece geçirmişti.

"Dediğim gibi," dedi, zorlandığı bir sakinlikle, "GPS'i kurcalamış olabilir, ancak bu bilgi parçası, işin bu aşamasında hâlâ arama çalışmalarına nereden başlayacağımıza karar vermek için elimizdeki en iyi ipucu."

"Tamam, oradan başlayın. Saat başı rapor istiyorum." dedi yakındaki bir sandalyeyi çekip oflayıp puflayarak otururken. "O zamana kadar olağan şüphelileri toplayalım. Önce Tommy MacPherson'ı getirin. Kahve dükkânının adı bu soruşturmanın her yerinde. Bir bağlantı olmalı."

Kay, anlamadım der gibi Elliot'a baktı. "MacPherson, Katse Kahve Dükkanı'nın sahibi." diye hızlıca açıkladı. "Bir kilometre uzunluğunda bir sabıka kaydı var. Saldırı, darp, kapkaç. Çabuk sinirlenen öfkeli bir adam ama azılı bir suçlu değil."

"Böyle bir işi organize edebilecek birisi dikkatleri kendi kafesine çekmez, Elliot." diye yanıtladı. "Profil uymuyor. Aradığımız kişi o değil. Ama o önemli bir tanık, belki doğru şekilde baskı kurabilirsek Kendra ve Alison hakkında ve kaybolmadan önce onları Katse'ye neyin getirdiği hakkında bizimle bir şeyler paylaşır. Şerif, mahsuru yoksa onunla görüşmeye izin verin. Kendi ortamında daha işbirlikçi olabilir."

"Şükürler olsun ki, bize işimizi nasıl yapacağımızı öğretmek için Dr. Sharp burada." dedi Logan, sesindeki alaycılık çok belirgindi.

"Saygısızlık etmek istemedim, Şerif." diye yanıtladı Kay. Sakin görünüyordu, ama Elliot onu bu mükemmel dengelenmiş nezaketin altında neyin kaynadığını tahmin edecek kadar iyi tanıyordu. "İki masum insanın hayatını kurtarmak ve bundan sonra da durmayacak tehlikeli bir katili yakalamak amacıyla sizin liderliğinizde bir ekip olarak birlikte çalıştığımızı varsaymıştım. Hatalıysam özür dilerim."

Logan'ın ağzı rahatsız edici bir an için açık kaldı. Kay ne zaman kısa kesmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Ben sizin kaynağınızım, Şerif. Yardımcılarınızdan herhangi biri gibi beni de kullanın."

"Tabii." dedi, sonra güçlkle yutkundu ve devam etmeden önce sesini temizledi. Yardımcılarından biri gülümsemesini gizlemek için arkasını döndü. Patronlarına yakın zamanda unutamayacağı bir ders verilmişti, ilk kez dana derisinden bir eyer takılan rodeo atı gibi. "Başka kim var? Eggers hapisten çıktı mı?"

"Evet." diye yanıtladı yardımcılarından biri. "Saldırı suçundan eyalet hapisanesindeydi. Geçen yıl çıktı."

"Eggers kim?" diye sordu Kay.

Bu sefer şerif cevap verirken tamamen farklı bir tavır takındı. "Bizim kendi kayıtlı seks suçlumuz. Reşit olmayana cinsel

istismar, tecavüz, ağırlaştırılmış saldırı, tüm hayatını bu tür suçlarla hapiste geçirmiş birisi.”

“O bizim adamımız değil.” diye yanıtladı Kay. “Bir mahsuru yoksa.” diye ekledi ve şerifin ağırlığını koymasına izin vermek için durakladı. Şerif bir el hareketiyle konuşmaya davet etmesini istedi. “Son derece organize, akıllı ve bir otomobilin navigasyon sistemini kurcalayabilecek kadar teknik beceriye sahip birini arıyoruz. Kadınları görünmeden kaçırabiliyor ve en azından bildiğimiz vakalardan söyleyebiliyorum, araçlarını hızlı ve etkili bir şekilde elden çıkarabiliyor. Onları mümkün olan en uzun süre keşfedilmeden durabilecekleri bir yere geri götürmeyi seçiyor. Zamanını acı çekirtmek için harcayan, sadist, cinsel motivasyonu olan bir seri katil. Kurbanlarının bedenlerinden kurtulurken, güçlü, travma temelli bir motivasyonla büyük olasılıkla çocukluk ya da erken yetişkinlik travmasını yansıtan ayrıntılı, törensel bir tavır sergiliyor. Sizce Eggers böyle birisi mi, Şerif?”

Logan cevap vermeden önce omuz silkti, muhtemelen istemsiz bir tepkiydi, büyük ihtimalle pişman oldu. “Hayır, ama yine de onu içeri alacağız. Belki bir şey görmüştür.”

Pencerenin dışındaki karanlık dağılmaya başlamıştı ki bu, Alison ve kızını aramanın nihayet başlayabileceğinin bir işaretiydi.

“Şu anda cevaplamamız gereken en önemli sorunun şu olduğuna inanıyorum, o arabaları San Francisco’ya nasıl geri götürdü?” dedi Kay. “Bunu öğrenirsek, onu bir yerde kamerada yakalamış olabiliriz, gerçi böyle bir hata yapacağını sanmam. Ama belki şansımız yaver gider; belki de bilmediği bir yerde bir kamera vardı.” Şerif, yardımcısıyla koordineli çalışırken Kay bir an durakladı. Çevre illerden yardım istemişlerdi ve gelen takviyeler otoparkta toplanmaya başlamışlardı. Bir polis K9’unun heyecanlı havlaması yüksek sesle ve net bir şekilde duyuldu ve şerif yardımcılarını aramaya başlama zamanının geldiğini bildirdi.

Kay, memurun ismini isimliğinden okuyarak, “Memur, hımm, Hobbs.” dedi. “Ekiplerden kanıt aramalarını da isteyin, bize onları nereden ve nasıl aldığını söyleyebilecek herhangi bir şeyi.”

"Evet, hanımefendi." diye yanıtladı Hobbs, sonra kapıdan dışarı fırladı.

Elliot kapıyı Kay için tuttu.

"Gitmeden önce," diye seslendi Şerif, "Dr. Whitmore'dan bir mesaj var; az önce geldi. Diğer kurbanın DNA sonucu belli olmuş. Adı Shannon Hendricks." Elindeki kâğıt parçasındaki notları okumaya devam etti. "Otuz iki yaşında, iki çocuk annesiymiş." Aniden daha yorgun görünmeye başladı, sanki notları okurken gözlerini çevreleyen koyu halkalar derinleşmişti. Elini başının arkasında gezdirerek sırtını geren sertliği hafifletti ama belli ki mesajı okumayı bitirmemişti.

Elliot ve Kay, kapıda durarak onun devam etmesini beklediler.

Şerif, alçak ve boğuk bir sesle ekledi. "Kayıp kişi raporunda, geçen Kasım ayında beş yaşındaki oğluyla birlikte ortadan kaybolduğu yazıyor."

BÖLÜM ON YEDİ

Arama

NISSAN'IN GPS KAYITLARINDAN aramanın merkez noktası olarak belirledikleri bölgeye ulaştıklarında güneş henüz doğmamıştı. Katse Kahve Dükkânı'ndan yaklaşık bir buçuk kilometre aşağıda, Kay'ın son nesil akıllı telefonunun bile tek bir sinyal çubuğu almadığı, tepenin üzerinde izole bir yerdi. Hafif eğimli iki şeritli yol, dağ sırtları arasından bir vadiye çıkıyordu, cep telefonları muhtemelen tüm yol boyunca sinyal alamıyordu.

Yolun her iki tarafı sık ormanlarla çevriliydi, uzaktaki manzara ise nefes kesiciydi; karla kaplı kayalık dağ zirveleri, koyu mor, parlak turuncu ve pembe renklerin karışımına bulanmış gibiydi, güneş tam doğduğunda gökyüzünün mükemmel bir mavilikte olacağı açıktı. Ormanın sıklığında bir yerlerde meydana gelen trajediden en ufak bir iz yoktu, genç bir kadınla kızının tutulduğu yer hakkında en ufak bir kanıt bile yoktu.

Kay, üzerindeki yelekte San Francisco'nun meşhur futbol takımı Niners'in amblemi olan, Malinois cinsi K9 köpeğine görevli memurun tasmasını takmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Kancık çantasının fermuarını açarak köpeğe Nissan'dan alınan peluş ayıcığı uzattı. Malinois, amirinin verdiği kısa komutlara uyarak onu iyice kokladı, sonra hazır olduğunu belli eder şekilde hafifçe inledi. Köpek burnunu yolun kenarında havaya kaldırdı, dönerek kokunun daha güçlü olduğu yeri aradı, sonra onları yokuş yukarı yönlendirmeye karar verdi.

Şerif yardımcıları alanı aramaya başlamış ve oroyolun her iki tarafındaki ormana yönelmişlerdi. İkisi, K9'u yönlendiren memur ve köpeği, dışında yolda başka kimse yoktu, her iki uç da alelacele yerleştirilmiş bariyerlerle trafiğe kapatılmıştı. Ama ormandan bazen Alison'ın, bazen de Hazel'in adını bağırان sesleri duyabiliyordu. Malinois'in arkasından asfaltta hızlı hızlı yürürken, sesler ormanın derinliklerinde kayboldu.

Ne Alison ne de Hazel cevap vermemişti, ormanın sessizliği nerede olduklarının tek tanığıydı.

Köpek durdu ve öfkeyle belli bir alanı kokladı, daireler çizerek yürüdü ve sessizce inledi. Daha önce arabanın durduğu yerde lastik izleri hâlâ görülebiliyordu. Memur köpeği uzaklaştırdı ve omzuna hafifçe vurdu.

Kay'in resmi bir sıfatla orada olduğunu varsayarak, "Burası izlerin kaybolduğu yer, Dedektif." dedi.

Kay telefonunu çıkardı ve Nissan'ın navigasyon geçmişinden çektiği fotoğrafı inceledi. Arabanın sistemindeki mavi nokta, durdukları yerden ancak iki yüz metre uzaktaydı.

Elliot telefonunu çıkardıktan sonra hayal kırıklığıyla içini çekerek cebine geri koydu. "Sinyal yok." dedi. K9 memuruna "Hadi şu lastik izlerinden bir şey çıkacak mı bir bakalım." dedi.

Kay, "Bu bize büyük ihtimalle bir şey söylemeyecek, sadece teorimizi doğrulayacak." diye yanıt verdi. Yolun kenarına çömelmiş, şarapolün her santimini dikkatle inceliyordu. Neler olduğunu gözünde canlandırabiliyordu. Bir nedenden dolayı, Alison ve Hazel kenara çekip Katse'ye doğru yürümeye karar vermişlerdi. Alison, Nissan'da küflü kalıntıları bulunan kahveyi o zaman mı almıştı? "Kimin lastik izleri olduğunu biliyoruz."

Ama neden cep telefonunun çekmediği bir bölgede durmuşlardı?

Çünkü zorundaydılar, diye düşündü. Tek mantıklı cevap buydu. Onları delici güneşten korumak ve Roderick'in motoru çalıştırdığında gördüğü Nissan'ın gösterge panelinin görüntüsüne odaklanmak için ayağa kalkıp gözlerini kapadı. Belleğinde canlanan görüntüleri geri sardı, sonra tekrar oynattı. Genç

adamın onun için motoru çalıştırmasıyla aklı GPS'de olduğu için gösterge panelindeki ikaz ışıklarını göz ardı etmişti.

Hafızasında dikkatini ön panele ve motor çalıştığında hangi ışıkların yandığına, normalde sürücülere hangi sensörlerin çalıştığını ve güvenebileceklerini göstermek için yandıklarına odaklandı. Tüm ikaz lambaları yaklaşık bir saniye açık kaldıktan sonra kapanmıştı.

Hepsi değil.

Biri açık kalmıştı. Motor kontrol lambası.

Gözlerini açtı ve Elliot'a baktı. "Arabası bozulmuş." dedi, yokuş aşağı aracına doğru yürümeye başlamıştı bile. "Bu yüzden hiçliğin ortasında yaya kaldılar. Katse Kahve Dükkânı'nı ve eski mahkûm sahibini ziyaret etme zamanı. Profile uymasa da havaa-lanından gelirken kahve içmek için orada durduğunda arabasını sabote etmiş olabileceğine inanıyorum."

Arabaya kısa bir yürüyüş ve daha da kısa süren bir araba yolculuğundan sonra, Elliot kahve dükkânının önündeki çakıllıkta durdu, elli yaşlarındaki iri yarı bir adam olan sahibi, geceleri orayı koruyan paslı asma kilidi açmaya çalışıyordu. Beyaz çizgili lacivert bir gömlek giyiyordu ama bu, obezlerin kralı sayılabilecek kadar göbekli bir adamın göbeğini gizlemesine pek de yardımcı olmuyordu.

"Thomas MacPherson?" diye sordu Elliot rozetini göstererek.

Adamın gözlerinde kısa bir an için korku titreşti ve sanki kaçmaya hazırlanmış gibi neredeyse belli belirsiz irkildi.

"Aklından bile geçirme." dedi Elliot, eli silahında ve sözcükleri ağır ağır söyleyerek.

Adam üzgün bir gülümsemeyle başını salladı. "Ben aptal değilim." diye yanıtladı. "Beni hemen yakalarsın. Bu sadece bir dürtüydü, dostum, ne diyeyim? Bir kere içeri girince, hiçbir şey yapmamış olsan bile polisler insanı korkutuyor."

"Bizi içeri almayacak mısın?" diye sordu Kay. "Sonuçta, kahve dükkânı artık açık, değil mi?"

Bir şeyler mırıldandı ama sonra girmeleri için önlerinden çekildi. Elliot ona işaret etti ve hayal kırıklığıyla içini çekerek yolu

gösterdi. "Ne istiyorsunuz, memur bey?" diye sordu. Elliot'ın rütbesini bilerek alçaltmıştı, ama bunun kendisine zarar veremeyeceğini bilecek kadar akıllıydı.

Elliot, "Müşterilerinden biri kayboldu." dedi. Sözleri MacPherson'ı adeta bir dinamit kutusu gibi ateşledi.

"Oh, yani şimdi ben bir şüpheli miyim?" diye sordu, simitleri ısıtmak için çıkardığı mutfak gereçlerini fırlatarak. Aletler tezgâhın arkasındaki paslanmaz çelik lavaboya yüksek sesle çarptı. "Bu Sessiz Göl'de ortaya çıkardığınız cesetlerle ilgili, değil mi? Bunları üzerime yıkmanıza izin vermeyeceğim!"

Elliot, "Neden buraya gelip ellerini görebileceğim bir yerde tutmuyorsun?" dedi.

MacPherson itaat etti, gözlerindeki nefret parıltısı bir avcının kılıcı kadar somut ve keskindi.

"Oldu mu, mutlu musun?" diye sordu, onlardan birkaç adım uzakta, tombul elleri kalçalarına dayanmış bir şekilde ayakta duruyordu.

Elliot parmağıyla yakındaki bir sandalyeyi işaret ederek, "Şimdi de otur." diye emretti. Sandalyeyi çekip oturdu ve duvarlarının arasından birkaç küfür döküldü.

"Teşekkür ederiz." dedi Kay. Adamla yakınlık kurmak için biraz geç kalınmıştı ama imkânsız değildi. Elliot'a doğru hızlıca bir bakış atarak "Ve hayır, Bay MacPherson, siz bir şüpheli değilsiniz." diye adamı rahatlattı.

"Güzel, çünkü hapisten çıkıp burayı kendi başıma inşa ettiğimden beri hiçbir şey yapmadım. Ve çok zaman oldu." Sesi biraz rahatlamış görünüyordu ama yine de dikkatliydi.

"Redding ile Mount Chester şehir merkezi arasındaki tek kahve dükkânı seninki, değil mi? Birkaç müşterin vardır herhalde?" diyerek Kay muhabbete girmeye çalıştı.

"Işıkları açık tutmaya gücüm yetmiyor ve geceleri yıldızlara bakmak yerine arka odada erzaklarla uyuyorum. Yani müşterin vardır herhâlde demekle kastettiğin buysa."

Elliot, "Bence istediğin bu değilse, başka işler de yapabilirsin." dedi.

"Bu sicil ile kimse beni işe almaz. Beş yıl önce çıktığımdan beri doğru yolda olmam kimsenin umurunda değil. Bir hata yaparsın ve o kadar, hayatın boşa gider."

Birden fazla kez hata yapmıştı, en az üç farklı hata yüzünden bir suçla suçlanıp hüküm giymişti ama Kay tartışmak niyetinde değildi. Bunun yerine sesini neredeyse bir fısıltıya indirdi ve "Anlıyorum ve özellikle bu şartlar altında bize yardım etme isteğini takdir ediyorum." dedi.

"Hı-hı," diye mırıldandı, "peki, benden ne istiyorsunuz?"

"Ortağımın dediği gibi, müşterilerinden biri kayıp ve kaybolmadan önce de buradaymış. Belki onu hatırlarsın, yirmi yedi yaşında, uzun, kıvrıkcık saçlı bir kadın? Kızıyla birlikte gelmiş de olabilir." diye ekledi Kay, Alison'ın Hazel'dan dışarıda beklemesini isteyebileceğini düşünerek.

MacPherson parmaklarını üç günlük sakalında gezdirdi, sanki onları hatırlayıp hatırlamayacağını düşünüyormuş gibi çenesini kaşıdı. "Evet, onları hatırlıyorum." dedi sonunda. "Arabasının bozulduğunu ve telefonumu kullanmak için iki kilometreye yakın yürümek zorunda kaldığını söyledi. Vadide cep telefonu çekmiyor, biliyorsunuz. Bir şey aldı ama ne olduğunu hatırlamıyorum, sonra telefon etti ve gitti. Hikâyenin sonu."

"Daha önce buraya gelmiş miydi?" diye sordu Kay. "Belki havaalanından bu tarafa gelirlerken?"

"Bu ne zamandı? Geçen cuma mı?"

Elliot, "Bunu sana söylemedik ama evet, geçen cumaydı." diye yanıtladı.

"Daha önce buraya gelmiş olabilir ama ben onu fark etmedim. Cuma günleri yardım alırım. Hafta sonu trafiğiyle epey meşgul oluyoruz. İlk seferinde de telefonu kullanması gerekmediyse, muhtemelen onu görmemişimdir."

"Dışarıya ne dersin? O buradayken, ne tür bir araba kullandığını anlamak için dışarı çıktın mı?" diye sordu Kay. Doğrudan soru sorarak insanlardan, özellikle de uzun ve etkileyici bir sabıka kaydı olanlardan, nadiren savunmacı davranışlardan başka bir şey elde edilebileceğini biliyordu.

Gözlerinde en ufak bir korku kıvılcımı olmadan ve tereddüt etmeden, "Hangi arabayı kullandığına dair hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı. "Cuma günleri tuvalet molası bile zar zor verebiliyorum, çok meşgul oluyoruz. Bagellerin ve çöreklerin yetiştirmesini sağlamam gerekiyor. Fırında durmadan çalışıyorum; kahve yap, sandviç ve omlet yap, masalarda, barda oturan müşterilerle ilgilen."

Onun doğruyu söylediğini görebiliyordu.

Alison'ın arabasını sabote etmemişse, Nissan bu تنها, sinyali bile alınamayan yolda nasıl bozulmuştu? Şüpheli, kurbanlarının çaresiz ve savunmasız olacağı bir bölgede istediğini yapabileceğini bilerek kafe otoparkına gizlice girip araçları sabote mi ediyordu? Peki, bu tür bir sonuç elde edeceğine nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Arabaların arızalandığı yer şans mıydı yoksa uzman mühendislik becerisi mi? Sorular Kay'in kafasında dönüp duruyordu.

"Daha önce böyle bir şey oldu mu?" diye sordu Kay, kaldığı noktaya dönerek. "Herhangi bir kadın daha önce arabasının bozulduğunu söyleyerek buraya hiç geldi mi?"

"Birkaç kez ve sadece kadınlar değil," diye yanıtladı. "Dağdan inerken arabalar bozuluyor. Şehirli sürücülerin bu dağ yollarından nasıl incekleri konusunda hiçbir fikirleri yok, duman çıkana kadar ayaklarını fren pedalında tutuyorlar. Her ay bir veya iki tanesi yolda kalıyor, kış aylarında daha fazla." Yürekten güldü, boğuk sesi boş kafede yankılandı. "Bana sorarsanız, kazançlı bir iş. Buraya girerler, bir telefon görüşmesi yapmak isterler, sonra oturup bir şeyler sipariş ederken beklerler. Sonra iyi bahşiş verirler. Şikâyetim yok, ne yalan söyleyeyim."

"Gerçekten mi?" Kay onunla gülerek tepki verdi. "Peki müdavimlerin var mı, buralılardan belki? Sık sık gelenler oluyor mu?"

"Birkaç tane var," diye tereddütle yanıtladı, muhtemelen müdavimleri hakkında çok şey paylaşmak istemiyordu. "Ama işimin çoğu turistlerden geliyor. Onlardan ve dağda kulübeleri olan insanlardan."

"Teşekkürler." dedi Kay bir yandan gözlerini kapatıp neler olduğunu zihninde canlandırırken. Alison havaalanından arabayla gelirken kahve içmek için burada durmuştu. Sonra arabası bozulmadan önce buradan bir iki kilometre daha yol alabilmişti. Bu yüzden Hazel ile birlikte buraya, Katse'ye yürümüş ve telefon etmişti. Elinde kahve, arabaya geri döndüğünü varsaymaktansa, aradığı kişiyi burada beklemesini düşünmek daha mantıklıydı. Ama emin olamıyordu.

Elliot'a bakarak gülümsedi, sonra MacPherson'a döndü ve "Kimi aradı?" diye sordu.

Ama Elliot ona fırsat vermeden cevap verdi.

"Çekiciyi."

"Hı-hı." dedi MacPherson.

"Bir şey daha..." dedi Kay, gitmeye hazırlanırken. "Çekiciyi burada mı bekledi?"

Tekrar çenesini kaşdı. "Bir süre öyle yaptı." dedi. "Sonra çekici onu aradı ve onunla arabada buluşması gerektiğini söyledi. Sonra da gittiler, kendisi ve çocuğu."

Kahve dükkânından ayrılırlarken, güneşin keskin ışınları sabah serinliğine biraz sıcaklık getirmişti. Kay'ın gülümsemesi genişledi.

"GPS hiçbir şey göstermeden arabaların havaalanındaki otoparka nasıl döndüğünü biliyorum."

"Evet," diye yanıtladı Elliot, "çekiciyle."

BÖLÜM ON SEKİZ

Oyun

KATHY, JUDY'NİN EVİNDE OYNAMAYI SEVERDİ. Evine yakındı ve ailesinin onun karşıdan karşıya geçmesine ve dört ev uzaklıktaki Judylere giden yolda tek başına yürümesine izin vermesi kendisini bir yetişkin gibi hissettirirdi. Geç olursa, Judy'nin annesi kızlara akşam yemeği hazırlardı ve yemekleri çok lezzetliydi. Bazen gizlice Judy'nin ebeveynlerinin kendisinin olmasını dilerdi ama sonra annesini çok sevdiği için kendini suçlu hissederdi.

O güneşli eylül öğleden sonrası, tepelerde yaprakların yeni yeni dökülmeye ve akşam soğğunun gitgide daha da keskinleşmeye başladığı zaman, yaklaşık on iki yaşındaydı. Annesine Judylere gideceğini söyledi ama alnına bir öpücük kondurup gitmesine izin vermek yerine, annesi ona birkaç dakika beklemesini söyledi. Sonra babası onun isteksiz elini tutmuş ve Judy'nin babası Bay Stinson ile verandalarında bira içmek için onu oraya götürmüştü.

Pis herif.

Judy'nin evinde olmaktan bu kadar zevk almasının sebebi babasından uzak olmaktı. Orada olmak, çığlıklardan ve dayaklardan korunduğu anlamına geliyordu. Ama belki orada Bay Stinson gibi davranırdı.

Kızlar evin önünde oynarken, iki adam kapalı verandada sohbet ettiler. Judy sarı ve yeşil tebeşirle asfaltta birkaç daire çizmişti, Kathy ise Bay Stinson'ın çekici kamyonuna bir maymun gibi

asılmıştı. Aracın arkasına tırmanmayı, tüm o çubuklara, kablolarla ve zincirlere tutunmayı ve sonra tekrar aşağı atlamayı severdi.

Babası "İn o kamyonndan." diye seslendi ve üzgün bir şekilde inip kamyonndan uzaklaştı. Bay Stinson'ın kamyonu parlak kırmızıydı ve arkasında çarmıha benzeyen bir şey vardı. Platformun üstündeki, kabloların sarktığı o eğik çarmıh tırmanmayı en çok sevdiği yerdı.

Ama söz dinledi, her zamanki gibi asabi olan babasının gelip onu indirmek için sandalyesinden kalktığını görür görmez.

Yola çıktı ve Judy'yi yanında bir avuç çakıl taşıyla beklerken buldu. Gözünün ucuyla babasını Bay Stinson'ın yanına oturmuş, bir şişe bira daha açarken gördü. En azından bir süreliğine dikkati onun üzerinde olmayacaktı.

Birkaç çakıl taşı alarak onları Judy'nin çizdiği dairelere fırlatmaya başladı. Oyunları basit, isimsiz ve çok eğlenceliydi. Çemberi ıskalayan her çakıl taşı için Judy'nin emrine uymak zorundaydı. Sonra sıra Judy'ye geldi ve her kaçırdığı için verilen komutu dinlemeli ve her ikisi de nefes alamaz hâle gelene kadar gülüp eğlenirken komutları yerine getirmeliydi.

Kathy her bir çakıl taşı dikkatli bir şekilde fırlattı ve fırlatmadan önce fazla ya da az gitmeyeceğinden emin olmak için elinde tarttı. Yine de bir tanesi tam içine düştükten sonra, yeşil dairenin içinden sekti.

"Hayır!" diye ciyakladı, sonra cezasını bekleyerek Judy'ye baktı.

Judy, "Toprağa dümdüz uzan." diye emretti. Tek kelime etmeden, yolun yanında sırtüstü yattı, kollarını başının altında kavuşturdu.

Judy gülerek, "Yüzükoyun." diye ısrar etti.

"Ama öyle söylemedin!" Kathy, ayağa fırlayarak ve elbisesindeki tozun bir kısmını silkeleyerek arkadaşını yanıtladı. Dairelerden çakılları aldı ve arkadaşına verdi, sonra yan tarafa geçti. Judy ıskala-
dı ve Kathy ona hemen "Parende at." emrini verdi.

Judy çakıl taşlarını fırlatırken gözleri uzakta, ahırın yanında Nick'i gördü. İki kıza bakıyordu ve Kathy el salladı.

"Nick neden bizimle oynayamıyor?" diye sordu.

"Annem ev işleri yapması gerektiğini söyledi."

Gülümsemesi azaldı. Nick'ten hoşlanıyordu. On altı yaşlarında olmalıydı; liseye gidiyordu ve Judy her zaman ağabeyi ile övünürdü. Ayrıca dört yıl önce Nick de aynı ödevleri yaptığı için Judy'nin ödev konusunda hayatını inanılmaz rahatlatırdı. Tüm defterlerini yatağının altındaki bir kutuda saklamıştı ve istediğinde hemen paylaşıyordu. Nick havalıydı.

Ona el salladı ama o el sallamadı. Bunun yerine, elindeki tırnağı ona gösterdi, havaya kaldırdı ve abartılı bir şekilde işaret etti, sonra çalışmak için çitin arkasına gitti. Uzun bir bakış attı, onlarla oynayamayacağına üzüldüğü belliydi.

"Nick!" Bayan Stinson seslendi. "Ahıra gir ve samanı bırak. Hava neredeyse kararacak."

Ona bir kez daha el salladı ama o el sallayışını görmedi. Sonra babasının terli elinin onunkini kavrayınca birden irkildi.

"Hadi, eve gidelim." diye emretti, nefesinde içki kokusu ağırlaştı. "Sen ve Judy bu gece bizim evimizde oynayabilirsiniz."

En az kendisi kadar kafası karışmış görünen arkadaşına ve arkadaşlarından gülümseyerek "Haydi kızlar, iyi eğlenceler!" diyen Bay Stinson'a döndü.

BÖLÜM ON DOKUZ

Fail

ŞERİFİN OFİSİNE DÖNERKEN Chevron benzin istasyonunda durdular ve Elliot depoyu doldururken Kay içeri girdi. Birkaç dakika sonra elinde bir kutu taze çörek ve kahveyle dışarı çıktı ve onu bir telefon görüşmesi yaparken buldu.

Araca binip motoru çalıştırdıktan sonra, Elliot Kay'ın uzatdığı çörekten bir ısırık aldı. Hızlıca çiğnedi, sonra "Çoktan gitmişti." dedi.

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordu Kay.

"Çekici gelene kadar Alison gitmişti." diye açıkladı. "Kamyonun şoförü Katse'ye bakmış ve vadide iki yönde aramıştı. Ama o gitmişti."

Bir an sessiz kaldı. Çekici oraya varana kadar Alison gitmişse zanlı çok hızlı hareket etmiş olmalıydı. Hem Alison'ı hem de Hazel'ı yakalamıştı ve...

"Nissan hâlâ orada mıymış?" diye sordu.

"Hayır." dedi, sonra ısıklık çaldı ve yüksek hızla basıp giden bir arabayı taklit eden bir el hareketi yaptı. "Gitmiş."

Kaşlarını çattı. Her bir ipucu yok olup geride hiçbir şey bırakmadıysa, Alison ve kızını nasıl bulacaklardı? O araba güya bozulmuştu. Nasıl ortadan kayboldu?

"Bay Stinson, değil mi?" diye sordu, bir an için boğazını yakan üzüntüyle. "Çekici kamyonun şoförünün adı."

"Doğru." diye yanıtladı, ona hızlı bir bakış atarak. "Nasıl bildin?"

"Kızı çocukken benim en iyi arkadaşımды. Döndüğümde beri onları ziyaret etmeye fırsat bulamadım, ama bu işin içinde çekicinin olması teorisinin az önce tamamen çöktüğüne inanıyorum. Bay Stinson'ın bunda payı olmasına imkân yok; o tanıdığım en kibar adamdır."

Elliot çörekten bir ısıruk daha aldı. "Kabul ediyorum. Ben de onunla aradığımız kişinin o olmadığını anlayacak kadar uzun süredir çalışıyorum. Alkollü araç kullananların ve trafik kazasına karışanların araçları için çekici lazım olduğunda onu çağırıyorum. Etrafta turist sayısı artınca onun ve benim yollarımız daha da fazla kesişiyor. Ama süphelinin arabaları San Francisco'ya çekmesi mantıklıydı. Çok basit bir sebeple, kimse onları yolda durdurmazdı."

"Bay Stinson hâlâ kasabadaki tek çekici servisi mi?"

"Onun dışında en yakını Redding'de ve neredeyse bir saat uzaklıkta. Ve bölgede kayıtlı başka bir çekici yok."

Sessizce önündeki yola baktı, neredeyse tamamen unuttuğu hatıralarda kayboldu. Judy ve o, çekicinin yanında oynuyorlar. Judy'nin annesi yemek masasını hazırlıyor. İki kız on altıncı yaş günlerini birlikte kutluyorlar ve Judy'nin bahçesinin arka tarafında erkekler hakkında konuşuyorlar... Sonra Judy burada kalırken o üniversite okumak için gitmişti. Bir süre birbirlerine e-posta göndermişler, telefonda konuşmuşlardı, ancak kısa süre sonra iletişim kesilmişti, yine de Kay'in kalbi Judy'yi düşündüğünde hâlâ titriyordu. Arkadaşını özlemişti.

"Onları tamamen unutmuştum." dedi usulca, sesi beklemediği şekilde ağlamaklı geliyordu. "Onlar benim ikinci ailemdi, bazen gerçek ailemden daha yakınlardı ve ben..."

"Yoluna devam ettin ve kendine bir hayat kurdun." diye yanıtladı. "Bu ciddi bir çaba gerektirmiştir, bahse girerim."

"Kolay değildi, orası kesin." diye kıkırdadı, gözünün kenarından dökülen asi bir gözyaşını silerek. "Eskiden o çekicinin üzerinde oynadığımı biliyor musun? Ve yine de MacPherson ile konuşurken aklıma gelmedi. Zanlının yöntemini çözdüğümüze çok emindim ama hayır. Başladığımız yere geri döndük." Kısa bir

an için işaret tırnağının ucunu ısırđı, yıpranmış sinirlerini sakinleştirmek için kullandığı, uzun zamandır unutulmuş bir reflekti.

Bay Stinson olamazdı; buna adı gibi emindi. Ama çekici teorisi o kadar mantıklıydı ki, onu öylece bırakamazdı. Akılcıydı, iz bırakmayacak ve polisi uzak tutacak bir fikirdi. Kaç tane polis yüklü çekicileri kenara çekerek ki? Sıfır. Çoğu, el koyma veya yasak yere park etme gibi durumlarda polisle iş birliği içinde araç taşırdı. Şüpheli onu durdurmayacaklarını çok iyi biliyordu. Sürülemeyecek kadar bozulan araçları almanın yolunu bulmuştu. Çekiciler, çünkü Kay'ın, aracı şu an kontrol eden teknisyenin yakında onları arayıp cipin de bozuk olduğunu teyit edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Ancak çekici, kurbanların arabalarının elden çıkarılmasına gerçekten dâhil olmuşsa, o zaman San Francisco'daki uzun süreli otoparkta kameralara yakalanmış olması gerekirdi. Bunu, videolar ellerine geçer geçmez kesin olarak öğrenecekti.

Elliot, çöğünün geri kalanını mideye indirip parmaklarındaki şekeri yaladıktan sonra, "Tam olarak değil." diye yanıtladı. "Eggers'ı gözaltında tutuyoruz. Biliyorsun, buralardaki seks suçlusu. Kadınları kaçırp öldürme ihtimalinin en iyi arkadaşının babasından çok daha fazla olduğunu söyleyebilirim, sence de öyle değil mi?"

Kısa ama dolu bir iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, zamanımızı boşa harcadığımızı düşünüyorum. O sıradan bir seks suçlusu, aradığımız adam değil, anlık olarak kadınları taciz edip kaçan tiplerden biri."

"Yine de Logan onu bir görüşme odasında masaya zincirledi." dedi gevrek bir sırıtışla. "Bu arada ben de onun evini aramak için izin çıkartacağım, bakalım neler çıkacak."

"Zaman kaybediyoruz, Elliot." dedi sesini yükselttiğinin farkında olarak. "Sana söylüyorum, adamımız o değil."

"Ve ben de sana söylüyorum, benim bir patronum var ve yaşamak için çalışmak zorundayım." dedi sakince, ama Kay'e bu soğukkanlı tavrın pek de sökmeyeceğini biliyordu. "Polis prosedürü açısından yaptığımız mantıklı." diye ekledi. "Adımlarımızı çok dikkatli atmalıyız, işler kötüye giderse bu olay bazı iyi

polislerin kariyerlerini sona erdirebilir ve herkesin aklına gelen ilk kişiyi neden sorguya almadığımızı kimselere anlatamayız."

Cevap vermedi; söyleyecek bir şey kalmamıştı. Bunun yerine, Eggers'la görüşmelerinden önce sahip olduğu az zamanı zanlının davranışlarını analiz ederek geçirdi.

Yapukları hem zihinsel hem de fiziksel olarak çeviklik, güç, bilgi ve imkân gerektiriyordu ve benzersiz bir şekilde karmaşıktı. Hem cenaze ritüeli hem de araçları ortadan yok etme işi aynı adam tarafından gerçekleştirildiği için analizinde iki davranış birlikte değerlendirmesi gerekiyordu. Tanım olarak, bir cinayeti diğerlerinden suçun işlenmesinde gerekli olmayan ancak katilin zorlamalarına ve fanteziye dayalı ritüellerine işaret eden belirli unsurlar ayırırdı. Aracı uzak bir yere götürerek ortadan kaldırması bir önlem olabilirdi ve başka bir anlamı olmayabilirdi, bu ona arabaları içeride kanıt ve parmak izi bırakma riski olmadan saklamasına izin veriyordu. Ama Kay, sadece mükemmel planlama ve hatta plandan da iyi şekilde gerçekleştirilen uygulamadan daha fazlası olduğuna inanıyordu.

Alison ve Hazel'i yakalayıp, çekici oraya varmadan önce arabayı saklaması için gereken zaman dilimi inanılmaz dardı. Şimdi Bay Stinson'ı hatırladığına göre, artık çekici şoförünün suça karıştığından şüphelenmiyordu, ancak yine de sadece bilgi almak için değil, aynı zamanda olayların doğru bir zaman çizelgesini oluşturmak için de onunla konuşması gerektiğini güçlü bir şekilde hissetti. Alison ne zaman aramıştı? Tam hatırlayamasa da belki de telefon kayıtlarına ulaşılabilirdi. Cevap vermesi ne kadar sürmüştü? Ne zaman aracıyla Alison'ın kaybolduğunu düşündükleri bölgeye ulaşmıştı?

Ama belki de kabul etmek zorundaydı, ellerinde sağlam bir ipucu olmadığı için aracı takıntı haline getirmişti. Alison ve Hazel'i canlı bulmak istiyorsa, bir yerde kestirme bir yol bulması gerekiyordu, çünkü havaalanındaki kameraların analizinden çekici kamyonun arandığı iş telefonu kayıtlarına giden yol uzun ve dolambaçlıydı, başarılı olacağı da garantili değildi, haftalar değilse de günler süreceği kesindi.

Alison ve Hazel'in bu kadar zamanı yoktu. Şüpheli, Kendra'yı sadece on günlük esaretten sonra öldürmüştü ve Alison'ı yedi gündür tutuyordu. Zaman tükeniyordu.

Elliot, şerifin ofisinin otoparkına girip motoru durdurduğu anda Kay içeri koştu. Dokuzu birkaç dakika geçe, alkol kokan sıksa adamın tutulduğu görüşme odasına girdi. Sabahın erken saatleri olması önemli değildi çünkü Eggers için parti hiç durmuyor gibi görünüyordu.

Adam yüzünde bir sırıtsıyla sandalyeye oturmuş beklerken Elliot onlara katıldı. Kay adamın kaydını az önce gözden geçirmişti. Formaliteyi kısa kesmeye karar verdi ve doğrudan kritik soruyu sordu.

"Bay Eggers, 15 Ekim'de öğleden sonra iki ve altı arası neredeydiniz?"

"Nasıl hatırlayabilirim ki?" diye karamsar bir şekilde cevap verdi. "Ah, durun sekreterime sorayım." diye ekledi, zehirli sesinden alaycılık akıyordu. "Ah, şimdi hatırladım, bir grup zavallı polisle balık avına çıkmıştım."

"Hatırlamanı öneririm." diye ısrar etti. "Senin çıkarına olacak."

"Evet, sanki benim çıkarımı önemsiyormuşsun gibi." diye yanıtladı, masaya zincirli kelepçelerin izin verdiği kadarıyla sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Benim çıkarıma olan şey ne biliyor musun? Lanet olası bir avukat, işte bu. Ve şu lanet zincirleri bir an önce çöz, çünkü tutuklu değilim, değil mi?"

Elliot, Kay'e kısaca baktı, sonra Eggers'in kelepçelerini çıkardı. Adam güçlü bir şekilde bileklerini ovuşturdu, sonra parmaklarını meydan okurcasına başının arkasında birleştirdi.

Elliot, "Tutuklu değilsiniz, Bay Eggers." diye yanıtladı. "Sadece birkaç soruyu yanıtlamanı istiyoruz..."

"İhaleyi benim üstüme bırakman gerekiyor, değil mi Teksas Kovboyu? Sence de Vahşi Batı'dan çok uzakta değil miyiz?"

Elliot konuşmaya çalıştı ama lafı çabucak tekrar kesildi. "Bu tür laflara hiç gerek yok Bay Eggers..."

"Sana neyin gerekli olduğunu söyleyeyim, bir avukat. Haklarımı biliyorum."

"Pekâlâ," diye yanıtladı Kay, "avukatın olacak. Bir avukat karşılayabilecek durumun var mı? Yoksa kaderini üniversiteden yeni mezun olmuş gençlerden birine mi emanet edeceksin?"

"En acemi avukat bile sana polislerle konuşmadığımı söyleyecektir." Kay'ın ayağının birkaç santim uzağına, yere tükürdü. Ama Kay kıpırdamadı.

"Avukatın buraya gelene kadar bari şuna cevap ver," dedi Kay, "bir çekiciye ihtiyacın olsaydı, nereden bulurdun?"

"Kahrolası Sarı Sayfalar'dan, orada bulunur herhalde. Avukatım olmadan daha fazla soru yok; beni kandırmaya çalışma."

Elliot, Kay'e odadan çıkmalarını işaret etti. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, "Evine baskın yapıp Alison ve Hazel'i bulacağız, eğer hâlâ oradalarsa," dedi. "Senden ricam bu adamın kanunun arkasından dolanıp serbest kalmasına gidebilecek bir şey yapma. Avukat istedi. Karşılacak."

"Ben kanun uygulayıcı değilim ki," diye yanıtladı Kay zayıf bir gülümsemeyle.

"Evet, ama ben öyleyim ve benim odadaki varlığım ona bazı haklar kazandırıyor."

"Kahve içmeye gidemez misin?" diye sordu Kay. "Şüpheli o değil Elliot, sana söz veriyorum. Ama belki etrafta bir şey duymuştur, belki onu konuşturabilirim. Mesele şu ki, elimizde devam edecek fazla bir şeyimiz yok. Alison ve Hazel sanki buhar olup havaya uçtular."

Elliot, "Hiçbir yolu yok, üzgünüm," diye yanıtladı. "Logan beni hemen kovar ve sorgulama sırasında ne bulursak bulalım zehirli ağacın meyvesi olur. Bu işler böyle yürür. Bunu biliyorsun, ortak."

Evet, öyleydi. Bundan nefret ediyordu ama kanun açıktı ve bugün kuralları biraz esnetebileceği bir gün gibi görünmüyordu.

"Pekâlâ. Bakalım arama ne gösterecek, belki biraz avantaj elde edip onu tekrar sorgulayabiliriz. Çünkü sana söylüyorum Elliot, o kızları bu adamın bodrumunda bulamayacağız."

BÖLÜM YİRMİ

İlk Öldürme

ANNESİ ONU EVDEN KOVDUKTAN SONRAKİ ilk birkaç dakika, afallamış bir hâlde öylece kalakaldı. Bu olmamalıydı; bu olamazdı. Şaka yapıyor olmalıydı, çok geçmeden kapıyı açacak ve onu tekrar içeri davet edecek, ona sarılacak, parmaklarını saçlarının arasından geçirip küçükken yaptığı gibi onları özenle düzeltecekti.

Ama öyle olmadı. Kapı kilitlendi ve ev sessizliğe büründü.

Yaklaşık yirmi dakika sonra verandanın ışığı da kapandı ve onu ürkütücü bir karanlıkta yalnız bıraktı.

Kapıyı çaldı, yalvardı yakardı, ama kimse onu duymuyor gibiydi. Neyi yanlış yaptığını anlamasa da iyi olacağına yemin etti. Sonra yere çömeldi, dizlerini kucakladı ve kapıya yaslandı, gecenin soğuk havası kanını donduruyordu.

Ama annesi yine de kapıyı açmadı.

Şafak sökerken babası dışarı çıktı ve "Oğlum, artık yeterince büyüdün. Gittiğin yerde başının çaresine bakabilirsin. Gitmek zorundasın. Ben... şey, gerçekten üzgünüm." Ve oğlunun titreyen eline birkaç yirmi dolarlık banknot sıkıştırdı. Sonra kapı, bu sefer temelli olarak tekrar kilitlendi.

Nedenini bilmesee de anladı. Annesinin artık onu sevmediğini, belki de hiç sevmediğini anlamıştı. Babasının asla onun tarafını tutmayacağını da anlamıştı. Ve uzaklaştı, yanan gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

İlk durağı kiliseydi. Rahibin ihtiyacı olan insanlara yardım ettiğini biliyordu; bu yüzden eski kıyafetleri ve ailesinin artık ihtiyacı olmayan eşyaları kiliseye bağışlardı. Ancak Peder Reaves, yardım çığlığını mesafeli bir şekilde dinlemiş, sonra ona artık kilisede de istenmediğini söylemişti.

Peder Reaves, anlamadığı sözler sarf ederek, "Rabbim seni affetsin, sana şehvetin karanlık diyarından dönüş yolunu göstereyim." demişti. "O zaman cemaatimiz de bağrını sana açacak benim küçük kayıp koyunum."

"Ama Peder, ben ne yaptım?"

"Yanlış yolu seçtin oğlum, bencilce, içsel şehvet yoluyla Şeytan'a hizmet eden bir yol ve bu korkunç bir günah." dedi rahip uzun bir iç çekmeyle. O bu sözleri söylerken birkaç yaşlı kadın kiliseye girdi, önce ona sonra rahibe endişeli bir şekilde baktılar. "Ruhunu ara ve doğruluğa giden yolu bul. Ve sana rehberlik etmesi için Tanrı'ya dua et." Sonra dirseğini hafifçe ama kararlı bir tavırla tuttu ve onu kapıdan dışarı çıkardı. "Tanrı yanında olsun, oğlum. Senin için dua edeceğim."

Görünüşe göre annesi onun hakkındaki yalanlarla tüm toplumu zehirlemişti. Kalamazdı ve tüm bu küçümsemeyle yüzleşmezdi; bir zamanlar evi olarak adlandırdığı kasabada her zaman nefret edilen kişi olarak kalacaktı. Kimse ona yardım etmezdi, kimse onu içeri almazdı ya da yemesi için yiyecek artıkları vermezdi. Gitmek zorundaydı.

O gün, on sekiz tekerlekli bir tırın şoförü, parasının yarısını alıp yaşını iyice sorguladıktan sonra onu San Francisco'daki Oakland Körfezi Köprüsü'nün altına bıraktı. On sekiz yaşından büyük olduğuna yemin etmişti; bu dönüm noktasından hâlâ bir yıl ve birkaç ay uzaktaydı, ancak San Francisco'nun Tenderloin mahallesi, sokak köşelerinden birine, özellikle de kendisi kadar genç olan bir dilenciye daha eklemeye çok da karşı değildi. Kötü şöhretli mahalle bazı tiyatrolara ve eğlencelere ve aynı zamanda şehrin sapkınlarının, seks işçilerinin ve serserilerin çoğuna da ev sahipliği yapıyordu. Koşullar sefalet ölçüsündeydi ve sokaklarda serbestçe uyuşturucu ticareti yapıyordu. Mahallenin adının

bir fahişenin narin kıcına bir gönderme yüzünden bonfile anlamında Tenderloin olarak anıldığına inanan çoktu. Birçok kişi de New York Şehri'ndeki Tenderloin semtinin kültürel ve toplumsal bir kopyası olan mahallenin, adını, polislerin her gün bonfile yiyebilecekleri kadar çok para kazanmaları gerçeğinden aldığına inanıyordu. Mahalle adını hangi karanlık gerçekten kazanmış olursa olsun, izini kaybettirmesi ve sokaklarda hayatına yeniden başlaması için bundan daha iyi bir yer olamazdı.

Birkaç gün içinde nerede uyuyacağını, guruldayan karnını her gün nasıl doyuracağını ve hangi çöp bidonlarının bakmaya değer olduğunu öğrenmişti. Günler uzundu ve yaşam kalitesini yükseltmek amacıyla daha zengin insanları aramak için Bonfile'nin dışına çıktı. Onu yanlış binanın önünde aylak aylak dolaşırken gören devriyeden kıl payı kurtulduktan sonra polislerden nasıl kaçınacağını çabucak öğrenmişti. Ve geldikten üç gün sonra, kesinlikle pişmanlık duymadığını fark ederek, uyku tulumunu yaşlı bir serserinin altından kapmıştı. Soğuk San Francisco sisinde geçen üç gece, önceliklerini apaçık ortaya koymuştu.

İlk kez tecavüze uğradığında on sekizinci doğum gününe iki ay vardı.

Kendine bir restoranın arkasında sessiz bir köşe bulmuştu ve son birkaç haftadır orada uyuyordu. Kapanış saatinden sonra restoran personeli çöpleri arkadan dışarı çıkarmış, ardından kapıları kilitleyip eve gitmişti. Bu binanın arkasında, yüksek çitlerle korunan, depoya dönüştürülmüş üç katlı bir fabrika binası vardı. O karanlık, çıkmaz sokakta kendini güvende hissetmişti.

O geceye kadar.

Kalınlaşan sis süt benzeri bir maddeye dönüşerek şehri ve tüm seslerini yutmuş, onu kemiklerine kadar soğuk nemle titretmeye başlamıştı. SUV araç kenara çektiğinde, görülmemeyi umarak biraz daha geri çekildi.

Ama üç adam onu aramaya gelmişti. Onları tanıdı; o gün erken saatlerde, vücudu, ağzı, dar kıcı ve ona yapmak istedikleri hakkında türlü yorumlar yapmışlar, şehvet içinde yüksek sesle gülerek şapkasına biraz bozuk para atmışlardı. O zaman pek

düşünmemişti; o bir Bonfile sakini olduğundan, taciz, özellikle sözlü taciz tacizden sayılmazdı.

Yirmili yaşlarının ortasındaki üç güçlü adama karşı genç ve yetersiz beslenmiş bir çocuk olarak hiç şansı yoktu. Üç saldırgan onunla işlerini bitirip mavi Cadillac Escalade'lerine bindiklerinde, soğuk asfaltta öylece yattı ve kanla karışık gözyaşlarını yuttu.

O gün, attığı her adımda canı yanarak oradan ayrıldı. Tüm dünyevi eşyalarını bir bohçada toplamıştı. Bir süreliğine güvende olacağını umduğu başka bir çıkmaz sokak buldu. Çöpten aldığı yiyeceklere duyduğu isyanı inkâr ederek daha fazla yemeye başladı. Daha iyi restoranlara hizmet veren düzgün çöp bidonları bulmayı bir öncelik hâline getirdi, sonra diğer evsizleri o bölgeden uzaklaştırdı. Her gün bir gün öncekinden daha iyi savaştığını gerektiğini bildiğinden, fırsat buldukça diğer evsizleri kum torbası niyetine kullandı.

O ayın ilerleyen zamanlarında, üç adam tekrar geri döndüğünde, bu sefer onlar için hazır olduğunu düşündü. Onu tekrar bulmalarına şaşırmıştı. Onu takip ediyor olmalılardı çünkü karanlık sokağa girdiklerinde yüksek sesle gülüyorlardı ve tereddüt etmiyor gibilerdi. Elinden geldiğince onlarla savaştı, adamları sadece daha fazla heyecanlandıran birkaç cılız yumruk indirdi, karşı koyması her yeri saran siste onların şehvetli çılgınlığını daha da arttırdı. Sonra sırayla ayaklarının dibinde kendi kanından oluşan bir havuzda hareketsiz yatan çocuğa olan tüm ilgilerini yitirip tükenene kadar devam ettiler.

Geri geleceklerini biliyordu. Her zaman geri gelirlerdi çünkü o oradaydı, kolay bir kurbandı, polise şikâyetle bulunamayan biriydi, kimsenin özlemeyeceği biriydi ve kimsenin de umurunda değildi.

Bu sefer oradan ayrılmadı, saklanmak için Bonfile'nin daha iyi bir köşesini aramadı. Bu sefer bir planı vardı ve döndüklerinde onlar için hazırды.

Restoranın arkasındaki çöp kutusunda bulduğu bir et bıçağını kullanarak ilk iki adamı şimşek hızında bir dizi bıçak darbesiyle karınlarından çabucak bıçakladı. Üçüncüyü caddeye

kadar birkaç yüz metre kovalamak zorunda kaldı, ama hızlıydı ve sonunda ona yetişti. Yetişir yetişmez de adamı saçından tuttu, adamın başını yukarı kaldırdı ve bir an bile tereddüt etmeden arkadan boğazını kesti. Sonra, hızla çarpan kalbinin atışlarını taklit eden bir gümbürtüyle adamın vücudunu kaldırma bıraktı. Adamı tekrar sokağa sürükledi ve çöp kutusuna attı, sonra hâlâ hayatta olan ve büyüyen bir kan havuzunda acı içinde kıvranan diğer iki adamı kontrol etti. Tıpkı birkaç hafta önce onu terk ettikleri durumdaymış gibi gözüküyorlardı.

Damarlarında coşkun, üstün bir güç duygusu dolaşıyor, kaynayan kanının her damlasına zindelik iksiri enjekte ediyordu. Derin bir nefes aldı, ciğerlerini tuzlu sisle doldurdu ve sanki elinde tuttuğu hayatlar kendi hayatıyla sinerji oluşturuyormuşcasına yeniden doğduğunu hissetti.

Onların işini oracıkta hemen bitirmeli mi yoksa kendi başlarına ölmelerine izin mi vermeli diye düşünerek dimdik durdu. Zaten ölmeleri uzun sürmeyecekti ama acı çekmeyi de hak etmişlerdi. Sonra üçüncü adamın koşup neden lüks arabasına binmediğini merak etti. Cevap tam orada ayaklarının dibinde, kırmızıya boyanmış bir yağmur birikintisinin içinde duruyordu. Süslü bir anahtarlık ve ara sokakta koşarken düşürmüş olduğu, imrenilen markanın stilize edilmiş amblemini taşıyan bir anahtar.

Eğilip anahtarı aldı, uzun bir süre avucunun içinde tutarak, hayatında ilk kez hissettiği sürekli özgürlük, tam ve canlandırıcı güç hissini yakaladı. Artık ne istediğini biliyordu.

Güç. Her ne pahasına olursa olsun. Sınırsızca. Hayatta kalmak için, başarmak için.

Öldürmek için.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Çiftlik

ELLIOT VE ŞERİF YARDIMCILARI Eggers'in evini, birkaç dönümlük araziye yerleşmiş eski, yıkık çiftliği ve çukurlarla dolu yolun diğer tarafındaki büyük kulübeyi araştırırken Kay dışarıda bekledi.

Alison ve Hazel bir haftadır kayıptı ve Shannon'ın geçen kasımdan beri kayıp olan küçük oğlu Matthew'u yeni öğrenmişlerdi. Matthew'u düşünmek, eğer veritabanında bir araştırma yaparsa daha kaç kayıp çocuk bulabileceğini merak etmesine neden oldu. Ancak üzücü gerçek, bir yıl içinde yalnızca Kaliforniya eyaletinde yetmiş altı binden fazla çocuğun kayıp olduğunun bildirilmiş olmasıydı. İğneler çok büyük bir samanlıktaydı ve şüpheliyle böyle bir rapor arasında bağlantı kurmanın hiçbir yolu yoktu. Kanıtların onları götüreceği yere gitmek en iyisiydi.

Ama onları orada, o ıssız çiftlikte ve hâlâ hayatta bulma ihtimalleri ne kadardı? Sabırsızlıkla saatine baktı. Neredeyse öğle olmuştu ve hâlâ Alison'ı ve çocukları bulma konusunda dişe dokunur hiçbir ipucu, hiçbir umut yoktu.

Oliver Eggers birkaç metre ötede, yirmi yedi, bilemedin yirmi sekiz yaşından büyük olamayacak, ancak zeki ve kendini iyi ifade edebilen ve Eggers'in herhangi bir gecikmeye mahal vermeden serbest kalmasını sağlayan genç kadın avukatıyla yan yana duruyordu.

Eviden çıkan Elliot, Kay'e işaret etti. Yere eğilmiş kafasından, sıkı dudaklarından ve yumruğunu sıkarak cebine soktuğu

ellerinden de açıkça anlaşıldığı üzere ne diyeceğini zaten tahmin ederek hızla ona yaklaştı.

"Burada değiller." dedi. "Seni dinlemeli ve daha fazla zaman kaybetmemeliydik. Hiç burada olmamışlar." diyerek K9 ekibini gösterdi. Köpek, büyük bir meşenin gölgesinde sakince duruyordu, Ne Hazel'in kokusunu almıştı ne de başka bir şey fark etmişti.

Yardımcılardan biri "Dedektif" diye seslendi. Eggers'in kamyonunu en ince ayrıntısına kadar arıyordu ve Dodge Ram logosunu taşıyan siyah plastik kapaklı bagajı açmıştı. Her iki ucuna da D şeklinde halkalar takılmış büyük, kirli bir çekme kayışını çıkartıp onlara gösterdi.

"Araçları bununla San Francisco'ya çekmiş olabilir mi?" diye sordu Elliot.

"Çok düşük ihtimal." diye yanıtladı. "Polisler onu eyaletler arası yolda on beş defadan fazla durdururdu. Şehre asla varamazdı."

İki yardımcı asma kilidi kesmiş ve kulübenin oluklu metalden kapılarını açıyorlardı. Ne yaptıklarına dikkat etmedi; bunun yerine çekme kayışına bakmaya devam ediyordu. Kırsal kesimde yaşayan insanların böyle bir kayışa sahip olmalarının pek çok masum nedeni olabilirdi. Çiftlik veya bahçe ekipmanlarını bir römorka sabitlemek için. Kamyon kasasına büyük yükleri bağlamak için. Ancak uzun mesafeler boyunca başka bir aracı çekmek onlardan biri değildi.

Eğer...

Kulübenin içinden bir adam, "Dedektif," diye seslendi, "bunu görmelisiniz."

İçeri koşular ve gözleri karanlığa alıştıktan sonra, arkasına bir rampa eklenmiş büyük bir römork gördüler. Römorkun ahşap yüzeyi, uzun yıllardır kullanılıyormuş izlenimi veriyordu. Yeni değildi; tam aksine ömrünü doldurmak üzereymiş gibi duruyordu. Ahşap kısmen çürümüştü ve parçaları eksikti ve alttaki metalik yapı gözüküyordu.

"Nissan'ın buna sığabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu ama Elliot cevap vermek yerine telefonunu çıkardı.

Kısa bir süre sonra gözlerini cihazından kaldırdı ve "Bu Nissan Altima modeli dört metre seksenyedi santimetre uzunluğunda. Bakalım. Yanında metre olan var mı?" diye, kulübenin dışında da duyulması için sesini yükselterek sordu.

Biri bir şerit metreyle içeri girdi ve Elliot ucundan tutup çekti ve onu karavanın uzak ucuna tutturdu. "Dört yüz seksen sekiz santimetre." diye duyurdu. "Yani, lanet olasıca tam, dört metre seksen sekiz santimetre."

Kay yaklaştı ve kirli platformu inceledi. Eski ahşabı çeşitli desenlerde siyah, düzensiz çizgilerle lekeleyen birden fazla lastik izi görünüyordu. Belki de en yenilerinden biri Nissan'ın lastikleriyle eşleşebilirdi.

"Jeep'e ne dersin? Onun için de yeterli mi?"

Elliot kontrol etti, sonra, "Yeterli yer var." dedi. Jeep dört metre seksen santimetre uzunluğunda. Ayrıca daha yüksek olduğu için ön bölmenin yüksekliğini aşıyor. Bu römorkla o cipi kolayca çekebilirsin. Tek ihtiyacın olan bir-

Kay, kamyonu işaret ederek, "Yerine sabitlemek için bir kayış." dedi. "Ofisi arayıp teknisyenlere Nissan'ın çamurluklarında çizik olup olmadığını sorabilir misin? Boş yer bırakmadan çok sıkı bir şekilde sığmış olmalı. Belki de bu süreçte çizilmiştir."

Bir kargaşa duyarak eve koştu, telefonda olan Elliot da onu takip etti. İki polis Eggers'ı resmen gözaltına alıp haklarını okuyordu ve avukatı da "Müvekkilim neyle suçlanıyor?" diye bağıırıyordu.

Polislerden biri, eldivenli elinin iki parmağıyla küçük bir beyaz toz paketini gösterdi. "Kokain. Sanırım satma amacı olmadan basit bir şekilde sahip olunabilecek kadar az miktarda, ancak laboratuvarın bu konuya ağırlığını koymasını sağlamamız gerek." Muhtemelen söyledikleri hoşuna gitmiş olmalıydı ki iki sıra, sarı, çarpık dişlerini göstererek sert bir şekilde güldü. Bu şakayı daha önce birkaç kez yapmış gibiydi. "Öncekilerle birlikte düşünürsek, müvekkilinizin tekrar gün ışığını görmesi biraz zaman alacak."

"Bu saçmalık." diye bağırdı Eggers, kollarını tutan iki memurla boğuşurken, o sırada bir üçüncüsü de bileklerine kelepçe

takmaya çalışıyordu. "Bunu oraya sen koydun orospu çocuğu, seni gördüm!" memurlardan birine tükürdü, sonra ona doğru hücum etmeye çalıştı. "Bana komplo kurdun ve bunun için seni öldüreceğim."

"Bay Eggers, size sessiz kalmanızı tavsiye etmeliyim." diye araya girdi avukatı. "Tek kelime daha etmeyin ve direnmeyi bırakın."

Yardımcılar onu devriye arabasının arkasına bindirirken Eggers tekrar tükürdü ve küfretti ama en azından avukatının tavsiyelerinden bazılarını ciddiye almış görünüyordu.

Tutuklanması bildiklerini belki daha açık bir şekilde paylaşmasını mümkün kılabilirdi ve Kay bu fırsatı hemen kullanmaya karar verdi. Avukata yaklaştı ve "Müvekkiliniz iş birliği yapmaya istekliyse, bu soruna bir çözüm bulabiliriz." dedi.

"Aklınızda ne var?" diye avukat sordu.

Elliot yaklaşmadan önce konuşmayı bitirmek için aceleyle, "Bunu sonra konuşuruz." diye yanıtladı.

"Nissan'da herhangi bir çizik yok." dedi. "Jeep, çalıştırıldığında da aynı motor ikazını veriyormuş ve her iki araçta da bu ikaz tükenmiş soğutma sıvısı ve aşırı ısınmış motor anlamına geliyormuş. Ancak her iki araçta da soğutma sıvısı belirtilen alt seviyenin üzerinde. Şimdi arabaları söküp nasıl bozulduklarını bulmaya çalışacaklar."

Harika, diye düşündü. Biri bitiyor, biri başlıyor.

Bu zanlı, araçları sabote ederek hızla arızalanmalarını sağlamayı biliyordu. Arıza sebebini ancak teknisyenler anlayabilirdi. Bu, zanlının tüm bu işleri nasıl becerebildiğini güzel bir şekilde anlatıyordu, kurbanları hızlı ve kimseye görünmeden yakala, araçların iz bırakmadan kaybolmasını sağla, dört yüz kilometre uzakta kimsenin bakmayı düşünemeyeceği bir yere düzgün bir şekilde park et.

Hobbs, Eggers'ı işaret ederek, "Onu biraz terleteceğiz, merak etme." dedi. "Saraya döndüğümüzde bağırsaklarını boşaltmaya istekli olacağına bahse girerim."

"Saray derken?" Kay merakla sordu.

"Şerifin ofisine Beyaz Saray'ın kısaltması olarak saray diyoruz. Biliyorsun, beyaz renkte ve başkanımız da orada yaşıyor." diye ekledi hızlıca göz kırparak.

"Elinden geleni yap." dedi Eggers'a bakarak. "Birisi için herhangi bir araç mı çekti, yoksa treyleri yakın zamanda birine ödünç mü verdi, öğrenmeliyiz. Konuşacak olursa gerekirse ona bir anlaşma teklif et." Eggers, araçları San Francisco'ya geri götürebilecek imkânlara sahip görünüyordu, ancak onunla ilgili her şey yanlıştı. Boşuna ümitlenmek istemiyordu; katil hâlâ dışarda bir yerde, Alison Nolan'ı ve iki çocuğu esir tutuyor ve onlara işkence ediyordu.

Eğer hâlâ hayattalarsa tabii.

Elliot'ın telefonu titredi ve ekrana baktı. "Aramayı durduruyorlar." dedi, sesi hüzünlüydü. "Neredeyse karanlık bastırıyor ve yarın yeniden başlamaları gerekiyor. Sacramento'dan tazı getireceklermiş."

Sanki onu duymuyormuş gibi bakışlarını ufuğa çevirdi. Ne yapacaktı? Alison zanlının işkencesine saatlerdir katlanırken, o eve gidip hüzünlü oturma odasında televizyon mu izleyecekti? Normal bir insanın bir iş gününün sonunda yapacağı gibi yemek yiyecek, duş alacak ve uyuyacaktı çünkü her zaman bir yarın vardı. Ya Alison ve o çocukların yarınları yoksa?

Elliot hafifçe onun koluna dokundu. "Hadi, gidelim. Sana akşam yemeği ısmarlayayım."

"Dinle, yorgunsan eve gidebilirsin," dedi Elliot'ın kolunu sıkarak, "ve istediğim şeyin kurallara aykırı olduğunu biliyorum ama aracını ödünç almam gerekiyor. Gideceğim yerde ışıklara ve sirene ihtiyacım olacak."

"Peki gideceğin yer tam olarak neresi?"

"San Francisco." diye yanıtladı. "Shannon Hendricks'in ailesini ziyaret etmek istiyorum. Hızlı gidersem saat onda orada olabilirim."

"Niye ki?" diye sordu, aracına doğru yönelerek. Anahtarları ona fırlattı ve yolcu koltuğuna oturdu.

“Ne beklediğimi bilmiyorum ama bu gece izleyebileceğimiz başka ipucu yok.” Motoru çalıştırdı, havaya çakıl taşları ve toz fırlatarak yola koyuldu.

Belki bu sefer şans yüzlerine gülebilirdi.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Bulunan

KAY, YOĞUN OLMAYAN TRAFİĞİN YARDIMIYLA eyaletler arası yolda cesaret ettiği kadar hızlı sürerken, Elliot yolcu koltuğunda arkaya yaslanarak uyuyakalmıştı. Kovboy şapkası yüzünü neredeyse tamamen kapamıştı ve gözlerini Kay'ın Mount Chester'dan ayrıldıklarından beri kapatmadığı tepe çakarlarının kırmızı-mavi yanıp sönen ışıklarından koruyordu.

Tüm yolculuk boyunca ne yavaşladı ne de durdu. Ailenin yaşadığı en zor günde, Shannon'ın evindeki zili mümkün olduğunca erken çalmak istiyordu. Bir geceyi daha dinlenmeden geçirdikten sonra, yorgunluk yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştı, bu da onu camı açarak araba sürmeye ve duyularını yeniden yüksek vitese almak için soğuk havaya güvenmeye zorladı.

Shannon ve beş yaşındaki oğlu Matthew kasım ayından beri kayıptı. Kaybolmalarının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. San Francisco'da, FBI bölge ofisinde çalışırken, kaybolmalarıyla ilgili bir haberin televizyonda yayınlandığını hayal meyal hatırlıyordu ama tüm detayları hatırlamıyordu. O noktada araştırmacıların nasıl kaybolduklarıyla ilgili çok sayıda teorisi vardı. Ancak hiçbirisi, şaşırtıcı derecede güzel, yeni boşanmış bir kadın olan Shannon'ın neden iz bırakmadan birden ortadan kaybolduğunu açıklamaya yaklaşamamıştı.

Kay, Shannon'ın ehliyet fotoğrafını hatırladı. Uzun saçlı, sarışın bir kadındı, en azından annesinin sağ salım geri dönmesi için yaptığı tüm çağrılarda kullandığı ve haberlerde kullanılmak üzere medyayla paylaştığı resimde öyle gözüküyordu. Kay, sisteminde araştırma yaparken, KAYIP ÇOCUK uyarısının hâlâ etkin olduğunu, ancak birkaç defa üzerinde değişiklik yapıldığını gördü; bu, uyarının içeriğinin, ilk yayınlandığından bu yana, muhtemelen sonradan daha fazla bilgi elde edildiği için değiştirildiği anlamına geliyordu.

Shannon'ın fizyonomisini hatırlamak kafasında başka sorular oluşmasına neden oldu. Kendra, koyu, kırmızımsı kahverengi tonlarında uzun, düz saçları olan kahverengi gözlü, açık tenli bir kadındı. Alison'ın kuzguni siyah renkli, uzun ve kıvrıkcık saçları vardı, teni solgundu ve gözleri de koyu kahverengiye çalıyordu, neredeyse siyah gibiydi. Ama Shannon, mavi gözlü, doğal bir sarışındı. Fail bu kadınları asıl ve derinden öfke duyduğu başka birisinin yerine koyarak kaçırdıysa, ortada kolayca fark edilebilecek bir kalıp yoktu.

Ancak, Shannon'ın zanlının ilk cinayeti olabileceği umudunu sürdürdü. Bu, potansiyel olarak değerli bilgiler sağlayabilirdi, çünkü çoğu seri katil, yoluna çıkan bir hedefi seçerek evine yakın bir yerden öldürmeye başlar. Her gün gördüğü ya da bir tür ilişkisi olan birisini. Belki Shannon'ın geçmişini ayrıntılı olarak anlarsa, zanlının kimliğine dair bir ipucu bulabilirdi.

Shannon'ın kimliği ancak o sabah keşfedildiği için kurban ile ilgili detaylı bilgiler hâlâ tam olarak toplanamamıştı, o yüzden Kay fazla bir şey beklememesi gerektiğini biliyordu. Kendra New York'tan, Alison Atlanta'dan ve Shannon ise San Francisco'dandı. Kadınların çok az ortak noktası olduğunu varsaymak şu an için en doğru seçenektir ve görünüme göre ortak bir fizyonomiyi bile paylaşmıyorlardı. Kay, yaş ve ırk dışında üçünün paylaştığı ortak bir özellik göremiyordu. Alison ve Shannon anneydi ve çocuklarıyla birlikte götürülmüştü, ama Kendra anne değildi. Tek ortak nokta, hepsinin yirmi beş ile otuz iki yaşları arasında olmasıydı.

ve Shannon içlerinde en yaşlı olardı. Bu üç kadının asıl ortak nokraları Mount Chester'a seyahat etmiş olmalarıydı.

Kay, Shannon Hendricks'in evinin önüne aracını çekerken *acaba fırsat kurbanları olabilirler mi*, diye düşündü. Katil, bölgedeki gezginlerin izlerini Mount Chester'a kadar sürmenin daha zor olacağını mı düşünmüştü?

Motoru durdurdu ve Elliot'ın omzunu dürttü. "Geldik" dedi. "Hadi uyan, kovboy."

Elliot kaşlarını çatarak şapkasını yüzünden kaldırdı ve gözlerini kısarak etrafına bakındı. Glen Park'ta iki katlı bir konağın önüne park etmişlerdi. Dışarıdan pek bir şeye benzemiyordu ama Kay bu evin yaklaşık 2 milyon dolar değerinde olduğunu biliyordu ve üst kattan görülen manzara muhteşem olmalıydı. Kuzeydoğuya, San Francisco şehir merkezinin bir kısmına ve uzaktaki körfeze bakan bir tepenin tam üzerine inşa edilmişti. Kay, kayıtlardan Shannon'ın annesi Joann Hendricks ile orada yaşadığını biliyordu. Bir çocuğun ölümünün detaylarını annesiyle konuşmaktan daha kötü bir şey yoktu. Kay bir ürperti hissetti ve ellerini ovuşturarak keskin bir nefes aldı.

Elliot, arka koltuktaki küçük bir soğutucuda stokladığı plastik şişelerden birinden su içtikten sonra, "Saat dokuz buçuk" dedi. "Ne kadar hızlı gitmişsin? Dört saatlik yolu üç saatte gelmişiz. Hayatlarımızı tehlikeye mi attınız, Dr. Sharp?"

"Bu soruya yanıt vermeme hakkımı kullanmak istiyorum." diye yanıtladı Kay, kapiya doğru ilerlerken. Işıklar hâlâ açıktı ve zili çalar çalmaz merdivenlerden inen ve kapiya yaklaşan ayak seslerini duydu.

Kapiyı altmış yaşlarında bir kadın açtı. Ağlıyordu; gözleri kırmızı ve şişti ve Elliot'ın rozetine baktığında gözyaşları gözlelerinden fışkırdı.

"Matthew'u buldunuz mu?" diye sordu, sesi umut doluydu.

"Hayır, hanımefendi, bulamadık." diye nazikçe yanıtladı. "İçeri girebilir miyiz?"

Joann Hendricks onları bir kanepeye oturmaya davet etti, kendisi de kanepenin karşısındaki iki koltuktan birine oturdu.

Ufak tefekti ama kederliyen bile davranışları ruhsal açıdan çok güçlü biri olduğunu gösteriyordu. Kısa kesilmiş saçları doğal rengi olan gri renkteydi ve doğal tavırlı bir kadın olduğunun bir işaretiydi.

"Özür dilerim." diye fısıldadı, mendille gözlerinin kenarlarını silerek. "Bu sabah kızımın ölüm haberini aldım. Ben—ben henüz gerçeğe yüzleşmeye hazır değilim."

"Özür dilemenize gerek yok." diye yanıtladı Kay. "Oldukça geç oldu ve bu gece bizimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür etmek istiyorum."

"Durumla başa çıkamıyorum." dedi, sesi ilk başta güçlüydü, ardından boğuk bir sesle hıçkırmaya başladı. "Sanırım uzun bir süre de başa çıkamayacağım."

"Neler hissettiğinizi sadece tahmin edebiliyorum. Daha fazla zamana ihtiyacınız varsa, biz—"

Joann, Kay'ın sorusunu elinin bir hareketiyle reddetti. "Söyleyin bana, ne bilmeniz gerekiyor?"

"Kızınızı en son ne zaman gördünüz?" diye sordu Kay.

"Geçen yıl, yirmi yedi Kasım'da." diye yanıtladı. "Şükran Günü'nden sonraki salı günü." Bir süre duraksadı, kendine sarıldı ve öne eğildi, başı aşağıdaydı. "Çok güzel vakit geçirdik. Boşandıktan sonra yeniden mutlu olmaya başlamıştı."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başlarken dudaklarından boğuk bir inilti kaçtı ve kendini kontrol edemeden tekrar hıçkırıklara boğuldu.

Yukarıdan keskin, kan donduran bir inilti duyuldu.

Bir an sonra Kay, ikinci katın sahanlığında solgun genç bir kızın şok içinde durduğunu gördü, mavi gözleri boşluğa bakıyordu. Yeni dökülmüş gözyaşlarıyla ıslanmış uzun, beyaz bir gecelik giyiyordu.

Kay, çocuğu görünce nefesini tuttu. Kız tıpkı annesine benziyordu, duvardaki birçok fotoğrafta görülebilen uzun, kıvrıkcık saçlı güzel sarışının çok daha genç ve tükenmiş bir versiyonu gibiydi.

"Ah, hayır, Tracy." diye fısıldadı Joann, çocuğa koşarak. Merdivenleri olabildiğince hızlı çıktı, sonra en üst basamağa oturdu

ve kızla fısıltıyla konuştu. Bir süre sonra küçük kız Joann'ın elini tutmasına izin verdi ve ikisi de yavaş yavaş, adım adım aşağı indiler.

Joann koltuğa oturdu, kız dizlerini göğsüne sıkıca bastırarak kucağına kıvrıldı. Bir süre sonra, büyükannesinin nazik okşaması altında, bitkin nefesi normale döndü ve sonunda uykuya daldı.

"Zavallı bebeğim." dedi Joann, kızın saçlarını okşamaya devam ederek. "Benim küçük mucizem. Bize geri dönmesi bir mucize."

Kay bir an için Elliot'a baktı. O da en az onun kadar şaşkın görünüyordu. "Geri dönmek derken? Nereden? Ne demek istiyorsunuz?"

"Bilmiyor musunuz?" diye sordu Joann, sesi zar zor duyulabilen bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Polis raporlarında falan yok muydu?"

Elliot özür diler gibi, "Ne demek istediğinizden emin değilim." dedi. Sesi neredeyse utanmış gibi çıkıyordu.

Joann sesini daha da alçaltarak, "Shannon ortadan kaybolduğunda iki çocuğu da yanındaydı." dedi. "Tracy, üçü ortadan kaybolduktan birkaç hafta sonra burada, San Francisco'da sokaklarda dolaşırken bulundu."

Kay ayağa fırladı ama Joann'ın sert bakışları onunkilerle buluştuğunda çabucak tekrar oturdu. Diğer çocuktan kayıp kişi raporunda bahsedilmemesine inanamıyordu. Elliot'a kısaca baktı. Telefonunda bir şeyi kontrol ediyordu, sistemden raporu çekmeye çoktan başlamıştı.

Kay raporu kelimesi kelimesine hatırlıyordu, çünkü defalarca okumuştı, her seferinde raporun yanlış olduğunu, Shannon'ın yalnız başına kaçırıldığını ve oğlunun evde, güvende olduğunu ummuş ama her seferinde aynı cümle ile karşılaşmıştı. "En son beş yaşındaki oğlu Matthew ile birlikte mavi bir Subaru Forrester'da Glen Park'taki evinden çıkarken görüldü." Ardından rapor, KAYIP ÇOCUK Alarmı aktivasyon numarasını gösteriyordu. Hiçbir yerde Tracy'den bahsedilmemişti.

Elliot, hatırladığının doğru olduğundan emin olarak, "Tracy kayıp kişi raporunda listelenmemiş." dedi. "Nasıl olduğundan emin değilim."

Joann üzüntüyle, "Birkaç haftayı koruyucu ailede geçirdi, zavallı çocuk." dedi. "Onlara üçü için de DNA örnekleri vermiş olmama rağmen, onu teşhis etmeleri biraz zaman aldı. Ama sokakta kaybolmuş olarak bulunduğu için, annesi ve erkek kardeşiyle birlikte götürüldüğünü varsaymadılar, sanırım. Kimse bana bir şey söyleme zahmetinde bulunmadı; neden söylesinler ki?"

Sesindeki kırgınlık barizdi.

"Tracy ile ne zaman konuşabiliriz?" diye sordu Kay.

Joann, "Onu bulduklarından beri tek kelime etmedi." dedi. "Eğer bir şey bilseydim, Shannon ve Matthew'u bulmamızı sağlayabilecek herhangi bir ayrıntıyı söylemez miydin sanıyorsunuz?"

"Psikiyatristle konuşmayı denediniz mi?" diye sordu Elliot. "Bazen Tracy gibi çocuklara ulaşabiliyorlar."

Joan, "Tarif edilemeyecek kadar ağır travma yaşayan çocuklara nı demek istiyorsunuz?" diyerek yanıtladı. "Evet, denedim. Tracy'yi haftalarca, her gün bir Stanford Üniversitesi profesörüne götürdüm. Hipnoz ve diğer yöntemleri denedi, ancak Tracy konuşamayacak kadar şoke olmuş görünüyordu ve onu zorlamamamızı önerdi. Bir noktada, beyni travmayla baş edebilecek duruma geldiğinde hatırlamaya başlayacak ve bize tanık olduğu dehşeti anlatacak."

Son kelimedede yine gözyaşlarını tutamadı ve küçük kız sessizce sızlanarak uykusunda kıpırdandı.

"Kimse nasıl kaybolduğunu ya da kardeşinin nerede olduğunu bilmiyor." diye ekledi. "Ağladığımı duyduğunda çığlık atıyor ve özellikle bugün ikimiz için de inanılmaz derecede zordu."

Ağzı bir karışık açık kalmış Kay, ikisine baktı, kalpleri kırık ve paramparça olmuş bir hâlde deri koltukta hafifçe sallanıyorlardı. Çoğu, Shannon'ın bir yıl önce ortadan kaybolmasıyla ilgili polis soruşturmasıyla ilgili olan bir milyon soru kafasında dönüyordu. "Polisler Shannon ve çocuklar kaybolduktan sonra ne dedi?"

Joann cevap vermeden önce derin bir nefes aldı, sanki ağız dolusu anıları canlandırmadan önce gücünü topluyormuş gibiydi.

"Shannon çocuklara kaymak yapmayı öğretmek istemişti," dedi parmağıyla hızlı bir dokunuşla gözünden akan yaşları silerek. "Sü. baru'yu kışlık giysiler ve aklına gelen diğer şeylerle doldurmuştu. Salı günüydü." diye ekledi hüzünlü bir kıkırdamayla. "Planladığı bir şey değildi; sadece ilk karın yağmasını bekliyordu, bunun iyi bir zaman olacağını düşünüyordu, ne kalabalık olacaktı ne de çok soğuk. Shannon soğuktan nefret ederdi."

"Ya sonra?" Elliot, kadın gözyaşlarına hâkim olmak için dudaklarını sertçe ısırarak konuşmayı kestiğinde, devam etmesini istedi.

"O gece araması gerekiyordu ama aramadı. Onu aradım ve sesli mesaj bıraktım. Sonra ertesi sabah tekrar aradım ama öğle yemeğine kadar paniklemedim. Oteli, tatil köyünü arayıp onu gören var mı diye sormaya başladım. Sonra polisi aradım."

Shannon'ın kimliğini yalnızca birkaç saattir biliyorlardı; Joann Hendricks ile görüşmeden önce San Francisco Polis Departmanı ile soruşturma bulgularını gözden geçirmiş olmayı diledi.

"Ne dediler?" diye Elliot sakince sordu.

"Bir süre gereksiz şeylerle uğraştılar," diye yanıtladı Joann, "sanki ne yaptıklarını bilmiyor gibiydiler. Shannon'ın eski kocası Larry hakkında sorular sorup durdular. Her iki çocuğun da velayetini kaybetmişti ve onun intikam almak için Shannon'ı ve çocukları kaçırdığını düşündüler."

"Şiddet kullanan bir adam mıdır?" Kay, aradıkları kişinin o olup olmadığını merak ederek sordu. Shannon ilk kurbanıysa, zanlının onunla kişisel bir ilişkisi olduğunu anlamış olacaktı. Boşanma ve velayet için verilen mücadele, onu öfkeden deliye döndürüp kadınları öldürme yoluna iten tetikleyici olabilirdi. Her şey bu senaryoda mantığa uygun geliyordu, Mount Chester bağlantısı hariç.

"O bir bağımlı." diye yanıtladı Joann soğuk bir şekilde. "Yüksek maaşlı işinde performansını yükseltmek için kokain çekiyordu ve bu da kızımı deli ediyordu. Aynı işi uyuşturucu kullanmadan da yapabilir ve iki çocuk büyütebilirdi, ama o asla

yapamadı. Bağımlı ve hayatı kaymış birisi, Larry Pickett'in gerçekte olduğu kişi bu."

"Çocukların velayetini kaybettiğine üzölmüş müydü? Bir baba olarak, çocuklarını görmelerine izin verilmemesi canını acıtmış olmalı." dedi Elliot.

Joann, onun sözlerini küçümser bir edayla, "Canını acıtacak kadar umursadığına inanmıyorum." diye yanıtladı. "Kendisine kokain bulabilecek birkaç kız buldu ve nafaka çeklerini göndermeyi unutarak kendi hayatını yaşamaya başladı. Boşanmadan birkaç ay sonra işinden kovuldu ve ondan sonra toparlayamadı. Shannon onu her gün ofiste görmediğı için mutdudum; korkunçtu, gerçekten berbat bir durumdu. Birlikte çalışıyorlardı, ikisi de o büyük yatırım bankasında, neydi, Rolfe Sanders Trust'ta analistti."

Kızının işi ve hayatı hakkında geçmiş zaman kipini kullanmaktan canının yandığı belliydi.

"O nereli?" diye sordu Kay. Zaten birkaç sayfaya sığan kurban biliminin bir başka önemli parçası da Shannon'ın kendi arabasını Mount Chester'a sürdüğünü öğrendiğinde paramparça olmuştu, yani Alison ve Kendra'nın aynı kiralama şirketinden araç kiralamaları sadece bir tesadüftü ve San Francisco Uluslararası Havaalanı ile olan bağlantı da öyleydi.

"Emin değilim ama size nerede olduğunu söyleyebilirim." diye yanıtladı. "Hapishanede. Ait olduğu yerde. Torunlarımın babalarının hüküm giymiş bir suçlu olduğunu bilerek büyüyeceklerini bilmek ne kadar üzücü olsa da bunun herkes için en iyisi olduğuna inanıyorum."

"Ne zamandan beri?" diye sordu Kay.

"Sanırım mayısta tutukladılar. Kafası kıyakmış ve sivil bir polise uyuşturuocu ve seks için para teklif etmiş." Hapiste olduğuna göre Larry Kendra'yı öldüremezdi ya da Alison ile kızını kaçıramazdı. Başka bir çıkmaz sokak daha. Kay hayal kırıklığıyla derin bir iç çekti.

Tracy titredi ve uykusunda anlaşılmaz sözler mırıldanarak titremeye başladı. Joann kollarını çocuğa sardı ve kulağına

fisıldadı, "Şşş, bebeğim, buradayım ve güvendesin. Evdesin ve seni seviyorum. Şşş... şimdi uyu bebeğim." Yürek burkan birkaç andan sonra küçük kız sakinleşti.

Joann kızın saçına hafifçe dokunarak, "İşte böyle." dedi. "Ağlıyor ya da titriyor; geceleri kâbus görüyor ve çılgılık atıyor ve asla rahatlamıyor. Zavallı bebeğim, kim bilir o canavar ona neler yaptı?"

Kısa bir sessizlik anı yaşandı. Kay, kızın travma geçirmiş hafızasında gömülü olan sırları nasıl açığa çıkarabileceğini düşünmeye devam ederken, Elliot notlarını nasıl gözden geçirdiğine bakılırsa başka bir şeyle meşgul görünüyordu.

"Bize polis soruşturmasından bahsediyordunuz." dedi, o kadar sessizce fisıldadı ki, sesi zar zor duyulabildi.

"Evet." diye yanıtladı Joann. "Fazla bir şey yapmadılar ve sanırım kaçırıldığından o kadar da emin değillerdi. Görüyorsunuz, ilk başta Larry'yi takıntı haline getirmeye devam ettiler. Sonra arabasını buldular..."

"Nerede?" diye sordu Kay.

"Hiç tahmin edilmeyecek bir yerde, havaalanının uzun süreli otoparkında." diye yanıtladı Kay'ın kızını çatarak. "Subaru, sahip olduğu bir teknolojiyle bir arama yaptı, STARLINK gibi bir şey dendığını hatırlıyorum ve arabanın yerini tespit etti. Polis, bagajı hâlâ arabada olmasına rağmen, uçakla ayrıldığını varsaydı. Kahve bardağı bile oradaydı, el değmemiş şekilde duruyordu."

Havaalanı. Sonunda ortak bir konu, zanlının kurbanların araçlarını elden çıkarmak için en sevdiği yöntem. Saatine baktı ve neredeyse gece yarısı olduğunu fark etti. Yarın sabah vaka fotoğraflarını gördüğünde, el değmemiş kahvenin Mount Chester'daki Katse Kahve Dükkânı'ndan gelip gelmediğini tespit edebilecekti.

"Araba şimdi nerede?" diye sordu Kay. Kantağı çevirdiğinde tıpkı Kendra'nın Jeep'inde ve Alison'ın Nissan'ında olduğu gibi motor ikaz lambasının yanıp aynı hata kodunu verdiğini görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

"Polis el koymuştu. Dürüst olmak gerekirse, Shannon'ın neden San Francisco Uluslararası Havaalanı'na gittiği hakkında hiçbir fikrim yok." diye devam etti Joann. Mount Chester Kayak Merkezi'ne gitmişti; orası buranın kuzeyinde, doğusunda değil."

"FBI soruşturma açtı mı?" Kay, Matthew ve Tracy'nin yaşlarındaki kayıp çocuklar için Çocuk Kaçırma Acil Müdahale ekibini görevlendirmenin büro için bir norm olduğunu bilerek sordu.

"Evet, hepsi birlikte çalıştılar ama onları bulmadılar, şey yani bulamadılar. Sonra Tracy bulundu ve Shannon'ın çocuklarını terk edip San Francisco'dan sahte bir kimlikle, muhtemelen bir sevgiliyle tanışmak için uçakla gitmiş olma olasılığının yüksek olduğunu söylediler. Vakanın soğumasına izin verdiler." dedi gözlerinde yaşlar birikirken. "Onları unuttular. Bizi unuttular." Çatallaşan sesini sessizce temizledi.

"Kızım çocuklarını asla terk etmezdi. Asla."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Nakış

ALISON, ADAM GİTTİKTEN SONRA saatlerce gibi gelen bir süre boyunca hareket edemeden yana kıvrılıp yatmıştı. Artık acının nereden geldiğini ayırt edemiyordu; tüm vücudu ağrıyordu. Ama en kötüsü, Hazel'ı iki gündür görmemişti. Sesini de duymamıştı, küçücük de olsa, sadece kızının iyi olduğunu anlamak için bir ses duymayı umarak sık sık nefesini tutmuştu.

Daha önce adama sormuştu ama o sadece gülerek, "Siz ve küçük kızlarınız... çok mu değerliler sanki?" demişti. Tekrar sorduğunda, bu sefer öfkelenmiş ve onu örgülü saçlarından yakalayıp geri çekmişti. Dişleri derisini delinceye kadar göğsünü ısırarak ve kadın dayanamayıp acı içinde çığlık atmıştı, her ne kadar bir daha çığlık atmayacağına yemin etmiş olsa da.

Çünkü Hazel duyabilirdi.

Sonra, ders çıkardı, onun ellerinde hareketsiz kalacak ve istediğini yapmasına izin verecekti, artık savaşılmayacaktı, bunun faydasız olduğunu ve sadece daha fazla acıtacağını biliyordu. Her zamankinden daha fazla öfkeli ve şiddetliydi, "O anne içgüdüünüz o kadar fazla ki... erkek çocuklarınızı değil, sadece küçük kızlarınızı umursuyorsunuz." gibi anlamsız şeyler söylüyordu. "Oğlanları boş verelim, değil mi? Cehenneme kadar yolları var, değil mi?"

Bunun ne hakkında olduğunu sormaması gerektiğini biliyordu. Gözyaşlarını içine dökerek acıya katlanmaya ve başka bir

şey düşünmeye çalıştı. Hazel ile birlikte evlerinin arka bahçesinde sıcak, Atlanta yaz güneşinde oynadıkları, ikisinin de çıplak ayakla çimenlerin üstünde yürüdüğü, sabah çiynin ayaklarına değdiği bir günü.

Onunla işini bitirip gittiğinde, ayağa kalkıp yürümeye çalıştığı anda hissedeceği yeni acılardan korkarak hareket etmeye cesaret edemedi. Ama sadece birkaç dakika sonra, korkunç ayak sesleri yaklaştı ve onu görmesi için Hazel'ı getirebileceği umuduna sarıldı. Çünkü ona iyi davranmıştı. Onu yeniden bağlamasını gerektirecek şekilde karşı koymamış, yüzünü tırmalamamıştı. Kaçırıldığından beri her gün ona tecavüz eden adamın dönüşünü sabırsızlıkla beklemesi kafasını karıştırıyor ve midesini bulandırıyor, onu her gün esir eden biri tarafından sulanan ve beslenen zararlı bir bitki gibi içini aşındırıyordu.

Odaya girerken başını biraz kaldırdı, tek gördüğü şey adamın yalnız olduğuydu.

"Hazel?" diye fısıldadı gözlerinden akan yaşlarla.

Adam çarpık bir gülümsemeye dönüşen kısa bir kahkahayla güldü. "Bu domuz ahırını temizlemeden olmaz."

Yanında getirdiği kovayı yere koydu, dörtte üçünü çamaşır suyu ve deterjan kokan köpüklü suyla doldurmuştu.

"Orada bir bez var." diye ekledi. "Her şeyi, yerleri, duvarları, dokunduğun ve lekelediğin her şeyi temizle. Yatağın altını ve banyo zeminini de."

Sonra gitti, kapıyı arkasından kilitledi ve o mide bulandırıcı ninniye ıslığıyla çalarak merdivenleri tırmandı.

Gittiğinden beri ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Bilinci gidip geliyordu, kan kaybından zayıf düşmüştü. Bir süre sonra, ufak bir umut kırıntısı zihnindeki karanlıkla savaşımaya başladı ve Hazel'ı temizliği bitirdikten sonra görebileceğine söz verdiğinde gerçekten ciddi olup olmadığını düşünmesine neden oldu. Belki de doğruyu söylüyordu. Bu yüzden acele etmeliydi.

Dizlerinin üzerine çöktü ve kovanın dibindeki paçavrayı aldı, sonra titreyen elleriyle sıktı. Etrafı ovalamaya başladı. Kurumuş

kan sabunlu suyu lekeledi, rengini pembeye döndürdü, bu cehenneme hiç ait gözükmeyen masum bir renge.

Daha ne kadar dayanabilirdi?

Bir süre kaçabileceğini sanmıştı. Bu umut, kurtulmak için düşünebildiği her şeyi denediği birkaç günün ardından çabucak yok olmuştu. Sonra ondan sıkılıp onu serbest bırakacağını ya da medyada okuduğu ve televizyonda gördüğü gibi belki bir gün polislerin kapıyı kıracağını ve onu kurtaracağını umdu. Dadılan yatağa zincirleyen ve onları seks kölesi olarak tutan bir adamın hikâyesini daha önce okumuştı. O adamı yakalamışlar ve kadınları kurtarmışlardı. Onu kim kurtaracaktı? Ve ne zaman?

Ya kimse gelmezse?

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı ve odayı fırçalarken yere damladı.

Eğer kimse gelmezse, ona ne olacaktı? Onu yıllarca esir tutmaya devam mı edecekti?

Doğrudan yere serilmiş şiltenin odanın neredeyse dörtte birini kapladığı köşeye ulaştı. Kenarlarına kadar ovaladı, sonra altında kir olup olmadığını görmek için titreyen parmaklarıyla köşesini kaldırdı.

Yırtık bir külot oraya tıkulmuştu, krem rengi ipekli kumaş, koyu renkli karolarla tezat oluşturunuyordu. Onu bir zamanlar giymiş olan kadını rahatsız etmek istemezmiş gibi dikkatle eline aldı. Dikiş yerleri yırtılmıştı ve yumuşak kumaşın bazı yerlerinde kan lekeleri vardı.

Kumaşa bir şey hissetti, diğer tarafını çevirdiğinde nakışla üzerine *Janelle* adının işlendiğini gördü. Janelle kimdi ve ona ne olmuştu? Ondan bıkmış mıydı? Onu serbest mi bırakmıştı?

Yukarıdaki küçük çocuk Janelle'in çocuğu muydu?

Farkındalık yorgun zihninden açığa çıkmaya başladığında, külotu yere attı ve duvara çarpana kadar geriye doğru süründü, sanki diğer kadının giysisiyle teması bir şekilde kaderdi, Janelle'in acımasız kaderi onu yutmak üzereydi.

"Hayır, hayır, hayır." diye mırıldandı, başını sallayarak. "Oh, Tanrım, hayır."

Janelle ölmüştü ve yakında başka birine yer açmak için kendisi de aynı kaderi takip edecekti.

Yakında.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Hayalet

KAY DÖNÜŞ YOLUNDA çok az şey hatırlıyordu. Kafasında bir şeyler düşünürken, zaman zaman uyuklarken veya Elliot ile vakanın çeşitli yönlerini tartışıp bu kadar sınırlı bilgiyle faydalı bir profil çizmeye çalışırken arabayı Elliot'ın kullanmasına izin vermekten çok mutlu olmuştu. Eve döndüğünde, alarm çalana kadar uyuyacağını düşünerek yatağa yığılmıştı ama günün ilk ışıklarıyla uyanmıştı.

Kalktı ve taze bir kahve koydu, sonra yatak odasının penceresinin yanındaki dumanı tüten kupayı aldı ve perdeleri açarak güneş ışığının içeri girmesine izin verdi. Boğazını yakan büyük yudumlar alarak arka bahçeye eleştirel gözlerle baktı. Çim aşırı büyümüşü, kontrolden çıkmış gibiydi, yabani otlar diz boyuydu, utanç vericiydi. İstese de istemese de bu işin yapılması gerekiyordu.

Sert kahve, yorgun vücuduna taze enerji enjekte etti. Saate baktığında Elliot'ın onu almasına daha bir saat olduğunu fark etti. Dün gece dönüş yolunda vakayı uzun uzun tartışmışlardı ve zamanlarını en iyi şekilde kullanmanın yolunun San Francisco polisinin ve FBI'ın Hendricks'in kayıp soruşturmasıyla ilgili notlarını incelemek olduğu konusunda anlaşmışlardı. Belki o sayfalardaki bir şey onlara Alison'ı ve kayıp çocukları bulmalarına yardımcı olacak bir ipucu verebilirdi.

Alison ve kızının bir geceyi daha esaret altında geçirecekleri düşüncesi boğazını düğümledi. Matthew hâlâ hayatta mıydı? Şüpheli onun gitmesine izin vermiş ama çocuk kaybolmuş ya da başka bir katilin kurbanı olmuş olabilir miydi? Eski, yırtık bir kot pantolonu giyerken okkalı bir küfür mırıldandı, sonra garaja gitti ve orada eski çim traktörünü gördü. Hâlâ işe yaramasını umuyordu.

Garaj kapısını açarak, birkaç dağınık ıvır zıvırı, paslı aletleri tekmeledi; boş, çatlak bir kova; birkaç parça yakacak odun. Sonra, hiçbir örümceğin yuva yapmamış olmasını umarak, yakındaki bir tezgâhtan isteksizce iki parmağıyla aldığı bir bezle eski traktörün koltuğunun tozunu almaya başladı. Dikkatli bir şekilde traktörün direksiyonunu tuttu ve koltuğuna oturdu, ardından üzerindeki anahtarla kontağı çevirerek garajı yüksek sesli patlamalar ve benzin kokusuyla doldurdu.

Arkasından "Merhaba." diyen Elliot'ın sesini duydu. Traktörün anahtarını yeniden çevirdi ve motoru susturdu. Erken geldiğine sevinmişti, koltuktan indi ve ellerini pantolonuna çarpıp silkeleyerek serin sabah havasına toz girdapları gönderdi.

"Erkencisin." dedi rahatlamış bir gülümsemeyle. Tazelenmiş görünüyordu, sanki hepi topu üç saat değil de sekiz saat uyumuş gibiydi. İri yapılı gövdesine dar gelen bir tişört giymişti ve altında da beyaz bir kot vardı. Ona bakış şekli normalde yüzüne geniş bir gülümseme yayılmasına ve uzun kirpikleri tarafından çevrelenen gözlerini yana doğru kaydırmasına neden olurdu. Bunun yerine biraz gülümsedi ve gözleri doğrudan Elliot'ın gözleriyle buluştu.

"Bu zanlının kadınlara işkence ederek öldürüp çocukların yaşamasına izin vermesi mümkün mü?"

"Olabilir." diye yanıtladı, işaret parmağıyla şapkasının kenarını biraz yukarı iterek. "Belki bir noktada gitmelerine izin veriyordur. Ama o zaman, neden onları da kaçırsın ki? Ve bilmediğimiz daha kaç tane çocuğu alıyordu?"

"Onlar tanıklar." diye yanıtladı, ancak bundan çok daha fazlası olması gerektiğini biliyordu. "Belki Matthew'u bıraktı ama

çocuk asla bulunamadı.” diye devam etti. Kay söylediklerinden kendi bile ikna olmamış gibiydi. “Yine de buna güvenemeyiz. Seri katilin Alison ve iki çocuğu alıkoyduğunu ve onlar hâlâ hayattaymış gibi düşünmeli ve ona göre davranmalıyız.”

Garaj kapısında bir süre durdu, onu eve, oradaki varlığının tekrar canlandığı anılarıyla çok kötü bir şekilde çarpıştığı yere davet etmekte tereddüt etti. Sanki geçmişinin hüznü Elliot’ı bir şekilde lekeleyebilir, ona temas edebilir, onu farklı bir gözle görmesine neden olabilirdi.

Deliliğin en basit tanımı bu olmalı, diye düşündü ve arkasını dönüp onu takip etmesi için çağırdı. Anıları sadece ona aitti, zihninin derinliklerine gömülüydü. Davet etmedikçe, bugünün- den veya geleceğinden hiçbir şeye dokunamazlardı. “İstersen içeri gel, taze kahve var.”

“Çimleri biçmene yardım edebilirim,” diye teklifte bulundu, “ama önce morga geri dönmeliyiz. Kadavra köpekleri dün gece Sessiz Göl’de iki ceset daha buldu.”

Sendeledi. “Lütfen bana çocuklar olduğunu söyleme.” diye fısıldadı.

“Adli tabip öyle düşünmüyor gibi görünüyor.” diye yanıtladı, mutfak masasındaki sepetten bir elma kaptı ve bir bıçak aradı. “Onlar yetişkin kadınlarmış ve uzun bir süredir ölülmüş.”

Nefesini bıraktı. Belki hâlâ onları bulma şansları vardı, Alison ve çocuklar yaşıyor olabilirdi.

Elliot, kapının yanında, en sevdiği yer hâline gelen duvara yaslandı ve elmayı havada tuttu. “Bıçak var mı?”

Kay, sola doğru birkaç adım atarak tezgâhın üzerindeki bıçak standına ulaştı, sonra donup kaldı. En büyüğü dışında tüm bıçaklar yerlerindeydi, artık boş olan karanlık yarık, sanki sırlarını açığa çıkarmak için tehdit eder gibiydi.

Elliot yaklaştı ve en küçük bıçağa uzandı, dirseği onunkilere değdi ve vücuduna bir titreme gönderdi. “Alabilir miyim?”

Başını salladı, boğazı sıkışmış gibiydi ve kurumuştı. Zorlukla yutkunarak kenara çekildi. “Elbette.”

Elliot küçük bıçağı çıkardı ve elmayı ustaca dörde böldü, sonra bir dilimi ona uzattı. Avucunun içinde havada asılı gibi duran elma dilimine baktı.

Elliot "Ne oldu?" diye sordu. "Hayalet görmüş gibisin."

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Hatıralar

KATHERINE ON ÜÇ YAŞINA YENİ BASMIŞTI, doğum gününü, annesinin yaptığı pastayı Jacob ile birlikte babası eve gelmeden önce çabucak yiyerek kutlamışlardı. Annesinin neden Kathy'nin doğum günü olduğunu babasına hatırlatmak istemediğini anlıyordu ve yanaklarına kondurduğu ıslak öpücüklerden ve vücudunun içki kokmasına neden olan terli kucaklamalardan kaçındığı için minnettardı.

Kathy'nin on üçüncü doğum gününü birkaç gün göreceli olarak sakin bir dönem izlemişti, bu neredeyse mucize gibi bir şeydi, ancak Pearl ve çocuklar bir gün sona erene kadar huzurlu geçtiğinden emin olamıyorlardı. Korku her zaman oradaydı, hayatlarını sarıyıyor ve üçünü de diken üstünde tutuyordu. Günün bitip bir başkasının başlaması için can atıyorlardı, böylece onlar okula ve Kathy'nin annesi de işine dönebiliyorlardı. Güvende olacakları yerlere.

Ama o gün farklı olacaktı. Babası işten eve geç geldi, zaten sarhoş ve öfkeliydi. Bir iş arkadaşının emekliliğini falan kutlamıştı; Kathy'nin artık çok iyi bildiği gibi, dışarıda içki içmek için her zaman bir nedeni vardı. Babası bir alkolikti.

O gece saat sekiz sularında eve gelmiş, kumaşın terden kalıcı olarak lekелendiği yere, kanepeye, televizyonun tam karşısına geçecek şekilde çöreklenmiş ve spor kanalını açmıştı. Akşam yemeğini pişirdikten sonra mutfağı temizlemekle meşgul olan Pearl'e şöyle bir bakmıştı. Kathy ve Jacob o gelmeden önce oturma odasındaki masada iskambil oynuyorlardı, ancak babalarının kamyoneti evin

önünde durduğunda, kartları çabucak toplayıp odanın uzak köşesine, koltuğun arkasındaki yere sığınmışlardı.

Pearl, içinde dana güveci olan bir tabak getirdi ve ne olduğunu güçlkle algılayabilen Gavin'in önüne sessizce koydu. Sonra bir çatal ve bir bardak su getirdi ve hemen mutfığa geri çekilmeden önce onları da önüne bıraktı.

Çocuklar birbirlerine sessizce fısıldayarak oyunlarına devam ederlerken, Kathy'nin dikkatini babalarının ağır adımlarla mutfığa gitmesi çekti ve Gavin'in annesine yaklaştığını, sonra onu kalcılarından yakalayıp kendisine doğru çektiğini gördü.

"Buraya gel, bebeğim." dedi, sesi yıllarca ucuz şeyler tüttürmek ve çok içki içmekten iyice boğuk çıkar olmuştu.

"Dur Gavin, çocukların önünde olmaz." diye fısıldadı, ellerini önlüğüne silip onu nazikçe iterek. Sonra buzdolabını açtı, bir şişe şarap çıkardı ve kalan kısmını yarısını ancak doldurabildiği bir bardağa boşalttı. "Al bakalım." dedi ve Kathy babasının şarabı alıp kanepeye oturup maçı izlemesini umdu.

Şarabı bir dikişte içti ve bardağı gürültülü bir şekilde masaya bıraktı. "Erkeğin için ayırabileceğin tek şey bu mu?" diye sordu, sesi tehditkâr bir şekilde sakın çıkıyordu. "İşte geçen uzun bir günün ardından tüm hak ettiğim bu mu?"

"Üzgünüm." diye fısıldadı Pearl, kızına hızlı bir bakış atarak. Sanki fırtınadan yeterince uzakta olup olmadığını görmek istiyor-muş gibiydi. "Şarabımız bitti ve cuma günü sen maaş alana kadar paramız yok."

"Sen ne için çalışıyorsun, ha? Hiç maaş almıyor musun?" diye bağırdı ve Kathy, Jacob'ın sessizce inlediğini duydu.

"Evet, Gavin." diye yanıtladı Pearl, kendisini tekrar kucaklamaya çalışmasından sıyrılarak. Bir teslimiyet duygusu, gelecek olan acıyı kabul etme duygusu, çatlamış sesine sızıyor ve kızının gözlerine yaşlar getiriyordu. "On beşinde maaşımı aldım, kirayı, sigortayı ve her şeyi ödedim, sonra kalanıyla da yiyecek aldım. Bütün kazandığım bu..."

"Kapa çeneni kadın." diye bağırdı. "Bana şarap kalmadığını mı söylüyorsun?"

"Evet, Gavin, şarap kalmadı." diye, yere bakarak boğuk bir sesle yanıtladı.

Kathy saklandığı yerden fırlayıp babasına yanıt vermemek için tüm iradesiyle kendini tutuyordu, ama onun laftan anlamayacağını biliyordu; bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

"Kilere de bir bak."

"Hepsini içtin." diye fısıldadı Pearl, yüzünü korumak için elini kaldırdı, sanki bir darbe bekliyor gibiydi. Sol gözü Gavin'in ona son vurduğu andan beri şişti, morluk şimdi hafif sararmıştı ama hâlâ görülebiliyordu.

Annesi yorgun, bitkin görünüyordu, gözleri koyu halkalarla çevriliydi ve sanki içinde bir şey kırılmış, onarılamayacak kadar hasar görmüş gibi boş bakıyordu. Sadece çocuklarını gördüğünde, ikisiyle vakit geçirdiğinde gözleri parlardı. İşte o zaman, çok kısa bir süre için Kathy bir ailesi olduğunu hissederci.

"Haydi, nereye sakladıysan ver onu bana." dedi babası, Pearl'ü boynundan yakalayıp duvara yaslariken diğer eliyle de onu dürtüyordu.

"Gavin, lütfen, hayır." diye inledi kendini onun elinden kurtarmaya çalışarak.

"Bir yere saklanmış küçük bir şişe olmalı, belki onu Noel için falan saklıyorsundur." diye tekrar etti. "Cuma gününe daha iki gün var ve o gün ilk iş gidip alacağım."

"Gerçekten içecek bir şeyimiz kalmadı Gavin." diye fısıldadı.

Sanki iki kez reddedilmek öfkesini ikiye katlamış, zaten içinde yanan ateşi iyice körüklemiş gibi, sözleri onu anında kızdırdı. Pearl'ü duvara çarptı ve Pearl bir anda yere düştü. Saldırısına dayanamayacak kadar zayıftı.

Kathy ayağa fırladı ve Jacob da onunla birlikte ayağa kalktı. İkisi de annelerinin yanına koştular ve Jacob babasının dikkatini annesinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Küçük çocuk hafifçe titreyen bir sesle, "İstersen komşuya gidip bize bir şişe verip veremeyeceklerini sorabilirim." dedi.

"Ah-ha, hadi yap, oğlum." diye yanıtladı, bakışlarını kızına çevirip dönüp dudaklarını yaladı, gözleri kanlı ve şehvetliydi. "Bahse

girerim bu genç şey bana hayır demeyecek." dedi, parmakları beceriksizce kemer tokasını çözmeye çalışırken. "Kathy, güzel Kathy, benim tatlı Kathy'n, baban seni gerçekten çok seviyor." dedi bir öksürük nöbetiyle biten şarkı söyler gibi bir sesle. "Buraya gel Kathy, babandan kaçma."

Kathy ona kocaman gözlerle baktı, nereye kaçacağını bilemedi. Pearl inleyerek tekrar ayağa kalkmayı başardı, destek için kızına tutundu, sonra zayıflamış, ağrıyan vücuduyla onu korudu.

"O senin öz kızın Gavin, senin canından, senin kanından." diye yalvardı. "Lütfen ona dokunma."

Gavin pantolonunun fermuarını açtı, karar vermiş gibi görünüyordu ve Kathy'ye doğru iki adım attı, ama Pearl çocuğu itip titreyerek önünde durdu.

"Beni al." diye teklif etti, gömleğinin üst düğmesini parmaklarıyla tereddüt içinde çözerken.

Onu yana iterek Kathy'ye uzandı ve küçük kızın anlamadığı sözler mırıldandı. Kısa bir çılgılık atan Kathy fırladı ve odanın diğer tarafına, şifonyerin yanına doğru koştu. Titreyen, korkudan güçsüz ve işe yaramaz hâle gelen parmaklarıyla silah olarak kullanmak için çaresizce bir şeyler aradı.

Kathy, olabildiğince hızlı bir şekilde çekmeceleri karıştırırken duyduğu sesle gözlerini ondan yana çevirdi. Göz ucuyla annesinin babasının kafasına tavayla vurduğunu gördü.

Babası acı içinde yüzünü buruşturdu.

Sonrasında boğuk bir kahkaha patlattı ve ardından Pearl'ün darbesi yüzünden iyice zıvanadan çıkarak, kadının yanına sığındığı mutfak tezgâhına doğru atıldı ve sert bir şekilde vurarak onu yere yuvarladı. Sonra döndü, bıçak standındaki en büyük bıçağı aldı ve ölümcül bir darbe indirmek için kolunu kaldırdı.

"Senin sonunu getireceğim, baş belası!" diye böğürdü.

"Hayır." diye bağırdı Kathy, titreyen elleriyle üst çekmecedeki aceleyle aranarak babasının orada tuttuğunu bildiği tabancayı buldu.

Elleri fena hâlde titriyordu ve silah ağır görünüyordu, tek elle tutamayacağı kadar ağırdı. İki eliyle tuttu, soğuk metal onu iliklerine kadar üşüttü, ama sonra nişan alamadan silahı yere düşürdü.

Çıkan yüksek ses Gavin'in küçümseyici kıkırdamasıyla birlikte yankılandı. Yüksek sesle homurdandı, sonra babasının havaya kaldırdığı bıçak annesinin savunmasız göğsüne inerken dizlerinin üzerine çöktü, düşen silaha baktı, terle kaplı avuçlarıyla çılgın bir şekilde masanın altına giren silaha uzanmaya çalıştı.

Ateş etti, kurşun beyzbol sopasıyla saldırmaya hazırlanan küçük kardeşi Jacob'i sıyrarak geçti. Dehşete kapıldı, çığlık attı, ama sonra Jacob'ın ateş hattından uzaklaştığını, sopanın elinden büyük bir takırtı çıkartarak düştüğünü gördü. Babası hâlâ ayaktaydı, zarar görmemişti.

Babası tekrar böğürdü, bıçak hâlâ elindeydi ve Pearl'ün göğsüne doğru bıçağı tekrar şiddetle indirmek üzereydi.

Tetiği tekrar çekti.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Diğerleri

KAY, MORGA VARDIKLARI İÇİN MİNNETTARDI. Elliot'ın sorularını yanıtlamak ve gözlerinden süzülen yaşları saklamak gitgide zorlaşıyordu. Yine de dedektifi suçlayamazdı; son davranışı, herhangi bir iyi polisin onu sorgu odasına alıp, kırılmış, savunamaz bütün sırlarını açığa çıkarana kadar zorlamasına neden olurdu.

Ya da belki de olmazdı... Ne kadar ürkek ve mantıksız görünse de davranışları özellikle yasal bir yaptırım gerektirecek kadar şüphe çekici değildi. Onu çekici bulan, onu daha yakından tanımak isteyebilecek bir adamın kişisel ilgisiydi belki de. Elliot ne kadar iyi bir polis olsa da onun geçmişinde hangi canavarların saklandığını bilmesine imkân yoktu.

Yine de dirseğine dokunduğunda irkildi ve "Gerçekten, ne oldu?" diye sordu. Bir şüpheliye kritik sorular soran sayısız poliste gördüğü sarsılmaz bir odaklanmayla doğruca ona bakıyordu. Aracı morgun önüne park etmişlerdi ve onun için kaçış yoktu.

"Önemli bir şey değil." dedi, sesi çatallaşarak ona ihanet ediyordu. "Annemle ilgili. O bıçak standını ben ayrılmadan birkaç yıl önce Noel'de almıştı. Postayla gelen bir indirim kuponu vardı ve..." Kay, artık onları saklamaya uğraşmadan, biriken gözyaşlarının serbestçe akmasına izin verdi. "Sadece orada, yaşadığı evde, öldüğü yerde olmak... Bu kadar zor olmasını beklemiyordum."

Elini nazikçe sıktı, bakışlarındaki merak gitgide yumuşadı. "Çok üzüldüm." dedi, onu biraz önce sorgular gibi çıkan sözleri şimdi nazik ve yatıştırıcıydı. Keskin bir şekilde nefes aldı ve söylediklerinin çoğunun yalan olduğunu ve eğer Elliot'ın tüm gerçeği bilseydi muhtemelen tamamen farklı davranacağını kendine hatırlattı. Gardını düşürmeyi göze alamazdı; ne şimdi, ne de başka bir zaman.

"Teşekkür ederim." diye fısıldadı, sonra elini nazikçe onun elinden çekip araçtan indi. Ayakları asfalta değdiğinde, onu destekleyen toprağın sertliğini hissedince ve en azından bir süre için dikkatli incelemeden uzak kalacağını bilerek, ancak nefes verebildi. Cığerlerinde hapsolmuş havayı tuttuğunu fark etmemişti, sanki onu dışarı salmak tüm sırlarını açığa vurma riskini alacakmış gibi gelmişti.

Morga girdi, içerideki havanın soğuğu ve kendine has kokusu vücuduna titremeler göndererek tüm duyularını yüksek alarma geçirdi. Morgdaki üç masa da doluydu, her birinin üzerindeki ince, kemikli silüetler floresanların mavimsi ışıklarının altında parlıyormuş gibi görünen beyaz çarşafarla örtülmüştü. Mikroskobun önünde oturan Dr. Whitmore bir dizi slayt hazırlamıştı ve birini güçlü merceğin altına koyduğunda, büyütülmüş bir görüntü şüphe götürmeyecek kadar cansız olarak duvardaki ekranda belirdi.

Kay küçük tepsiler ve numune kaplarıyla dolu masaya yaklaşarak, "Emeklilik için aklınızdan geçen bu değildi sanırım Doktor, buna bahse girebilirim." dedi. Omzuna dokundu ve hafifçe gülümseyerek ona doğru döndü.

"Pek değil." diye yanıtladı. Lensin altına başka bir slayt daha koydu, sonra içini çekti ve devam etti, "Sıkılmayı ve Tolstoy'un tüm eserlerini, ardından Steinbeck'i ve belki de çocukluk favorim Jules Verne'i yeniden okumak için zamanım olmasını umuyordum." Birkaç görüntü kaydetti, sonra slaydı tekrar değiştirdi. "Ama hayır, dışarıda beni otopsi masasına zincirleyen lanet bir pislik var." Morgun soğuk sessizliğinde garip bir şekilde yankılanan fare tıkdamalarıyla birkaç görüntü daha kaydetti, sonra Kay'e döndü.

"Lütfen o piçi yakala, Kay. Karıma onu Şükran Günü'nde Cancun'a götüreceğime söz verdim."

Ayağa kalktı, ilk masaya doğru yürüdü ve onları takip etmeleri için işaret etti.

Kay'e küçük bir kavanoz Vicks VapoRub vererek, "Misafirlerimizi ziyaretiniz için hazırladım." dedi. Kay burun deliklerinin altına biraz sürdü, sonra kavanozu Elliot'a verdi, o da minnettar bir baş sallamasıyla kavanozu aldı.

"Bunu kullanmadığınızı sanıyordum, Doktor." dedi, şakacı bir gülümsemeyle kavanozu geri vererek.

"Muayenemin koku alma duyumun kritik olduğu kısmını birirdim." diye yanıtladı. "Ama ikiniz buna katlanmak zorunda değilsiniz. Bu zavallı kızlar bir süredir yerin altındalar."

Dr. Whitmore, ilk masanın üzerinde yatan kalıntının üzerindeki çarşafı çekti. "Bu Shannon Hendricks, onunla çarşamba günü tanışmıştınız, değil mi?"

"Hı-hı, evet." diye yanıtladı Kay, başta ağzını açmaya isteksizdi. Elliot birkaç adım geri çekilmişti.

Tekerlekli dört ayaklı bir tabureye oturarak, "Son konuşmamızdan bu yana birkaç şeyi doğrulayabildim." dedi ve sonra muayene masasına yaklaştı. "Toksin testi temiz çıktı; hayatının son günlerinde zehirlenmiş ya da uyuşturulmuş değildi. San Francisco'daki laboratuvara toksin geçmişini öğrenmek için göndermek üzere saçından birkaç tutam aldım. Saçları o kadar uzun ki, her bir telin içine yerleşmiş çok fazla bilgi olabilir, maruz kalmış olabileceği tüm kimyasalların geçmişini öğrenebiliriz. Bir konum belirlemenize yardımcı olabilir."

"Sonuçların ne zaman çıkmasını bekliyorsunuz?" diye sordu Kay.

"Önümüzdeki hafta sonundan önce çıkacağını sanmıyorum." diye yanıtladı. "Ölüm tarihinin mayıs ayının sonlarında olduğunu düşünüyorum..."

"Bu yılın mı?" diye sordu Elliot, konuşurken eliyle ağzını kapatıyordu, muhtemelen çürümüş insan kokusuyla dolu havayı solumakta isteksizdi.

"Evet, bu yıl." diye yanıtladı Dr. Whitmore, kaşını hafifçe çatarak. "Geçen yıl kasımda kayıp olduğu bildirildi, demiştiniz ve bu da en az altı ayını esaret altında geçirdiği anlamına geliyor."

Elliot, "Teorini doğruluyor," dedi, "onları zemin mezarı kazacak kadar yumuşak olana kadar tutuyor."

"Belki." diye yanıtladı Kay, kalıntıları yakından inceleyerek. Boğazında hâlâ, onu ölüme götüren vahşi boğulmanın belirtileri vardı. "Peki ya diğerleri?" diye sordu.

Bir küfür savurarak dudaklarını birbirine bastırdı. Diğer cesetleri çıkardıklarında olay yerinde olmalıydı. Ama değildi ve olan olmuştu. Tüm duyuları yerine tekrar olay yeri fotoğraflarına güvenmek zorunda kalacaktı.

Dr. Whitmore her iki cesedin de üzerlerindeki örtüyü kaldırdı. Çürüme gözle görülür şekilde daha belirgindi.

"Henüz kimliklerini belirleyemedik; parmak izleri herhangi bir sonuç vermedi." dedi. "Parmak izlerini almak için kalan cildi yeniden nemlendirmek zorunda kaldım ve şimdiye kadar kim olduklarını bulmanızı umuyordum. Toprak altında bu kadar çok zaman geçirdikten sonra nadiren parmaklarda deri bulabiliyorum. Şaşırtıcıydı."

"Nasıl ölmüşler?" diye sordu Elliot.

"Ona bakacağız." dedi Dr. Whitmore. "Kim olduklarıyla isim bitmedi. Diğer ikisi ile aşağı yukarı aynı yaşta ama ortak noktaların bittiği yer burası."

İşte bu harika, diye düşündü Kay. Daha az değil, daha fazla ortak nokta umuyordu.

"Kemik yapısına bakılırsa bu siyahıymış," diyerek ortadaki masayı işaret etti, "diğeri ise Asyalı. Tahminim, Çinli, ama burada milliyetten değil, ırktan bahsediyorum. Dişleri kusursuz, bu da ABD'de yaşanmış varlıklı bir hayata işaret ediyor. Bu aslında her iki kadın için de geçerli."

İlk iki kurban beyazdı, Alison da öyle. Kurban biliminin bir parçası daha parçalanıyordu; şüpheli kurbanını seçerken ırk ayırımı yapmıyordu. Seri katillerin sadece küçük bir yüzdesi böyle davranırdı. Öfkesinin nesnesinin yerine geçenleri öldürmüyorsa

geçmişinde onu kızdıran, ona yanlış yapan birini hatırlatan kadınları- neden bu kadınları öldürmüştü? Neden onları seçmişti? Tüm profili yeniden düşünmek zorundaydı.

Dr. Whitmore en sağdaki masayı işaret ederek, "Bu, Jane Doe Bir," dedi, "Asyalı olan, doğum yapmış, ama yakın zamanda değil. Jane Doe İki ise nulipar." Elliot'ın bakışını fark etti ve açıklama gereği duydu. "Yani hiç doğurmamış."

"Nasıl bulundular?" diye sordu Kay. "Tarz benzer miydi?"

"Hayır," diye yanıtladı, *"tıpatıp aynıydı."* Duvardaki ekranda bazı fotoğraflar gösterdi ve Kay her fotoğraftaki ayrıntıları görmek için olabildiğince yaklaştı. "Aynı Kızılderili tasarımlarını taşıyan aynı tür battaniyeye sarılmışlardı. Aynı yerden alındıklarını iddia edebilirim. Saçları örülmüş ve aynı deri ve kuş tüyü saç tokalarıyla bağlanmıştı. Ve tohumların yaygın olduğu bir yıl olduğunu düşünürsek, bu iki kadına da öncekilerle benzer bir mezar ağacı ritüelinin uygulandığını gösterecek kadar çok ak-çağaç yaprağı vardı." Boğazını temizledi ve gözlerinde hüznle gülümsedi. "Mezar ağaçları aramak ne ilginç bir fikir, Kay. Senin yerinde olmadığım için mutluyum, bu katiller gibi düşünmeye çalışıyor olsaydım aklımı kaybederdim."

Kay da aynı şekilde hüznle gülümsedi. Kendininkini çoktan kaybetmiş olabilirdi, uzun zaman önce. Belki de bu yüzden katilleri bu kadar iyi anlıyordu. Çünkü o da onlardan biriydi. Evet, annesinin, kendisinin ve Jacob'ın hayatını savunmuştu ama babasının canını almıştı. Mermi sesleri zihninde yankılanmayı bıraktıktan sonra uzun bir süre boyunca nasıl tereddüt etmediğini ve pişmanlık duymadığını hâlâ hatırlıyordu. Parmağının altındaki tetiğin soğukluğunu, her atışın çıkardığı yüksek sesi ve tüm şarjörü yerdeki kanlar içindeki cansız yığına boşaltma dürtüsünü kontrol etmek için nasıl mücadele ettiğini hâlâ hatırlıyordu.

"Ölüm nedeni aynı mı, Doktor?" diye sordu boğazındaki kuruluğu hissederek.

"Evet, her iki kurbanda da dil kemiği parçalanmış ve soluk borusu ezilmiş, güç kullanılarak elle boğulma. Çürümenin ileri

aşamada olması nedeniyle cinsel saldırı olası diyebilirim, ancak adli olarak kesin bir şey söyleyemem.”

“Ne zaman ölmüşler?” diye sordu Elliot.

“Geçen yıl içinde. Aralığı daraltmak için daha fazla zamana ihtiyacım olacak, ama tahminde bulunmamı isterseniz ki tahminde bulunmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsiniz, Jane Doe Bir’in geçen yaz, temmuz ayı civarında ve Jane Doe İki’nin de birkaç ay sonra, ancak kıştan önce, ekim diyelim, öldürüldüğünü söyleyebilirim.”

Dr. Whitmore, daha önce hazırladığı slaytları göstererek, tümü iyileşmenin çeşitli aşamalarında olan ve sürekli tekrar eden şiddet uygulandığı sonucu çıkartılabilecek künt kuvvet veya keskin kuvvetle hasar görmüş doku örnekleri üzerinden bulgularını anlatmaya devam etti. Ama Kay’ın zihni, çizmeye başladığı ilk profilden geriye kalanlar karşısında kendine çoktan yeni bir yol aramaya başlamıştı. Sanki profilini kurşun kalemle çizmiş ve dalga dalga gelen kanıtlar çoğunu silgiyle silmiş, sayfayı neredeyse tamamen boş bırakmış gibiydi. Geriye pek bir şey kalmamıştı.

Ama sonra doktorun Jane Doe İki’nin ölüm zamanı hakkında söylediklerini hatırlayınca kanına bir ürperti hücum etti.

Ekim.

Kış başlamadan önceydi ve zemin hâlâ yumuşaktı.

Bakışları, çoğu modern cihaz artık tarihi gösterse de Dr. Whitmore’un hâlâ asmayı sevdiği duvar takvimine takıldı. 23 Ekim.

Zanlı, Alison’ı gelecek bahara kadar tutacak mıydı? Yoksa onu şimdi, toprak donmadan önce öldürecek miydi? Peki ya çocuklar? Kışın onlarla ne yapacaktı?

Pencereden gri gökyüzüne baktı, o sabah havada hissettiği soğuğu, kuzey rüzgarlarının esintisini, geceleyin dondan eğilen bahçesindeki çimlerdeki uzun yabancı otları hatırladı. Küçük, başboş kar serpintileri havada dans ediyor, yere düşüyor ve erimeden önce bir veya iki dakika doğaya tutunmaya çalışıyordu.

Hiç zamanları kalmamıştı.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Kanıt

ELLIOT, ARACA BİNİP kapıyı kapattıklarında, “Haklıymışsın.” dedi. “Seri katil hikâyeni başta gerçekten inandırıcı bulmadığımı söylemeliyim, en azından tamamını, ta ki bugüne kadar. Umarım beni affedersin.”

Mırıldandı, sözlerine hızlı ve üzgün bir tepki verdi. “Ne için? ‘Bir katilin seri katil sayılması için beş kurban olması gerekir.’ kuralına inandığın için mi? Bu eskiden normdu, ama artık modası geçti. Yanlış değil, sadece artık çok geçerli değil.” Bir an için alnını ovuşturdu, soğuk parmakları, şakaklarının etrafını menegene gibi sıkın migrenin ilk belirtilerini rahatlattı. “Seri katiller bile evrim geçiriyorlar.” diye ekledi ve sonra hemen kendi söylediğini düzeltme ihtiyacı duydu. “Ya da onları her geçen gün daha iyi anlıyoruz.”

Başını soğuk pencereye yaslayarak gözlerini kapattı. Şimdi ne yapmalıydı? Zamanları dolmadan Alison ve çocukları nasıl bulabileceklerdi? Uzakta, dikkatle dinlediğinde Davis Üniversitesinin K9 köpeklerinin iş başındaki havlamalarını duyabiliyordu. Şafak söktüğünden beri arıyorlardı ve herhangi bir şey, herhangi bir kanıt ya da iz bulurlarsa, Elliot’ı telefonla arayacaklardı.

Büyük olasılıkla, katil, Alison ve kızını kaçırdıktan sonra Nissan’ı ortalıktan kaldırmış ve iki kurban, muhtemelen zanlının aracıyla bir yere nakledilmişti ve bu da tazıların takip edileceği bir şey değildi.

Elliot ve Kay, Alison ve çocukların tek umudu gibi duruyorlardı ve üçünün de hayatlarının yükü onların omuzlarında idi.

Elliot, "İçinde tutma." dedi. "Bana ne düşündüğünü söyle. Bundan sonra nereye gideceğiz? Nasıl bir yol izleyeceğiz?"

Kay kaşlarını çatı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Muhtemelen FBI vakayı devralacak..."

"Ve onlar olayı anlayana ve devralana kadar haftalar geçecek." diye tepki verdi. "Her şeyin bize bağlı olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun. Federaller harekete geçene kadar hepsini öldürecek ve biz onları kim bilir nerede bulacağız." Elliot üşümüş eline dokununca Kay'ın vücuduna bir sıcaklık yayıldı. "Bunu daha önce yaptın, Kay. O piç kurusunu enseleyelim, sen ve ben, birlikte."

Elliot'ın çıkarımlarının doğru olduğunu düşünerek derin bir nefes aldı. Zanlıyı, vakada yeni olan herkesten daha iyi anladığının farkındaydı. Onun profilini anlamaya yakın olduğunu hissediyordu ve bu profilin bir kısmı, dilinin ucunda duran ama bir türlü aklına gelmeyen ama açıkça zihninin içinde olduğunu bildiği unutulmuş bir kelime gibi, hemen yakınındaydı, biliyordu.

"Genellikle, beş numaralı kurban bulunduğu açık bir kurban tipi çıkarmış olurdum, ama bu sefer yapamadım." dedi. Sesi ilk başta tereddütlü çıkmıştı, ama suç profili çıkarmanın tanıdık alanına girdikçe sesinin rengi geri gelmeye başladı. "Bazıları beyaz tenliydi, bazıları değildi. Fiziksel olarak tek ortak noktaları, yaşları ve saçlarının uzunluğu, hepsinin saçları bu törensel örgü için yeterince uzundu."

"Törensel mi?" Elliot sordu. "Neden basit bir kişisel davranıştan daha fazlası olduğunu düşünüyorsun?"

"Kişiye özgü davranışlar asla basit değildir." diye yanıtladı. "Bunlar, zanlının sahip olduğu fantezilerin veya özlemlerin cisimleşmesidir ve neredeyse her zaman karmaşıktır, katmanlıdır, gizli dürtülerinin itici güçlerini yansıtır. Bu, şu ana kadar profilin tek belirli kısmı. Şüpheli ile Kızılderili yaşamı, gelenekleri ve inançları arasında güçlü bir bağlantı var gibi görünüyor."

"Buralı olduğunu düşündüğünü söyledin. Kızılderili olabilir mi peki?"

"Sanmıyorum." diye yanıtladı. "Genel olarak buradaki şeylerle ve çevreyle olan rahatlığına bakılırsa kesinlikle buralı. Bir şey onun burada öldürmesini ve kurbanlarını buraya gömmesini sağlıyor. Bu şeyin ya doğduğu ve büyüdüğü yerle ya da hâlâ evi olarak adlandırdığı yerle arasında güçlü bir bağ olmalı. Ama ayinlerine çeşitli Kızılderili geleneklerini karıştırıyor; ama gerçek bir Kızılderilinin olması gerektiği gibi tek bir kabileye sadık değil."

"Sonra?"

"Bölgenin Kızılderili halklarıyla, ritüelleri ve fantezileri için önemli olacak şekilde yakın bağları var." diye yanıtladı. "Bir veya daha fazla kabile ve üyeleriyle güçlü duygusal bağları var."

Kay, kurbanların ırkları ile Kızılderili halkla olan bağları arasındaki ilişkiyi düşünmeye başladı. Ya kurbanlar, Kızılderili kadınların yerine geçmeleri için rastgele ırklardan seçiliyorsa? Saçlarını Kızılderili, daha doğrusu Pomolar gibi ördüğü ve Pomo olmadıkları sürece hangi ırktan oldukları onun için önemli değildi.

Ama o zaman neden Pomo kadınlarını avlamıyordu? Belki kabilede o kadar çok kişi kalmadığını ya da onları öldürmenin eve çok yakın olacağı için okların bir şekilde ona dönmesine neden olabileceğini düşünmüştü. Bunu anlayacak kadar zekiydi. Çok uzun süredir keşfedilmeden her şeyi nasıl gizli tutacağını biliyordu ve bir turistin meraklı köpeği olmasa kimsenin ruhu duymadan öldürmeye devam edebilecekti.

"Evet, kesinlikle buralı," diye onayladı, "ve öfkесinin nesnesi, yirmi beş ile otuz iki yaşları arasındaki Kızılderili bir kadın. Bölgenin nüfus yapısına göre onun beyaz olduğuna inanıyorum, ancak bu istatistiksel bir iddia, başka bir şey değil."

"Bunu yazmalı mıyım?" diye sordu Elliot, sesindeki gülümseme belirgindi.

"Bunu meslektaşlarınla paylaşmak isteyebilirsin, yani evet, ama soruları yanıtlamak için ben de orada olacağım."

"Bu, elinde bir profilin olduğu anlamına mı geliyor?"

"Kısmi bir tane." diye itiraf etti. "Bu tür bir avcı, güç veya kontrol katili olarak adlandırılır ve bu katillerin normalde

odaklandığı bir tip vardır. Bu vakada bu tür bir tipin olmaması, arzuladığı tipe ulaşamaması veya eve bu kadar yakın olduğu için bu tipi hedef seçmesinin çok riskli olduğu gerçeğini açıklayabilir.”

“O tip sence ne?”

“Büyük ihtimalle bir Pomo kadını.” dedi. “Şüphelinin geçmişinde bir Pomo kadını yanlış yapmış, ona meydan okumuş ya da onu çok incitmiş. Ama avlanmak için kabilenin yakınına gidemez, çünkü yakalanmamak konusunda da usta.”

“Fırsatçı olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Elliot. “Turistlerin buraya gelmesini bekleyip sonra mı saldırıyor?”

“O oldukça organize ve organize katiller sürecin herhangi bir detayını nadiren şansa bırakırlar. Kaçırılmaların kesin bir yöntem dâhilinde olduğuna inanıyorum ve bu yüzden burada, bu bölgede, yakalanmadan rahatlıkla kadınları kaçırıp, işkence edip öldürebiliyor.”

“Öyleyse, burada değilse, kurbanlarını nerede aradığını düşünüyorsun?”

Hemen cevap vermedi. Her şeyden önce, güç odaklı katillerin kuvvetli bir dürtüleri olurdu, bu dürtü illa şehvet de olmayabilirdi. Genellikle sembolleştirdikleri başka bir insan üzerinde mutlak güce olan ihtiyaçlarını tatmin etmek için öfkelerini cisimleştirme dürtüsü duyarlar. Ama bu tür insanlar nasıl avlanırlar?

Bazıları, peşlerinde olanlara kendilerine ulaştıracak bir yol bırakmayacak şekilde kurbanlarını akıllıca ve dikkatlice seçerler, bir sonraki kaçırımlarını ayrıntılı olarak planlardı. Bazıları ise fahişeler veya sokak çocukları gibi, kurbanlarını genellikle toplum tarafından önemsenmeyen kişilerden seçmeye özen gösterirlerdi. Ama daha önce hiç bu kadar kurnaz ve planlı bir zanlıyla karşılaşmamıştı. Kurbanları ülkenin her yerindendi ve bu durum kurbanların kayıp oldukları bildirildiğinde aralarında bir bağ kurmayı çok zorlaştırıyordu. Araçlarını şüphe uyandırmayacak bir yere bırakmıştı ve kendisini değil, sadece kurbanları işaret ediyordu. Gerçekten aldığı tek risk, kadınların gömülmesiyle

ilgili olan ritüel odaklıydı. Ne kadar riskli olursa olsun, kendini turistlerin oldukça sık ziyaret ettiği bir yerde kurbanlarını ağaçların üstüne kaldırmaktan ve sonra oraya tekrar gidip onları gömmekten alamıyor gibiydi.

"Ne kadar akıllı olursa olsun, dürtülerinin peşinden gitmekten kendini alkoyamıyor," dedi Kay, "ama çok akıllı. İzlerini gizleme ve onun profilini çıkarmamızı engelleme konusundaki endişe düzeyi göz önüne alındığında, adli tıp ve kriminoloji bilgisine de sahip olduğuna inanıyorum." Durdu, Elliot'ın sorusuna cevap vermediğini fark etti. "Kurbanlarını nerede seçtiğini bulmak için yeterli bilgiye sahip olduğumuza inanmıyorum, ancak araçlarını devre dışı bıraktığını ve en savunmasız oldukları anda onları avladığını biliyoruz."

Bir an için kayıp çocukları ve güç odaklı profili düşündü. Omurgasından aşağı inen bir ürperti hissetti. Çocuk sahibi olmak, annenin savunmasızlığını ölçülemez bir oranda artırır-
dı. Yine de şüpheli Tracy'nin gitmesine izin vermişti. Ancak, Matthew'u tutmuştu. Yoksa tutmamış mıydı? Matthew Hendricks neredeydi? Başı tüm olasılıklarla dönüyordu, katilin olağan dışı eylemlerinden ve çarpık ritüellerinden kaynaklanan tüm senaryolar, bunların arkasında zaman içinde inşa ettiği karmaşık bir fantezi labirenti, zorlamalarının uçurumunda daha derinlerde kayboluyordu.

"Bu zanlı, çocukluğunda istismara uğramış, hatta işkence görmüş biri. O, bu istismarın iyileşmemiş yarasını taşıyor. Alıkoyduğu kurbanlar üzerindeki egemenliğini tekrar tekrar ispat etmek zorunda hissediyor, oysa yaptığı hiçbir şey, kurbanlarına çektiği hiçbir acı, her gün tahammül etmek zorunda kaldığı içindeki yakıcı güçsüzlük ve yetersizlik hissini dindiremez."

Elliot "Bana bu zanlının tacizci bir aileden geldiğini mi söylüyorsun?" diyerek dudak büktü. "Bu bölge, Kaliforniya'nın en fakir bölgelerinden biri ve mali sıkıntı ve suistimal burada ayrılmaz ikilidir."

"Bunu biliyorum." diye sertçe yanıtladı, Elliot'ın söyledikleri ona kendi evini hatırlatmıştı. "Ama bu bir profil ve bunu

anlamamı istiyorum. Özellikle de elimizdeki en iyi ipucu, o arabalar ve onun onları San Francisco'ya nasıl geri getirdiğiyse."

"Hangi ipucu, çekici kamyon mu?" diye sordu, kalkık kaşları alnını kırıstırmıştı. "Eggers'in o arabalarla hiçbir ilgisi yokmuş. Senin önerdiğin gibi Hobbs, kokain bulundurma suçlamasını tamamen göz ardı etmeyi teklif etti, ancak Eggers yine de duymak istediğimiz şeyi söylemedi."

"Eggers gibi bir adamın zanlının planının bir parçası olmasını zaten beklemiyordum." diye yanıtladı. "Öyle olmasını ummuştum, ama olmasını hiç beklemiyordum."

"Niye ki?"

"Şüpheli sofistike, yüksek eğitilmiş, teknoloji konusunda bilgili, teknisyeninizin bile anında çözemeyeceği kadar araçları gizlice sabote etme konusunda becerikli, tek bir iz bile bırakmadan hızlıca hareket edebiliyor." Sözlerinin iyice anlaşılması için bir an durdu. "Şimdi, zihnindeki bu görüntüyü al ve Eggers'i onun yanına koy ve ikisinin birlikte çalışması hakkında ne düşündüğünü söyle."

Elliot bir an için başını eğdi. "Evet, uymuyor." diye mırıldandı. "O aradığımız adam değil."

Kay uzaklara, gri gökyüzüne karşı rüzgarla savrulan ağaçların uçlarına baktı. Bitişik birkaç ulusal ormanın sonsuz genişliğinde, şüphelinin inini nerede inşa etmiş olabileceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Milyonlarca dönüm ormanlık yamaçlar ve Sierra Nevada sıradağlarının ötesine uzanan kayalık tepeler ve izleri bulunamayan Alison ve iki çocuk.

Ama o her zaman, bir şekilde, arabaları GPS'leri o yolculukla ilgili herhangi bir kanıt göstermeden San Francisco havaalanına geri götürebilmişti.

"Defin yerini bulduğumuza göre sıradaki kurbanlarını nereye gömeceğini sanıyorsun?"

Kay, mesajlarını kontrol ederek, "Daha çok kutsalına saygısızlık etmişiz gibi." diye yanıtladı. "Sessiz Göl'den fazla uzaklaşmaz. Mezar yeri seçimiyle gölün bir ilgisi var. Bir Kızılderili

efsanesine göre Sessiz Göl veya diğer adıyla Cuwar Gölü, ölüleri için ağlayan Kızılderili kadınların gözyaşlarından oluşmuştur." Konuşurken, mezarlık ormanın ortaya çıkardıkları alanın çok ötesine genişliyor olabileceğini fark etti. "Göle giden birkaç yol var, bunların çoğuna dört çeker bir kamyonetle erişilebilir. Ritüelin bu kısmı kritik; devam etmek zorunda kalacak..." Beklediği e-postayı görünce aniden durdu. "San Francisco Polis Departmanı Havaalanı Bürosundan yanıt geldi." dedi heyecanla mesajı açarak. Yakında o arabaları hangi çekicinin teslim ettiğini görebilecekler, belki bir plaka ya da sürücüsünün bir görüntüsünü yakalayabileceklerdi.

E-posta, eklerin boyutu nedeniyle zahmetli bir şekilde yavaş yüklendi. Tek tek, kamera kayıtlarından alınan fotoğraflar ekranda belirdi. Telefonu Elliot'ın da görebilmesi için ona yaklaştırdı ve başları birbirine neredeyse temas edecek kadar yaklaştığı için telefonu biraz geri çekti.

Görüntüler grenliydi ve gönderilmeden önce büyütülmüştü. Kronolojik sıraya göre, fotoğraflarda Shannon'ın Subaru'su, Kendra'nın Jeep'i ve son olarak Alison'ın Nissan'ı, yüzünü şapka ve kapüşonluyla nasıl kapatacağını bilen bir adam tarafından otoparka götürülürken görülüyordu.

Bütün araçlar oraya sürülerek getirilmiş, çekilmemişti.

Şüpheli ilgili park yerlerine girer girmez, arabaları kilitlemiş ve Mount Chester'a olan yolculuğun tüm kayıtlarını silmek için GPS'lerini kurcalamaya bir an bile harcamadan oradan ayrılmıştı.

Öyleyse nasıl olmuştu? Bunu nasıl yapmıştı? Şoförlerini araçları durdurup yardım çağırmaya yetecek kadar araçları devre dışı bırakmayı nasıl başarmıştı? Onları herhangi bir sorun olmadan havaalanına tekrar nasıl götürmüştü?

Fotoğrafların üzerindeki zamanlar üç arabanın da kurbanların son görülmesinden sadece saatler sonra iade edildiğini gösteriyordu. Detaylı plan yapmakla kalmıyordu, aynı zamanda hızlıydı. Bu onlara başka bir şey de ifade ediyordu.

Kay, "Onları bir yerde yalnız bırakıyor." dedi. "Kimsenin onları bulamayacağı ya da çığlıklarını duyamayacağı izole bir yer var."

Elliot omuzlarını silkti ve eliyle etraflarını saran vahşi manzarayı işaret etti.

San Francisco Polis Departmanı Havaalanı Bürosu şefinden gelen mesajı okudu ve ardından inanamayarak tekrar okudu.

Mesajda, "Maalesef," deniyordu, "şüpheliyi daha iyi bir açıdan yakalayan tek bir kamera görüntüsü bile yok, üstelik havaalanının otopark binalarından çıkarken son derece gözetimli alanlardan geçmesine rağmen. Her üç durumda da hareketlerini takip ettik ve otoparktan en hızlı şekilde çıktığı ve ardından binayı terk ettiğini her seferinde doğrulayabiliyoruz. Taksiye ya da servise binmedi. Yerel otoyol sistemine ana erişim noktalarına hizmet veren tüm video kameralarının da gösterdiği gibi, onun tanımına uyan hiç kimsenin bir araçla bölgeyi terk ettiği görülmedi. Sadece ortadan kayboldu."

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Cadillac

O MAVİ CADILLAC'LA DOLAŞMASINI, ciğerlerini kaliteli deri kokusuyla ve midesini de orta konsol bardaklığından aldığı bozukluklarla aylardır yediği ilk düzgün yemekle doldurmasını hatırladı. Kendisine daha önce bir kereden fazla düşmanlık yapan sisin tadını çıkararak bütün gece araba kullandı, çünkü artık yere değen kalın bulut tabakası arkadaşıydı, onu koruyor ve Bonfile çöplüğüne bıraktığı cesetleri saklıyordu.

Bütün gece daireler çizerek sürdü, SUV'nin havalandırması titreyen vücuduna sıcak hava üflerken yüksek sesle müzik dinledi. Daha önce hissettiği hiçbir şey, uzaktan yakından bugün yaşadıklarıyla kıyaslanamazdı. Bir zamanlar, onu sanki evdeki çöp gibi dışarı atmadan önce, annesinin kollarında olduğu gibi, o Cadillac'ta güvendeydi. Isınmıştı, güçlü ve yenilmez hissediyordu. Bazen bir devriye arabasının yolundan kaçmak için ara sokağa saptı, kalbi göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyordu ama o gece arkasında kırmızı-mavi ışıklar parlamadı. Böyle bir arabayı kullananlar nadiren kenara çekilirlerdi ve asla sebepsiz yere çekilmezlerdi çünkü böyle insanların güçlü, kana susamış, onlar için savaşan ve onları koruyan avukatları olurdu.

Sabah saat dörtte aracı Twin Peaks'e kadar sürdü ve ayaklarının dibinde duran şehre baktı, pamukla örtülü milyonlarca ışığın aydınlatıldığı bir battaniye gibiydi, ona doğduğu şehir Mount Chester'daki karla kaplı Noel ağaçlarını hatırlattı. Arabanın

kaportasına yaslandı, motordan gelen sıcaklık gecenin serinliğine karışıyordu ve bu özgürlük hissinin devamı edemeyeceğinin farkına vararak yoğun sis tabakasına baktı.

Oradan Battery East parkına gitti ve arabayı yolun kenarına çekip Golden Gate Köprüsü'ne baktı, sarı sodyum ışıkları ve kırmızı metal içinde hayaletimsi bir görünüm, yaldızlı parıltıyı yakalayan kalın, yoğun bir sisle kaplanmış ve onu cennete giden yolun bir görüntüsü gibi suya yaymıştı. Körfezin ötesinde, o köprünün ötesinde bir yerde, gökyüzü şafağın korkunç renklerini yakalamaya başlamıştı.

Yakında güneş doğacak ve güçlü ışınlarının altında sis yanacak ve yok olacak, onu, yaşananları ele verecek ve öldürdüğü adamların cesetlerini ortaya çıkaracaktı. Yürekli ama ne yapması gerektiğinin tam olarak farkında bir şekilde Escalade'i son bir kez sürerek karanlık anlaşımlarıyla ünlü bir Bonfile tamirhanesine götürdü. Bir saat kadar buranın sahibi olan adamı beklerken, tenini süsleyen dövmeleri nasıl kazandığı ve nasıl efsane hâline geldiği hakkında duyduğu söylentileri hatırladı. Tüm bu kötü şöhreti hizmet ettiği adam için cinayetler işleyerek kazanmıştı.

Onu eğer biri anlayabilecekse anlayacak kişi o adam olurdu. Ama sorunlarını adamla paylaşmaya hiç niyeti yoktu; sadece Cadillac'ı satmaya konsantre olmuştu.

Kötü pazarlık yaptı, dükkân sahibinin kendisi gibi insanlar üzerinde rutin olarak oynadığı oyunlara alışık değildi ve polisi arama tehditlerine inandı. Üzerine atlamamak için zar zor dayandı ve bunu sadece adamın şişkin kasları ona, elinde bir bıçak olsa bile şansının olmadığını söylediği için yaptı. Seçeneği olmadığını anladığında, eski mahkûmun çalınan Cadillac için ona vermek istediği rakama razı oldu.

Tamirhaneden çıktığında güneş tepedeydi ve terli elinde arabanın değerinin onda birinden daha az olan dört bin doları, kullanılmış, kirli banknotlardan oluşan bir rulo hâlinde tutuyordu. Avucunun içine yerleştirilmiş bir araba anahtarı hissi için can atıyordu, ama bu para gelecekteki yaşamının kapısını açtı.

İlk hamlesi, Bonfile çöplüğünden mümkün olduğunca uzağa gitmek oldu. Kendine bir Caltrain tren bileti aldı ve pencereden görebildiği tek şey ekın tarlaları olana kadar San Jose'nin yanından geçen trene binerek oradan uzaklaştı. Sonra yaşlı bir çiftin evinin arkasında kiralık küçük bir oda tuttu ve birkaç gün sonra da kendine bir iş buldu.

Yeni hayatını kurmaya çalışırken karşılaştığı tüm soruları net bir şekilde hatırlıyordu. Ehliyetin var mı? Ya bir özgeçmiş? İşverenlerin arayabileceği referanslar? Teker teker tüm bu engellerin üstesinden geldi ve her deneyiminde dünyasının Cadillac'ları süren adamların dünyasından ne kadar uzakta olduğunu öğrendi. Ve her bilgi parçası, her belge ve özgeçmişindeki her satırla olmak istediği kişiye daha da yaklaştı.

Bir yıl sonra üniversiteye kabul edildi.

Gündüzleri çalıştı ve geceleri okudu, eskiden sokakta yaşayan ve liseyi hiç bitirmemiş olan çocuk için muazzam bir çabaydı. Sonunda kendi başına çalışarak lise denklik diplomasını almayı başardı, ardından da kayıt ofisini üniversiteyi gururlandıracak harika bir aday olduğuna ikna etti, çünkü o hiçbir imkâna sahip olmayan, ancak başarmak için muazzam bir kararlılığa sahip bir yetimdi.

Üniversite onun hikâyesine inandı. Her şeye, hiçbir şeyi doğrulama zahmetine girmeden, kurduğu her cümlelerin her bir kelimesine. Danışman, onun bir spor bursu için değerlendirilmesini bile mümkün kıldı ve hazırlanması için iki hafta talep ettikten sonra tüm denemeleri kazandı. Daha iyi bir yaşamın kapısı onun için ardına kadar açılıyordu ve geleceği hakkında özgürce hayal kurabiliyordu, ulaşılmaz bir hayal yoktu.

Kısa sürede üniversitenin simgesi oldu. Açık sözlüydü ve ne kadar dayanıksız olursa olsun bir iddiayı inandırıcı hâle getirebilirdi. Onda, yaşları ne olursa olsun kadınların ayırım gözetmeksizin âşık olduğu bir kırılğanlık havası vardı. Ve bir ilişki yaşadığına dair en ufak bir söylenti olmamıştı; bunun için çok meşguldü. Yine de akademik başarısından hiç zevk almıyordu;

ona göre, hepsi bir sona ulaşmak için bir araçtı. Evsiz günleri geride kalmıştı ama asla unutulmamıştı, yaraları hâlâ ıstırap içindeki ruhunun içinde kanıyordu.

Bunca zaman, onun için katlanılması çok zor olan iki şey vardı. Cadillac kullanmamak ve kimseyi öldürmemek. Arkadaşlarından bazıları, onun gözlerinde, adını koyamadıkları ama kalplerinin derinliklerinde korkudan kıvrınmalarını sağlayan bir şeyin parıltısını gördüklerine tanıklık edebilirdi. Bıçağıyla karşılaşmaya ya da boğazlarına dolanan çıplak elleriyle hayatlarının sonunu getirmeye ne kadar yaklaştıklarını bilmiyorlardı. Onunla çıkmaya çalışan birkaç kız olmuştu. Ancak, onları baştan ayağa ölçüp biçtiğinde hissettikleri ilk uyarılma dalgasının yoğunluğunu hiç kimsede hissetmemişlerdi, gözleri tamamen yanlısı yerlerde geziniyordu. Yine de tüm erkeklerden gördükleri benzer ilginin belirtilerini ondan da görmelerine rağmen, o, bakmanın ötesine hiç geçmedi; onları tatminsiz, hüsrana uğramış, reddedilmiş olarak bırakıp uzaklaştı. Ona gelince, o uyarılma hissini evine sakladı, hayal kurabileceği ve kendi yolunu bulabileceği, kimsenin görmediği, başkasının duygularıyla uğraşmak zorunda kalmadan kendi yolunu bulacağı yere.

Bu arada, onu çevreleyen gizem, not ortalaması ile birlikte büyüdü. O bir efsane oldu.

Karşı cinsten ve ona ilgi duyan adamlardan uzak durması gerektiğini biliyordu çünkü Bonfile'deki son gecesinden sonra yakalanmadığı için ne kadar şanslı olduğunu anlamıştı. Böyle bir şansın zorlanmayacağını ve hafife alınamayacağını fark etti. Öldürdüğü üç adam ertesi gün bulunmuştu, vaka hâlâ açıktı, ancak önemini kaybetmiş ve çoğu kişi tarafından unutulmuştu.

O ise unutmamıştı.

Boyun eğmez bir dürtüyle, bir oyun sırasında ona kasten çelme takan bir adamı öldürmemek için kendisiyle mücadele ettiği bir akşam kendine tatlı bir rahatlama sözü verdi. Ancak bu rahatlama, nasıl doğru yapılacağını öğrenmezse, muazzam maliyetli olabilirdi. Bu adamın adını, zihnindeki her şey yoluna

girdiğinde tekrar ziyaret edeceği insanlar listesinde üst sıralara kaydetti.

Adli bilimlerde bir ana dal seçti, kriminalist olacağı bir kariyere hazırlanıyordu. Böylece yakalanmadan avlanmayı öğrenecekti. Becerilerini mümkün olduğunca mükemmele yakın bir şekilde geliştirmek için bilgiye, insanlara ve sistemlere erişim kazanırken, içindeki durmak bilmeyen ihtirası dizginlemeye çalıştı. Onu geceleri ayakta tutan tek gerçek çağrı, görmezden gelemeyeceği tek şeydi. Uğruna çabalamaya değer tek şey oydu.

Ve bir gün, yakında, başka bir Cadillac sürecekti.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Arka Bahçe

KAY UYANDI VE PARLAK SABAH IŞIĞINDA gözlerini kısarak önceki gece yatak odasının perdelerini kapatmayı nasıl unuttuğunu düşündü. O kadar yorgundu ki çevre tanıdık olduğu için pek dikkat etmemiş, kendini yatağa bırakmış ve lavanta ve temizlik kokan yeni çarşafların üzerine minnettarlıkla uzanmıştı. Odanın geri kalanı tıpkı hatırladığı gibi görünüyordu, küçük ve birbiriyle uyumsuz mobilyalar ve o gittikten sonra annesinin orada sakladığı bir sürü eşyayla doluydu. Okul yılları boyunca ödevlerini yaptığı eski masa, bir kâğıda tükenmez kalemle bastırarak yazdığı için istemeyerek bıraktığı izleri taşıyordu. Bu izler, babasının yüzüne birkaç tokat atmasına neden olmuştu; ona musallat olan, binlerce başlı amansız bir hidra gibi zihnini işgal eden başka bir anı.

Gözlerini ışığa alıştırmak ve istenmeyen anıları uzaklaştırmak için birkaç kez kırptı, sonra saate baktı ve yataktan fırladı. Elliot'ın onu almaya gelmesine sadece kırk dakika vardı; duş için zar zor zamanı olacaktı. Tüm kariyeri boyunca bunu yapmaya kendini hiç daha az hazırlıklı hissetmemiş olsa bile profili sunmak için şerif ve ekibiyle buluşacaklardı. Ama yine de zanlı hakkında bildiklerini kolluk kuvvetlerine açıklamasının katilin kimliğini tespit etmek için yeterli bilgi sağlayacağını umuyordu. Ve belki de bu Alison, Hazel ve Matthew'u geç olmadan hayatta bulmak anlamına gelebilirdi.

Öncelki gece saat üçe kadar uyanık kalmış, zihninde yapbozun parçalarıyla oynamış, onları bir araya getirmeye ve tüm bu zaman boyunca onlardan bir adım önde olan korkusuz avcının resmini çizmeye çalışmıştı. Bu adam kimdi? Bu bölgenin yerlisiyle ve Kızılderili topluluğuyla güçlü bağları varsa nasıl olur da kimse onu tanımazdı? Profili tamamen yanlış mıydı?

Şerifin ofisine motor teknisyeniyle konuşmak için planladığından daha erken gitmek istedi. Üç aracı incelemeye almış ve bu araçların nasıl devre dışı bırakıldığını bulmaya çalışarak Jeep'in motorunu parçalara ayırmıştı. Henüz kesin bir cevabı yoktu ama yine de ona sormak istediği birkaç sorusu vardı.

Kahveyi hazırlarken, uzaktan gelen tanıdık bir ses gitgide yankılandı. Pencereden dışarı baktığında Elliot'ın çim biçme traktörüyle aşırı büyümüş otları yollar açarak biçtiğini gördüğünde ilk başta o olduğunu fark etmedi, komşusu olduğunu düşündü ve aklından onu dışarı atmak geçti. Yanından geçerken adamın garaj kapısını nasıl açtığını ve nasıl olup da onun gözünde şafak henüz sökmüşken çimenleri biçtirecek kadar zavallı ve umutsuz göründüğünü düşünerek inledi. Bir süredir çimleri biçiyor olmalıydı, öndeki çimenlik neredeyse tamamen bitmişti, geriye yalnızca bir araya toplanmış sararmış, malç yığını kalmıştı.

Sonra Elliot evin yanından köşeyi dönüp arka bahçeyi biçmeye giderken gürültü azaldı.

Kanı dondu, içindeki buz kristalleri cildini diken diken etti ve soğuk soğuk terledi.

Bir kot pantolon ve bir süveter giydi ve arka verandaya koştu. Açık arka kapıdan, Elliot'ın söğüt ağaçlarının yanından kendine bir yol açtığını, uzun dalların yüzünü kamçılamasını ya da şapkeyi kafasından düşürmesini önlemek için kolunu uzattığını gördü. Önce ağaçların çevresini düzgün bir şekilde biçmişti ve şimdi her ağaç gövdesinin etrafında bir yol açarak ağaç diplerini de biçebilmek için dikkatlice yaklaşıyordu. Solgun ve titreyerek, onun önce ilk, ardından ikinci söğüt ağacının gövdesinin etrafında dolaşmasını, ağaçlarla ormanın kenarı arasındaki çimenliği biçmek için birkaç kez ileri geri gitmesini izledi. Ağzı bir karış

açık olan Kay, çılgılık atmamak ve gidebildiği kadar uzağa kaçmak için kendini zor tutuyordu.

Elliot eve doğru baktı ve el salladı. O da el salladı ama gülümsemeye ya da bir şey söylemeye cesaret edemedi. Makinenin bıçaklarını kapattı ve traktörü eve doğru sürdü, sonra da kükre-yen motoru durdurdu. Ölüm sessizliği bir anda her yeri kapladı.

Boğazındaki düğümü yutarak hafifçe gülümsemeyi başardı. "Bunu sık sık yapar mısın?" diye sordu, sesinin boğuk ve doğal olmadığını farkındaydı. "Çimlerini biçemeyen kadınlar için hayır işi yapmayı seviyorsun herhâlde?"

İşaret parmağıyla şapkasının kenarını biraz yukarı itti. "Sa-dece kahve ve bagel karşılığında." diye yanıtladı neşçyle. Ama sesindeki coşku gözlerine yansımıyordu. Biraz gerginlerdi, Elli-or'un mavi irislerinde bir endişe belirtisi görülüyordu.

Başka bir kelime söylemedi ve cevap verecek bir şey bulama-dı, hatta hiç bagel olmadığını bile söyleyemedi ya da en azından ona bir teşekkür bile edemedi. Gözleri, söğütlerin arasındaki çi-menli zeminde takılı kaldı, kalın, sararmış çimlerin düzgün bir şekilde kesildiği yere, üzerinde traktörün şimdiden kaybolmaya başlayan lastik izleri görülebiliyordu.

Yer çoktan donmuş muydu? Kay kendini düşünürken buldu, gözlerini o noktadan alamıyordu. Son birkaç gecedir, sıcaklık sıfırın altına düşmüştü, ama toprak ona nemli, son yağmurlarla iyice suya doymuş ve yarılip açılarak sırlarını göstermek üzerey-miş gibi görünüyordu.

O biliyor mu? Bir an onu, traktörü nasıl sürdüğünü, motor gürültüsü altında yakalayamadığı bir melodiyi ıslıkla çalması-nı ve ara sıra saman parçalarını çiğnemesini inceledi. O bölgeyi çevreleyen taze kesilmiş çimenlere tekrar dönerken *bilemez, im-kânı yok*, diye karar verdi.

Elliot kalan angarya işleri tamamlamak için el sallayıp şaka-cı bir gülümsemeye yanından ayrıldığında, Kay içeri girip iki fincan kahve koyup birini donmuş parmaklarıyla sımsıkı tutup salona getirdi. Boğazını yakup yakmamasına aldırmadan büyük

bir yudum aldı, o içeri girmeden önce titremesini durdurmak için can atıyordu.

Daha iyiydi.

Sıcak sıvı titreyen vücuduna ılık şifasını yaydı ama zihni şimdide kalmayı reddetti. Geri dönmeye, yıllardır ziyaret etmediği anılara dalmaya can attığında, onun geldiğini zar zor duydu.

Şapkasını çıkarıp mutfak masasının üzerine koyarak, "Bunu bir süredir yapıyorum," dedi, "arka bahçeleri zor durumdaki genç kadınları dertlerinden kurtarıyorum, ama her zaman tam tersi bir etki yaratıyor."

Hâlâ titriyordu, sanki onu ilk kez görmüş gibi tek bir kelime söyleyemeden ona baktı. Tek yapabildiği, gözlerini adamın meraklı bakışlarından koruyarak kahvesinden bir yudum daha almaktı.

Elliot neredeyse belli belirsiz bir şekilde kaşlarını çattı ve devam etti. "Bilirsin, biraz neşe, bagel falan. Seni üzeceğimi bilseydim bu yabani otları kendi başlarına bırakırdım. Neler oluyor?"

BÖLÜM OTUZ

Sonrası

"DOKUZ-BİR-BİR, ACİL DURUMUNUZ NEDİR?" Hattın diğer ucundaki kadın sordu ve onun sesini duyan Kathy hıçkırıklara boğuldu.

Annesinin yanında diz çökmüş, göğsündeki kan fışkıran yaraya bir havluyla baskı uyguluyordu, bu sırada Jacob bir hayalet görmüş gibi solgun ve sessizce babasının vücuduna bakıyordu, Pearl'den birkaç santim ötede mutfakta yere düşmüştü ve üzerinden kan damlayan bıçak hâlâ elindeydi.

"Lütfen, çabuk gelin," demeyi başardı, "benim annem. Lütfen, ölmesine izin vermeyin. O-"

Telefonu elinden yere bıraktı ve yaraya baskı uygulamak için iki elini de kullandı ama havlu çabucak sırlıslamı oldu. Annesinin gözleri kapalıydı ve yanaklarındaki renk, yerini mide bulandırıcı bir gri tonuna bırakmıştı.

"Anne!" diye bağırdı, yanaklarından yaşlar süzülürken. "Anne! Lütfen uyan. Anne!"

Birkaç metre ötede yere bırakılmış telefondan uzaktan bir ses duyuldu.

"Acil durum ekipleri yolda. Güvende misiniz? Alo? Hanımefendi, beni duyabiliyor musunuz?"

"Anne!" diye haykırdı Kathy, yüzü annesinin yüzüne dokunarak. "Hayır, anne, lütfen gitme. Bizi bırakma."

Pearl hafifçe kıpırdandı ve gözlerini açtı, sonra zayıf bir fısıltıyla adını söyledi. "Kathy?"

"Evet, buradayım." dedi çabucak, gözyaşlarını silmek için kolunu yüzünde gezdirdi.

Annesi zayıf parmağını düşen telefona doğrultmaya çalışırken "Telefonu kapat." diye fısıldadı.

Jacob telefonu aldı ve aramayı sonlandırdı.

"Beni... ön odaya götürün." dedi, sesi zar zor anlaşılıyordu. "Buraya girmemeliler. Onu görmemeliler."

"Tamam, anne, yapacağız." dedi çaresizce, onu incitmeden diğer odaya taşımak için bir şeyler arayarak. "Jacob." diye seslendi ve kardeşi tek kelime etmeden yanına geldi. "İşte..." dedi, kardeşinin elini tutup kana bulanmış havlunun üzerine koyarak. "Böyle sertçe bastır." Jacob bir çarşaf kadar solgun bir yüzle başını salladı. Ayağa kalktı ve dolaba koştu, annesinin yıllardır misafiri olmadığı için nadiren kullandığı büyük masa örtüsünü buldu. Onu annesinin yanına koydu ve Jacob'la birlikte köşeleri tutup annelerini ön odaya taşıyabilmelerine yetecek kadar derme çatma bir sedye yapmak için bir kenarını yavaşça altına çekti. Sonra kardeşine dışarı çıkmasını ve ilk müdahale ekiplerine babasının cesedinin gitgide kalınlaşan, karanlık bir kan havuzunda yattığı muşafa açılan yan kapıyı değil, ön kapıyı kullanmaları için rehberlik etmesini söyledi.

Masa örtüsünü annesinin vücudunun altından çıkararak kanepe yastığının altına sakladı ve daha önce yaptığı gibi göğsüne baskı uygulayarak Pearl'ün yanına diz çöktü. Saniyeler sonra hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu, artık kendini kontrol edemiyordu.

Yüzünde yumuşak bir dokunuş hissetti ve annesinin elinin uzandığını gördü. Onu yakalayarak donmuş parmaklarını öptü. "Anne, lütfen benimle kal. Yakında geliyorlar, anne."

"Onu görmelerine izin verme." dedi zayıfça, gözlerini tekrar kapatarak. "Zavallı bebeğim." diye fısıldadı, kırmızı ışıklar pencerelerin karanlığını doldururken. "Hiçbir şey için endişelenme. Ben... eve geldiğimde her şeyi yoluna koyacağım."

"Hı-hı, evet anne." dedi, sağlık görevlileri kapıdan içeri girdiği anda ayağa fırlamaya hazırды. "Buradalar anne, benimle kal."

İçeri ilk giren bir polisti, onu sırtlarına yansıttı beyaz renkte hayat yıldızı işlenmiş parlak turuncu renkli sağlık görevlisi yelekleri

giymiş, kit ve ekipmanlarla dolu bir sedye taşıyan bir erkek ve bir kadın takip etti.

"Burada ne oldu?" polis sordu. Hemen arkasında duran Jacob bayılmak üzereydi.

"Babam," dedi Kathy, hıçkırarak, "onu bıçakladı ve kaçtı."

Sağlık görevlileri onu itti, ardından Pearl'ün yanına diz çöktü ve hızlı ve verimli bir şekilde çalışmaya başladı. Polis, ışıklar açık olmasına rağmen el fenerini halının belirli bölgelerine doğrultarak odanın etrafına bakmaya başladı. Sonra oturma odasına yöneldi. Kathy'nin kalbi çılgınca atıyordu.

Sağlık görevlilerinden biri, "Durumu kritik!" dedi. "Sedyeye, derhâl."

Diğer sağlık görevlisi ayağa fırladı ve sedyeyi vücuduna yaklaştırdı, polis oturma odasını geçip mutfığa doğru yürüdü. Babasının cesedi yakında görüş alanına girecekti. İşleri bitmişti.

"Kathy..." annesinin ona seslenen zayıf sesini duydu. "Söyle memur beye, onunla konuşmak istiyorum."

Polisin peşinden koşan Kathy, tam mutfığa girecekken onu kolundan yakaladı. "Lütfen," dedi, "annem size bir şey söylemek istiyor."

İki sağlık görevlisi onu sedyeye yatırırlarken Pearl'e yaklaştı. Damar yolu çoktan açılmış ve katater Pearl'ün koluna bantlanmıştı. Görevlilerden biri serumu omuz hizasında tutarak kaldırdı.

Sağlık görevlisi, "Çabuk olun," dedi.

Pearl, polisin eline dokunarak, "Phoenix'e gidiyor." diye fısıldadı. "Kocam... o Phoenix'e gidiyor."

"Arizona mı?" diye polis sordu ve Kathy daha kaç Phoenix olduğunu düşündü.

Sonra onun arabasına binip uzaklaştığını görünce derin bir nefes aldı.

Sağlık görevlileri sedyeyi ambulansa yüklerken Jacob'a sıkıca sarıldı ve kulağına fısıldadı, "İçeri girme küçük kardeşim, tamam mı? Sadece, TV falan izle. Ya da en iyisi bizimle hastaneye gel."

"Hayır," dedi kendini ondan uzaklaştırarak. Bir gecede büyü-müştü; bir yetişkine bakıyor gibiydi. Solgun ve gergin ama yine de

bir yetişkin. "Her ihtimale karşı burada kalmalıyım." Etrafına bakındı ve kimsenin onları duymadığından emin olduktan sonra fısıldadı, "Kimse bilmemeli abla. Seni kaybedemem."

Kathy, annesiyle birlikte ambulansa bindi, elini tuttu ve pek mantıklı gelmeyen sonu gelmez ifadelerle cesaret verici sözler fısıldadı.

Sonra onu uzaklaştırdılar ve bir süre bekledi, annesi ameliyattayken dezenfektan kokan yıpranmış bir kanepeye kıvrılıp yattı. Birinin omzuna dokunduğunu hissettiğinde bitkin bir hâlde uyuşakalmıştı. Şaşırdı, yeşil cerrahi giysili adamın birazdan söyleyeceklerini duymaktan korkarak aniden ayağa kalktı. Ama adamın gözlerinde bir ışık, ameliyat maskesinin gizlediği dudaklarına dokunduğunu tahmin ettiği bir gülümseme vardı.

"Annen iyileşecek." dedi, sonra maskesini indirdi ve gülümseme oradaydı. "Sen yanında olduğun için şanslıymış. Bir profesyonel gibi baskı uyguladığını duydum."

Kelimeleri bulmaya çalışırken gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı.

"Odasında uyumanı ayarladım." dedi ve onu kendisini takip etmeye davet etti. "Ve yarın ikiniz de eve gidebilirsiniz. Onu bir an önce taburcu etmemiz için ısrar etti."

Kay ertesi gün annesinin koluna destek olarak eve döndüğünde, onu ön odadaki kanepeye oturması ve neler olduğunu anlayana kadar orada beklemesi için ikna etti. Jacob yanındaydı, nefesini tutarak mutfağa girdi ve hiçbir şey bulamadı.

Zemin temizlenmişti ve muşamba karoların dolapların kenarıyla birleştiği yerde yalnızca birkaç küçük leke kalmıştı. Kardeşinin gözlerine baktı ama hiçbir şey demedi.

Gözleri oturma odasının arka bahçeye bakan penceresine çevrildi. Sessizce oraya yürüdü ve ayakta durmak için destek arar gibi ellerini pencere pervazına koydu.

Dışarıda, avlunun en ucundaki iki söğüt ağacının arasında, zemin bozulmuş ve çimenler büyük, uygun olmayan parçalar halinde döşenmişti.

Nedenini sormasına gerek yoktu.

Kardeşinin elini aradı ve sertçe sıktı. O da karşılık verdi ve ikisi el ele, uzun, sessiz bir an boyunca söğüt ağaçlarına baktılar.

Sonunda "Bıçak?" diyebilirdi, sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"O da." diye yanıtladı Jacob.

Bunlar, herhangi birinin bu konu hakkında söylediği son sözlerdi.

Pearl, tıpkı Kathy'nin yaptığı gibi, büyük ihtimalle göreceği şeyden korkarak mutfığa girmişti, sonra her şeyi kelimeler olmadan anlamış gibi görünüyordu, tek görünür tepki gözyaşlarıydı. O gecenin ilerleyen saatlerinde, herkes uyuduktan sonra, Kathy yerleri tekrar tekrar ovdu, ara sıra öğürmek ve kusmamak için durdu, boş midesi ona ihtiyacı olan rahatlamayı sağlayamıyordu.

Sonraki baharda, söğüt ağaçlarının arasındaki zemin artık iyice oturmuştu ve eskilerin yerini alan yeni çimenler, köklerinin altındaki sırrı sonsuza dek kusursuz bir şekilde mühürlemişti.

BÖLÜM OTUZ BİR

Silah

ELLIOT'A AKLINDAN NELER GEÇTİĞİNİ açıklamaya çalışmasının hiçbir yolu yoktu, gözlerini bir an için dahi olsa kapatacak olursa babasının kükreyerek topraktan çıkarak çim traktörünü ve sürücüsünü yutacak ve evi ve içindeki herkesi paramparça edecek öfkesiyle karşılaşacağı bir kâbus görmekten korkuyordu.

Kay neyle uğraştığını biliyordu; suçluluk duygusuyla artan travma sonrası stres. Teoride, aldığı akademik eğitim ve psikoloji doktorasının verdiği deneyimiyle, herhangi bir TSS vakasıyla başa çıkmak için iyi hazırlanmıştı, ancak kendi başına geldiğinde değil. Bu sorunları uzun zaman önce çözdüğünü sanmıştı, ama görünüşe göre sadece onları engellemiş, kendisiyle yaşadığı ev arasına koyduğu mesafeyle birlikte hepsini zihnindeki gizli bir çekmeceye sıkıştırmıştı. Yine de travmasını ne kadar derine gömdüğüne inanırsa inansın yıllar boyunca evden uzak durmuştu. Ne zaman eve ziyarete gitmeyi düşünse, babasının cesedinin mutfakta yerde kanlar içinde yattığı sahne aklına geliyordu. Neredeyse Jacob'ı öldürecek olan ilk kurşun. Söğütler arasındaki çimenlik parçası. Annesinin zar zor hayatta kalmaya çalışırken, çocuklarını korumak için yalan söyleme gücünü kendinde bulması.

Ve kötü anıların kaybolmasını umarak buralardan uzaklaşmıştı.

Liseyi bitirir bitirmez Mount Chester'dan ayrılmış ve annesini çok özlemiş olsa da nadiren geri dönmüştü. Jacob, Pearl'ü zaman zaman ziyaret etmesi için San Francisco'ya getirirdi, ama ondan başka pek görüşmezlerdi. Eve dönecek gücü bulamıyordu ve ne annesi ne de Jacob ne de bir başkası onun nedenlerini sorgulamıştı. İkisi de anlıyordu; ikisi de oradaydılar. Ama annesini haftada en az iki kez arayacak ve onunla telefonda uzun uzun konuşacak zamanı hep bulmuştu. Tek korkusu annesinin ondan ziyaret etmesini istemesi olurdu, çünkü asla gidemeyeceğini biliyordu.

Bir kriminalist olarak, babasının vurulmasının haklı bir cinayet olarak savunulabilir olduğunu, hayatının sona ermesinin annesinin hayatını kurtarmak için kaçınılmaz olduğunu gayet iyi biliyordu. Pearl buna tanıklık ederdi, Jacob da. Ama o tetiği çektiği o vahim gecede, Pearl onu yalan söylemeye, yaptıklarını saklamaya zorlamıştı, muhtemelen kızını, özellikle de maddi imkânları olmayan insanlara kötü davranan bir hukuk sisteminin insafına bırakmaktan korkmuştu. Kay da korkuyordu; onu sadece bir kez vurmamıştı, onu durdurmaya yetecek kadardan çok daha fazla ateş etmişti. Bunu kabul etmek için kendini zor tuttu, ama hareketsiz kaldıktan sonra tetiği iki kez daha çekmişti ve bunu haklı çıkarabilmesinin hiçbir yolu yoktu, on üç yaşında, aklını kaçırmış ve korkmuş olması gerçeği dışında.

Herhangi bir mahkeme yapılsaydı, büyük ihtimalle ona hayatının geri kalanında vicdanını ve zihnini rahatlatabilecek suçsuz kararı verilebilirdi.

Ama Jacob cesedi arka bahçeye gömdükten sonra o ihtimal kalmamıştı. Pearl o polise yalan ifade verdikten sonra kalmamıştı. Hayır, annesine ve erkek kardeşine zarar vermeden olayları açıklamanın ihtimali yoktu. Ne olursa olsun çarmıhını taşımak zorundaydı.

Sekiz yıl sonra annesi meme kanseriyle uzun süren savaşı kaybetti, Kay hastalık için babasını suçladı. Annesinin vücudundaki tümörler babasının darbelerinin verdiği acı ve neden olduğu fiziksel ve duygusal yaralar yüzünden olmalıydı. Pearl

öldüğünde Kay, babasına son kez küfretti ama cenazeye katılmaya da cesareti olmadığını fark etti. Arabayı mezarlığa kadar sürdü, sonra daha önce hiç yaşamadığı bir keder içinde donup kaldı, uzaktan, akan gözyaşları arasında annesinin cansız bedeninin nasıl defnedildiğini izledi. Kimse onu görmeden önce, kalbini kıran yere bir daha geri dönmeyeceğine yemin ederek uzaklaştı ve gözyaşlarını yuttu.

Annesi Mount Chester'in tek mezarlığının uzun çam ağaçlarının altında yatarken, temize çıkmak ve yıllardır taşıdığı yükten kurtulmak için, sonrasında neler olacağını hiç umursamadan gerçeklerle yüzleşmek istedi. Ama ne zaman FBI'daki patronunun ofisinin kapısına gidip "Sadece sana söylemek istedim, birkaç yıl önce bir adam öldürdüm. Eski evimin arka bahçesine gömdük." diyecek olsa cesaretini kaybedip geri döndü.

Bu sahneyi zihninde sayısız kez canlandırmıştı ve iyi bitmesinin hiçbir yolu yoktu. Yıllar geçtikçe hem Jacob'a hem de ona polis tarafından, hâlâ karısını bıçaklamaktan aranan bir adam olan babalarından haber alıp almadıkları soruldu, ama o bir FBI ajanı, bir devlet memuru olduktan sonra bile yalan söylemeye devam etti ve bu, işleri önemli ölçüde değiştiriyordu.

Geri dönüş yoktu, özellikle şimdi, Elliot'ın olağan dışı davranışıyla alevlenen şüphelerinden sonra.

"Korkunç başım ağrıyor." dedi sonunda, yalanını anlayacağından korktuğu için ona sadece kısa bir an için bakabildi. Beden dilini ve mimiklerini doğru bir şekilde kontrol etmediğini biliyordu ama elinden bu kadarı geliyordu. Enerjisi kalmamıştı. Elliot'ın çim traktörünü babasının mezarı üzerinden sürmesini izlemek onu zayıf, neredeyse cansız bırakmıştı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." diye yanıtladı, sesinde endişe ve az da olsa şüphe hissediliyordu. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu kahve fincanını bırakıp bir elma alarak. Bu sefer bıçak standına gitti ve bir gün önce yaptığı gibi elmayı dörde bölmek için küçük bıçağı kendisi aldı. Sonra bıçağı durulayıp kuruladı ve yerine geri koydu. "Bir dilim ister misin?" diye sorarak kırmızı meyvenin dörtte birini uzattı, ama kadın

bir el hareketiyle reddetti. Şimdi eskiden olduğu gibi altı yerine sadece beş siyah perçinli sapın görülebildiği o bıçak standından uzaklaştığı için mutluydu.

"Yeterince şey yaptın," dedi, "çimler için demek istiyorum. Bunun için teşekkür ederim; zorunda değildin. Ben biliyorum, sen de biliyorsun ama... teşekkürler." Düşüncelerinin kontrolünü kaybettiğinin ve bir aptal gibi gevezelik ettiğinin farkında olarak kendini doğru dürüst nefes almaya zorladı. Odaklanmaya ihtiyacı vardı. "Erteliyordum." diye ekledi, zayıf bir gülümsemeyle. "Biçmek kardeşimin işi. Her zaman o yapardı. Bir anlaşma yapıp onu daha erken serbest bırakılmasını sağlayabilirim ve belki çimleri yine o biçer diye düşünüyordum." Ona kısaca baktı, sonra bakışlarını indirdi ve elini alnında gezdirdi, acı içinde çoğu yalancının bir sorguda yaptığı ilk şeyin tam olarak bu olduğunu hatırladı. Gözlerini çevir, ellerini yüzlerinde gezdir, bilinçaltında saklan. "Pek mantıklı değil, biliyorum." diye ekledi mırıldanarak.

"Merak etme." diye yanıtladı Elliot, ona biraz önce uzattığı çeyrek elmadan büyük, sulu bir ısırık alarak. "Bazen hepimiz yapıyoruz-"

Telefonu çaldı ve aramayı cevaplamadan önce ekrana kısa bir süre kaşlarını çatarak baktı. "Merhaba, patron." dedi ve Kay, o kadar erken saatte arayan kişinin şerif olduğunu anladı. Arama ekiplerinin bir şeyler, Alison ve çocuklardan bir iz bulmuş olabileceğini umarak, nefesini tutarak bekledi.

Dikkatle dinledi, sonra "Anladım, yola çıkıyoruz." dedi. Aramayı sonlandırıp telefonu cebine attı. "Başka bir ceset daha bulmuşlar, bu seferki çok yeni."

İçinde tarif edilemez bir korku hissederek nefes verdi. "Nerede? Sessiz Göl'de mi?"

"Evet, haklıydın." dedi, selama benzeyen bir el hareketiyle. "Göle giden başka bir yolu seçmiş. Ama ritüelini değiştirmiş; önce onu bir ağaca koymamış, görünüşe göre doğrudan toprağa gömmüş."

Zihni bu yeni bilgiye bir sarmaşık gibi sarıldı, onun etrafına dolandı, şekline büründü, onu her yönden kavradı. Ritüeli-ni değiştirmişti. Neden? Bu ne anlama geliyordu? Sessiz Göl'de bulunan cesetlerle ilgili tüm kasaba teyakkuza halindeyken yakalanmaktan mı korkuyordu? Yoksa yarınki -23 °C'lik hava tahmininin cenaze törenini imkânsız kılmasından mı korkuyordu?

Bir şey kesin görünüyordu; fail, öldürmenin en önemli parçası olan kendine has ritüeli değiştirecek, yeni koşullara uyacak kadar sarsılmıştı. Ve çıldırmış bir zanlının, muhtemelen daha fazlasını öldürerek, daha vahşice işkence ederek sınırlarını zorlayacağını çok iyi biliyordu. Ve hata yapacağını.

Diğer odadan bir ceket aldı ve Elliot'ın çoktan çalıştırdığı arabaya binmek için dışarı fırladı. Kapıyı kilitliyormuş gibi yapma zahmetine girmedi, arkasından kapadı ve araca bindi.

Elliot ana yola dönerken, "Dahası da var." dedi. "Bir tanık var. Biri, hava aydınlanmadan hemen önce göl kıyısındaki ormandan çıkan şüpheli bir araç görmüş."

"Bu tanık şimdi nerede?" diye sordu. Sonunda bir ipucu, bir umut kııntısı. Sessiz Göl'de kimin gömülü olabileceğini düşündükçe bu umut yüreklerini yakıyor olsa da. Alison mıydı? Çocuklardan biri mi?

Elliot sanki aklını okumuş gibi, "Onun yakın zamanda ölmüş yetişkin bir kadın olduğunu doğruladılar. Şimdilik bendeki bilgi bu kadar." Sonra, muhtemelen sorusunun cevabını atladığını fark ederek, "Ofiste bizi bekliyor." diye ekledi.

Eğer Alison Nolan ise, Dr. Whitmore, araba kiralama şirketinden Alison'ın ehliyetinin örneğine sahip oldukları için, yakında bunu doğrulayabilecekti. Çok kısa süre içerisinde anlayacaklardı. Belki de gerilimin dayanılmaz bir hâle geleceği dakikalar içerisinde.

Tanık onları görüşme odasında bekliyordu, tüfeğini odanın dışındaki duvara dayamıştı. Kay kaşını kaldırdınca memurlardan biri açıklama yapma ihtiyacı duydu. "Orada avlanmakta olduğunu söyledi. İzni varmış."

Odaya girdiler ve Elliot ikisini tanıştırdı. Mitchell Pettus adlı otuzlu yaşlarında zayıf bir adam olan tanık, ellerini sertçe sıktı ve konuşmaya başlamak için yerine oturdu. Yüzü üç günlük bir sakalla kaplıydı, uzamasına izin verse pala bir bıyığa ve gür bir sakala sahip olacağı belliydi. Sanki ormanda saatler değil de günler geçirmiş gibi yüzü kirliydi.

"Bay Pettus, bizi aradığınız için teşekkürler." dedi Elliot. "Ama başlamadan önce, sabahın erken saatlerinde Sessiz Göl'de ne yapıyordunuz?"

Dudakları kontrollü bir sırtışıla gerildi. "Size yaban domuzu avladığımı söyleyebilirdim, çünkü yıl boyunca genelde bunu yaparız, ama bu doğru değil." Kafasını kaşdı ve "Onu avlıyordum." diye devam etti.

Elliot'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Kimi?" diye sordu Kay.

"O kadınları öldüren piçi. O orospu çocuğu için av mevsiminin açıldığını söyleyebilirim..." Utanarak başını eğip konuşmaya ara verdi. "Üzgünüm, kendimi kaybettim."

Kay cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"Çocuklarım o gölün yanında oynuyor, hanımefendi." diye devam etti elini darmadağın saçlarında gezdirerek. "Ve düşünebiliyor musunuz, bu herif orada kendi aklına gelen her sapıklığı yapacak, olacak iş mi?"

Kay başını salladı.

"Yalnız değilim." diye ekledi, iyi korunan bir sırrı paylaşıyor muş gibi sesini alçaltarak. "Yirmi üç kişiyiz, Sessiz Göl çevresinde nöbet tutuyoruz. Şerifin bunun için yeterli adamı olmadığını düşündük."

"Ne, bir infaz timi mi oluşturdunuz?" diye sordu Elliot.

Pettus ayağa kalktı, gözle görülür bir şekilde kendini hakarete uğramış gibi hissettiği belliydi. "İnfazcı değiliz, efendim. Şey... Bizler endişeli vatandaşlarız, hepsi bu. Bir şey görünce polisi aradık, değil mi?"

Elliot, "Kesinlikle haklısın," dedi, "özür dilerim. Lütfen devam et."

Adam tekrar koltuğuna oturdu ve ellerini masanın çizik yüzeyine yerleştirdi. “Dört sularında bir SUV ile geldi ve bir süre orada durup suya baktı. Sonra kazmaya başladı. Bunu daha sonra anladım, çünkü o bunu yaparken, bulunduğum yer hiçbir şey görünmeyecek kadar karanlıktı.”

“O zaman neden bizi aramadın?” diye sordu Elliot.

“Orada hiç sinyal yok ve arabaya atlayıp uzaklaşacağından korktuğum için ses çıkarmaya cesaret edemedim. Bu pislik herif kamyonetimin motor sesini duyabilirdi.” Yutkundu. “Kusura bakmayın, hanımefendi.”

“Tamam, peki tam olarak ne gördün?” diye sordu Kay. “Yüzünü görebildin mi?”

“Hayır, hanımefendi, üzgünüm. Ama şafak vakti onun büyük bir çuvalı arabasından çıkardığını ve yere koyduğunu gördüm. O saatte bu kadarını görmem için ışık artık yeterliydi. Kamyonetimi görmesinden korktum ama görmedim. Arabayla sadece on, on beş metre ötemden geçti ve durmadı.”

“Nasıl bir araba kullanıyordu?”

“O büyük, gösterişli SUV’lerden biri, hem de çok yeni. Mavi veya koyu yeşil. Ama net göremedim ve o gittiğinde hava hâlâ karanlıktı. Açmadan önce dikey ve dümdüz farları olduğunu gördüm, ay ışığının altında parlıyorlardı. Yeni ve büyüklerdi.”

“SUV, değil mi?” diye sordu Elliot. “Kamyonet değil yani?”

“Hayır, efendim.” diye mırıldandı. “Bir kamyonetin neye benzediğini iyi bilirim.”

“Peki fren lambaları nasıldı?” diye sordu Kay. Otomobil endüstrisi LED lambaları benimsediğinden beri markalar far ve fren lambalarında ayırt edici tasarımlar yaratmak için birbirleriyle yarış hâlindeydiler. FBI’da çalıştığı dönemde, tüm araçların karanlıkta her yönden nasıl göründüklerinin kapsamlı bir veri tabanını oluşturmuşlardı.

“Onları açıkça gördüm hanımefendi ve havalıydılar.” diye yanıtladı. “Düz ve darlardı.”

Elliot ona bir not defteri ve bir kurşun kalem verdi ve gördüklerini çocuksu, çubuk figürler kullanarak çizdi, ama bu bir

sonuç çıkarmaları için yeterliydi. Kay bir arama yaptı, bir iyilik istedi ve birkaç dakika içinde telefonuna sonuç kısa mesajla geldi. *Cadillac Escalade*.

Elliot, söz konusu markaya kayıtlı yerel plakaları bulmak için acele ederken Kay, Mitchell Pettus'a yardımları için teşekkür etti ve gitmesine izin verdi. Başka soruları varsa, Bay Pettus memnuniyetle yardımcı olmaya hazırdı.

Sonra Elliot yüzünde şaşkın bir ifadeyle geri döndü. "Elde var sıfır, burada bir tane bile yok, ama ne yalan söyleyeyim, şaşırmadım." dedi. "Tüm ilçede arama yaptım, Redding'de birkaç *Caddy* var ama hiçbiri Escalade değil." Tanığın çizdiği taslağı göstererek, "Yanlış çizmiş olabilir mi?" diye sordu. "Arkadan bakıldığında Escalade'e benzeyen başka bir araç olduğunu sanmıyorum."

Ya da Kay'ın çıkardığı profil yanlıştı ve şüpheli oralı değildi.

Kay "Tekrar soracağım." diye yanıtladı, ikisinin de telefonu çalarken. Elliot mesajını kontrol ederken aynı anda o da mesajını kontrol etti, sonra gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Mesaj Dr. Whitmore'dandı ve cesedin kimliğinin tespit edildiğini haber veriyordu. *Ceset Alison Nolan'ın. Cesetle birlikte cinayet silahı da bulundu.*

Onu zamanında bulamamışlardı. Kay çok yavaştı, o canavarı yakalayacak kadar hızlı değildi. Ve şimdi Alison ölmüştü ve yaptığı hiçbir şey hayatını kurtarmak için yeterli olmamıştı, bu arada katil onları oyun kitabında yer almayan başka bir soruyla daha karlı karşıya bırakmıştı.

"Elle boğmada nasıl bir cinayet silahı olabilir ki?" diye sordu Kay. "Tarzını mı değiştirdi yani?"

BÖLÜM OTUZ İKİ

AVCI

NEREDEYSE TÜM ŞERİF DEPARTMANI ORADAYDI, ayakta bekliyor, alçak sesle yorum yapıyorlardı, Kay'ın söyleyeceklerini duymak ve işe koyulmak için can atıyorlardı. Çoğu çift vardiya yapıyordu, yüzleri ve sinirli ruh hâlleri bunu belli ediyordu. Kuvvetini toplamak için derin bir nefes aldı. Profili paylaşmaya hazırdı.

Ya da değil miydi?

Görünüşe göre, profilin en azından belirli bir parçasının kaya gibi sağlam olduğuna inanmaya başladığı anda, o parça, güneşin yakıcı ışınlarının altında bir kâbusun kalıntıları gibi parçalanıp yok olmuştu.

Şerif Logan aceleyle içeri girip duvar saatine sinirli bir bakış attığında oda sessizleşti. Saat neredeyse sabahın sekiziydi.

“Sizin için hazırız, Dr. Sharp.”

Boğazını temizledi, çok heyecanlı olduğuna şaşırды, oysa son sekiz yıldır yaptığı şeyi yapacak, şüphelinin profili ile ilgili bilgi verecek ve soruları yanıtlayacaktı. “Bu adam yirmili yaşlarının ortasıyla otuzlu yaşlarının sonları arasında ve son derece organize.” diye söze başladı. “Teknik bilgisi çok kuvvetli, araçları hızla ve görünmeden devre dışı bırakabiliyor ve GPS bilgilerini silebiliyor. Hiçbir şeyi şansa bırakan bir tip değil. Kurbanların kaçırılması, öldürülmesi ve ortadan kaldırılması her yönüyle dikkatlice planlanmış ve saplantılı ayrıntılarla düşünülmüş. Cinayetlerden

sonra kurbanlarını gömme biçimi imzasının bir parçası ve biz bunun bu şüpheliyi tespit edip yakalamakta çok önemli olduğunu düşünüyoruz.”

“Düşünüyoruz derken?” diye sordu yardımcılardan biri alaycı bir tavırla gülümseyerek ve Elliot’a yan bir bakış attı. Birkaç kişi daha kıkırdadı.

“Düşünüyorum.” diye düzeltti, yanaklarının alev aldığını hissederek. “Ancak, Dedektif Young ve ben bu vaka üzerinde yakın bir şekilde birlikte çalışıyoruz ve onun bu profilin oluşturulmasına önemli ölçüde katkıda bulunduğuna inanıyorum.” Sonra böyle köşeye sıkıştırılmaktan nefret ettiğini fark etti ve kırdamaların ve kötü şakaların devam etmesine izin vermemesi gerektiğini düşündü. “Başka soru?” diye sordu kararlı bir sesle, bir an için ardından gelen sessizliğin tadını çıkararak.

“Devam edin, Dr. Sharp.” dedi Şerif Logan.

Başını salladı. “Şüphelinin buralı olduğuna ya da eskiden burada yaşadığına ve yerel Kızılderili topluluğuyla güçlü bağları olduğuna inanıyoruz. Kızılderili gelenekleri hakkındaki bilgisi, imzası için gerekli olan Kızılderili ritüellerine verdiği önem ortalamaya birinin bilebileceğinin çok üzerinde.”

“Beyaz olduğunu mu varsayıyoruz?” diye sordu bir yardımcı, tıpkı bir gazetecinin basın toplantısında yapacağı gibi havada not defterini tutarak.

“Evet, öyle varsayıyoruz,” diye itiraf etti, “her ne kadar beyazların tüm seri katillerin toplam sayısı içindeki oranı genel olarak yüzde ellinin biraz üzerinde olsa da. Ancak bu faktörlere bu bölgedeki nüfusun ırksal yapısını da eklersek, onun beyaz ırktan olduğunu varsaymanın doğru olduğuna inanıyoruz.”

“Kızılderili olamaz mı?” diye sordu başka bir yardımcı. “Kızılderililerle bu kadar ilgileniyorsa, neden olmasın?”

“İmzası, zanlının Kızılderili olması durumunda göreceğimiz gibi, belirli bir kültürün değil, birden çok Kızılderili kültürünün unsurlarını içeriyor.” Bir an duraksadı, başka soru olup olmadığını görmek için bekledi, sonra devam etti. “Kaçırımlarında belli bir ırkı hedef almıyor ve güç güdümlü bir katil. Bazılarının

cinsel saldırı yüzünden düşündüğünün aksine, bu şüpheliyi tahrik eden şey şehvet değil. Kurbanları üzerinde güç kullanmaktan memnun ve imzasının törensel yönleri, kötü muamele gördüğü, istismar edildiği veya yetersiz hissettirildiği geçmişinden bir durumu potansiyel olarak yeniden canlandırıyor olabileceğini söylüyor. Daha sonra öfkesinin nesnesi olan ve ona yanlış yapmış kadının yerine koyduğu kurbanı eziyor ve onu işkence ederek öldürüyor.”

“Peki öfkesinin nesnesi olan kadın Kızılderili mi?” diye şerif yardımcısı Hobbs sordu.

“Mükemmel bir soru.” diye yanıtladı Kay, ona doğru dönerek. “Bunun güçlü bir olasılık olduğuna inanıyoruz, evet. Anne, kardeş veya sevgili olabilir. Beyaz ırktan biri olarak profilendirmediğimiz için, büyük olasılıkla bir sevgili olduğuna inanıyoruz.”

Başka bir memur, pala bıyıklı, göbekli bir adam, “Um, üzgünüm, ama bu kadar bilgi yeterli mi acaba?” dedi.

“Henüz bitirmedim.” diye yanıtladı Kay. “Dün gece onu başka bir kurbanı bırakırken gören bir tanığımız var ve onun mavi veya koyu yeşil bir Cadillac Escalade kullandığına inanıyoruz.”

“İşte bu daha çok işe yarar bilgi gibi.” diye mırıldandı biri ve onu birkaç kişi daha onayladı.

“Bir Escalade çevirirseniz, araçta öncelikle bir Kızılderili nesnesi ya da bir düş kapanı olup olmadığına bakın. Başarılı ve sakın birini, topluma iyi entegre olmuş ve kendinden emin görünen birini arayın. Ancak görünüşe kanmamalısınız, aslında derinden güvensiz ve zorlanırsa kırılması muhtemel birisi. Yaklaşırken çok dikkatli olun; bu adam öldürmekten çekinmiyor.”

“Erkekleri de öldürdüğüne dair hiç kanıt var mı?” diye sordu kadın şerif yardımcısı.

“Bildığımız kadarıyla hayır.” diye yanıtladı. “Ama kurbanlarına yönelik saldırılarına, saldırıların süresine ve kapsamına baktığında, kolayca tahrik olduğunu ve büyük olasılıkla gerçek veya algı olsun herhangi bir tehdit hissettiğinde misilleme yapacağını değerlendirebiliriz. Unutmayın, bu zanlıyla ilgili her şey kontrol, kurbanlarını alt etmek ve her ne pahasına olursa olsun

üstünlük yarulsamasını sürdürmekle ilgili. O körü huylu bir nar-sist, sabırlı, soğukkanlı, karizmatik. Ve acımasız.”

Bir anlık sessizliğin ardından kadın yardımcı sordu, “Eğer şchvetten etkilenmiyorsa, sence o, şey, o herif, clindeki çocuklara ne yapıyor?”

İsimliğinde Farrell yazan kadın şerif yardımcısı, görünüşe göre herkesin aklında olan ama söylemeye cesaret edemediği so-ruyu sormuştu.

“Çocukların cinsel tacize uğradığına inanmıyorum, hayır. Her şeyden önce, faillerin hem yetişkin kadınlara hem de er-genlik öncesi çocuklara saldırdığı vakalar son derece nadirdir. Federal Soruşturma Bürosunun tarihinde sadece bir kere görül-müş olan bir şey. Bu zanlı,yetişkin kurbanlarına saldırdığı için çocuklara cinsel saldırıda bulunmadığını varsayabiliriz.” Tüm dinleyenlerle birlikte Kay de aynı anda nefes aldı. “Tracy Hend-ricks’in vakasında cinsel saldırı olduğuna dair herhangi bir kanıt yoktu. Ne yazık ki Tracy şokta ve esareti sırasında neler olduğu- nu bize anlatamıyor.”

“SFPD, annesiyle birlikte alınıp zanlı tarafından serbest bıra-kıldığından emin mi?” diye şerif yardımcısı Hobbs sordu.

“Bu güçlü bir olasılık, evet.” diye yanıtladı. Gerçek şu ki, ak-sini kanıtlayacak hiçbir kanıt yoktu ve Kay, Joann Hendricks Shannon’ın çocuklarını asla terk etmeyeceğine yemin ettiğinde ona inanmıştı. “Bu çocukların zanlının fantezisinde bir tür rol oynadığına inanıyorum ama Tracy Hendricks cinsel ya da başka herhangi bir fiziksel travma belirtisi göstermemiş.”

“Onun, Alison’ın kızı Hazel Nolan’ı Tracy gibi serbest bı-rakacağını düşünüyor musun?” Yardımcı Farrell ilginç sorular sormaya devam ediyordu. Muhtemelen grubun en zekilerinden biriydi.

Kay, “Düşünmemiz gereken ama güvenemeyeceğimiz bir olasılık.” diye yanıtladı. “Unutmayın, Shannon’ın beş yaşındaki oğlu Matthew Hendricks geçen yılın kasım ayından beri hâlâ kayıp ve ayrıca dün Sessiz Göl’de bulunan iki cesedin de kimli-ğini henüz tespit edemedik.” Endişesini dile getirmeyi kısa kesti.

Belki başka çocuklar da kayıptı, hakkında hiçbir fikirleri olmayan çocuklar. Yakında öğreneceklerini umuyordu. “Çocuklar söz konusu olduğunda, profil tam olmaktan uzak. Ancak San Francisco ve Atlanta polisine de Hazel’i aramalarını tavsiye ettik.”

“Neden Atlanta? Hazel’i oraya götürür mü sence?” diye şerif yardımcısı Hobbs sordu. “Bu oldukça aşırı görünüyor.”

“Tracy’yi San Francisco’ya götürdü ve o şehri neden seçtiğinden emin olamıyoruz. Orayı faaliyet gösterdiği, araçları geri verdiği yer olduğu için ya da Tracy oralı olduğu için seçmiş olabilir. Ancak kayıp çocukların aranması birinci öncelik olarak devam etmeli.” diye ekledi Şerif Logan’a bakarak.

Şerif, ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Bu çocukların bulunması için elimizden gelen her şeyi yapacağız.” dedi. “Çifte vardiya bir sonraki duyuruya kadar devam edecek ve komşu ilçeler de ekipleri ve köpekleriyle bize destek veriyor. FBI, biri San Francisco’da ve biri Atlanta’da olmak üzere iki Çocuk Kaçırma Acil Müdahale ekibini görevlendirdi ve onlarla koordinasyon hâlindeyiz. Ama burası bizim bölgemiz, arkadaşlar, bizim arka bahçemiz. Bunu herkesten daha iyi biliyorsunuz. Ne bulabilirsiniz bir düşünün. O çocukları nerede saklıyor olabilir? Bu ormanda kimin kulübesi var ve bu profile uyan kim?”

Yardımcılar şeriften bir işaret bekleyerek kıpırdanmaya ve çıkışa yaklaşmaya başladılar.

Kay, artan gürültüyü susturmak için sesini biraz yükselterek, “Bir şey daha...” dedi. “Bu adamı bulmanın cevabı, avlanma biçiminde saklı. Kurbanlarını nerede görüyor? Onlara nasıl yaklaşıyor? Kimse fark etmeden onları nasıl kaçırabiliyor? Yapacak bir işi olmadan, belirli bir amacı olmadan etrafta başıboş dolaşan birini arayın.”

Yardımcı Farrell, “İlk kardan itibaren turistler akın etmeye başladı.” dedi. “Çok kısa bir süre sonra hepsi ortalıkta dolaşmaya başlayacaklar. Şüpheliyi masum turistlerden nasıl ayırt edebileceğiz?”

“Öylesine ortalıkta dolaşacak ama aynı zamanda sinirli görünecek.” diye yanıtladı Kay. “Gözlerinde soğuk bir bakış ve

çenesinde gerginlik olacak. Ailesiyle birlikte değil, yalnız olacak. Ve onunla göz teması kurduğunuzda, bir huzursuzluk, midenizde bir şeylerin kabardığını hissedeceksiniz. İçgüdüünüz, size cinayete meyilli bir sosyopatın, bir yırtıcının, bir avcının karşısında olduğunuzu söyleyecek.”

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Kana Susamış

PASTANIN İLK DİLİMİNİ KENDİSİ KESTİ ve herkes alkışladı. Gü-lümsedi ve bir iş arkadaşının yardım önerisini kabul ederek bı-çağı ona uzattı. Arkadaşı pastanın geri kalanını çabucak bölerek her dilimi bir strafor tabağa koydu ve San Francisco Polisinin Adli Hizmetler Birimindeki meslektaşlarına dağıttı.

Kendini aile içinde hissederek, takdir ve değer görme duygu-suyla pastanın tadına baktı. Burada çalışmaya başlamasının ikin-ci yıl dönümüydü; SFPD, yaşlarının veya doğum tarihlerinin herkese açık bir bilgi hâline gelmesini istemeyen çalışanlarının doğum günleri yerine çalışma yıl dönümlerini kutlardı.

Gülümsemesi yavaş yavaş kaybolurken, plastik kaşığındaki kremanın son kırıntısına kadar tadını çıkardı.

“Biraz daha ister misin?” diye yardımsever meslektaşı sordu.

“Hayır, teşekkür ederim.” diye yanıtladı, gözleri yine so-ğuktu, gülümsemesi tamamen solmuştu. “Sanırım bu kadarı yeterli.”

Ve bu birden fazla açıdan doğrudu. İki yıldır adli tıp uzma-nıydı ve artık bu kadarı yetmişti.

Sonu olmayan bir işti.

SFPD Adli Hizmetler Birimi ekip üyelerinin kullandığı tüm sistemleri, prosedürlerini, kanıtları nasıl ele aldıklarını ve bir cinayet soruşturmasında ne aradıklarını öğrenmişti. Bu tür so-ruşturmaların ne kadar hızlı ilerlediğini, nerede bocalayıp, sanal

bodrumlarda yığılmış, asla çözülemeyecek şekilde rafa kaldırılan vakalara dönüştüğünü öğrenmişti. Sistemin tüm sınırlamalarını kavramış ve insanların hayran olduğu, sonuçların ertesi gün teslim edildiği, tam toksin veya DNA testlerinin hızla ve eksiksiz gerçekleştirildiği tüm o film ve TV şovlarının kurgudan başka bir şey olmadığını anlamıştı. Gerçekte, çoğu müfettişin üzerinde çalışması gereken tonla vakası oluyordu, ayrıntılar her zaman çatlaklardan kayıp gidiyordu ve sansasyonel bir cinayet olmadıkça ya da birilerini rahatsız etmedikçe teknoloji nadiren kullanılıyordu. DNA ve tam toksin testleri maliyetliydi ve çok zaman alıyordu ve departman bütçesinin gelişigüzel kullanılması her zaman kaşların çatılmasına sebep oluyordu. Şüphelilerin toplanıp sorguya çekilmesi, parmak izlerinin analiz edilmesi ve başka bir şey yapılmaması tercih edilen bir durumdu. Ve zaten başka pek az şey yapılabilirdi, özellikle de kaynaklar ve zamanın sınırlı olduğu ve durmadan gelen vakaların üst üste yığıldığı düşünülüğünde yapacak başka da bir şey yoktu.

Cinayet vakalarının sadece yüzde altmış biri çözülüyordu. Akıllı katiller asla yakalanamazdı.

Artık biliyordu.

Hareket zamanı gelmişti.

Orada boğuluyordu, herkesin kendini yetkili görme ve küstahlık karışımı yapmacık tavırlarına katlanmak zorundaydı. Onun için kesilen pasta ya da kuru bir teşekkür gibi şeylerle takdir edilse de bu günü bile zar zor atlatabiliyordu. Suç mahalline gitmek için gönüllü olan ilk kişi hep o olurdu, ne kadar kanlıysa o kadar iyiydi. Ve iş arkadaşları saha çalışmasına hep gönüllü olduğu için ona minnettardı. Sayısız kurbanın dökülen kanlarını görmek yıpranmış sinirlerini sakinleştiriyordu. Doğru bir kurban olduğunda hayal gücünü serbest bırakıyor ve onu bıcaqlayan kendisiymiş gibi davranıyordu. Onu dövüyordu. Ona vuruyordu. Onu boğuyordu. Dolaylı olarak, dokunulmamış suç mahallerini incelerken, katilin ne hissetmiş olabileceğini, öfkeyi, zorlamayı, önünde yatan cana kıymaya yönelik dayanılmaz dürtüyü, kurbanın merhamet dilerkenki acınacak

durumunu ve hayatın son anlarında dünyayı sarsan rahatlamayı hissedebiliyordu.

Ayrılma zamanı gelmişti ve gidilecek yönü bulmak o kadar da zor değildi. Kriminalist olarak geçirdiği iki yıl boyunca, saatlik çalışanlardan iş adamlarına, doktorlardan mühendislere kadar her kesimden insanla tanışmıştı ama kanun adamlarından daha fazla güce sahip hiç kimseyle tanışmamıştı.

Bunca zaman boyunca Cadillac sürerken gördüğü tek kişi o avukattı ve o da avukat olacaktı. Eyaletteki en iyi, en güçlü avukat, belki bir gün tüm ülkede. Bir avukat olarak, insanların yaşamları üzerinde söz sahibi olacak, onların özgür kalmasına ya da yumruğunu sıkarak yaşam güçlerinin, parmaklıklar ardındaki hayvanlar gibi, sonsuz ıstıraplar içinde yavaşça sönmesine karar verecekti. Bir avukat olarak, kendisi gibi insanları ölüm hücrelerine koyanların tüm sırlarını keşfedecekti. Ve başarılı olmak için gereken yeteneğin kendisinde olduğunu biliyordu. Tanrılar ona yukarıdan gülümserlerdi, çünkü o tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan kendine bir yol açacak kadar acımasızdı.

Ama önce, birkaç yıllığına okula dönmesi gerekiyordu ve bu zor olacaktı. Hukuk fakültesi, tam zamanlı bir işte çalışırken okunabilecek türden bir okul değildi. Ama tanrılar onu hayal kırıklığına uğratmadı ve yüzüne hemen gülümsedi, on binlik desteler halinde bir sandık dolusu nakitle gelen kokain parası şeklinde geniş bir gülümseme. İş arkadaşı, doğanın acil çağrısı için bolca özür diledikten sonra bir benzin istasyonunda kendini rahatlatırken, açgözlülüğünü kontrol altında tuttu ve baskından sadece yüz bin doları cebine attı. Tabii ki, kahvesine birkaç idrar söktürücü hap katılmış olduğunu arkadaşı hiçbir zaman fark etmedi.

Bir süredir idrar söktürücüyü ve diğer hapları yanında taşıyordu, çünkü tanrılar her zaman hazırlıklı ve her zaman fırsatları yakalamaya hazır insanlara gülümserdi.

Birkaç hafta sonra, okula geri döneceğini duyurdu ve kendisine önerilen Adli Hizmetler Birimindeki yarı zamanlı pozisyonu memnuniyetle kabul etti. Ne de olsa ara sıra suç mahallerini

görmek dürtülerini kontrol altında tutmasına yardımcı oluyordu ve nasıl avukat olunacağını, bulunan kanıtların nasıl ortadan kaldırılacağını öğrenirken tüm sistemlere erişmek güzeldi. Her iki takım için, hem iddia hem de savunma için oynamak gibiydi. Hep kazanan taraftaydı.

Açgözlü değildi ve aklına düşüncesi defalarca gelmesine rağmen yüz bin doları yeni bir Cadillac için harcamadı. Dürtülere boyun eğmekten daha akıllıca davranabilirdi ve gecikmiş hazların ve onun canlandırıcı ödüllерinin değerini öğrenmişti. Hatta mali durumunu denetlemeyi düşünen olursa diye, tüm temel masraflarını karşılayacak kadar öğrenci kredisi bile aldı. Ancak kendini güvende hissettirecek kadar bir miktar nakit paraya sahip olmak, morali ve iç huzuru için harikalar yarattı. Hukuk fakültesini bitirebileceğinin, bir daha asla sokakta yaşamayacağını garantisiydi.

Hukuk okumayı seviyordu ve kadın yargıçların ya da profesörlerin herkesin önünde ona meydan okuduğu, küçük hataları için, yanlış yaptığı bir şey için ya da sebepsiz yere onu cezalandırdıkları zamanlar dışında, bir öğrenci olarak zamanının çoğundan zevk alırdı. O zamanlar soğukkanlılığını korumak ve kendi kendine koyduğu kurala uymak için çok mücadele etti, yeterince güvende hissedene ve uzun zamandır beklenen anın tadını çıkarana kadar başka bir can almama kuralına uydu.

Hukuk fakültesinden mezun olduğunda, notları o kadar etkileyiciydi ve bir adli bilim insanı olarak deneyimi o kadar değerliydi ki, nerede çalışacağını seçmek onun elindeydi. Ama seçim yine zor değildi. Ne de olsa, işverenin kim olduğuna veya hukuk uzmanlığına bakmadan sadece para ve güç istiyordu. Ve hukuk mesleği, onun gibi hırslı genç insanlar için sayısız hazineler barındırıyordu.

Baro sınavını geçmez, kendi güçlü yönleriyle başarıya tırmanan birinin sonsuz esnekliği ve zihinsel keskinliği ile hazine avına başladı. Sokak zekâsı, dayanıklılığı ve keskin, analitik bir zihni vardı ve hiçbir şey gözünü korkutamazdı. Sık sık iş değiştirdi, ona nihai tatmini, tüm vücudunun özlemini çektiği

şeyi yapma iznini getirecek para, güç ve özgürlüğün mükemmel karışımını arıyordu.

Ara sıra ailesinin evinin yakınlarına gidiyor, sokağın karşı-
sındaki gölgelerde saklanıyor, annesinin, kız kardeşinin ve haba-
sının hayatlarına devam etmelerini izliyordu. Onlarla bir daha
asla konuşmak istemiyordu. Ama yine de onları her gördüğünde
kontrolünü kaybetmemek için çabalıyor ve yine de onlardan
uzak duramıyordu. Ailesini uzaktan, sessizce izledi; kalbini acı-
tan her daim taze yarası zaman geçse de hiç iyileşmedi. İçinde-
ki canavar günbegün daha da öfkelenirken, acısı hep göğsünün
içinde kilitli kaldı.

Böyle bir ziyaretten sonra, bütün gece dönüp durmuştu, sa-
bah terden sıırıslıklam uyanmıştı ve öfke doluydu, ama soğuk
bir duş aldı ve işe gitti. O sabah büyük bir cinayet davasın-
da açılış konuşmasını yapıyordu ve oyunun zirvesinde olması
gerekiyordu.

Yargıç, ondan anında hoşlanmayan ve her fırsatta onu azarla-
yan, karşı tarafın yaptığı her itirazı, sanki onun kim olduğunu,
ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi, solgun dudaklarında
bir sırıtışla destekleyen bir kadındı. Ve tam orada, insanlarla
dolu bir mahkeme salonunun ortasında, eski dürtüsünün içinde
kabardığını ve kaçınılmaz şekilde bunu yapmaya zorunlu oldu-
ğunu hissetti.

O anı yıllarca beklemişti, hayal etmişti, planlamıştı ve şimdi
zamanı gelmişti. Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

O gün yargıca gülümsemiş, onun düşmanca kararlarını asalet
ve sakinlikle kabul etmiş, oturumu bitirmişti. Artık kana susa-
mışlığını giderebilecek birini bulmuştu.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Çocuklar

KAY HİÇ ZAMAN KAYBETMEDİ; profili sunmayı bitirir bitirmez Elliot'ı buldu ve onu yanlarından geçen şerif yardımcılarının onları duyamayacağı bir yere çekti. Biraz telaşlı görünüyordu ve onun bakışından kaçındı.

Elliot, "Oradan bir tavşandan daha hızlı kaçtın." dedi. "Şimdiye kadar bir grup köylü polisle uğraşmaya alıştığını düşünüyordum."

"Ben de öyle düşünüyordum." diyerek gülümsedi, biraz utandı ama aralarındaki gerginliğin azaldığını gördüğü için rahatlamıştı. "Morgla başlayalım." dedi. "Sonra hemen geri gelip teknisyenle konuşuruz."

"Ceset Doktor Whitmore'a ulaşalı henüz iki saat oldu." diye yanıtladı.

"Aynen öyle." dedi hızlıca göz kırparak, sonra arabasına yöneldi. "İlk izlenimlerini duymak ve morgda onunla biraz vakit geçirmek istiyorum." Elliot'ın yüzü morg kelimesini duyunca bile kaskatı kesildi, mide bulantısının hissi yüzüne vurmuş gibiydi. "Güven bana, boşa harcanmış bir zaman olmayacak."

Dr. Whitmore, ses tonu ve beden dili açısından aynı fikirde değildi. Onu cesedin üzerine eğilmiş, yüz siperliği takılı, güçlü ışıklar altında Alison'ın derisinin her santimini incelerken buldular. Otopsi odasına girerlerken hayal kırıklığıyla uzun bir iç

çekti, sonra eldivenli ellerini kalçalarına dayadı ve sırtını düzeltti.

"Bana en azından birkaç saat vereceğini düşünmüştüm, Dr. Sharp." dedi, muhtemelen birlikte geçmişleri nedeniyle onu ayrı tutuyordu. "Bu noktada benden ne bekliyor olabilirsin ki?"

"Herhangi bir ön bulgu harika olurdu." diye yanıtladı, onu yatıştırmaya çalışan yumuşak bir sesle.

İç çekti, bu sefer sesi öncekinden daha az sinirliydi, neredeyse boyun eğmiş gibiydi. "Size ön bulguları vermek için bir ön analiz yapmam gerekecek ve henüz bunu yapacak zamanım olmadı."

"Acele etme," dedi, "sadece onu görmek istedim, hepsi bu." Kay muayene masasına yaklaştı ve Dr. Whitmore tarafından verilen siperlik ve eldivenleri aldı.

Elliot mesafesini korudu, ancak Dr. Whitmore'un tavizsiz bakışını görünce o da eldiven ve yüz siperi taktı. Dr. Whitmore "Kimse teçhizatsız yanına yaklaşamaz." diye açıklamada bulundu.

Kay, Alison'ın tenini muayene ışıklarının altında inceledi. Boğazının çevresinde bazıları yeni, bazıları sarımsı çok sayıda morluk vardı. Yüzünde, gözlerinin çevresinde ve boğulmanın yarattığı baskının kulcal damarların yırtılmasına neden olduğu boğazında Peteşiler vardı. Günlerce devam etmiş olması gereken mide bulandırıcı bir boğma-ve-bırakma oyunuyla defalarca boğulmuştu.

"İzin verirseniz?" diye sordu, Alison'ın gözlerini işaret ederek.

"Hı-hı." diye yanıtladı Dr. Whitmore, kadının vücudunu ayrıntılı incelemesine devam ederek.

Kay, birleşim zarlarını incelemek için nazikçe göz kapaklarını kaldırdı ve daha fazla Peteşi buldu, bazıları yakın zamanlıydı, bazıları ise neredeyse iyileşmişti. "Sanırım nasıl öldüğünü biliyorum."

"Biliyorsun, ha?" diye Dr. Whitmore mırıldandı.

"Diğerlerinin aynısı, elle boğma, güçlü, öfke dolu." dedi kendini yeniden stajyer gibi hissederek. "Biraz kafam karıştı, çünkü mesajınızda bir cinayet silahının bulunduğu dair bir şeyler vardı?"

"Cinayet değil, işkence silahı demeliydim." diye yanıtladı, sesi henü özür diler hem de kendine biraz kızgın gibi çıkmıştı. "Bu yüzden bir tıp doktorunu asla aceleye getirmemelisin." Alison'ın derisindeki birkaç kesigi işaret etti. "Çeşitli yerleri kesilmiş ama bu kesiklerin amacı öldürmek değil korku ve acı vermekmiş. Yüzeyseller, ancak belli belirsiz de değiller. Otuz yedi tane saydım, hepsi son yirmi dört saat içinde yapılmış, çok acı veren ama sınırlı kanamaya neden olacak yerlerdeler." Keskin bir şekilde nefes alıp devam etti, "Lanet olası herif muhtemelen onunla işi bitene kadar hipovolemi yüzünden kendini kaybetmesini istemedi." Yüzünü yaraya yaklaştırarak eldivenli parmaklarıyla kesiklerden birini inceledi. "Dikkat çekici olan paslı bir bıçak kullanması, ama bu tabii ilk tahminim. Teyit etmem gerekecek."

"Bu kesikler bulduğün bıçakla eşleşiyor mu?" diye sordu Elliot, masaya yaklaşarak.

"İlk bakışta evet, ama emin olmak için bir kalıp alacağım." Kolunu kaldırdı ve kaburgalarını, koltuk altı bölgesini ve kolunun alt tarafını inceledi. "Bu arada, o bıçakta işe yarar parmak izleri bulabileceğim sanırım." diye ekledi. "Sapta birkaç tane net iz vardı."

Az önce profilini anlattığı zanlı bu değildi -organize, metodik, adli tıp bilgisine sahip bir mükemmeliyetçi.

"Bizi kandırmaya çalışıyor olabilir mi sizce de, Doktor?" diye sordu Kay. "Böyle bariz bir hata yapmazdı."

"Bunu öğrenmek ikinizin işi." diye yanıtladı dikkatini Alison'ın sol bacağına çevirerek. "Parmak izlerini çıkardığımda ararım."

Kay, Alison'ın özenle örülmüş ve küçük tüylerle süslenmiş deri saç tokalarıyla düzgünce bağlanmış saçına baktı. Örgülerinde tanıdık bir şey vardı, kulaklarının arkasından göğsünü boydan boya geçme biçimleriyle ilgili. Saçları başının ortasından mükemmel bir şekilde ayrılmış ve örgüler, hiçbir yerde gevşek bukleler bırakmadan iyi yapılmıştı. TV ve medyadan, Kızıl-derili topluluklarına yakın geçirdiği gençlik yıllarına, katıldığı

Kızılderili toplantılarından Kızılderili arkadaşlarını ziyaret etmeye ve aileleriyle tanışmaya kadar birçok kez bu tür örgülü saçlar görmüştü.

Yine de güçlü çalışma ışıklarının altında Alison'ın örgülerini incelerken, Kızılderililerin saçlarına verdikleri manevi değeri, saçlarının kutsal anlamını, onu çevreleyen gelenekleri düşünmeden edemiyordu. Bunun şüpheliyle ne alakası vardı? Öfkesinin nesnesini kaçırdığı, işkence ettiği ve öldürdüğü kadınlarda yenisinden yaratmaya çalışmasından başka bir anlamı var mıydı?

"Bizimle paylaşabileceğiniz başka bir şey var mı, Doktor?" diye sordu, gitmeye hazırlanırken. Yeterince görmüştü. Kay, Alison'ın neler yaşadığını, sadece vücudundaki yaralara, cildinin katlandığı şeylere tanıklık eden sayısız izlere bakarak gözünde canlandırabiliyordu. Gözlerini kapatırsa, neredeyse Alison'ın çığlıklarını bile duyabilirdi.

Onun için çok geç kalmışlardı.

Ama zanlı başka birini kaçırmak üzereydi ve onun ne zaman kaçıracağını bilmelerinin bir yolu yoktu.

Dr. Whitmore, "Diğer kurbanlarda olduğu gibi, uzun süreli ve güçlü cinsel saldırı belirtileri var." dedi. "Muayeneyi bitirdiğimde size daha fazlasını söyleyebilirim." Masadan ayrıldı ve eldivenlerini çıkardı, sonra onları sensörlü çöp kutusuna attı ve yüz siperliğini çıkardı. "Yine de başka bir şeyim daha var. Az önce geldi, siz gelmeden biraz önce." Şifresini girip bilgisayarının kilidini açtı ve ekranında iki kayıp kişi raporu görüntülendi. "İki Jane Doe'nun kimlik bilgileri de geldi. İlki, Seattle'dan otuz bir yaşında bir turist olan Lan Xiu Tang, kızı Ann ile seyahat ediyormuş. Diğeri ise burada, Mount Chester'da doğmuş, ancak küçük bir kızken annesiyle birlikte taşınmış olan yirmi altı yaşındaki Janelle Huarez. San Jose'de yaşıyormuş ve neyse ki çocuğu yokmuş. Büyükbabası onunla yaşamak için şehre taşındıktan sonra, onun evini kapatmak için seyahat ediyormuş."

"Yani, şimdi kayıp üç çocuğumuz mu var?" dedi Elliot, sesi kızgın ve gergindi. "Bu adamın hiç önüne geçemeyecek miyiz?"

"Başka bir ceset bulamadık." diye yanıtladı Dr. Whitmore. "Yani kayıp üç çocuk var. Ann Tang on bir, Matthew Hendricks beş ve Hazel Nolan sekiz yaşında."

Morgu ağır bir sessizlik kapladı, soğuk hava ölüm kokusuna karışarak Kay'in omurgasından aşağı uğursuz bir ürperti gönderdi. Şüpheli, çocuklarla ne yapıyordu? Gitmelerine izin mi vermişti ve henüz bulunamamışlar mıydı? Yoksa çocuklar oynadığı hastalıklı bir oyunun parçası mıydı, çarpık fantezisinde zoraki oyuncular mıydı?

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Göze Hoş Gelen

HALI KAPLI KORİDORDA SÜRÜKLENEN bir tekerlekli arabanın sesi Wendy'yi uyandırdı, ama Wendy gözlerini açmayı ve güneşin delici ışınlarıyla yüzleşmeyi reddetti. Uyumayı ve uzuvlarındaki tatlı uyuşukluğa daha fazla zaman ayırabilmeyi diledi. Ne de olsa rükenmiş ve tatmin olmuş bir şekilde sonunda uyuyakaldığında saat gece ikiyi geçmişti.

Gözlerini birazcık açarak, önceki gün havaalanı bekleme salonunda tanıştığı adamın kolları arasından çıkarken gülümsemi, onu uyandırmamaya dikkat etti. Dün geceyi hatırlayınca gülümsemesi genişledi. Ertesi güne uçuşunun ertelenmesinin bu kadar ödüllendirici bir deneyime dönüşeceğini nereden bilebilirdi? Havayolu otel odasını karşılamış ve ateşli bakışlı, tatlı dilli, uzun boylu, esmer yabancı, içecekler ve eğlenceli sohbetle tamamlanan bir yemek ısmarlamıştı. Odaya vardıklarında birbirlerinin kıyafetlerini çıkarmaya çoktan hazırıldılar.

Yatağın kenarına oturdu ve adam uykusunda kıpırdandığında biraz kaşlarını çattı; *ertesi sabah* konuşmasını pas geçip ortadan kaybolmayı düşledi. Onun terle kaplı vücuduna bakmak ve bu vücudun bunca yıl sonra kendisini nasıl hayata döndürdüğünü hatırlamak, içinde hissettiği sıcaklık için minnettar hissetmesine neden oldu. Erken bir uçuş için rezervasyonu olmasaydı, onu tekrar canlı hissettirecek ve hazzın sınırlarında dolaştıracak

başka bir seans için adamı uyandırırıldı. Hoş adam zaten biraz uyanmıştı.

Adamın dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu ve o sırada adamın adını bile bilmediğini fark etti. Dün gece Terminal 2'nin içindeki havaalanı barında ilk içkilerini beklerlerken sanki söylemişti, ama o hemen unutmuştu. Ona göre, her zaman LAX molasındaki adam olacaktı. Unutulmaz bir deneyim yaşayacaksınız ki?

Hayatı daha yeni başlıyordu.

Cehenneme kadar yolu var, diye düşündü kocasının ondan ayrıldığını söylediği zamanki yüzünü hatırlayarak. Elbette, duyduğunda şok olmuştu. Kocasını yıllardır onun değerini bilmemişti.

"Hey, bebeğim." dedi yabancı, ona doğru uzanarak. Kocasının yüzünün hatırası, parmaklarının tenine dokunuşuyla ateşten çizgiler bırakarak kayboldu. "Neden bize kahvaltı istemiyorsun, ha?"

Göğsünden patlamak üzere olan heyecan dalgasını zorlukla bastırdı. Bunun yerine, istenen tepkiyi alana kadar çıplak kalçasını okşayarak gülümsedi ve boğucu bir fısıltıyla, "Tabii, hemen istiyorum." dedi. Sonra ayağa kalktı ve giyinmeye başladı.

Adam duyduklarından memnun olarak gözlerini kapadı ve uyuyakaldı. LAX aktarmasındaki yakışıklı çok geçmeden LAX aktarmasındaki herif olarak anılacaktı.

Odadan çıkmadan önce ona bir kez daha baktı ve bu unutulmaz gece için neredeyse teşekkür edecekti. Sessizce gülerek tekerlekli bavulunu odadan çıkardı ve alt kattaki havaalanı servis terminaline yöneldi.

Bırak seksi piş kendi kahvaltısını kendi yapşın.

Yolculuğun ikinci ayağı kısıydı ve San Francisco'ya iniş başladığında, kahvesini bitirmek için çok az zamanı kalmıştı, hatıraları ve gelecek için planları arasında kaybolmuştu. Hevesle pencereden dışarıya şehre baktı. Uzaklarda parıldayan masmavi okyanusu ve birkaç saat sonra yakından göreceği karla kaplı dağları hep ziyaret etmek istemişti.

Budger'tan yeni hayatına uygun olacak şekilde kırmızı bir Ford EcoSport kiraladı. Küçük, kompakt, ancak tekerlekleri üzerinde hızlı ve dokunuşuna duyarlı. Yazı bunaltıcı Phoenix'te geçirdikten sonra dağ havasının ciğerlerini doldurmasını hissetmeye can atarak dümdüz kuzeye gitti. Kendini özgür, genç ve güzel hissetmek için sabırsızlanıyordu, sadece bulaşık yıkamak, temizlemek, yemek pişirmek ve bağırarak için kullanılan bir ev aleti olarak değil.

"Canın cehenneme orospu çocuğu!" dedi, cınlayan müzikten daha yüksek bir sesle. Tam olarak tatmin olmamıştı, rüm pencereleri açtı ve uzun uzun kornaya bastı, gaza bastı ve bağırarak, "Yihuuuuuu! Orospu çocuğu! Hey be!"

Bir süre pencereler açık olarak arabayı sürdü, uzun saçlarını savuran soğuk rüzgâr hissinden hemen ayrılmak istemiyordu ve nefesi kesilene kadar radyodaki şarkılara eşlik etti. Devasa panosunda fırınlanmış patates çorbası ve açık havada oturma keyfinin tanıtımını yapan Miramonte Restoranı'nı gördüğünde Mount Chester'dan yaklaşık bir saat uzaklıktaydı. Ne karşı konulmaz bir kombinasyon!

Tekerlekli valizinin fermuarını açmasını ve kalın bir süveter çıkarmasını gerektirse bile verandada oturdu. Ama buna değdi. Dağlar o kadar yakındı ki onlara dokunabileceğini hissetti, hava o kadar berraktı ki başı dönüyordu, ne kadar uğraşırsa uğraşsın ciğerlerini tam dolduramıyordu. Uzaklara, karla kaplı tepelere bakmaya devam etti ve tatil yerini bulunduğu yerden görüp göremeyeceğini merak etti. Önce manzaraya odaklandı. Sonra telefonundan haritaya bakarken, birkaç masa ötede oturan adamın ısrarlı bakışını neredeyse fark etmiyordu.

Adamın bakışlarında alışılmadık bir yoğunluk vardı, kadının vücudundan anında bir tepki gelmesini tetikleyen bir aciliyet duygusu, ama Wendy göz temasını kesip başka tarafa bakmaya karar verdi.

Muhtemelen kötü bir fikir, diye düşündü. Ve cidden, Los Angeles'ta yeteri kadar eğlendin. Biraz kendine gel, kadın. Yabancıların

yanlış yorumlamış olabileceği gülümsemesini bastırdı ve harika patates çorbasına daldı. Yol kenarındaki o isimsiz lokantalardan biri olabilirdi ama yine de yemek harikaydı. Yeni bulduğu özgürlüğünün ilk gününde her şey harikaydı, birkaç masa ötedeki adamın istenmeyen ilgisi bile.

Adam zengin görünüyordu ve göze hoş gelen bir tipi vardı. Adama bir bakış daha attı ve onun hâlâ aynı dikkatle kendisine baktığını gördü. Midesinde bir ürperti hissetti, uyanmış vücudunun davetkâr sesinin ötesinde bir şey, isimsiz ve ürkütücü bir şey. Bu ürpertici huzursuzluğu görmezden gelerek çorbasını içmeye devam etti, gözleri uzak, karla kaplı dağ zirvelerine perçinlendi. Tekrar bakmaya cesaret ettiğinde, masa boştu ve yabancı gitmişti.

Rahat bir nefes aldı ve koltuğunda arkasına yaslanarak Kaliforniya'nın mükemmel mavilikteki gökyüzüne baktı.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Parmak İzleri

"MERHABA." DEDI ELLIOT, araç garajına giden yolu göstererek. Bu, şerifin ofis binasının arkasındaki, içi aletler, alet dolapları ve çalışma tezgâhlarıyla dolu, altıya oniki metre oluklu metal yapının resmi adıydı. Alanın merkezinde Kendra Marshall'ın kiralık Jeep'i duruyordu ve servis teknisyeninin dikkati de ona yönelmişti. Kaputu çıkarılmış ve tüm motor bölmesi parçalara ayrılmış durumdaydı. Kenara serilen mavi bir muşamba üzerine, çıkarılan tüm parçalar düzgünce yerleştirilmiş, bazılarının üzerine sarı Post-it notlar yapıştırılmıştı.

Teknisyen, gözlerini motor bölmesinden ayırmadan, "Şimdi geliyorum." diye yanıt verdi. Bir tork anahtarının ritmik tıklatması bir an için devam etti, sonra kafasını kaldırıp gelen misafirlerine baktı.

Yağ lekeli bir NASCAR tişörtüne taktığı isim etiketinde şerif ofisinin logosu olmasaydı Kay, iri yarı adamı kolayca Bonfile'nin sokak sakinlerinden biriyle karıştırabilirdi. Ak düşmüş kırçılı sakalı ve kirli bir şapkanın altından dökülen saçları uzun zamandır kesilmemişti, saçlarındaki beyazlar çok daha fazlaydı ve yağlı parmaklarını söz dinlemez tutamların arasında gezdirmekten kafasında siyah çizgiler belirmişti.

Kay'i görür görmez "Hanımefendi." diye selamladı, sesi boğuktu ama iyi bir tabiatı ve keskin bir zekâsı olduğunu

hissettiriyordu. Sessizce gülerek "Bunun için teşekkür etmem gereken kişinin siz olduğunı duydum." diye ekledi.

Kay cesaret verici bir şekilde gülümseyerek Jeep'e yaklaştı ve ek iş yükünün aslında zanlının hatası olduğunı söylemenin gereksiz olacağını düşündü.

"Söyleyin bana Bay Willie," dedi isim etiketini okuyarak, "ne buldunuz? Şüpheli o araçları nasıl çalışmaz hâle getirmiş?"

"Sadece Willie yeterli." diye yanıtladı. "Ben alt seviye bir adamım, süslü bir dedektif değil. O yüzden sadece adımlı kullanabiliyorum." diye espi yaptı ve Elliot alaycı bir tavırla omzuna yumruk attı. "Bazı insanlar bana arabacı, balata tokatlayıcısı ya da Intersept Müfettişi der. Ama otuz yıl önce elime ilk anahtarı aldığımdan beri kimse bana garajdaki salak ya da bilgisiz tamirci demedi." Şapkasını çıkardı ve ensesindeki saçların köklerini kaşdı, sonra şapkasını tekrar taktı.

Kay, bu defansif konuşmaya neyin sebep olduğunı merak etti.

"Sana neyi bulduğumı ve neyi bulamadığımı göstereyim."

Acılı, çarpık bir yürüyüşle çalışma tezgahlarından birine gitti ve elinde bir el cihazıyla geri geldi. Çeşitli ekran ayarları arasında dolaşarak cihazı Kay ve Elliot'a gösterdi. Cihazın küçük LCD ekranı, onlar için kesinlikle hiçbir şey ifade etmeyen bir dizi alfanümerik kod gösteriyordu.

"Buradaki gizmoya OBD2 tarayıcı deniyor. Arabaların dâhili bilgisayarlarına bağlanıyor ve bulduğu hata kodlarını ileterek benim gibi insanların ne olduğunı anlamasına yardımcı oluyor. Bu araçlar," dedi Willie, önce Jeep'i, sonra da dışarıda park etmiş Nissan Altima'yı ve Subaru'yu işaret ederek "P-0-2-1-7 kodunu verdi." Muhtemelen boş bakan yüzlerini fark etti çünkü çabucak ardından ekledi, "Aşırı ısınmış motor."

Kay "Anlıyorum." diye yanıtladı, araba motorlarının nasıl çalıştığı hakkında daha fazla bilgi sahibi olmayı dilerdi. "Bunun nasıl olduğunı hakkında bir fikrin var mı?"

Willie lafa girmeden önce dudaklarından hızlı bir kahkaha koptu ve "Tabii ki, nasıl olduğunı biliyorum. Olmasaydım

burada olamazdım.” Bir an için OBD2 cihazıyla oynadı, bastığı her tuş hafif bir bip sesi çıkıyordu. “Çoğu zaman, bunun nedeni soğutma sıvısı seviyesinin düşük olmasıdır. Radyatörden bir sızıntı olduğunda veya hortumlar kesildiğinde bu olur.”

“Kesilmişler mi, Willie?” diye sordu Elliot, muşamba üzerindeki sökülmüş radyatöre yaklaşip yanına çömelerek.

“Hayır.” diye yanıtladı, çenesindeki gerginlik, daha iyi bir yanıt verememekten ne kadar sıkıldığını gösteriyordu. “Bu araçların en gelişmiş olan Subaru da düşük soğutma sıvısı seviyesi kodu olan P iki beş altı sıfır verdi. Bu, bir an için Subaru’daki soğutma sıvısı seviyesinin motoru aşırı ısıtacak kadar düşük olduğu anlamına geliyor.”

“Bir an için?” diyerek Elliot yanıtladı. “Ne demek istiyorsun?”

Willie ellerini silerek, “Eh, şu an çok iyi durumda.” dedi. Ellerini pantolonunun kenarlarına dayayıp araca doğru yürüdü. Kaputu açtı ve parmağını sıvı seviyesi çizgisine vurarak beyaz, yarı saydam bir hazneyi işaret etti. “Spesifikasyonlara uygun.” Nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve bir sigara yaktı, yağ lekeli parmakları ömür boyu sigara içen birinin el becerisiyle Zippo çakmağını tutuyordu. “Bulamadığım şey buydu. Motorların aşırı ısınmasının nedeni.”

“Motor aşırı ısındığında ne olur?” diye sordu Kay. “Tüten dumanlar falan mı?”

“Önce motor kontrol ışığı yanar ve en azından gösterge tablosundaki göstergelerin ne anlama geldiğini bilecek kadar ilgili biriyisen, motor sıcaklığının kırmızı çizginin ötesine geçtiğini fark edersin. Hâlâ sürmeye devam edersen, bir noktada bu akıllı arabalar stop eder ve motoru korumak için seni durmaya zorlar.”

Kay, “Onları bu şekilde durmaya zorluyor.” dedi. “Bütün arabaların nispeten birbirine yakın ortak bir bölgede durduğu da kesin, değil mi?”

“Üç navigasyon sistemini de kontrol ettim ve evet, üç araç da Katse’nin hemen aşağısındaki vadide durmuş.” diye yanıtladı Willie. “Ama daha sonra, katilinizin o arabalarla işi bittiğinde, mucizevi bir şekilde yeniden çalışmışlar.”

"GPS dönüş yolculuğunu navigasyon geçmişinden silmek için ne yaptığını anlayabildin mi?" diye sordu Elliot.

Willie suratsız bir şekilde, "Bu da bulamadığım şeylerden birisi." diye yanıtladı. Sonuçlara ulaşamamayı kişisel bir başarısızlık olarak görüyor gibiydi.

"Sence bir şekilde arabaların bilgisayarlarını kurcalamış ve onlara motorların aşırı ısındığını düşündürmüş olabilir mi?" diye sordu Kay. "Belki de şu cihazlardan birine sahip..."

"Hayır." diye yanıtladı Willie, bir ciğer dolusu dumanı içine çekti ve bir veya iki saniye içinde tuttu. "Bunu başarmak için gereken beceri düzeyini biliyor musun?" Sigara izmaritini fiskeyle küçük bir yağmur birikintisine fırlattı. "Hayır, bu başka bir şey olmalı."

"Başka ne olabilir ki?" diye sordu Kay, bazı bilgileri onlarla paylaşmayı gereksiz gördüğü için adama biraz sinirlenmişti.

"Jeep'in radyatöründe sert reçine birikintisi gibi bir şey buldum. Bir örnek aldım ve şerif yardımcısı Hobbs'a verdim. Bize ne olduğunu söylemesi için San Francisco laboratuvarına gönderceğini söyledi."

"Ne olabilir sence?"

Çenesini kaşıyarak düşündü, sonra içeri girdi ve mavi muşambanın yanında durdu. "Artık kimse radyatörleri tamir etmiyor; onları doğrudan değiştiriyor. Ama eski günlerde, ızgaranızda yüksek hızdayken bir taş çarparsa ve radyatörü parçalayarak sızıntıya neden olursa, tamirci o deliği lehimler ve yamalar." Muşambanın üzerine diz çöktü ve radyatörün kalın toz tabakasında son zamanlardaki sıyrıkların görülebildiği belirli bir noktayı işaret etti. "Burayı görüyor musun? Birileri bu dilimde bir şey yapmış."

"Peki bunun zanlının işi olduğundan neden emin değilsin?" Kay hafifçe kaşlarını çatarak sordu.

"Çünkü yeni görünmüyor." diye yanıtladı Willie. "Araç bu işlem yapıldıktan sonra en az birkaç ay kullanılmış gibi bir toz tabakasıyla kaplı. Dilimlere yerleşen tozda son zamanlarda herhangi bir sızıntı izi yok, soğutma sıvısı yüksek sıcaklıklarda

sızıyor olsaydı kirin bir kısmını temizlediğini görmeliydik. Ve tipik olarak bir radyatör deliğini yamamak için kullanılan şey de bu değildir. Lehim malzemesi olmalı; oysa bu bir çeşit reçine.”

“Demek bu araçlara ne olduğunu bilmiyorsun.” diye bitirdi Kay, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu.

“Bilmiyorum.” diye yanıtladı Willie, ona dik dik bakarak. “Bunu itiraf etmem gerek. Ama kesinlikle bir cevap bulana kadar aramayı bırakmayacağım. Diğer iki radyatörü de sökeceğim ve aynı reçine lekesini görürsem, onun işi olduğunu anlayacağım.”

Ona teşekkür etti ve kasvetli havada dışarı çıktı, ardından iliklerine kadar üşüyerek hızla Elliot’ın aracına bindi.

Elliot ona katılır katılmaz, “Çok çalışıyor, biliyorsun.” dedi. Motoru çalıştırdı ve bir süre rölantide bıraktı.

“Çok çalışıp çalışmaması umurumda değil.” diye tersledi Kay. “O çocukların hâlâ kayıp olması umurumda ve o canavarla geçirdikleri her gün, ne kadar yaşarlarsa yaşasınlar asla unutamayacakları bir gün. Şimdiye kadar muhtemelen başka bir kadını, hastalıklı dürtülerini tatmin edecek birini daha kaçırmış olabileceğini umursuyorum ve kadın uzun yaşayamayacak, ama ne kadar yaşarsa yaşasın, çoktan ölmüş olmayı dileyecek. Bu arada, elimizde bir sürü “eğer” ve “belki” var, kesin bir şey yok ve bu adamı yakalamaya hiçbir şekilde yakın değiliz. Benim umurumda olan bu!” Sesi bağırmaya dönüşene kadar tırmanmaya devam etmişti. Duygu patlamasından utanarak başını eğdi ve “Özür dilerim.” dedi.

“Sorun değil.” diye yanıtladı Elliot, kısa bir süre onun eline dokunup sonra geri çekildi. “Hepimiz yorgunuz, hayal kırıklığına uğradık ve baharda aç kalmış yaban domuzu gibi tepemiz atmış durumda.”

Derin bir nefes aldı, sonra ciğerlerindeki havayı yavaşça boşalttı, bir yandan da düşüncelerini topladı ve kendi temel davranış özelliklerini hatırladı. “Hadi kurban bilimine geri dönelim.” dedi. “Kaçırdığımız bir şey olmalı.”

Elliot “Tamam.” diye yanıtladı. “Hoş, kaç defa üzerinden geçtiğimizi hatırlamıyorum bile.”

"Önemli değil." diye yanıtladı. "Nasıl avlandığını anlayana kadar buna geri dönmeye devam edeceğiz. Tek şansımız bu." Yine aynı yavaşlıkta nefes aldı ve zihnindeki bilgileri ilişkilendirmeye başladı. "Artık bildiğimiz farklı ırklardan beş kurban var. Üçü anneydi, ikisi değildi. İkisi kişisel arabalarıyla Mount Chester'a geldi, üçü ise San Francisco Uluslararası Havalimanı'ndan kiraladıkları araçlarla. Bu arada, Lan Xiu'nun ve Janelle'in araçlarını Bay Willie'mize getiriyor muyuz?"

Elliot, telefonunda bir şeyleri kontrol ettikten sonra, "Bugün geliyor." diye yanıtladı.

"Bahse girerim, bu iki araç da aynı aşırı ısınmış motor hatası kodunu gösterecek. Onları kimseciklerin olmadığı bir yerde durmalarını sağlamak için iyi bir yöntemi var; neden değiştirsin ki?"

Elliot, "Belki zamanla evrimleşmiştir." diye yanıtladı. "Lan Xiu ve Janelle geçen yıl öldüler."

"Belki, ama bu adamın bir yıldan fazla süredir öldürdüğüne inanıyorum. Bu iş bittikten sonra, tüm Sessiz Göl kıyılarında kadavra köpekleriyle aramayı genişletmeyi düşünmemiz gerekecek."

Elliot aracı vitesine geçirdi ama hareket etmedi, onu dinleyerek devam etmesini bekledi.

Düşünceleri henüz ortaya çıkarmadıkları potansiyel maktüllere takılıp kalmışken odaklanmaya çabaladı. Başka maktüller gerçekten var mıydı? Yoksa hayal gücü, sadece gördükleri tüm bu ölümler ve organize kötülüğün sonucu olarak doğruluğu olmayan bir sonuç mu çıkarmıştı? Yaptığı hiçbir şeyde tereddüt etmeyen, hiçbir şeyi şansa bırakmayan bir adamla karşı karşıyalardı. Peki şu an için önemli olan tek şey neydi? Önemli olan tek şey onu bulup durdurmaktı, o çocukları bulmaktı. O zaman, eğer varsa, diğer cesetleri bulmak için istemedikleri kadar zamanları olacaktı.

"Kurbanlarından en az ikisinin, araçları devre dışı bırakılmadan önce veya sonra, Katse Kahve Dükkânı'nda durduğunu biliyoruz." dedi yavaş yavaş konuşup yapbozu kafasında

birleştirmeye çalışarak, "Ama bana göre, burası kaçırılma alanına çok yakın görünüyor." diye mırıldandı. Ya o araçlara yaptığı şeyin devreye girmesi için daha fazla zamana ihtiyacı varsa? "Diyelim ki Willie haklı ve radyatörleriyle falan uğraştı. San Francisco'dan bu tarafa arabayla gelirken Kats'e'den önce ne var?"

"Dolambaçlı dağ yolları." diye yanıtladı Elliot, ona kaşlarını kaldırarak bakarak. Sonra bu fikri anlamış gibiydi. "Cidden dik, virajlı dağ yolları, hiçbir şey olmasa da arabaların motoru bu bölgede aşırı ısınır. Bazı bölgelerde eğim yüzde on ikiden fazla."

"Aynen öyle." dedi heyecanla. "Bu kadınların nereden geldiklerine bakılmaksızın, hepsi Mount Chester'a varmadan önce en az yüz elli kilometre kadar aynı yolu kullandılar." Kaşlarını çatı, uzaklara bakarak yol üzerindeki işaretleri hatırlamaya çalıştı. "Kats'e'de dikkatleri kendine çekerd; burada yapmayacak kadar akıllı. Öyleyse, onları ilk nerede görüyor?" Tüm kadınların hareketlerini takip etmenin en iyi yolunu düşünerek bir an duraksadı. "Mağdurların tüm mali bilgilerine, kredi kartı hesap özetlerine, her şeye ihtiyacımız olacak. Yol boyunca bir yerde, beş kadının hepsi bir yerde durmuş olmalı ve muhtemelen durdukları yerde birkaç dolar harcamışlardır."

Elliot'ın dudakları bir gülümsemeyle gerildi. "Hadi, şu işi çözelim." Garaj bahçesinden geri geri çıkarken telefonu çalınca tekrar durdu. Arayanın Şerif Logan olduğunu görünce, yeşil düğmeye hızlı bir şekilde dokundu ve şerifin sesi araç içi hoparlörde yankılandı.

"Beni hoparlörden al." dedi Logan ve Elliot kaşlarını çatarak telefonu kulağına götürürken hoparlörü kapattı.

Kay bunun neyle ilgili olduğunu merak etti ama resmi olarak Logan'ın ekibinin bir üyesi değildi. Bazı şeyleri gizli tutmaya hakları vardı.

Elliot aramayı sonlandırdığında gergindi, alnı derinden çatılmış ve çenesi kasılmıştı. Yola döndü ve aracı hızla dağa doğru sürdü.

"Seni eve götürüyorum." dedi, sesine daha önce hiç hissetmediği bir ürperti hâkim olmuştu.

“Neler oluyor?”

“Hiçbir şey, sadece bir şeyleri halletmek zorundayım, hepsi bu.” dedi aynı soğukkanlılıkla ve inatla gözlerini yoldan ayırmadan.

“Elliot Young, korkunç bir yalancısın.” diye yanıtladı, duruma biraz mizah katmaya çalışarak. Onu rahatsız eden her neyse, birlikte çözebilirlerdi. Başka bir kurban daha mı vardı? Eğer öyleyse, bunu neden ondan saklasındı ki?

“Kes şunu, Kay.” diye tepki verdi, direksiyonu daha sıkı kavradı ve gazı kökledi. “Beş dakika sonra evde olacaksın.”

Sanki onu bırakmak için sabırsızlanıyormuş gibiydi. Sanki onu üzecek bir şey yapmış gibi davranıyordu.

“Lütfen, bana ne olduğunu anlat.” diye ısrar etti, sesi çok sakin ve çelik gibiydi. Söyleyeceklerini dinlemeye hazır olduğunu konuşmadan söyler gibiydi.

Elliot’ın çenesi uzun bir süre daha kilitli kaldı. Seçimine saygı duydu ve aralarındaki sessizliğin boşluğu doldurmasına izin verdi, sessizlik onun için olduğu kadar Elliot için de rahatsız edici hâle gelmişti.

Elliot sonunda boğuk ve acı dolu bir sesle konuştu. “Alison’ın cesediyle birlikte gömülü bulduğumuz paslı bıçağı hatırlıyor musun? Üzerinde parmak izleri bulduğumuz bıçağı?”

“Evet.” diye yanıtladı. “Ne oldu ki?”

“Parmak izi sonuçları gelmiş. Onlar babana ait.”

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Bıçak

İÇİ DIŞINA ÇIKMIŞTI.

Berbat durumdaydı, beyaz boğumlu parmaklarıyla kolluğa tutunmasına neden olan ani bir mide bulantısı ve baş dönmesi dalgasıyla savaşıırken ve yüzünden kan çekilirken kısa ve hızlı nefesler almaya çalıştı.

Bu doğru olabilir miydi?

Son on altı yıldır umutsuzca gömmeye çalıştığı anıları hatırlayarak gözlerini kapadı. Panik içindeki sessizliği delip geçen silah sesleri. Babasının cesedi mutfakta yerde yatıyordu, bıçak hâlâ parmaklarının arasındaydı ve annesinin kanıyla kaplıydı.

Ve parmak izleri, açıkça bıçağın sapının üzerindeydi.

Üç gümüş perçinle sabitlenmiş siyah plastik sapı olan, annesinin her yıl Noel'den önceki büyük indirimler sayesinde ancak alabildiği mutfak bıçağı setinin içindeki tipik ucuz bir et bıçağıydı.

Bıçağın plastik sapı babasının çürüyen cesedi ile birlikte gömülmüş olsa da bozulmadan ve zamanla zarar görmeden yerin altında rahatlıkla dayanabilirdi. Ve görünüşe göre onun canını aldıktan on altı yıl sonra onu rahatsız etmek için geri dönmüştü.

Birisi onu mezardan çıkardıktan sonra.

Yeni bir mide bulantısı dalgası öğürmesine neden oldu, ama öksürüyormuş gibi yapmayı başardı ve o sırada arabayı evinin park yoluna çeken Elliot tarafından öğürdüğü fark edilmedi.

Sanki ondan kurtulmak istediği bir otostopçuymuş gibi tavizsiz bir sesle, "Burası ineceğin yer." dedi.

Arabanın kapısını açtı ama sonra ona döndü ve "Bu imkânsız. On altı yıldır yoktu. Onu Arizona'ya gittiğinden beri kimse görmedi."

Ona bakmayı reddederek dudaklarını birbirine bastırdı. "Tam baban tekrar tecavüz edip öldürmekle meşgulken buraya gelmen ne tesadüf, değil mi? O çocuklara kim bilir ne yapıyor?"

"Ah, Tanrım, hayır." diye tepki verdi. "Belli ki babamla tanışmamışsınız."

"Bunu çok isterim." dedi kısık, tehditkâr bir sesle, dişlerini gıcırdatarak. "Bizi tanıştırır mısın lütfen?"

Öfkeyle içini çekti, ona onun öldüğünü, gömüldüğünü, yıllar önce kardeşinin onu koyduğu yerde çürüdüğünü söyleme ihtiyacı içini sızlattı. Yine de gerçekleri dillendiremedi ve tek söyleyebildiği, "O, neredeyse hiç eğitim görmemiş bir sarhoştur. Hayatımın en güzel günü, on altı yıl önce onun kapıyı çarparak çekip gittiği gündü. O zamandan beri kimse ondan haber almadı." oldu. Bir an duraksadı, sonra daha sakın, daha ikna edici bir sesle devam etti. "Dr. Whitmore bize bıçaktan bahsettiğinde ne dediğimizi hatırla. Bu şüpheli, üzerinde parmak izi olan bir silah bırakamayacak kadar akıllı bir adam ve bizi istediği gibi yönlendiriyor, bizimle kukla gibi oynuyor."

"Evet, Kay, ben de buraya babamın suçlarını örtbas etmek için dönseydim tam olarak bunu söylerdim." diye öfkeyle yanıtladı ve ona büyük bir kızgınlıkla baktı. Sesindeki acı ton Kay'i korkutmuştu. "Austin, Texas'tan gelen köylü polisin aptallıkta yeni bir seviye olduğuna inandın, değil mi? Senin küçük parmağına tutunmuş bir şekilde kendi kendine düşüneyemeyen birisi. Kör bir domuz bile ara sıra meşe palamudu bulur. Tanıştığımız günden beri beni kandırdın, bana yalan söyledin."

"Ne? Sana asla yalan söylemedim." diye yanıtladı Kay, şaşırması samimiydi. Ona babasının öldüğünü ve eve dönmesinin gerçek nedenini anlatmamıştı ama bunun dışında ona yalan

söylememiştii. Öyle düşünmüyordu... başı dönüyordu, mide bulantısı hâlâ güçlüydü.

Kim onun aklıyla oyun oynuyordu? Babasını öldürdüğünü kim bilebilirdi?

Hızlı, acı bir kahkahayla güldü. "Resmi olarak tanışmamızdan bir gün önce cesetlerin gömüldüğü bölgeyi ziyaret ettiğini söylemeyi unutmuştun." dedi. "Ama o gece seni gördüm. Seni Kendra'nın mezarının çevresinde gezinirken, gözden kaçırmış olabileceğimiz bir kanıt ararken ya da kim bilir belki de kanıt yerleştirirken gördüm."

"Ah..." diye sessizce yanıtladı. O geceyi tamamen unutmuştu. "Eh, şimdi de tam olarak açık sözlü olmayan sensin, değil mi? Beni gördüğünü neden söylemedin?"

Öfkeyle ısıklı çaldı. "Kadınlar! Aleyhlerine olan herhangi bir argümanı lehlerine çevirmede ve karşındakileri aptal gibi göstermede ne kadar ustalar."

İçinden geçen uzun bir dizi lanet dolu sözü bastırdı. Adam, bir fikir akıllarında kök saldıığında ancak erkeklerin olabileceği gibi inatçı bir durumdaydı. "Dinle, bunca yıldır biri onu görmüş olsaydı babam hakkında bir şeyler söylerdi. Buraya taşındığından beri adını duydun mu? Tam olarak yasalara uyan bir vatandaş değildi; parmak izlerini sistemde bu sayede buldunuz. Sarhoş ve düzensiz olduğu için birkaç kez yakalanmıştı. Gerçekten, şüphelimiz bu mu? Şimdi altmış yaşında olan babamın, arabaların navigasyon geçmişini değiştirebildiğini veya araçların durmasını hem de canının istediği yerde durmasını sağladığını gerçekten düşünüyor musun?"

Elliot tek kelime etmeden önündeki garaj kapısına baktı. Daha dün sabah, ona el sallayarak, gülümseyerek çim traktörünü garajdan çıkarmıştı.

Kay ona kararını vermesi ve yönünü seçmesi için süre verdi.

Ama Elliot ona döndü ve "Üzgünüm, Kay. Şerif bu konuda çok netti. Vakadan alındın ve benim işe geri dönmem gerekiyor." Sesindeki hüznün barizdi, tüm tavrı farklı bir duyguyu iletliyordu.

Utanç. Suçluluk.

Başka bir şey söylemeden arabadan indi ve kapıyı kapattı. Arabanın uzaklaştığını izledi ve yol sola dağa doğru kıvrılırken ormanın kenarının arkasında kaybolana kadar gözlerini arka lambalarından ayırmadı.

Sonra dikkatini arka bahçedeki söğüt ağaçlarına çevirdi.

Bir mide bulantısı dalgası onu yeniden yakaladı ve bu sefer yeni biçilmiş çimenlerin üzerinde dizlerinin üstüne çöküp kustu, o gecenin anısı bir kâbus gibi gözlerinin önünde dans ederken daha fazla kaçamazdı.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Av

ONLARI BULDUĞU TÜM YERLER ARASINDA favori mekânı Miramonte Restoranı'ydı. Büyük bir verandası vardı ve herkesin bakışı onun üzerinde değil, manzarada oluyordu. Avlunun oturmayı sevdiği yanından eyaletler arası yolu görebiliyordu, hangi yolcuların kuzeye Mount Chester'a doğru yöneldiğini anında biliyordu. Turistler ve garsonlar arasında geçen küçük konuşmaya biraz dikkat ettiğinde bir kadının Mount Chester'a ya da kayak merkezine gidip gitmediğini anlayabiliyordu. Sadece bu kişiler ilgi alanındaydı.

Bunun pek bir anlamı yoktu, biliyordu. Örneğin, Portland'a giden kadınlar neden onun için önemsizlerdi ki? Neden onları geçip gitmelerine, yaşamalarına, izin verecek kadar umursamıyordu ki? Ama bir şekilde önemliydi, sanki varış yerleri, doğduğu, büyüdüğü ve sonra uzak durmaya çalıştığı yer, sanki kaderleri, umursadığı tek ortak payda olarak Mount Chester ile iç içe geçmiş gibiydi, onları bir şekilde işaretliyormuş gibiydi.

Zaman içinde tam da aradığı özelliklere sahip birçok kişiye denk gelmişti, ama sonra onların Seattle, Portland'a ya da Oregon eyalet sınırının hemen ötesine, eyalet ormanlarından birinde kamp yapmak üzere gittiklerini anlayınca gitmelerine izin vermişti. Ama yakala ve bırak oyununu severdi. Sanki kaderin kendisi için bir seçim yapmasını, doğru seçtiğinden emin olmasını istiyor gibiydi, hata yapmıyordu ve yine de dürtülerini

kontrol edebiliyordu. Sırf başka bir yere gidiyor diye harika birini bırakmak kolay değildi, ama gecikmiş tatminin de ödülleri vardı. Doğru kişiyi bulmanın yoğunluğu, bir kez geldiğinde benzersizdi. Tüm vücudunda yükselen heyecan tenini diken diken ediyor ve kanını ateşe verip gecelerini uykusuz neşe patlamalarına dönüştürüyor, yerine getirdiği anda da mükemmel bir deneyime yol açıyordu.

Kendisi orada yaşayamadığı için, annesi onu gitmeye zorladığı için, Mount Chester'da özgürce vakit geçirmek isteyen ve bunun için tatile gelen bu kadınlar, özgürlük arayışları ve hoş karşılanmadıkları bu topraklara haksız yere ayak bastıkları için cezalandırılmak zorundaydılar. Artuk kendisinin evi olarak adlandıramayacağı bu yer onların mezarı olacaktı.

Kırmızı bir Ford Crossover eyaletler arası yolda kuzeyden belirdi ve Miramonte'nin otoparkına dönmek için sinyal verdi. Dudaklarında hızlı bir gülümseme belirdi. Araba tipik kiralık bir araçtı, yeni, kompakt ve pırlı pırlı, fark edilmesi kolaydı. Direksiyonunda uzun saçları rüzgârda uçuşan genç bir kadın vardı. Arabanın tüm camlarını indirmişti, yüksek sesle müzik dinliyor ve bu müziğe yüksek sesle eşlik ediyordu. Tam bir turistti.

Umarım Mount Chester'a gidiyordur diye iç geçirdi.

Sandalyesini hafifçe verandaya çevirdi, sonra sol ayak bileğini sağ dizinin üzerine yerleştirdi ve ceketinin düğmesini çözdü. Kadının sırtını restoran girişine doğru verince yüzü güneşte aydınlandı. Kadın, Mount Chester'ın uzak doruklarına doğru dönerek otururken, o gelişigüzel bir şekilde tabağında kalan patatesleri yemeye devam etti.

Göz kamaştırıcıydı. Yaklaşık otuz yaşında, öğleden sonra ışığında parıltıyan güzel bir cilde sahipti. Neredeyse durmadan gülümsüyordu, muhtemelen heyecan verici bir şeyi, belki de yaklaşan tatilini düşünüyordu. Güçlü, kararlı ve cesaret sahibi birine benziyordu.

Ona sahip olmak ve tüm kışı birlikte geçirmek bir zevk olacaktı.

Kadının garsonla olan ilk konuşmasından gideceği yer konusunda çok az bilgi sahibi olabildi. Sadece çorba ve salata siparişi hakkında konuşmuşlardı. Yine de garson siparişi alıp gittikten kısa bir süre sonra, onu fark etti ve umut verici ve çekici bulduğu kalıcı bir göz teması kurdu.

Evet, önündeki uzun ve soğuk aylar boyunca ona pek çok zevk verebilecek birisiydi.

Göz temasını keserek döndü, karla kaplı tepelere baktı ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sadece profilini görebiliyordu ama anlayabiliyordu. Sevdiği bir şey görmüştü. Onu tavlamaya çalışması ilginç olmaz mıydı?

Gözlerini geniş omuzlarından, dolgun göğüslerinin kıvrımını süveterinin tüylü kaşmirinden içeri iten potluktan, boyun çizgisinden ve güneşe karşı duran başının etrafında dalgalanan saçlarının bir hale gibi parıldamasından alamayarak dikkatle ona baktı.

O uzun, ipeksi saçları örmeyi çok isterdi. Saçlarının parmaklarına değmesi hissi, sadece zihninde olsa bile, onu anında heyecanlandırırdı. Kadın mükemmel bir seçimdi.

Garson çorbasıyla birlikte uzun bir bardak buzlu su getirdi ve hızla uzaklaştı. Kadın yemeye başladı, görünüşe göre onu tamamen unutmuştu. Öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı, gözleri sanki sırf irade gücü bir şekilde ona hedefini ifşa etmesini sağlayacak ya da ona zihninin içini görme yeteneği verecekmiş gibi kadını deliyordu.

O aradığı kadındı, bunu şimdi açıkça biliyordu. Bunu kısıklarına yayılan ısıda, göğsünü kabartan karanlık dürtüde hissedebiliyordu.

Ve her seferinde geçen seferden daha daha yoğun bir şekilde kendi bedenine ve onun acımasız taleplerine bağımlı olmasını istiyordu.

Kısaca, sadece bir saniyeliğine tekrar göz teması kurdular, ama kadın çabucak arkasını döndü. Evet, kadının ilgisini çekmişti.

Onun çılgınlığını duymayı, onunla dövüşmeyi, tekmeler ve pençeler savurmasını, sonra yenilerek boyun eğmesini, ele

geçirildiğini kabullendiğini görmeyi ne çok istiyordu.

Garson masasına geldi, ama o garsonu gülümseyerek uğurladı. Oradan garson her şeyin nasıl olduğunu sormak için kadının masasına yürüdü. Kısa bir süre sohbet ettiler.

"Ah, bu çorba harika!" dedi kadın kristal gibi, neşeli bir sesle. Onun sesini sevmiştir.

"Size başka bir şey getirmemi ister misiniz?" diye sordu garson, gelecek yanıtı göre hesabı çıkartacaktı.

"Hâlâ çorbamı içiyorum, biraz düşüneyim." diye yanıtladı. Kaşığını daldırdı ve sonra durdu. "Mount Chester'a daha ne kadar var, biliyor musunuz?"

Gülümsemesini gizlemeye çalışarak cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkardı ve masanın üzerine, rüzgâr savurmasını diye soda bardağının altına sıkıştırdı. Sonra otoparka açılan ve randa yan kapısını kullanarak otoparka gitti. Köşeyi dönmeden önce kadına son bir bakış attı.

Evet, o aradığı kişiydi.

Arabasının yanında kısa bir süre durdu ve arka kapıyı açarak arka yolcu koltuğunun altındaki kunduracı bizini aldı. Aleti eline alıp, sapı yumruğunun içinde ve uzun, keskin çelik kısmı kolunda olacak şekilde tuttu. Uzaktan, kimse elinde bir şey tuttuğunu anlayamazdı.

Birkaç boş yer ileride, park yerinin karşı sırasındaki kırmızı Ford'a ulaşmak kolaydı. Izgarası hiçbir sorun teşkil etmiyordu, açıklıkları onun işini yapmasına yetecek kadar genişti. Rastgele çevreyi kontrol etti, sonra bir an için yavaşlayarak hızlı ve güçlü bir şiş darbesiyle radyatörü gizlice delerek arabanın yanından geçti. Sonra sanki birini arıyormuş gibi otoparkın önüne doğru yürümeye devam etti. Sonra döndü ve Cadillac'ının direksiyonuna geçti.

Gülümsüyordu.

Kısa bir süre sonra, eyaletler arası yoldan ayrılıp Mount Chester'a giden yola girdikten ve otuz kilometre kadar dik, virajlı dağ yollarından gittikten sonra, soğutma sıvısı kaybı yeterince artmış olacak ve motor aşırı ısınarak onu kenara çekmeye zorlayacaktı.

Ve o yakında olacak, bekleyecekti.

Araçların bu şekilde devre dışı bırakılmasını seviyordu. Kesilmiş bir fren hidroliği ya da aşırı bir şeyle kadınların hayatını riske atmak istemiyordu. Ayrıca bir adli tıp ekibi kurcalanmış frenleri bir dakika içinde tespit edebilirdi ve bunu göz önünde yapmak da kolay iş değildi. Ve onları ele geçirdiğinde kadınların zarar görmüş olmasını hiç istemezdi.

Onun yüzünden çılgılık atmasını istiyordu, arabası yüzünden değil.

Biraz şansla, Ford'u onu durmaya zorladığında, en pahalı akıllı telefonların bile tek bir çubuk çekmediği tepenin üzerinde olacaktı. Kaderin onun hakkında son sözü bu olacaktı.

Sonra kadınla buluşacak, parmaklarını ipeksi saçlarında gezdirecekti.

Ve onu eve götürecekti.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Erkek Kardeş

KAY, HIGH DESERT EYALET HAPİSHANESİ'NE daha önce hiç hissetmediği bir korkuyla yaklaştı. FBI günlerinde, mahkûmları rutin olarak ziyaret ederdi ve buna alıştığını, hatta bu konunun nasırlaştığını düşünüyordu. Küçük kardeşi Jacob'ın o gri duvarların içinde olduğunu bilmek her şeyi değiştiriyor, onu daha önce hiç düşünmediği kadar rahatsız ediyor, boğazını düğümleyip içini tarifsiz bir öfkeyle dolduruyordu.

Aynı zamanda, kendi suçluluk yükünün altında başı eğikti. Kardeşine ilk suçundan dolayı bu kadar mantıksız bir şekilde ağır bir ceza veren yargıca ulaşacağına kendi kendine söz vermişti. Yaralanma olmayan bir bar kavgasının karşılığında High Desert'ta altı ay ceza mı? Bu normal bir karar olsaydı, barların boş ve hapishanelerin de ağzına kadar sarhoş insanlarla dolu olması gerekirdi.

Güvenlikten daha önce defalarca yapmış olmanın aşinalığıyla geçti, ancak artık aktif bir kolluk kuvveti rozetinin sunduğu ayrıcalıklı statüsü yoktu. O sadece bir mahkûmu ziyaret eden bir aile üyesiydi ve o gün ön kapıda görevli hiç kimse onu önceki ziyaretlerinden hatırlamadı. Güvenliği geçtikten sonra, kendisine tahsis edilen ziyaretçi odasına kadar eşlik edildi.

Jacob yaklaştığında, ilk başta onu tanımadı. Büyük beden turuncu tulumun içinde çelimsiz ve zayıf görünüyordu. Onu son gördüğünden beri sakalı uzamıştı ve sağ yanağını yeni bir

morluk kaplamıştı. Başka bir yumruk açıkça çenesine isabet etmiş, artık sararmaya başlayan bir iz bırakmıştı, şişlik hâlâ dudaklarını geriye itiyordu. Ve sadece on gündür hapishanede idi.

Kay'ın midesinde felç edici bir korku uyandı. Orada dayanamayacaktı.

"Sana gelmemeni söylemiştim." dedi girizgâh kısmını atlayarak.

Gözlerini aşağıda tutarak ve etrafını kolaçan edip konuşmalarına kulak misafiri olan var mı diye kontrol ederek onu incelemekten kaçındı.

"Yapmak zorundaydım." diye fısıldadı, elini cam bölmeye koyarak, kardeşinin morarmış yüzüne dokunmak, elini tutmak istiyordu. Ona nasıl olduğunu sormayı bıraktı. Bunun yerine, "Bana ne olduğunu anlat." dedi. "Her şeyi adım adım bilmem gerekiyor."

Dövülmüş bir köpeğin acılı bakışlarıyla kısaca ona baktı. "Boş ver, Kay. Yapabileceğin bir şey yok."

"Muhtemelen yapabileceğim bir şey yok," diye itiraf etti, "ama yine de bunun nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Sonra başlarının üzerindeki kameraları fark etti. "Dikkatli ol, avukatın olmadığın sürece mahkûm aile ziyaretlerinde mahremiyet yok."

Nefesinin altından küfretti. "Şaşırmadım." dedi sonunda. "Burada hiçbir yerde mahremiyet yok." Oturduğu yerde kıpırdandı, ellerini kucagında birleştirip gevşetti. "Anlatacak ne var?"

"Nasıl başladı?" diye sordu. "O gece, barda."

"Bilmiyorum." dedi başını eğerek. "Vardiyadan sonra birkaç bira içmek için gitmiştim, oraya ilk gidişim de değildi. Ama o bana geldi, o adam." Bir süre konuşmayı bıraktı, gözleri öfkeyle titrerken kaşlarını çatı. "Sürekli karşımdaydı, bana sataşıyordu. Her yanından geçişimde beni itti. Sonra benimle alay etti, şey, bilirsin."

"Hayır, bilmiyorum. Ne?"

"Korkak herif, dedi." diye fısıldadı. "Ona yumruk attım. Bir kere. Kütük gibi yere serildi."

"Ambulans geldi mi?"

"Hayır, sadece polisler." dedi hüzünlü bir iç çekişle. "Biri onları aramak için sanki acele etmiş gibiydi. Beş dakika sonra oradaydılar, ama o zamana kadar iyiydi, arkadaşlarıyla içiyor ve bana isim takıyordu."

Kesinlikle hiçbir anlamı yoktu. Bu tür sarhoşlar arası dalaşmalara polisler neredeyse hiç karışmazdı.

"Kay, ben bir aptalım." dedi. "Artık bunu daha iyi biliyorum ve ben sadece... o gece başıma ne geldi bilmiyorum."

"Seni neyle suçladılar?" diye sordu, Mount Chester'a döndüğünden bu yana geçen on gün içinde bu bilgiyi araştırmak ya da Elliot'tan tutuklama kaydını çıkarmasını istemek için zaman bulamamaktan utanarak. Bunun yerine, kardeşini terk ederek Sessiz Göl cinayetleri soruşturmasına dalmıştı. Şimdi Elliot kesinlikle ona iyilik yapmayacaktı ve bir şeyler yapabileceği on günü boşa harcamıştı. Aslında yapacağı pek bir şey de yoktu, çünkü bir kez bir ceza verildi mi, sadece bir aile üyesi hâkimin kapısını çalarak lütfen dedi diye karar değiştirilmezdi.

Cevap vermeden önce nefes aldı, nefesi kesilir gibiydi. "Kasten yaralama." dedi, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Kasıt yoktu, neden böyle dediklerini bilmiyorum."

"Bu adamı tanıyor muydun?"

"Rafael'i mi? Yere serdiğim adamı mı?"

"Evet, o. Onun tam adı ne?"

"Rafael Trujillo." dedi ve Kay not alırken onun soyadını heceledi. "O ve ben bir şantiyede birlikte çalışıyorduk ama onu temmuzdan beri görmemiştım."

"O geceye kadar onunla hiç konuştunuz mu ya da kavga ettiniz mi?"

"Hayır." diye cevapladı, kısaca ablasına bakarak. "O arkadaşlarıyla birlikte kalırdı ve ben de yalnızdım. Çok az konuştuk." Sakalını kaşıdı, sonra içini çekti. "Onun da bir sabıka kaydı var ama yine de bunu kimse önemsemedi. Ve avukatım, güçlü savcının önünde fazla topa girmeyen, mahkeme tarafından atanan

salaklardan biriydi. Mahkemede savcınınkini ağzına almak için dizlerinin üstüne çökmemesine şaşırdım desem yeridir.”

Kendini durdurdu ve bir çocuk gibi kızardı. Hapis ona yaramamıştı; küçük kardeşi daha önce böyle konuşmazdı. Babalarının mide bulandırıcı küfürlerinin hatıraları, hatırlayabildiği sürece, muhtemelen onu küfretmekten alıkoymaya yetmişti.

“Hâkim kimdi?”

“Yargıç Hewitt.” diye yanıtladı tekrar yere bakarak. “Bana cezayı vermeden önce pazar vaazındaki papaz gibi vaaz verdi. Bu bizim topluluğumuza nasıl yakışmaz, benim gibi unsurlar nasıl özgürce dolaşamaz, insanları tehlikeye atamaz ve bu tür saçmalıklar. Benim hakkımda hiçbir şey bilmemesine rağmen, sözlerini sanki yılan zehiriymiş gibi kustu.”

Kay dinledikçe, Jacob’ın hikâyesinde ters giden bir şeyler olduğunu fark etti. Belki de davasında bahsetmeyi düşünmediği bir ayrıntı, görünüşte önemsiz saydığı bir yönü vardı ve bu da yargıcın cezasını değerlendirme şeklini değiştirmişti. Ama öyle olsa bile neden tutuklanıp böyle düzmece bir suçlamayla suçlanmıştı? Peki o avukat küçük kardeşini savunmak yerine ne yapmıştı?

İşte başlaması gereken yer burasıydı.

“Avukatın kimdi?”

“Bay Joplin, Shane Joplin, yanlış hatırlamıyorsam. Kendini beğenmiş bir orospu çocuğu. Beni sattı, yaptığı şey tamamen buydu.”

“Mahkeme mi atamıştı?”

“Evet.” diye yanıtladı, utangaç bir şekilde gülümseyerek. “Avukatlara param yetmez, Kay. Sen gittiğinden beri piyangoda büyük ikramiye tutturmadım.”

İri bir gardiyan çarpık adımlarla onlara yaklaştı, kaşları sürekli çatılı haldeydi. “Beş dakika kaldı.” dedi, girişin üzerindeki duvardaki saati göstererek. “Artık toparlayın.”

Jacob, yalvaran gözlerle ona dikkatle baktı.

“Merak etme, Kay, bir şekilde halledeceğim. Teşekkürler... bilirsin, buraya gelip evde kaldığın ve bir şeylere göz kulak

olduğun için.” diye ekledi, sesini zar zor duyulabilir bir fısıltıya indirerek.

Kay terlemeye başladığını hissetti. “Bu konuda,” dedi alçak bir sesle, başını kameralardan başka yöne çevirerek, “emin misin, her şey hâlâ orada mı?”

Kaşları havaya kalktı. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Onu mu kastettin?”

“Hı-hı.” diye yanıtladı, hızlı bir baş hareketiyle. “Ve şey, diğer eşya. Hâlâ orada mı?”

“Bıçak mı?” diye sessizce sordu, ona inanamayan gözlerle bakıyordu. “Tabii ki orada.” diye fısıldadı. “Bunca yıldan sonra neden şimdi bunu bana soruyorsun?”

“Ah, önemli bir şey değil.” diye acılı bir iç çekişle yanıtladı. “Sadece orada, evde olmak, aklıma tuhaf şeyler getiriyor, hepsi bu. O cismi evde bir yerde gördüğümü sandım.”

“Hayır, olamaz.” dedi başını güçlü bir şekilde sallayarak. “Gördüğün başka bir şey olmalı.” Ona bakmaya devam etti. On altı yıl önceki o vahim günden beri, bu konuda tek kelime etmemişlerdi.

“Dağınıklık için üzgünüm.” dedi bir süre sonra mahcup bir şekilde gülümseyerek.

Gülümsemediğinde, şişmiş dudağı çatladı ve küçük bir damla kan belirdi. Bunu görünce Kay’ın kalbi sıkıştı, nefes almakta güçlük çekti.

Yaklaşan gardiyanı görerek aceleyle, “Jacob, beni dinle.” diye ekledi. “Hiçbir şeye karışma ve sadece sabırlı ol, tamam mı? Seni bekleyeceğim. Burada olacağım.”

Gardiyan, ağır elini Jacob’ın omzuna koydu, o da geri dönmeye hazır bir şekilde ayağa kalktı. Başparmağını kaldırıp hafifçe gülümseyerek onu anladığını işaret etti, sonra yan kapıdan kayboldu.

Orada oturdu, ardından kapalı kapıya baktı, onun götü-rüldüğüne, koşup onu kollarında tutamadığına ve kilit altına alındığına inanamıyordu. Bir kıyamet hissi damarlarındaki kanı

dondurup tüm varlığını sarıyor gibiydi. Önsezisinin ona söylemeye çalıştığı şey acaba neydi?

Ayağa kalkarak, önsezi hissini üzerinden attı ve birinin kardeşini suç olarak anılmaya değmeyecek bir şey için oraya tıktığını ve o kişinin yapması gereken bir açıklama olduğunu hatırladı.

"Pekâlâ, Bay Joplin, bakalım hakkınızda neler bulacağız." diye mırıldandı, telefonundan ona bakarken. Mahkeme tarafından atanan tipik bir avukat olmadığı belliydi. Başarılı bir avukattı, San Francisco'daki büyük bir hukuk firmasının ortağıydı ve adı şirketin isminde ikinci sırada yazılıydı. Kardeşinin savunması, Jacob'ı parmağını bile kıpırdatmadan hapisten uzak tutabilecek daha iyi bir avukat tarafından ele alınamazdı.

Ama buna rağmen erkek kardeşini hapisshanede ziyaret ediyordu.

Arabada giderken düşünerek iki saat geçirdikten sonra eve vardığında hava zifiri karanlıktı. Tüm yol boyunca iki şey düşünmüştü, birincisi kardeşini kurtaramayan başarılı avukat Shane Joplin ve diğeri de on altı yıl toprak altında kaldıktan sonra ortaya çıkan üzerinde babasının parmak izleri olan bıçak. Zanlı onunla akıl oyunları oynayarak vakadan uzak tutmaya çalışıyor gibiydi. Bu, kadının ona yaklaştığı ve dedektifleri kendi kokusundan çok onun kokusuna yöneltmeye çalışacak kadar umutsuzluğa düştüğü anlamına geliyordu.

Yine de bu aynı zamanda söğüt ağaçlarının arasına gömülü olan şeyi bildiği anlamına geliyordu ve bir şekilde o bilgiye ulaşmıştı. Zemin bozulmamıştı, ama orayı bir süre önce kazmış olabilirdi ya da belki onu mükemmel bir şekilde nasıl geri kapatacağını biliyordu. Yanıtı öğrenmediği sürece yavaş yavaş merak etmeye başlayacak ve içi içini kemirecekti. Emin olmadıkça ve zanlının gerçekte ne kadarını bildiğini ve Jacob'ın oraya gömdüklerinden ne kadarını aldığını öğrenmediği sürece huzur bulamayacaktı.

Garajdan bir kürek aldı ve arka bahçeye gitti ve bunu kesin olarak öğrenmeye karar verdi. Söğüt ağaçlarının geniş taçlarının

arasından ay ışığı parlıyordu. Hızla bahçenin arkasına giderken, ağaçların tehditkâr gölgelerinin karşısında olduğu yerde donakaldı.

Yere düşerek dizlerine sarıldı, ileri geri sallandı, hiçkura hiçkura ağlamaya başladı. Yapamayacaktı.

Farklı bir yol bulması gerekiyordu.

BÖLÜM KIRK

Tepebaşı

ELLIOT, TÜM ÖĞLEDEN SONRASINI kanıtların peşinde koşarak geçirmişti, şerifin ofisinden ayrıldığı anda akşam yemeği saati çoktan geçmişti. En umut verici ipuçlarından biri olarak düşündüğü battaniyeler, gitgide bir çıkmaza dönüşmüştü ve çok kıymetli zamanını maalesef bunun için harcamıştı.

Katilin kurbanları sarmak ve gömmek için kullandığı battaniyelerin, Kızılderili motifini ve bu özel tasarımı daha önce hiç görmediği gerçeğini göz önünde bulundurarak, izi sürülebilir bir parça olmasını ummuştı.

Onları yerel bir dokumacıya, belki Kızılderili bölgesinde yaşayan birine, aynı battaniyeden birkaç tane alan bir müşteriyi hatırlayan birine kadar takip etmeyi ummuştı. O battaniyelerin fotoğrafını hem Kızılderili bölgesinde hem de dışında kabile yaşlılarına ve çeşitli kişilere, hatta kabile polisine göstermişti. Hiç kimse o modeli görmemiş veya özel tasarımlar yapan bir dokumacıyı duymamıştı. Çoğu, motiflerin Şastalardan ilham aldığı konusunda hemfikir olsa da bazıları da motiflerin gerçek olmadığını söyledi. Onlara inansa da inanmasa da bu farklı bir hikâyeydi. Günün sonunda, Dr. Whitmore'a uğradı ve kökeninin nereden olduğu hakkında bir fikir edinmek için battaniye liflerini laboratuvara göndermesini istedi. Bu işin kolay kısmıydı.

Günün zor kısmı, herkesin sorularını yanıtlamak ve onlara "Hayır, o çocukları henüz bulamadık. Hayır, FBI da bilmiyor." yanıtını verdiği kısımdı. Güçsüzlük duygusu onu o kadar keskin bir öfkeyle doldurmuştu ki, en ufak bir kıskırtmada patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Bütün bu güçsüzlük hissi ve Kay.

Ağır Teksas aksanıyla ayrıntılı bir küfür savurarak Tepebaşı Bar ve Izgara'nın otoparkına yanaştı. Yerel şerif yardımcılar arasında popüler bir yerdı ve şimdiye kadar herkesin sorularının diğer polisler tarafından yanıtlanmış olmasını umuyordu. O sadece kendisine soru sorulmadan ve herhangi biri tarafından rahatsız edilmeden bir yere oturmak, hamburger yemek ve birkaç bira içmek istiyordu.

Barın en ucundaki tabureye oturdu ve barmene işaret etti. Elliot, kelimenin tam anlamıyla buranın müdavimi sayılmazdı. Mount Chester gibi küçük bir yerde, herkesin bu tür yerlerde tanınmaya başlaması gerekirdi, çünkü başlangıçta çok fazla seçenek yoktu. Dağın tepesinde, kayak merkezinin yakınında düzinelerce restoran ve bar vardı ama burada, kasabada seçenekleri Tepebaşı ve birkaç tane daha yerle sınırlıydı.

Barmen onu selamladı, "Selam, Dedektif." dedi ve hemen önündeki çizik ve kirli tezgâhın üzerine bir bardak altlığı koydu. "Sana ne verebilirim?"

"Bud Light," diye yanıtladı Elliot, "bir hamburger, soğan olmasın, yanında da patates kızartması."

Adam ellerini önlüğüne silerek, "Tamamdır." diye yanıtladı. Önüne terli, buz gibi bir şişe koydu, sonra gözden kayboldu.

Elliot biranın tadını çıkararak bir yudum aldı, sonra birkaç yudum daha aldı. Herkesten kaçarak gözlerini tezgâha diktı, ama ne yazık ki herkes ondan kaçmıyordu.

Bir adam bariton bir sesle, "Dedektif, burada bulunmanız ne büyük şeref." dedi ve ardından omzuna bir tokat attı.

Döndü ve tombul memur Hobbs'un genişçe sırtığını gördü.

"Selam, Spence." diye mırıldandı, dikkatini kirli tezgâhtan alıp adama doğru yöneltti.

Birdenbire birkaç polis memuru daha belirdi, görünüşe göre hepsi bir şeylerle vakit geçiriyor gibiydiler, içlerinden birkaçının ellerinde içkileri de vardı.

"Tekrar tek başına olmak nasıl bir duygu?" diye biri göz kırparak sordu ve diğerleri aynı anda kahkahalara boğuldu.

Elliot, memurların besin zincirindeki yerlerini bildikleri ve bir dedektifle fazla rahat konuşmadan önce iki kez düşündükleri Austin şerif ofisinin yapısını özlediğini fark etti. Ancak Mount Chester daha kırsal bir yerdi ve küçüktü ve yerel şerifin ofisi daha çok kaba çocuklar, zorbalar ve zemin kattaki kızıl saçlı çocukla bir aile gibiydi. Bu karışıma alkol eklendiğinde sonuç bu oluyordu. Elliot, oraya gelmek yerine eve gitmiş olmayı diledi, bayat ekmek üzerine biraz söğüş et ve bir kadeh burbon da işini görebilirdi.

Başka yerde daha iyi bir eğlence aramak için uzaklaşacaklarını umarak cevap vermedi.

"Üzgünüm, Dedektif," diye özür diledi Hobbs, "bu ahmaklar hadlerini bilmiyorlar."

Bir diyaloga girmemek için eliyle özrü kabul ettiğini belirten bir işaret yaptı.

"Ama bilmek istiyoruz," diye devam etti Hobbs, "siz ve Dr. Sharp arasında tam olarak ne oldu?"

Elliot'ın başlangıçta yanlış anladığı soruya birkaç alaycı kahkaha eşlik etti.

Kay'ın onunla yatıp yatmadığını değil, nerede olduğunu sorduklarını fark etmeden önce, "Hiçbir şey olmadı, kahretsin." diye çıkıştı. "Patron onu vakadan aldı, hepsi bu." diye ekledi, bir an için savunmaya geçtiğini anlamamalarını umarak.

Kıkırdama devam etti ve Hobbs'un soruları da bitmek bilmedi.

"Niye ki?" diye sordu Hobbs. Yuvarlak yüzü terliydi ve barın floresan ışıklarında solgun görünüyordu, boncuk gözleri huzursuzdu. "FBI profili uzmanı olduğu düşünülürse ve geçmişine bakalırsa, bizim için en iyisi olduğunu düşünmüştüm." Bir an duraksadı ama Elliot cevap vermeyince, "Geri mi geliyor?" diye ekledi.

Elliot bilmiyordu ve bu soru bütün öğleden sonra boyunca zaten aklındaydı. Ona öyle davrandıktan sonra, geri gelmeyecekti. Aptallık etmişti, hem de bir değil, iki kez.

Kay'ın bunu hak ettiğini düşündü, ama ya doğruyu söylüyorsa? Ya babası on altı yıl önce ortadan kaybolmuşsa ve katil onun ortadan kaybolma hikâyesini biliyorsa? Kay'i eve bıraktıktan sonra, onun araba yolunda durarak arkasından bakıp muhtemelen Teksaslı Dedektif Elliot Young'ın ne tür bir moron olduğunu düşündüğünü unutabilmeyi umdu.

Kay'e nasıl davrandığını destekleyecek bir kanıt ya da tanıklık bulmak için hem umut ederek hem de korkarak etrafındakilere sorular sormuştu. Neyin daha kötü olduğuna bir türlü karar veremiyordu. Babasının beklenmedik cinayet olayını örtbas etmek için kendini soruşturmaya soktuğu varsayımına dayanarak ona bir şüpheli gibi davrandığı gerçeğinin mi? Ya da deneyimli bir araştırmacı ve tanınmış bir FBI profilcisi olan ortağının kendisine neler olup bittiğine dair makul bir açıklama sunduğunda ona inanmadığı gerçeğinin mi?

Ve neden ona inanmamıştı, gerçekten?

Birasının geri kalanını içti ve barmen hemen boş şişeyi alıp yerine yenisini bıraktı ve önüne yanında patates kızartması olan bir hamburger koydu, burun deliklerini cızırtılı domuz pastırması ve erimiş peynirin ağız sulandıran kokularıyla dolduracak kadar enfes gözüktüyordu, ama o kayıtsız kaldı.

Çünkü onu düşünmekten kendini alamıyordu. Bu yüzden ona inanmamıştı. Çünkü kariyerini öyle ya da böyle mahvedecek bir kadına âşık olduğuna inanmak, şimdi yapması gereken hamleyle yüzleşmekten daha kolaydı. Onun hakkında ne hissettiğini ona söylemesi ya da çekip gitmesi gerekiyordu.

Ya da daha da kötüsü, her şeyi berbat ettiğini kabullenmeli ve Alaska'ya taşınmalıydı.

Çatalla bir tane patates kızartması aldı ama havadayken durdu. Artık o kadar aç değildi ve Hobbs'un sorusu, bir aygırın eyerinin altındaki kuru, dikenli bir çapak kadar sinirlerini bozmuştu. Bir an için Hobbs'a baktı, sonra, "Akşam yemeğimi

huzur içinde yiyebilir miyim, memur bey?" dedi. Sesini alaycı bir tavırla alçaltarak kelimeyi vurguladı. "İzin var mı?"

Kahkahalar aniden kesildi ve üç memur hızla uzaklaştı, sonuncusu Hobbs oldu. "Özür dilerim, Dedektif, kötü bir şey demek istememiştik." Sonra nihayet onu sıcak birası ve soğuk burgeriyle, mekânın arkadan gelen gürültüsüyle, kahkahalarla ve ara sıra country müziğin sesini bastıran sarhoş naralarıyla yalnız bırakarak gittiler.

İş yerinden bir kadınla asla ilişkiye girmeyeceğine kendi kendine yemin etmişti. Ve eşyalarını toplayıp sevgili Teksas'ını dikiz aynasında bırakırken verdiği acı yemini Kay Sharp hayatına girdiği anda unutmuştu.

Artık ısınmış biradan bir yudum daha aldı, bu ona aslında Kay ile bir ilişkisi olmadığını hatırlattı. Sadece zihninde bunu dilemişti. Ama bir şey kesindi. O zanlıyı onsuz bulma şansları kesinlikle sıfırdı. Zerre kadar ihtimal bile yoktu.

Sadece Kay katilin zihninin nasıl çalıştığını anlayabiliyordu ve yaptığı şey onun anlayamayacağı bir düzeyde ürpertici, rahatsız ediciydi. O ve şerif gölgeleri kovalarken, olaya dâhil olmadan bile tüm doğru soruları soran oydu. Belki Logan, babası hakkında az önce ortaya çıkardığı tüm kanıtları sunduktan sonra onun statüsünü eski durumuna getirirdi. Adam son on altı yıldır görülmemiştir ve ortadan kaybolmadan önce karısını neredeyse hayatına son verecek kadar kötü bir şekilde bıçaklamıştı. Kay'ın babası için cinayete teşebbüsten tutuklama emri çıkarılmıştı ve bu yüzden o gece bir daha görülmemek üzere oradan ayrılmış olmalıydı. Ve katil bir şekilde bunu biliyordu ve Kay'den kurtulmak, onun üzerine bir şüphe gölgesi düşürmek için olay yerine adamın parmak izleri olan bir bıçak yerleştirmeye karar vermişti.

Çünkü şüpheli Elliot'ın ne kadar aptal olduğunu biliyordu.

Çünkü onu bulmaya yaklaşımlardı.

Çünkü o oralıydı, tıpkı Kay'ın çıkardığı profilde söylediği gibi. Şüpheli babasını bu şekilde biliyordu ve parmak izlerini bu şekilde almayı başarmıştı. Tam olarak nasıl ve nereden aldığı ise hâlâ ucu açık bir soruydu.

Kalan birayı içti ve remiz akşam havasında dışarı çıktı, sonra aracına koştı. Hızlı sürerse, yapabilirdi. Logan'ı hâlâ masasında yakalayabilirdi. Beyaz Saray'a dönüş yolunda bir dakikadan kısa bir süre geçmişken dikiz aynasında kırmızı ve mavi ışıkların yanıp söndüğünü gördü. Belki başka bir birim, telsizi sessizde olmasına rağmen bir vakaya yanıt vermek için acele ediyordu. Sağa sinyal verdi ve yavaşladı, diğer arabaya onu geçmesi için işaret etti. Ancak takip eden araç da yavaşladı. Arabayı kenara çekip durdu, sonra diğer polisler iş başında olduğunu bildirmek için kısa bir süre için çakarlarını yaktı.

Gecenin köründe herhangi bir trafik çevirmesinde yapacakları gibi, bir ellerinde fener, diğer elleri her an kullanmaya hazır oldukları silahlarının üzerinde, yavaş yavaş yaklaşıyorlardı.

Kaliforniya Otoyol Devriyesi memurlarıydılar ve gülümsemiyorlardı. Herhangi bir mesleki nezaket belirtisi göstermediler. Yaklaşık bir saat sonra, Elliot, tamamen şaşkın hâlde, kendini alkollü araba kullanmakla suçlanmış ve kelepçeli olarak devriye aracının arkasına atılmış buldu.

BÖLÜM KIRK BİR

Judy

ŞAFAKLA BİRLİKTE UYANMIŞTI, sekiz buçuğa kadar sabırsızlıkla bekledi, sonra telefonu alıp numarayı tuşladı ve sesi genizden gelen resepsiyonistten "Bay Joplin henüz ofiste değil." yanıtını aldı. Yarım saat sonra aradığında bir müşteriyle toplantıdaydı ve Kay'ın aramasına yine cevap vermedi.

Tabii ki vermeyecekti.

Pasifik gelgitleri gibi içinde kabaran bir öfkeyle hukuk bürosunu tekrar aradı, bu sefer bir mesaj bırakmayı tercih etti. Kısa ve öz bir mesajdı ve niyetleri konusunda dürüst olmak yerine, olta attı ve Jacob'ın avukatına, kardeşinin cezasının düşürülmesinin yasal yollarını takip etmekle ilgilendiğini, bunun artık ücretsiz yapılacak bir iş olmadığıнын farkında olduğunu ve kendisinden yardım beklediğini söyledi. Belki açgözlülük ona Shane Joplin ile bir görüşme sağlayabilirdi.

Bu yapıldıktan sonra Kay, kurbanların San Francisco'dan Mount Chester'a gitmiş olabilecekleri olası tüm rotaları incelemek ve zanlının onları nerede görmüş olabileceğini saptamaya çalışmak için önceki faaliyetine geri döndü. En az yüz elli kilometre boyunca hepsi, önce kuzeye giden eyaletler arası, sonra da dolambaçlı, eğimli dağ yolları olmak üzere aynı yolu kullanmışlardı.

Failin kurbanlarını takip edebileceği birkaç yer belirlemişti ama düşüncelerinin merkezinde bir soru vardı. Onları Mount

Chester'dan kilometrelerce uzakta takip ettiyse ki bunun böyle olduğundan neredeyse emindi ve oralarda bir yerde araçlarını kurcalamışsa, onların Mount Chester'a gittiklerini nasıl bilebiliyordu? Oradan, devlet karayolu kuzeye Oregon sınırına ve ötesine devam ediyordu. Ve bu neden şüpheli için önemliydi?

Bu soruları bir an için geri plana attı, zihnini kemiren başka bir gizem daha vardı. Katil neden ona tuzak kuruyordu? Bıçak nereden çıkmıştı? Onu soruşturmadan geri çekmek için mi? Yerel kolluk kuvvetlerinin gözünde onu zor durumda bırakmak için mi? Yoksa onun için başka bir şey mi planlıyordu? Eğer zanlı babasının yattığı yeri biliyorsa, Alison ve Kendra'nınki gibi onun da hayatı onun elindeydi ve elini sıkıp onu ezmek üzereydi.

Pekâlâ, Kay geri adım atmıyacaktı, bıçak olsun ya da olmasın.

Kredi kartı harcamaları kayıtları olmadan ve Elliot'ı arayıp kendine gelmesini isteme dürtüsüne boyun eğmeden, her ayrınıtayı dikkatle gözlemleyerek, her lokantada ve benzin istasyonunda durarak San Francisco'ya bir yolculuğa çıkmaya karar verdi. Gittiği yerlerde kurbanların fotoğraflarını gösterecekti. Belki birileri bir şeyler hatırlayabilirdi.

Kurbanların durabilecekleri çok az yer olduğunu farkederek eyaletler arası dağ yolunda aracını sürmeye başladı. İlk yer Katse Kahve Dükkânı'ydı, ama zaten oraya gitmişler ve sahibiyle konuşmuşlardı. Evet, kurbanlardan bazıları orada durmuştu, ancak o zamana kadar arabaları çoktan kurcalanmış gibi görünüyordu. Katse'den daha güneyde bir yer olmalıydı. Ama ne kadar uzakta, onu bilmiyordu. Bir Chevron benzin istasyonu, küçük bir lokanta ve bir Metro mağazası kurbanlar hakkında sıfır bilgi verdi. Kimse onları görmemiş, kadınlar ve arabaları hakkında hiçbir şey hatırlamamıştı. Her geçen dakika karşısında hayal kırıklığına uğrayan ve giderek artan bir ihtiyatla, yola çıkmadan önce trafiğe bakmak için durdu.

Bu noktadan, kuzeye son sürat giden bir çekici gözüne çarp-tı. Boş platformuna bu açıdan bakıldığında ve üzerindeki donanımda, kapısındaki renksiz yazılarda tanıdık ama aynı zamanda pek de doğru olmayan bir şey var gibiydi.

Gaz pedalına bastı ve korna çalan bir kamyonetten kaçınmak için yoldan çıkarak rampaya çıktı ve çekiciyi takibe başladı. Yaklaşınca tanıdı. Çocukken onunla oynamış, zincirlerinden bir maymun gibi sarkmış, üstünden defalarca çarlamış yola atlamıştı. Ama aray yıpranmıştı, geçen zaman panellerinde paslı izler bırakmış ve bazı çıkartmaları soymuştu. Daire şeklindeki şirket logosunda sıkılmış bir yumruk ve kol resmi vardı ve logonun altında kalın harflerle DOĞRU KANCA yazılıydı, hem bu logoyu hem de bu adı hiçbir zaman unutmamıştı. Ancak logo ve yazı, Kaliforniya dağlarının uzun kışlarının soğğundan ve yazlarının parlak güneş ışığından o kadar solmuştu ki, zar zor okunuyordu. Kamyona paralel sürerken merak ederek tanıdık logoya baktı. Şüpheli arabaları San Francisco Uluslararası Havalimanı'na çekmiş, ancak park alanına girmeden önce arabaları indirmiş otoparka sadece arabalarla girmiş olabilir miydi? Bu, araçların navigasyon sistemlerinde gözükmeyen eksik dönüş yolculuğunu çok daha basit bir şekilde açıklayabilirdi.

Occan'ın usturası onu asla hayal kırıklığına uğratmazdı. Şüphelinin bir arabanın navigasyon geçmişini nasıl geçersiz kılacağını bilen milyonda bir kişiden biri olduğunu varsaymak yerine bu olasılığı kabul etmek ona çok daha mantıklı geldi.

Frene bastı ve ilk çıkışa girdi, ardından güvenli bir şekilde durabileceği ve e-postasını kontrol edebileceği bir yer buldu. SFPD Havaalanı Bürosunun gönderdiği videolar, adamın otoparktan çıkıp Güney Havaalanı Bulvarı'nı geçerek havaalanını Otoyol 101'e bağlayan otoyol çıkışı bölgesine doğru ilerlerkenki görüntülerini içeriyordu. Ardından, bir sonraki otoyola giren trafikten görüntü sağlayan kamerada ise herhangi bir yaya trafiği gözükmiyordu.

Görüntüleri tekrar başa sardı ve dikkatlice izledi. Kendi'nin Jeep'ini uzun süreli otoparka getiren adamın iri silüeti, yolun kenarında hızlı adımlarla yürüyerek görüş alanına giriyordu. Sonra, bir sonraki kameradan alınan görüntüde ondan bir iz yoktu. Kaydın, adamın son kaydın çerçevesinden çıktığı zaman kodundan sonuna kadar olan kısmını izledi. Sonra son

iki dakikayı tekrar izledi, bu sefer daha önce gözden kaçırdığı, Bayshore Freeway'e giden rampadan geçerken ekranın sağ alt köşesinde zar zor görünen bir çekiciyi fark etti. Yine de görünür, aynı olduğundan emin olamayacağı kadar uzak ve bulanıktı, çekici bir saniyeden kısa bir süre içinde görünüp kayboluyordu.

Eğer zanlı kullanıyorsa trafik kameralarından nasıl kaçınacağını tam olarak biliyordu.

Videoyu daha büyük bir ekranda izlemesi gerekiyordu.

Korkunç bir çılgınlık içinde eve döndü ve videoyu dizüstü bilgisayarından açtı ve sonsuz bir sabırla, kamyonun bir kısmını görene kadar o bölümü kare kare kaydırды. Ne yazık ki, her kareyi ne kadar dikkatle incelerse incelesin, kamyonun logosu asla ekrana gelmedi; sadece hantal, bulanık silueti gözüküyordu. Yine de elinde olması için çıktısını aldı, çocukluğundan hatırladığı kamyonun aynısı olup olmadığını düşündü.

Elinde çıktıyla, SUV'sine koştu ve direksiyona oturdu. Sonra elleri donmuş gibi öylece kaldı, motoru çalıştırmakta tereddüt etti. Çekiciyi süren adamı çok iyi hatırlıyordu onun için babaya en yakın kişiydi, kendi etinden ve kanından olan babasından karbekat daha iyi bir ebeveydi. Bir dizinde onu, diğer dizinde kızı ve Kay'ın en iyi arkadaşı Judy'yi zıplatan kibar ve eğlenceli bir adam olan Roy Stinson'ın bu kadar iğrenç suçları işlemesine imkân yoktu. Korku midesini bir yılan gibi sardı, zehrini enjekte etti ve kanını dondurdu.

Ama o olamazdı, paniğe kapılmış düşünceleri yatıştırırken fark etti ve yeniden ciğerlerine hava çekecek gücü bulabildi. Öncelikle profile uymuyordu; her şeyden önce, altmış yaşın üzerindeydi; babasından birkaç yaş büyük olduğunu belli belirsiz hatırlıyor gibiydi. Çekiciye erişimi olmasına ve tüm hayatı boyunca arabaların etrafında çalışmasına ve muhtemelen arkasında çok fazla kanıt bırakmadan bir aracı devre dışı bırakmanın on beş farklı yolunu biliyor olmasına rağmen teknik açıdan çok bilgili birisi sayılmazdı. Ama o değildi. O olamazdı. Bunu varlığının her zeresi ile biliyordu.

SFPD Havaalanı Bürosuna, çekicinin görüldüğü yerin tarih

ve saatini belirten ve diğer tüm araçlar otoparka getirildiğinde de aynı kamyonun görülüp görülmediğini tespit için diğer videoları kontrol edip edemeyeceklerini soran hızlı bir mesaj yazdı. SFPD Havaalanı Bürosundakilerin onun Mount Chester şerifinin gözünden düştüğünden habersiz olmalarını umdu.

Sonunda motoru çalıştırdı ve eski arkadaşı Judy'yi görmeye gitti. Kay döndüğünden beri neredeyse iki hafta geçmişti ve her gün kendine en iyi arkadaşını ziyaret etmek için zaman bulacağına söz vermişti ama bunu bir türlü gerçekleştirememişti.

Judy'yi çalıştığı yerde buldu, Chesterfield'de, çoğunlukla turistlere pek de egzotik olmayan yiyecekler ve çok yüksek fiyatlar sunan bir restoranda çalışıyordu. Pencerenin yanındaki bir masaya oturdu ve gülümseyerek, baktığı müşterilerle işini bitirdikten sonra Judy'nin onu fark etmesini bekledi. Gülümsemesi içten ama gergindi. Bu konuda ne hissederse hissetsin, o kayıp çocuklara, Sessiz Göl'e gömülen kadınlara karşı bir sorumluluğu vardı. Judy'ye babasını nasıl soracaktı? Bir insan bir arkadaşına sevdiği kişinin katil olup olmadığını nasıl sorabilirdi?

Judy "İnanmıyorum!" diye ciyaktadı, sonra ona koştu. Ayağa kalktı ve eski arkadaşına sıkıca sarıldı, sonra onu iki yanağından öptü.

"Şuna bak!" dedi Kay bir adım geri atarak ve Judy'nin ince vücuduna ve ince bacaklarına hayran hayran bakarak. "Biraz olsun bile yaşlanmamışsın."

"Ha!" diyerek Judy tepki gösterdi. "Bak şu konuşana. Sanki *kocaman şehirde* bir dergi için poz veriyormuş gibi duruyorsun, güçlü bir kadın süper model gibisin." diye ekledi, San Francisco'ya tüm yerlilerin kullandığı isimle atıfta bulunmuştu. "Geri döndüğünü duydum ve merak ediyordum ne zaman-"

"Çok üzgünüm Jude." dedi ona tekrar sarılarak. "Kafam çok doluydu."

"Jacob'ı duydum. Onu hapiste hayal edemiyorum."

"Ben de edemiyorum." diye yanıtladı. "Sadece bunun bir kâbus olduğunu ve uyanacağımı ummaya devam ediyorum."

"Onun için bir şey yapabilir misin? Sen federalsin, değil mi?"

"İzinde olan bir federal." diye yanıtladı gözlerini bir an için Judy'nin incelemesinden kaçırarak. "En azından Jacob çıkana kadar burada kalacağım. Evle ve diğer şeylerle ilgilenmek için."

"Bunu onun için biz yapabildik." dedi. "Sorun olmazdı."

"Biliyorum." diye sessizce yanıtladı. "Bundan eminim." Judy'nin nazik bakışlarından kaçınarak bir an duraksadı. "Onun için burada olmam gerektiğini hissettim, hepsi bu."

Judy gülümsedi ve gülümsemesi odayı aydınlattı. Kay'ın kalbi göğsünde sıkışmış gibiydi. "Ee, baban nasıl?" diye sordu konuyu değiştirmekten mutluluk duyarak. "Anne babanı da çok özledim, en az seni özlediğim kadar. Beni resmen onlar büyüttüler."

"İyiler." diye yanıtladı Judy, Kay'ın masasında ama sandalyenin kenarında otururken, bir müşteri ona işaret ederse ayağa fırlamaya hazırdı. "Ama boşandılar." diye ekledi, hüznü bir omuz silkmeye.

"Gerçekten mi? İnanamıyorum. Birlikte çok mükemmel bir çift gibi görünüyorlardı." diye yanıtladı Kay, Stinson ailesinin evindeki akşam yemeklerinin tatlı mutluluğunu hatırlayarak.

Judy, "Bir gün geldi araları bozuldu." diye yanıtladı. "Annem emekli olduğunda birlikte daha fazla zaman geçirmeye başladılar ve bu o kadar da işe yaramadı. Tartışmaya devam ettiler ve bir gün annem bize gideceğini söyledi. Şimdi kasabada yaşıyor."

"Nerede? Uğrayıp merhaba demek isterim. Umarım beni hatırlar."

"Dalga mı geçiyorsun? Her buluştuğumuzda senden bahsediyoruz. Sen benim kardeşimsin." dedi Judy, Kay'ın üşümüş elini masanın üzerinde sıkarak. Sonra sipariş defterinden yırttığı bir kâğıda bir adres yazdı.

"Kardeşin nasıl?" diye sordu Kay. "Evlendi mi?"

"Hayır." diye güldü, "Sam evlenmedi. Bir aile istemiyor, nedenini bilmiyorum. Kendi başına ya da ara sırada olan kız arkadaşlarıyla mutlu." Gülümsemesi soldu, yerini hüznü aldı. "Bugünlerde çekiciyi o kullanıyor. Sırtı incindiğinden beri babamdan işi o devraldı."

Kay'ın nefesi kesildi. Şüpheli Sam olabilir miydi? Kendinden iki yaş küçük olan, annesi ona sessiz olmasını ya da tavuk kümesinde uyumasını söyleyene kadar ölüm perisi gibi bağırarak Judy ve onu kovalayan sevimli, sarışın çocuk mu? Şimdi yirmi yedi yaşında olmalıydı, ama hâlâ onun aklında çocuk gibi kalmıştı. O olamazdı... Yapmazdı.

Kalbi sıkıştı, ihtiyacı olan soruları sormak için kendini zorladı. "Bay Stinson'ın sırtına ne oldu? Ciddi bir şey mi?"

"Başta öyle düşünmüyorduk ama sonra o kadar kötü oldu ki artık çalışamaz hâle geldi. Garajda bir şeylerle uğraşıyor ama pek bir şey yapamıyor. Yine de bunu kabul edemeyecek kadar gururlu. Birkaç yıla sakat kalabilir ve sonra emekli olabilir. İnsanın inanası gelmiyor. Hayatı boyunca çok çalıştı ve şimdi bira şişesini bile zar zor kaldıracak oluyor."

"Nasıl olur?" diye sordu. Çocukluğunun Bay Stinson'ı, uzun boylu, güçlü ve gururlu, görünüşte yenilmez bir insan azmanıydı. Yaşlılığında sakat kalacak kadar kötüyse Judy'yi onun hakkında sorgulamanın bir anlamı yoktu. Bu düşünce, hayal kırıklığıyla dolu zihnine rahatlama getirdi. Takip edebileceği bir ipucu daha azalmıştı.

Açıklarken arkadaşının gözlerindeki hüznü fark etti. Judy, "Kayan disklerden kaynaklanan sinir hasarı." diye yanıtladı. "Onun ameliyat olması lazım, ama bunu göze alamıyor. Sonuçlarıyla baş edemeyecek kadar korkuyor."

"Sana yardım edebilirim." dedi Kay sesini alçaltarak. "Sadece söylemen yeterli."

Judy elini tekrar sıktı, arkadaşına bakarken gözleri yaşlarla dolmuştu. "Geri dönmek ne güzel oldu." dedi. "Teşekkür ederim. Onunla biraz daha mantıklı konuşmaya çalışacağım."

"Ya, Sam?" diye sordu Kay. "Şu yamaçlarda, kız arkadaşlarıyla hafta sonlarını geçirmek için bir dağ kulübesi falan var mı?"

"Sam'in mi? Hayır." diye yanıtladı Judy. "Çekiciyle işi olmadığı zamanlarda babama garajda yardım ediyor, yerel halkın arabalarının yağ ve lastiklerini değiştiriyor. İşler eskisi gibi değil.

Şimdi tüm bu arabalar sonsuza kadar çalışacak gibi yapılıyor; neredeyse hiç bozulmuyorlar ve bozulduklarında, bizim gibiler artık onları tamir edemiyorlar. Bilgisayarlar ve ölçüm cihazları var. Farklı zamanlarda yaşıyoruz artık, biliyorsun." Gözlerini Kay'den başka yöne çevirdi ve bir an için pencereden dışarı baktı. "Yani anlayacağın her şey planladığımız gibi gitmiyor. Sakince sonumuzun gelmesini bekliyoruz işte."

Birkaç dakika sonra Kay, Judy'ye bir kez daha sarıldı ve akşam yemeğine geleceğine söz verdi. Ardından parlak güneş ışığında gözlerini kısarak restorandan çıktı ve çekicinin şüpheliyle nasıl bir bağlantısı olduğunu merak etti. Ne Bay Stinson ne de Sam, katilin profilinin kritik bileşenlerinden herhangi biriyle uyuşmadığı için rahatladı, her geçen anın kayıp çocuklar ve zanlının büyük olasılıkla çoktan peşinde olduğu kadın için ne anlama geldiğini hatırlamaktan korkuyordu.

Tek sahip olduğu ince bir ipucuydu, o kadar inceydi ki, kasm rüzgârlarının taşıdığı örümcek ipeği gibiydi, gerçek bile olmayabilirdi. Ama onu takip etmesi gerekiyordu.

Belki kamyonu işe yardım etmek için başka biri sürüyordu ya da Sam Stinson bazen onu ödünç veriyordu.

Bunlar sorulması çok daha kolay sorulardı.

BÖLÜM KIRK İKİ

Plan

KIZIN VÜCUDUNUN DÖRT ÇEKER ARACIN arka koltuğunda sektiğini ve kafasının art arda yan güvenlik çubuklarına çarparak darbe aldığını fark ettikten sonra biraz yavaşladı. Kulübeye vardıklarında onun beyin ölümünün gerçekleşmiş olmasını istemiyordu. Kafası morarmıştı ve biraz başı dönüyordu, ama sorun yoktu, onun iyi durumda, güçlü, ateşli bir şekilde uzun kış ayları boyunca, toprak çözülene kadar ona eşlik etmesini istiyordu ve sonra onu Sessiz Göl'deki son uykusunda dinlenmesi için düzgün bir şekilde defnedebilirdi.

Heyecanlıydı, onunla ilgili heyecanını güçlükle bastırabiliyordu. Yakından bakınca daha da güzeldi ve kadın onu tanımadan önce çalılıktan çıkıp merhaba dediği ilk anda aklını kaçıtır gibi olmuştu. Artık iş kıyafetlerini giymiyordu; ekim ayının sonunda dökülen yaprakların arasında onu neredeyse görünmez kılan kamuflaj tulumlarını ve av çizmelerini giymişti.

Radyatörlerini deldikten sonra ne kadar hızlı hareket etse de hazırlanması hâlâ çok zamanını alıyordu. Cadillac'ı bırakmak, üstünü değiştirmek, ATV'yi almak, tüm bu şeyler zaman alıyordu ve çoğu kadın, o hazır olmadan önce kafeye geri dönmüş oluyorlardı.

Dört çeker ATV'sini ormanda sürmüş, kızın kırmızı Ford'unun yakınında durmuş ve sonra muhtemelen yardım çağırmak için gittiği Katse'den dönene kadar onu beklemişti. Kızlar

genellikle mekânın sahibi Tommy'den bir çekici numarası isterlerdi ya da araba kiralama şirketini ararlardı ve onlar da birilerini gönderirdi. Sonra genellikle kahve içmek, yemek yemek ya da tannircinin gelmesini beklemek için orada biraz zaman harcarlardı.

Bazen çekici onlarla Katse'de buluşmayı teklif ederdi ve bu da işleri karmaşık hâle getirirdi. Bunun ne zaman olduğunu tahmin edebiliyordu çünkü on beş dakikadan fazla zaman geçer ve kızlar kafeden ayrılmazlarsa çekici kadını arayıp Katse'de buluşmayı teklif etti demektir. Bu olduğunda, çekici şoförü gibi kahve dükkânını aramak ve onun yerine araçta onunla buluşmalarını istemek zorunda kalırdı. Sahte bir köylü aksanıyla göze çarpmayan şeyler söylerdi, "Hanımefendi, benim adım Jim ve arabanıza bakmak için gönderildim. On dakika kadar uzaktayım. Sizinle araçta buluşacağım. Dörtlülerinizi açık bırakmış mıydınız?"

Bu arama genellikle onları, neden cep telefonundan aramadığını sormadan dışarı çıkmaya sevk ederdi. Sadece çekim kalitesinin kötü olduğunu varsayarlardı ya da nadiren birisi sorarsa da "Üzgünüm hanımefendi, telefonunuz doğrudan sesli mesaja yönlendirdi. Bulunduğunuz bölgede kapasama alanı sıkıntılı olmalı." yanıtını verirdi.

Kendra sormuştu. O soran tek kişiydi.

Yine de, Kendra bile çekici gelmeden önce arabasına gitmek için elinde kağıt bardakla Katse'den aceleyle dışarı çıkmıştı. O sırada dört çeker arazi aracıyla onu ormanın içinde yirmi beş metre mesafeden sessiz ve görünmez bir şekilde takip etmişti.

Avlanırken zaman kıymetliydi ve hataya yer yoktu.

Tüm aramalarını, her biri farklı bir cihazdan, kullan at telefonlardan yapıyordu. Sonra hepsini bir sonraki ilçede köprünün üzerinden geçerken nehre atıyordu. O bölgedeki bir çekicinin olağan müdahale süresi altmış ile doksan dakikaydı; kızların Katse Kahve Dükkânı'na gelip yardım çağırdıkları andan itibaren sahip olduğu tüm zaman bu kadardı. Katse'yi kendi insiyatifleriyle terk etmeleri için on beş yirmi dakika beklerdi. Terk etmezlerse aramayı yapar ve arabalarına geri dönerken onları yakından takip ederdi.

Sonra çalidan çıktı, gülümseyerek, yardım teklif etti.

Kadın, onu restorandan tanıdı ve bunun nedeni ondan gerçekten hoşlanmasıydı. Bunu derinlerde hissetti ve bundan etkilendi, hatta büyüldü. Önceden ona gerçek ilgi gösteren ilk kişi o olacaktı. Kim olduğunu öğrenmeden önce. Bunun işleri nasıl değiştireceğini merak etti.

Ona adını bile söylemişti, Wendy. Ne kadar güzel bir isimdi. Bütün kış ona adıyla hitap etmekten zevk alacaktı. Şehvetli, umut verici bir şekilde, dilden yuvarlanırcasına söylenebiliyordu.

O ilk gülümsemeden ve el sıkışmadan sonrası kolaydı.

Başının arkasına aldığı hızlı bir darbe bilincini yitirmesine neden oldu, ince gövdesi ATV'ye taşınması kolay bir yükü. Cebinden arabasının anahtarlarını aldı, bileklerini ve ayak bileklerini kabloyla bağladı, sonra ATV'yi yoldan görülmeyecek kadar ormanın derinliklerine sürdü. Daha sonra dört tekerlekli araçtan bir paket kamuflej muşambası ve yarısı dolu ondokuz litrelik bir damacana aldı ve kızın arabasına koştu. Kaputu açtı, soğutma suyu deposuna getirdiği suyu boşalttı, sonra motoru çalıştırdı ve birçok yan yoldan ilkinde girerek yaklaşık yüz metre boyunca yokuş aşağı sürdü. Arkasındaki otoyolun asfaltını zar zor ayırt edebilene kadar tekerlek izleriyle dolu patikada yavaşça ilerledi. Çalıların arasına girebileceği bir yer buldu ve ardından kontağı kapattı, aracı kilitledi ve Ford'un göze çarpan kırmızısını, avcı kamuflej renklerinde büyük muşamba ile çabucak örttü. Hızlıca bulunduğu birkaç kaya parçasıyla kumaşı yere sabitledi. Sadece birkaç metre ötede durduğunda bile araç artık neredeyse görünmez olmuştu.

Mükemmel.

Daha sonra, Wendy'yi güvenli bir şekilde kulübeye getirip güneş battıktan sonra Ford'a dönecek, radyatördeki deliği çabucak onaracak ve reçine yamasını ve dökülen soğutucunun izlerini gizlemek için bir kat toz renkli, pütürlü sprej boya kullanacaktı. Ardından arabayı San Francisco havaalanının uzun süreli otoparkına çekecekti. Bu hâlâ tartmakta olduğu muazzam bir riskti. Buna değer miydi? Belki bu sefer Ford'u farklı bir terminale

götürürdü. Polisler kadınların arabalarını çoktan bulmuş ve onu izliyor olabiliyorlardı. Bunun yerine San Jose'ye mi gitmeliydi?

Ama bu daha sonraydı. Şimdilik, Wendy'yi eve götürmeye ve onunla ilk heyecan verici saatlerini geçirmeye odaklanmalıydı.

Artık Ford'u emniyete almıştı, ATV'ye geri döndü. Ormanın içinde dört çeker araca geri koşturmak zordu ama çok daha güvenliydi. Muhtemelen o bölgede asfaltta yürüyen ya da koşan tek yaya olarak görülmek ve Wendy'nin ortadan kaybolduğu saat ve yerde ağrıyan bir başparmak gibi hatırlanmak istemiyordu. Polislerin kanıt aramak için bölgeyi tazılarla doldurması zaten yeterince kötüydü. Ama onu bulamayacaklardı. Otoyolda yürümek ya da San Francisco havaalanına geri dönmek gibi aptalca bir karar vermediği sürece bulmaları imkânsızdı.

ATV'ye ulaştığında, Wendy hâlâ baygındı ama yola çıkmadan önce bir an bekledi. Kırmızı çekici yakınlarından geçiyordu, şoförü muhtemelen boşa yakıt yaktuğu için ona hiç para kazandırmayan çağrının sahibine ağız dolusu küfürler ediyordu.

Pekâlâ, olan olmuştu. Kötü şans.

Arabayı doğrudan ormana sürdü ve yaklaşık yirmi dakika sonra, Mount Chester'in karla kaplı doruklarının arkasındaki bir vadide, kulübesinin de içinde olduğu bir sonraki ilçeye geçti. Üstünde dönen yaprakların kapladığı devasa ormanda bir ağaç kütüğüne çarpıp devrilmemeye dikkat ederek yavaş yavaş aracı sürerken yaşayacağı günlerin zihninde dolaşmasına izin verdi.

Tatlı Wendy, gelecek uzun, karanlık kış geceleri için harika bir yol arkadaşı olacaktı. Gençti ve hassas ama cesur görünüyordu, bir savaşçıydı, her gece zevk ve derinden tatmin edici çılgınlıklar vaat ediyordu.

Ve yine de heyecan verici, ileriye dönük hayalleri, daha güncel konuların baskısı altında dağıldı.

Ne kadar dikkatli olursa olsun polisler yaklaşıyordu. Kızlarından birkaçını bulmuşlar ve bu dünyadaki son mekânlarını bozmuşlardı. Cinayet vakaları arasında bağlantı kurmuşlardı ve sahip oldukları ortak noktaların çoğunu zaten biliyorlardı. Kızların arabalarından üçü, tam orada, Mount Chester'da şerifin

garajındaydı ve bu, onun arabaları nasıl hareketsiz hâle getirdiğini yakında öğrenecekleri anlamına geliyordu. Nasıl avlandığını, Katse'yi zaten biliyorlardı ve Wendy'yi bu şartlar altında almak büyük bir riskti, San Francisco Bonfile'de sisle kaplı bir sokaktaki o geceden beri aldığı en büyük riskti. Çünkü kış yalnız geçirmeye cesaret edemiyordu.

Tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorlardı.

O alkollü araç kullanma suçlamasıyla ve onunla birlikte gelen diğer her şeyle Teksaslı dedektifin başına çuval geçirmeyi başarmıştı. Bu onu bir süreliğine meşgul edecekti. Kendi içinde çok riskli bir manevraydı. Başkalarından iyilik istemeyi içeren her şey güvenilmezdi; insan kendinden başka hiç kimseye güvenmemeliydi.

Ama bugünlerde kendine verdiği adla Kay, tamamen başka bir konuydu. Babasının parmak izlerini taşıyan bıçakla onun dedektifçilik oynamasını hallettiğini düşünmüştü. Bıçağın onun sınırlarını altüst edeceğini ve soruşturmayla ilgili başka bir şey yapmak istememesine neden olacağını düşünmüştü.

Ama hayır, Kay Sharp yılmadan devam etmişti ve Kay'i düşünmeden edemiyordu. Aslında ilk gördüğü günden beri onu düşünmekten hiç vazgeçememişti.

Artık görevde olmasa da hem Sessiz Göl cinayetlerini hem de onu takıntı hâline getirmiş bir federal ajan, güçlü, akıl almaz bir karışım, bir felaket reçetesi demekti. Yine de ulusal ormanın el değmemiş doğasından geçerken, bir süredir kaçındığı sarhoş edici düşünce, zihnine girerek onu ateşe verdi. Kay, kulübede ona ve Wendy'ye katılsa kış nasıl olurdu?

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Tek Başına

ELLIOT, ŞERİF LOGAN'IN OFİSİNE GİRDİÇİNDE, ONUN BAKIŞINA HAZIRLIKLIDYI. Geceyi Redding nezarethanesinde geçirdikten sonra kendisine mesleki nezaket gösterilmediği için aynı anda hem utanmış hem de hüsrana uğramıştı. Geceyi aşırı kalabalık bir hücrenin zemininde geçirmiş birinin tipik kokusu olan bayat içki ve insan dışkısı kokuyordu. Ama duş alıp yemek yemeden önce Logan'ı görmek istemişti.

Logan'ın bakışlarına gözlerini eğmeden karşılık verdi. Şerif sessizce masasının önündeki koltuğu işaret ettiğinde hiçbir şey söylemeden oturdu.

Derince bir of çektikten sonra şerif "Pekâlâ," diyebilirdi. "En iyi dedektifimin sarhoş araba kullanmaktan geceyi nezarette geçirmesi her gün karşılaştığım bir şey değil." Tiksintiyle burnunu kıristırdı. "Ve kokuyorsun. Önce kendini temizleme nezaketini gösterebilirdin."

Elliot sakince, "Sarhoş değildim, efendim," dedi. "Dün gece Redding nezarethanesine varır varmaz kan testi yapımları için ısrar ettim. Önce duymazdan geldiler ama gece yarısından sonra göreve gelen polisler bunu yapmayı kabul etti."

"Bölümün alay konusu oldun, Young. Utançtan başka bir şey değilsin. Eğer sarhoş olman gerekiyorsa, bir dahaki sefere evinde ol, tamam mı?"

"Sadece herbat bir bira içtim, patron. Kan testi beni temize çıkardı. Neden bilmiyorum."

"Peki örtbas etmek için bayağı uğraştığın rüşvet suçlamasına ne dersin?"

"Hangi rüşvet suçlaması?" Elliot, sanki suçlayan ofise girmek üzereymiş gibi ayağa fırladı ve fiziksel bir yüzleşmeye hazır olmak istercesine yumruklarını sıkarak hazırda bekledi.

"Seni kenara çeken iki Kaliforniya Otoyol Devriyesi memuru, alkolü araç kullanmanı örtbas etmeleri için onlara para teklif ettiğini söyledi. Ve buna tanıklık edeceklerini söylediler."

"Bu doğru değil!" diye bağırdı, kanının damarlarında kaynadığını hissederek. "Vücut kamerası kayıtlarını isteyin. Sarhoş olmadığımı göreceksiniz ve ben onlara hiçbir şey teklif etmedim. Kan testim yapıldıktan sonra gitmeye izin vereceklerini biliyordum." Kelimelerin ötesinde bir öfkeyle ellerini kot pantolonunun yanlarında gezdirdi, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu.

Logan kasvetli bir ses tonuyla, "Kamera kayıtları bozukmuş." diye yanıtladı. "Yozlaşmışlar, senin dediklerine inanıyorum. Ben de zaten bu şekilde suçlamaları düşürdüm. Bu durumla ilgili burnuma pis kokular geliyor."

"Gördün mü? Sana bunun doğru olmadığını söylemiştim." diye yanıtladı Elliot, ellerini hızla saçlarının arasından geçirerek. "Ve şapkamı kaybettiler," diye mırıldandı, "baş belası CHiP pislikleri." Kaşlarını çatmış Logan ile göz göze geldiler. Aklından geçen uzun küfürleri yutkunarak ekledi: "Bu rastgele bir alkolü araç kullanmaktan çevirme değildi, patron. Doğrudan hedef alındım."

"Niye ki? CHiP ile bir problemin mi var?"

"Hayır." diye cevapladı hızlıca. Yıllardır CHiP ile bir vakada çalışmamıştı. "CHiP'te birini kızdırdıysam, kim ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Logan incelemekte olduğu personel dosyası klasörünü kapattı, sonra parmaklarını dosyanın üzerine koydu. "Bunu araştıracağım ve etrafa soracağım. Diğer polislerin peşinden gitmek

kötü bir his. Bunu sadece fareler sebepsiz yere yapar ve bu ot-yollarda hiçbir fareye müsamaha göstermem." Kaşlarını çatı ve bir an durup düşündü. "Polislerim için kötü niyeti olan biri, önce benimle uğraşması gerektiğini bilse iyi olur."

"Evet, patron." diye yanıtladı Elliot, her zamanki sakinliği yavaş yavaş geri geliyordu. Logan'ın kendisine duyduğu güvenle kurtulduğunu hissetti ama yine de o vücut kamerası görüntülerini izleyebilmeyi isterdi. Şimdi tek ihtiyacı olan bir duş, yemek ve başka bir şapka ve normale dönmeye hazırdı. "Belki bir şey vardır diye düşünüyordum. Sessiz Göl cinayetleriyle ilgili."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Logan.

"Emin değilim." diye yanıtladı, bir an için bakışlarını yere indirerek. "Kime soracağımı biliyorum ama..."

"Katilin CHiP olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi alaycı bir tonla çıkmıştı; onu test ediyordu.

"H-hayır." diye yanıtladı. "Öyle değil. Sadece tesadüfleri sevmem. Birincisi, o bıçak bizim bulmamız için uygun bir şekilde bir cesetle birlikte gömülü bulundu. Sonra ben alkollü araç kullanma ve sahte bir rüşvet suçlamasıyla yakalandım. Sadece burnuma kötü kokular geliyor. Son yirmi dört saat içinde, bu vakayla en çok ilgilenen iki kişi yoldan çıkarıldı."

"Buna sevinmelisin." dedi Logan bir gülümsemeyle. "Katile yaklaşıyorsun demek ki. Mutlaka hata yapacaktır." Bir kâğıda birkaç kelime yazdı, sonra asistanını aradı ve notu ona verdi. "Bugün bu insanları görmek istiyorum." O gittikten sonra ekledi, "Seni kenara çeken iki CHiP memurunu sorgulayacağım; ipleri kimin elinde görmek istiyorum. Konuşmalarını beklemiyorum ama yine de yapmak istiyorum. Dr. Sharp'ı al ve vakaya devam et. O çocuklar hâlâ dışarıda ve biz değerli zamanımızı boşa harcadık."

Elliot, "Bu konuda, efendim..." diye söze başladı ama Logan hemen sözünü kesti.

"Babasının suç faaliyetlerini örtbas ettiğini mi sandın? Soruşturmanın bir parçası olmak istediğini bu yüzden mi düşündün?"

"Şey, bunu ona söylemiş olabilirsin, başka bir deyişle, ama özünde..."

"Sen bir aptalsın Young; düşünmeden sonuca atlamışsın. Sana katilin oyun oynadığını söylemiş olmalı. Ve sen onu dinlemedin."

"Onun hakkında fazla bir şey bilmiyoruz patron. Bu kasabada yaşamak için böyle bir işten ayrılmasının hikâyesi nedir? Eski bir federal ve tüm bunları biliyorum, ama onu gerçekten tanıyor muyuz? Emin olabilir miyiz?" Sözcükleri söylerken emin olduğunu anladı. Kimseyi korumuyordu ve bunu bir dakikalığına düşündüğü için büyük bir aptallık etmişti. Charlene ve Teksas, aynı hatayı tekrar yapma korkusunu aşılayarak, hâlâ onun düşüncelerine musallat oluyordu. Aşırı tepki vermişti.

Logan, "Yaşlı Bay Sharp ile hiç tanışmadın." diye yanıtladı. "Zavallı bir sarhoştur, uyanık olduğu zamanın yarısında zar zor ayakta dururdu, karısını ve çocuklarını her fırsatta döverdi. Onu birkaç kez içeri almıştık. Bahse girerim şimdiye kadar bir yerlerde çürüyüp gitmiştir, muhtemelen bir Arizona hapisanesinde ya da o çölün iki metre altında bir yerlerde."

Elliot, Kay'i şüpheleriyle paramparça etmeden önce neden Logan'a Sharp'ı sormadığını merak ederek, "Anlıyorum." diye yanıtladı. Onunla bir daha konuşursa kendini şanslı hissetmeliydi.

"Dr. Sharp'a gelince, umarım birisinin geçmişini kontrol etmeden ve San Francisco saha ofisindeki eski patronuyla konuşmadan bizim için vaka üzerinde çalışmasına izin verdiğime inanmamışsındır."

"Kontrol ettiniz mi?" diye şaşırarak cevap verdi. Kay Sharp'ın şerifin ofisine danışman olarak kabul edilmesinin, onun için ısrarla kefil olmasının sonucu olduğunu düşünmüştü. Anlaşıldı ki, sözü o kadar da ağırlık taşımamıştı.

Logan, Elliot'ın ifadesini fark edince hafifçe kıkırdayarak, "Öncelikle işi bırakmamış." dedi. "Evet oğlum, büyük sürpriz, sana yalan söylemiş. Kadınlar bunu hep yapar." Tekrar kıkırdadı, Elliot'ın sabrının tükendiğini anlamış gibi hızlı bir hareketle

parmaklarını masaya vurdu. "Kişisel nedenlerle, ailesiyle ilgili bir şey nedeniyle izinli ve istediği zaman işine dönebilir. O, sahip oldukları en iyi ajan." Bir an Elliot'a baktı. "Şimdi işine dön."

"Evet, efendim." dedi gülümseyerek. "Bana en iyi dedektif dediğiniz için ayrıca teşekkürler, patron. Tek dedektifin ben olduğumu biliyorum ama yine de minnettarım."

"Umarım uzun sürmez." diye yanıtladı Logan manidar bir tavırla. "Şimdi git buradan."

Elliot, ne demek istediğini merak ederek şerifin ofisinden ayrıldı, ama çok geçmeden her şeyi unuttu. Şüpheliyi yakalamaya yaklaşıyorlar mıydı? Onu tuzağa düşürecek kadar çaresiz mi kalmıştı?

Tek bir ipucu kalmamış gibi görünürken, nasıl oluyor da yakınılaşıyorlardı? Her dönüşte, baktığı her yerde, hiçbir şey bulamıyordu. İpuçları rüzgârdaki duman gibi dağılıyordu, kanıtlar onları hiçbir yere götürmüyordu ve laboratuvar testleri sonsuza kadar sürecek gibiydi. Hâlâ kurbanların gelişmiş toksin analizinde, o battaniyeler için yapılan lif analizinde, herhangi bir şeyde, onu doğru yönlendirecek bir şey çıkmasını bekliyordu. Beklediği şeyleri sayarken zanlının en eski kurbanları olan Lan Xiu Tang ve Janelle Huarez'in Mount Chester'a gelirken kullandıkları araçlar aklına geldi.

Arabasına gitmek yerine bakım garajına gitti ve seslendi: "Merhaba, Willie!"

Tamirci genişçe sırttı, dişleri kirle kaplı yüzüyle tezat oluşturacak şekilde bembeyazdı. "Ben de seni aramak üzereydim." dedi. "Buraya gel, sana elimdekileri göstereyim."

Elliot, Willie'nin diz çöktüğü muşambaya yaklaştı ve parmaklarını bir radyatörün ince, metalik kanatlarında gezdirdi.

"Bunu nasıl yaptığını biliyorum." dedi gururla. "Burayı görüyor musun?" diyerek parmağıyla radyatördeki bir yeri işaret etti ama Elliot olağan dışı bir şey görmedi. "Radyatörleri delmiş, sonra soğutucunun boşalmasını beklemiş. Sonra onları hızla reçineyle yamalamış ve tekrar suyla doldurmuş. Soğutma sıvısı

tüm arabalarda seyrelmiş durumda. Bunu daha önce görmeliydim ama..." Öfkeyle yere tükürdü. "Yaşlanıyorum, sanırım."

Elliot, "Bu radyatörde herhangi bir sızıntı görmüyorum." diye yanıtladı.

Willie, "Çünkü bu toz değil." dedi. "Toza benziyor ama spreylere benziyor. Görmek ister misin?" Parmağını radyatör kanatlarında gezdirdi, sonra ona parmağını gösterdi. Görünen toz metalik yüzeyden derisine hiç bulaşmamıştı. "Yakalamaya çalıştığın bu adam oldukça akıllı. Reçine yamasını ve sızıntıları kapatmak için radyatörlerin üzerine boya püskürtmüş."

"Onları senin yaptığın gibi ayırmış mı?"

"Hayır." diye yanıtladı Willie, inleyerek ayağa kalkıp cipin ızgarasının içini işaret ederek. "Püskürtme memesini bu deliklere sokmuş ve bu işe yaramış. Mükemmel olmak zorunda değildi; hiçbir şeyin sızmadığını düşünmeme yetecek kadarını yapması yeterliydi."

Evet, akıllı, diye düşündü Elliot, arabasına doğru giderken. Her noktada, zanlı metodik, organize ve ileri adli tıp bilgisi ile her detayı dikkatli bir şekilde planladığını kanıtlamıştı. Cinayet soruşturmalarının nasıl yürütüldüğüne dair bilgisi vardı. Kanıtların nasıl toplandığını ve incelendiğini iyi biliyordu.

Tıpkı Kay'ın söylediği gibi.

Kay'i aradı, ama araması doğrudan sesli mesaja düştü. "Lanet olsun." diye mırıldandı, sonra gazı kökledi, flaşörleri açarak Kay'in evine gitmek için doğrudan yola çıktı. Somurtup ona hayatı zindan etmek istiyorsa, bu onun hakkıydı, ama hâlâ dışarıda olan o hasta orospu çocuğunu yakalamadan önce değil.

Beyaz Explorer'ı evde değildi. Neredeyse oradan ayrılıyordu ama onu nerede bulacağını bilmiyordu. Cep telefonunu tekrar denedi, sonra kapısını asla kilitlemediğini hatırladı. Yaptıklarının aralarındaki durumu ne kadar kötüleştirceğini bilerek eve girdi ve mutfığa yöneldi.

"Kay?" cevap vereceğini umarak seslendi. "Kay? Benim, Elliot."

Evle değildi. Sessizlikten bu anlaşıyordu.

Ama dizüstü bilgisayarın mutfak masasının üzerindeydi ve hâlâ çalışır durumdaydı. Ekranı baktı ve donup kaldı. SFPD Havaalanı Bürosundan alınan bulanık, düşük çözünürlüklü bir video kaydı, tam boş bir çekicinin tesisten ayrılıp kuzeye, Bayshore'a giden rampaya döndüğü anda durdurulmuştu. Ekrandaki o pencerenin arkasında açılmış başka bir pencerede kırmızı bir çekicinin önünde çekilmiş, iki küçük kız ve bir oğlanın olduğu, bulanık, çözünürlüğü düşük eski bir fotoğraf görüntüsü daha vardı. Fotoğrafı yakınlıktı ve küçük kızlardan birinin gözlerinden, altın rengi saçlarından ve inatçı çenesinin çizgisinden tanıdı. O kız Kay Sharp'tı.

Zanlının peşinden tek başına gidiyordu. Ona söylediği hiçbir şeyi dinlememişti. *Inatçı kadın.*

"Lanet olsun, Kay." diye mırıldanarak kapıdan dışarı fırladı. "En azından beni bekleyebilirdin."

BÖLÜM KIRK DÖRT

Ders

KARANLIK.

Tam, mutlak ve ürkütücü karanlık.

Wendy, uyanık olduğundan emin olmak istercesine birkaç kez gözlerini kırptı. Sonra hareket etmeye, soğuk zeminden kalkmaya çalıştı ama destek için duvara tutunmak zorunda kaldı. Başı dönüyordu, bayılacağını hissediyordu ve baş ağrısı şakaklarında acımasızca zonkluyordu. Buz tutmuş titreyen eliyle şakağını ovuşturdu ve acıyı hafifletmeye çalıştı.

Parmakları saçında tanıdık olmayan bir şeye dolandı. Eli kısa bir süre havada donup kaldı, sonra tanıdık olmayan şekli keşfetti. Duyusal tanımayla, saçını ören ve tanıdığını sandığı hâlde adını koyamadığı takıntılı bir melodi mırıldanan adamın zayıf anısı aklına geldi.

Sonra unutulmuş hatıra seli sanki üzerine hücum etti. Çıplak vücudundaki elleri. Çaresizliği, çığlıkları, kahkahaları. Yüzü çok tanıdık... onu daha önce nerede görmüştü?

Sisteki farlar gibi, yorgun zihninde bir tanıma parıltısı belirdi. O gün çorba içtiği restorandaki adamdı. Ona bakış şeklini haurladı, gözleri yüzüne takılıp kalmıştı. Ne kadar saf davranmıştı, onun ilgi göstermesinden gurur duymuştu. Canı pahasına kaçmak yerine orada kalıp çorbasını yudumlarken garsonlarla aptalca sohbet etmişti.

Neredeydi?

Duvarlara tutunarak ilerlemeye çalıştı, bir kapı, pencere, herhangi bir şey aradı. Tek hissedebildiği, aralarında bir çatlak bile olmadan birbirine sıkıca yapıştırılmış cüruf bloklardı. Sonunda parmakları bir kapı pervazına takıldı ve ahşap bir kapının pürüzlü, kıymıklı yüzeyini hissetti. Kolu buldu ve iki eliyle tuttu, sonra aşağı çevirdi ve sertçe çekti.

Kımıldamadı.

Vücudunu ahşap panele yaslayarak çekmek yerine dışarı doğru itmeyi denedi ama bu da bir işe yaramadı.

Göğsünden yükselen ağır, acı bir hıçkırık hissederek kendini yere bıraktı ve dizlerine sıkıca sarıldı. Başını aşağı eğerken, iki örgü yanaklarına değdi ve tanıdık olmayan his onu ürküttü.

Odadaki hava birden kaybolmuş gibi nefes nefese bir şekilde saç bağlarını yırttı ve saçlarını çabucak çözdü, sonra parmaklarını artık bir yabancıya aitmiş gibi hissetmeyene kadar birbirine dolanmış saçlarının arasında gezdirdi.

Sonra hareket etmeyi bıraktı ve paniklemiş hâlde gözlerini kırıştırdı. Hiçbir yerden bir zerre ışık gelmiyordu, hiçbir şey. Ses bile. Ayaklarının altındaki zeminin soğuğu, tenine değen ve omurgasından aşağı ürpertiler gönderen havanın soğuğu ve vücudundaki acı, hâlâ hayatta olduğunun yegâne belirtileriydi.

Kapı açıldığında ışık keskin bir ok gibi gözlerine saldırdı ve gözlerini kısıarak elini yüzünün önüne koydu. Kapının açılması onu yere seren ve yıldızları saydıran sert bir darbe takip etti.

"Hayır, hayır." dedi adam, alçak, tehditkâr sesinden öfke taşarak. "Şimdi her şeyi yeniden yapmak zorunda kalacağım." Saçlarını sertçe tuttu ve çok tanıdık gelen sinir bozucu şarkıyı mırıldanarak hızla örmeye başladı. "Tamam, sorun yok, biliyordun. Bir dahaki sefere bana itaatsizlik etmenin ne demek olduğunu öğrenmiş olacaksın."

BÖLÜM KIRK BEŞ

Sam

KAY, SAM STINSON'I, ÇOK İYİ TANIDIĞI evin ön verandasında si-gara içerken ve faturaları karıştırırken buldu. Kot pantolon, si-yah bir tişört ve sarı-gri yansıtıcı çizgili bir iş yeleği giymişti. Görünümünü siyah çerçeveli bir gözlük tamamlıyordu, bu tarzı yeniydi. Ne daha önce gözlük taktığını ne de erkenden beyazla-maya başlayan düzgün kesilmiş keçi sakalını hatırlıyordu.

Arabasını çekicinin arkasına çekip durduğunda, Sam ayağa kalktı ve buruşuk kâğıt yığını Adirondack tarzı masanın üze-rine bırakıp Noel sabahı uyanmış bir çocuk gibi gülümseyerek onu karşılamaya koştu.

"Hey! Bakın kim ziyarete gelmiş." dedi ve ciğerlerindeki ha-vayı boşaltan sert bir kucaklamayla onu kaldırdı. "Judy bana ge-leceğini söyledi."

Kay, yeniden buluşmanın sıcaklığının kalbini ısıtmasına izin verdi, gözleri kapalı ve dudaklarında geniş bir gülümsemeyle bu-nun tadını çıkardı. Zanlıının kurbanların araçlarını elden çıkar-mak için tercih ettiği yöntem olarak Sam'in çekicisine işaret eden kanıtların ötesinde, bu kişi, Judy'nin küçük kardeşi, birlikte bü-yüdüğü çocuk, her zaman ev ödevlerine yardım ettiği çilli çocuk Sam Stinson'dı. O, Kay'in de küçük kardeşiydi, sadece Judy'nin değil. Okul koridorlarında Sam'e çelme takan sınıfın zorbasının burnuna yumruk atan Kay olmuştu. O ve Judy ona bir kızın

baloya nasıl davet edileceğini ya da onu dansa götürmek için kapısına gittiğinde nasıl davranması gerektiğini öğretmişlerdi.

O ailedendi.

"Bir biraya ne dersin?" diye sordu onu bırakır bırakmaz. "Yiyecek bir şeyim yok ama sana soğuk bir bira ikram edebilirim."

"Elbette." diye yanıtladı, susadığını fark ederek. Daha öğleden sonra bir bile olmamıştı, ama bira garantili bir yakınlaştıcı ve zor konuşmaların kolaylaştırıcısıydı.

Sam dışarı çıktığında elinde sadece bir şişe vardı. Şapkasını çıkardı ve birayı ona uzattı.

"Ya sen?" diye sordu, ona katılmayacağına şaşırarak.

Omuz silkti, sonra da çekiciyi işaret etti. "Müşteriler, sadece berbat bir bira olsa bile, nefesimde alkol kokusu aldıklarında kaşlarını çatıyorlar. O zaman da pek bahşiş vermiyorlar." diye ekledi mahcup bir sırıtışla.

"Şerefe o zaman." dedi, sanki onun da elinde varmış gibi şeyi kaldırmak, sonra iştahla birkaç yudum içti. "İyi geldi." dedi memnun bir iç çekişle ve ekledi. "Buna ihtiyacım vardı."

"Geldiği yerde daha var." diye yanıtladı göz kırparak. Masa-nın üzerindeki dağınık evrakları temizleyerek, "Gel, otur." diye-rek Kay'ı davet etti. Tüm makbuzları topladı ve yeleğinin cebine attı. "Lanet muhasebeci bana sıkı bir tasma taktı." diye mırıldandı. "Her üç ayda bir makbuz istiyor, sanki bana yeterince para kazanmadığımı söylemesine ihtiyacım var."

Kay sallanan sandalyeye oturdu, Bayan Stinson'ın orada oturduğunu, Judy, Sam, Jacob ile evin önünde oynadıkları sırada atkılar ve kazaklar ördüğünü hatırladı. Fırında pişen taze kurabiyelerin kokusu sanki burun deliklerini doldurdu ve midesini karıncalandırdı. Bir süre sandalyenin ileri geri sallanmasına izin verdi ve gözlerini kapadı. O kurabiyelerin, erimiş çikolatanın, evin tatlı kokusunu neredeyse alabiliyordu.

Gözlerini açar açmaz "Çekicilik işi nasıl gidiyor?" diye gelişigüzel sordu, hayallerinden bu kadar kolay uzaklaştığı için hemen sonrasında pişman oldu. "Geçimini sağlayacak kadar müşteri var mı?"

"Pek az." diye yanıtladı Sam, bakışlarını indirerek. "Kış mevsimi, turistlerin yamaçları doldurduğu ve aptalca şeyler yaptığı için en iyi mevsim, biliyorsun. Kaliforniyalı şoförlerin buzda nasıl sürüleceğine dair hiçbir fikri yok, çok şükür. Aksi takdirde, şimdiye kadar elli kere batmış olurum." Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, parmaklarını iç içe geçirdi. "Hoş, şu anda o durumdan çok da uzak değilim."

Çekiciye bir kez daha baktı. Pas, orasından burasından fışkırıyor, çamurlukların altındaki ve kapı panellerinin en alt kenarındaki metali delip geçiyordu. Rengi solmuştu, kış tuzu ve acımasız yaz güneşi ile yanmıştı ve çıkartmalar zar zor okunuyordu.

Gözyaşlarının gelmekte olduğunu hissederek derin bir nefes aldı. "Ne tür müşteriler alıyorsun?" diye sordu, sesinin boğuk çıkışının farkındaydı. Boğazını temizledikten sonra birasından bir yudum daha aldı. "Kiralık arabalar çok bozuluyor mu?"

Kıkırdadı. "Evet. Turistler bu dik dağ yollarını nasıl çıkacaklarını bilmiyorlar. Yukarı tırmanırken motorları aşırı ısıtıyorlar ve geri inerken de fren balatalarını yakıyorlar." Sanki daha önce hiç görmemiş gibi bir süre kamyona baktı. "Ama ne yazık ki tüm bu aramalar bana yönelmiyor. Bazen kiralama şirketleri kendi yol yardımlarını gönderiyor veya turistler için yedek araçla bir tamirci gönderip sonra kendileri tamir ediyor." Bir an için durakladı. "Zor."

Omuzlarında bir gerginlik vardı ve alnında çizgiler belirmişti. Sanki sabırsızlıkla bir şey bekliyormuş gibi sağ ayağını sektirmeye başladı.

"Sadece, aramaların gelmesini mi bekliyorsun?" Kay, durumunu anlamaya başlayarak sordu. Hayatı iki yakasını bir araya getirebilme umuduyla telefon gelmesini bekleyerek geçiyordu. İnsana yakışır bir yaşama yetecek kadar kazanamamak, babasının işini bırakıp başka bir iş bulup para kazanacak yüreğe sahip olmamak. Çıkışı olmayan bir yolda sıkışıp kalmış gibiydi.

"Hemen hemen öyle diyebiliriz." diye yanıtladı, üzgün bir gülümsemeyle ona kısaca bakarak. "Emniyet bana biraz iş gönderiyor, ancak onlar da en düşük seviyeden ödeme yapıyor. Bazı

araç kiralama şirketleri, seçenekleri kalmadığında beni arıyorlar, buralardan araç çeken birkaç Enterprise ve Budget kamyonu gördüm." Dişlerini emdi ve parmaklarını başının arkasında gezdirdi, muhtemelen üzerindeki gerilimi azaltmak için bilinçaltı bir çabaydı. "Müşterilerin beni doğrudan araması, yani tek seferlik aramalar en iyisidir. Yerel halk, işi bana gönderirlerse on dolar alacaklarını biliyor."

"Akıllıca." dedi işeyi bitirip rengi solmuş zemin kaplamaları na bırakırken. "Bahse girerim bu müşteriler yerel halktan garson ve barmenler gibi genelde tavsiye istenen kişiler, değil mi?"

"Hı-hı." diye yanıtladı Sam. "Tommy bana çok iş gönderiyor. Onu hatırladın mı? Sen ikinci sınıftayken o son sınıftı, değil mi?"

"Hangi Tommy? Kahve dükkânındaki adam mı?" diye sordu. İri yapılı sahibiyle aynı okulda olduğunu hatırlamıyordu.

"Evet, artık Katse'nin sahibi; babasından ona kaldı."

"Bunu bilmiyordum." diye yanıtladı Kay. "Kahve dükkânına gittim ama onu tanıyamadım." diye itiraf etti. "Bizden çok daha yaşlı biri olduğunu sandım. Otuzlu değil sanki ellili yaşlarındaymış gibi görünüyor."

Sam üzgün bir şekilde kıkırdadı. "Hayat bize neler yapıyor. Bana bak." dedi, küt parmaklarını havaya kaldırıp ellerini uzatarak. "Gören de yirmi yıldır inşaatta çalıştığımı düşünür. Birkaç kış tüm bu soğuk ve paslı şeylerle benim yaptığım işi yap ve sonuç bu olur."

Orada Jacob'ın serbest bırakılmasını beklerken ve yapacak başka bir şeyi yokken yardım etmek için yapabileceği bir şey olup olmadığını merak etti. Belki reklamını yapabilir ya da kamyoneti için ona yeni çıkartmalar alabilirdi. Bunu daha sonra düşünecekti, şimdilik hâlâ cevaplanması gereken birkaç sorusu vardı.

"Hiç iptal edilen çağrılar aldın mı ya da gittiğin yerde kimseyi bulamadığın oldu mu?"

"Evet." diye inledi. "Lanet olsun o insanlara. Keşke arayıp iptal etme nezaketini gösterecekler. En azından boşuna mazot

yakmamış olurum." Telefonunu çıkardı ve bir an için ekrana baktı, sonra, "Daha dün gece böyle şeylerden birini yaşadım." dedi.

Kay, karnına bıçak gibi saplanan bir korku hissetti. "Bu çağrı nereden gelmişti?"

Gözlerinde söylenmemiş bir soruyla ona bakarak sesindeki yoğunluğa tepki verdi. "Katse'nin oradaki bayırdan. Niye ki?"

Cevap vermedi; dolu bakışlarını onunkinden başka yöne çevirerek, zanlıya yetişip yetişemeyeceğini görmek için ayağa fırlama ve oradan aceleyle gitme dürtüsü hissetti. Dün başka bir kadını kaçırmıştı, hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir kadını. Ve artık çoktan ortadan kaybolmuştu.

"O arama ne zamandı, Sam?" diye sessizce sordu.

"Dün, yaklaşık dörtte." diye yanıtladı merakla. "Bunun şöyle bir ilgisi var mı... Şu anda bir federal ajan olduğunu duydum."

"Ben, evet. Öyleydim." diye yanıtladı. "Şu an değilim, ima ettiğin şey buysa." dedi ve adamın rahatlamış görüldüğünü fark etti. "Soruyorum çünkü üç çocuk kayıp ve Sessiz Göl'de gömülü öldürülmüş birkaç kadın cesedi bulundu."

"Evet, biliyorum. Bütün kasaba bunu konuşuyor. Ben de burada yaşıyorum, unuttun mu?" diye ekledi, onu bir kefen gibi saran hüznün altında eski mizah anlayışının bir izi belirdi.

"Belki bir bağlantı vardır diye düşündüm, hepsi bu." dedi sandalyesine yaslanıp hafifçe sallanarak. Bu yaptığı yıpranmış sinirlerini yatıştırdı ve net bir şekilde düşünmesini sağladı.

Katil Sam değildi, bu kesindi, özellikle onu gördükten sonra, onunla konuştuktan ve tepkilerini fark ettikten sonra artık emin olmuştu. Saklaması gereken tek şey kendi çaresizliğiydi, başka bir şey değil. Ama eğer o da cinayetlere karışmadıysa, o zaman kimdi?

"Hayır." diye karşılık vardı Sam. "Bence herhangi bir bağlantı yok. Polisler bunu bana daha önce de sordu, sanırım geçen haftaydı. Turistler tepeyi yanlış viteste çıkar ve motoru aşırı ısıtır. Bir süre dururlar, beni ararlar, sonra motorlarının soğuduğunu fark ederler ve yola devam ederek oradan ayrılırlar. Bu kadar.

Sadece umursamıyorlar." diye ekledi, derin bir nefes verdi. "Çabucak orayı terk ediyorlar ve paraları ceplerinde kaldığı için mutlu oluyorlar."

Kay konuyu değiştirerek "Baban nasıl?" diye sordu. "Judy bana sırt sorunları olduğunu söyledi."

"Evet." Ayağa kalktı ve verandada yavaşça ileri geri yürümeye başladı. "Epey sorun yaşıyor ve henüz Medicare'de değil. Birkaç yılı daha var."

"Judy'ye yardım etmekten mutlu olacağımı söyledim. Yıllar içinde yeteri kadar para kazandım. Bu teklifimi kabul etmeniz beni çok mutlu eder."

Kay'ın yanında durdu ve elini omzuna koydu. Uzun bir süre öyle kaldı, boşluğu dolduran sessizlik ağırdı, onları birbirine bağladı ama ikisine de huzur getirmedi, her biri kendi düşüncelerinde kayboldu.

"Bu aynı eski kamyon mu?" diye sordu, sesinin tonunda bir şüpheli sorgulaması gibi görünmek yerine normal bir merak uyandırmaya çalışıyordu. "Çocukken üzerine tırmandığımız mı?"

"Evet." Paylaşılan hatıraya sevgiyle güldü. "Babam kullanıyordu, sonra ben devraldım. Artık o süremiyor. Sadece kurcalıyor ve atölyede dolaşıp müşterilerin gelmesini umuyor."

Kamyonun sol tarafındaki yarı yırtık logoyu işaret ederek, "Yeni çıkartmalara ihtiyacı var gibi." dedi. "Bugün eyaletler arası yolda gördüm, neredeyse tanıyamadım."

"Bir sürü yeni şeye ihtiyacı var, bu düldülün." diye yanıtladı. "Yine de adam olur mu bilemem."

Cevap vermedi, söylemediği şeyler olduğunu hissetti. Dudaklarını birbirine bastırarak hayal kırıklığıyla kamyonu bakıyordu. Yedi tonluk paslanmış metal yığını, on yıllardır Stinson ailesinin varlığının temel unsuruydu. Sam'in, kamyonla birlikte tüm yaşam çizgisinin de bozulduğunu ve tamir etmek için elinden bir şey gelmediğini fark etmesi hiç de kolay değildi.

"Bir gün üzerime çökecek." diye devam etti Sam, hâlâ kamyonu bakarak. "Peki sonra?" dedi Kay'e hızlı bir bakış atarak.

Gülümseyordu ama bu kimseyi kandırmıyordu. Kendi güçsüzlüğünün ıstırapı, söylenmemiş sözlerde, aralarındaki havada elle tutulur haldeydi.

"Sam, eğer yapabilirsem..."

"Bazen beni deli ediyor." dedi sanki sözlerini duymuyormuş gibi. Tekrar ona baktı, gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı. "Sana yemin ederim, bu şeyin kendine ait bir hayatı var."

Hafifçe kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Konuşmadan önce tereddüt etti, hatta sanki birinin konuşmalarına kulak misafiri olmasından korkar gibi çevreyi kontrol etti.

"Bana oyun oynuyor." dedi sonunda sesini alçaltarak. "Beni tanıyorsun, deli olmadığımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu, onun kalkmış kaşını ve kendisine yönelmiş bakışını görerek.

"Evet, elbette." diye yanıtladı, birkaç kez başını sallayarak. Sam, bildiği en akıllı başında insanlardan biriydi. Bu aile işini bir kenara atarak sıkıntıdan kurtulmayı başaramamıştı, ama yine de pratikti, sağlam yargılıydı, sözüne güvenilir biriydi. Yine de az önce söylediği şey kafasının allak bullak olduğunu gösteriyordu.

Kamyonlar insanlara oyun oynamazlardı.

Bir şeyler oluyordu ve bunun düşüncesi kalbinde bir umut ışığı yaktı.

Belki de Sam'in zihniyle oyun oynayan kamyon değildi. Belki de şüpheliydi.

"Söyle bana, kamyon neler yaptı?" diye sordu, sesine eski arkadaşını açılması için cesaretlendirecek kadar mizah katarak.

"Lanetli gibi bir şey." dedi Sam sert bir şekilde. "Hatta perili."

"Niye ki?"

Kafasının arkasını kaşıdı. "Örneğin dün gece radyoyu kapalı bıraktım. Bunu kesinlikle biliyorum çünkü yayında çok fazla siyaset konuşuluyordu ve artık dinlemeye dayanamıyorum. Ama bu sabah geri geldiğimde radyo açıktı." Sertçe yutkundtu, sonra omzunun üzerinden ona baktı. "Bu şey daha önce kendi kendine açılmazdı. Bunun gibi küçük şeyler ama beni deli ediyor."

"Başka ne oldu?" diye sordu. "Ve ne zaman?"

"Yaklaşık bir ay önce, her zaman yaptığım gibi tekerlekleri düz bırakmıştım, ancak sabah, tekerlekleri sola çevrilmiş halde buldum. Tam sola çevrilmiş hâlde. Bak, bu yoldan çıktığında, ev ile aynı hizaya gelmek için sola dönmen gerekir, bu yüzden tekerleklerimi her zaman düzeltirim, böylece karanlıkta onlara takılmam."

Kay ona yaklaşarak, yanındaki veranda korkuluğuna yaslandı, sonra kamyona baktı. Tam olarak neler olduğunu bildiğine inanıyordu; ama Sam'e söylemek için henüz hazır değildi. Kamyonunun korkunç suçlara karıştığını bilmek onu çok üzerdi.

"Son zamanlarda eve kimse geldi mi? Arkadaşlardan, akrabalarından, herhangi bir kimse?"

"Hayır," diye yanıtladı, "buraya kimse gelmez." Garip bir şekilde gülümsedi, görünüşe göre yalnız yaşam tarzından utanıyordu.

"Anahtarları nerede saklıyorsun?"

"Kontağın üzerinde. Kimse benden bir şey çalmaya..." Cümlenin ortasında durdu ve elini tırabzana vurdu. "Biri benimle dalga mı geçiyor, yani?"

"Evet." dedi sessizce, elini sıkarak. "Biri seninle dalga geçiyor."

BÖLÜM KIRK ALTI

Kulübe

BÜYÜK ODADA DURMUŞ, derin bir hayal kırıklığı içinde çocuklara bakıyordu.

Hatırladığı gibi değildi. Kız kardeşi ve erkek kardeşi, anneleri onlara şakayla karışık kızıncaya kadar yemek masasının etrafında kahkahalar atarak birbirlerini kovalar, sonra da annelerinin sözünü dinleyip ciyaklamalarını ve kıkırdamalarını alıp dışarı çıkarlardı.

Onlara katılmasına veya yakınlarına gelmesine izin verilmezdi.

Ama çocukların onun yanında güvende olduğunu, annesinin korktuğu gibi kız kardeşine zarar vermeyeceğini kanıtlamak istiyordu. Ereği bacaklarından yukarı sıyrılıp külodu göründüğünde ya da kız arkadaşları eve gelip birlikte oyun oynarlarken vücudunun verdiği tepki onun suçu değildi.

Kız kardeşine *asla* dokunmazdı, o şekilde değil. Sadece izler, özlem dolu gözlerle bakar, kız kardeşinin çıplak teninin görüntüsünün neden onu bu şekilde heyecanlandırıldığını ya da gözlerinin neden annesinin derin dekoltesine kaydığını, neden gözlerini alamadığını, onun dolgun göğüslerinin görüntüsünden neden bu kadar etkilendiğini ve bunun bir güvenin aleve uçması gibi neden ölümcül ve affedilmez bir suç olduğunu anlamazdı.

Kız kardeşine *asla* dokunmazdı, o şekilde değil.

Kontrolden çıkmış, yalnızca vücudunun dürtüleri tarafından yönlendirilen bir hayvan değildi. Harekete geçmek için güvenli olana kadar tüm varlığının arzuladığı tatmini reddederek bunu zaten kanıtlamıştı. Yıllar sürse bile.

Şimdi annesine küçük kardeşleriyle oynayabileceğini kanıtlamak istiyordu ama çocuklar onunla ilgilenmiyordu. Gülmüyorlardı, oturma odasında birbirlerini kovalamıyorlardı, konuşmuyorlardı bile. Ne onunla ne de birbirleriyle.

Kız titreyerek yatağın kenarına oturdu, küçük kollarıyla ince vücuduna sarıldı. Ara sıra sızlanıyordu ama muhtemelen onu böyle görmenin onu ne kadar kızdırdığını bildiği için hemen kendi hıçkırıklarını bastırdı. Gözlerini oyuncaklarla dolu zemine dikmişti, ona bakmakta isteksizdi, gülümsemek ve adamı mutlu etmek istemiyordu.

Oğlan pencerenin yanında durmuş, uzaklara, ormanın kenarına bakıyordu, varlığının güç bela farkında gibiydi. O gün erkenden odaya girdiğinde, çocuğu orada ayakta, Ann'in cesedini gömdüğü taşlı vadinin uzak ucuna bakarken bulmuştu.

Ann'in geçen bahar ölmesi onun suçu değildi.

Küçük kız onun kurallarına uymuyordu ve kuralları açıktı. Çocuklar bodruma gitmek veya evi terk etmeye çalışmak dışında istedikleri her şeyi yapabilirlerdi. O yokken ellerinde bol miktarda yiyecek, su ve oyuncak vardı. Her gün işe gitmek zorundaydı; o çocukları izlemekten başka yapacak işleri de vardı.

Herkes kurallara uyuyordu, Tracy ve kardeşi Matthew, Hazel, hatta Ann bile ilk başlarda. Ama Ann evcilleşmemiş, huzursuz, kendini her zaman esaretten kurtarmanın yollarını arayan vahşi bir çocuktur. Bir gün, o yokken, zayıf vücudunu banyo penceresinden sıkıştırırmayı başarmıştı, çivilemediği tek pencereden, duvarda küçük bir delik kadardı ve yerden bir buçuk metre yüksekteydi.

Bunu yapmak için Tracy'nin omzuna tırmanmış ve pencerenin vadinin sekiz metre yukarısına açıldığının farkında olmadan, baş aşağı bir şekilde açıklıktan geçmiş olmalıydı.

Kulübeyi manzarayı yüksekten seyretmek ve mutlak yalnızlığın tadını çıkarmak için vadinin yukarısındaki kayalık bir çıkıntının üzerine inşa ettirmişti. Oraya giden tek bir yol vardı, zor bir yoldu ve ormanın içinden sadece ATV ile ulaşılabilirdi. Dağ yamacının tamamı ona aitti ve yolun bir buçuk kilometre aşağısında, araç değiştirdiği iki arabalık bir garajı olan büyük bir ev daha inşa ettirmişti. Kulübeye gitmek veya avlanmak için ATV'ye ihtiyaç duyduğunda Cadillac'ını burada bırakıyordu.

Kimse kulübenin varlığından haberdar değildi; bundan emindi. Bazen bölgede devriye gezen park korucularının bile haberi yoktu; her zaman mülkünün sınırlarına geldiklerinde dururlardı, her yirmi metrede bir tel çitin üzerine GEÇİŞ YOK işaretleri yapıştırılmıştı. Elbette herkes, tonozlu tavanları ve taş aksamalı dış cepheleri olan aşağıdaki modern evi biliyordu. Orada misafirlerini ve siyasi müttefiklerini ağırlardı. Hatta haftalarca üst üste manşetlere konu olan bir cinayet davasını kazandığında o evde bir basın toplantısı bile düzenlemişti.

Ama kulübeden kimsenin haberi yoktu. Onu inşa eden müteahhit ve iki işçisi, Mount Chester'ın dolambaçlı, eğimli yollarından aşağı inerken korkunç bir kaza geçirmişti. Müteahhidin kamyonetinin direksiyonu kilitlenip yan korkulukları aşarak dağın sarp kayalıklarından uçarak anında alev aldığı anda oradaydı.

Kimse hayatta kalmamıştı.

Bir gün orada daha uzun süre saklanmak zorunda kalacağını bilerek kulübeyi tamamen şehir şebekesinden uzak olacak şekilde tasarlamıştı. Isıtılmalı güneş panelleri çatıyı kaplıyordu ve kışın üstlerini kaplayacak olan karı anında eritebiliyordu. Evden yedek bir elektrik hattı çekilmişti ve vadiden geçen dereden su pompalanıyordu. Orada aylarca, yıllarca hiç kimse tarafından görülmeden ve bilinmeden yaşayabilir, yiyecek arayabilir ve iyi donanımlı kütük kulübesinin tüm konforunun tadını çıkarabilirdi. ATV'ye binip evin arka tarafındaki yokuştan biraz ilerlendiğinde kulübeye giden bir yola çıkmadığını kimse bilmiyordu. Kimse bilmiyordu ve kimse yanlışlıkla bu yola da rastlayamazdı.

Yere kadar sarkan köknar dalları ve çalılar, ATV'nin yeşilliklerle kaplı kayaların üzerinde zar zor görünen lastik izlerini gizleyen belirgin bir yeşil duvar gibi, her şeyi meraklı gözlerden gizliyordu.

Ann banyo penceresinden kaçmaya cesaret ettiğinde, kayalık vadinin dibine sekiz metrelik düşüşten sağ kurtulmuş olsa bile kaçabileceği hiçbir yer olmadığını bilmiyordu. Kaçıp kaybolsa bile bir ayı ya da bir çakal onun kokusunu aldığı anda ölüm kaçınılmaz demektir.

Her iki durumda da ölmesi onun suçu değildi ama diğer çocukların bundan bir ders almasını istiyordu. O kızın anlamsız ölümü yüzünden deliye dönmüştü. Annesi hep ne söylerdi? Kardeşlerine bakmasına asla güvenmediğini, belki vücudunun dürtüleriyle değil ama dikkatsizliğiyle öyle ya da böyle onlara zarar verdiğini. Annesi Lan Xiu kulübeden ayrıldıktan sonra Ann'in giderek daha fazla huzursuzlaşması önemli değildi. Küçük Ann günlerce annesinin sesini duymayı beklemiş, hatta ona sormuştu. Ama Lan Xiu çoktan gitmişti, Sessiz Göl'de huzur içinde dinleniyordu. Kızına kendisini daha iyi hissettirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Sonra kaçma girişiminde bulunmuş ve muhtemelen inerken dengesini kaybetmiş ve boynunu kırmıştı. O gece kulübe geldiğinde, neler olduğunu öğrendikten sonra, her zaman olduğu gibi, son misafiri Shannon adındaki çarpıcı sarışını ziyaret etmek için aşağı inmedi. Bunun yerine Shannon'un iki çocuğunu, Tracy ve Matthew'u aldı ve her ikisine de birer kürek verdi, sonra Ann'in vücudunu kendi gözleriyle görmeleri için onları vadiye indirdi.

Ve çocuğu onlara gömdü.

Ann'in kaderini hayatlarının sonuna kadar hatırlayacaklardı ve bir daha asla ama asla kaçmayı denemeyeceklerdi.

Birkaç gün sonra Tracy'yi şehre götürmesi ve onu Bonfile yakınlarında bir yerde serbest bırakması gerekti. Ann'in cesedini gördükten ve onu gömdükten sonra, kız çığlık atmayı hiç bırakmamıştı ve bu onu çıldırtacak gibi olmuştu. Çocukların çığlık

atmaması gerekiyordu; sadece anneler çığlık atabilirdi. Onu iç-ten içe yiyip bitiren acıyı sadece Anne'in feryatları dindiriyordu.

Ama geride kalan Matthew, sessiz, dalgın, sanki orada kimse yokmuşcasına onunla iletişim kurmayı reddetmişti. Kız kardeşi götürüldüğünden beri, Hazel ona katıldıktan sonra bile tek kelime etmemişti. O odada duyulacak hiçbir kahkaha, şakalaşma, kıkırdama yoktu.

Hatırladığı gibi değildi. Biraz bile değildi.

Elinde yeni bir oyuncak tutan Hazel'a yaklaşmaya çalıştı ama kız inleyerek bir köşeye çekildi. Tam o sırada, Wendy'nin yavaş yavaş yeni gerçekliğini kavramaya başladığı bodrumdan derinlerden bir çığlık duyuldu. Matthew irkildi, ama Hazel'ın iniltileri hıçkırıklara dönüşürken gözleri Ann'in yattığı yerde takılı kaldı, yerde çömelerek ondan uzaklaşırken küçük omuzları inip kalkıyordu.

Annesi her şeyi mahvetmeden önce aile hayatı böyle değildi.

Bu çocuklar hiçbir şeye yaramazdı. Sorunlarının ne olduğunu, neden onunla oynamak istemediklerini bilmiyordu. Kız kardeşi ve erkek kardeşi her zaman onunla oynamak istemişlerdi; sadece annesi ona izin vermezdi.

Onlarla olan meselesini yakında halletmek zorunda kalacaktı.

Henüz nasıl olacağını bilmiyordu çünkü onları salmak tehlikeliydi. Herkes o çocukları arıyordu. Tüm eyalet çapında uyarılar yayımlanmıştı ve son olarak uyarılara arabasının bir tarifi de eklenmişti. Mavi bir Cadillac kullandığını nasıl öğrenmişlerdi? Başka ne biliyorlardı ve onu bulmaya ne kadar yakınlardı? Bununla başa çıkması, bir şeyler yapması gerekiyordu. Çok geç olmadan Kay Sharp'ı ve o dedektifi kokusundan uzaklaştırmalıydı.

Kay Sharp'ın kulübesinde ona katılma zamanı gelmişti.

Ve hayır, çocukları geride bırakamazdı. Yerel televizyonda birkaç röportaj yayınlanmıştı ve artık halk tarafından duyulduğu için birileri onu tanıyabilirdi.

Belki de vadi, oyun oynamayan çocuklar için iyi bir dinlenme yeri olabilirdi. Ya da belki Sessiz Göl'ün etrafındaki diğerlerine katılmaları daha iyi olurdu.

Yer tamamen donmadan önce çabucak karar vermesi gerekiyordu.

Bir türlü karar verememiş, kızgın, tatmin olmamış bir hâlde büyük odanın kapısını kapattı ve Wendy'nin hıçkıra hıçkıra ağladığı alt kata indi. Kapıyı kafese kapatılmış bir hayvan gibi anlamsızca tırmalamaktan parmakları kanıyordu. Gidecek hiçbir yer yoktu; kadının onun sözüne kulak asmasını diledi.

Onun içeri girdiğini gördüğünde göz bebekleri korkudan büyüdü ve beton duvara çarpana kadar geriye doğru sendeledi.

"Hayır, hayır, lütfen." diye mırıldandı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, güzel tenini lekeliyordu.

Bekleyişin titremesinin tüm vücudunu tutuşturduğunu hissederek bir eline kırbaç aldı, örgülü deri sapın avucuna temas etmesini memnuniyetle karşıladı. Sonra gözlerini kapadı ve önünde zincirlerle bağlı, çıplak, af dileyen, kırbacın titreyen vücuduna her vuruşunda çığlık atan annesinin görüntüsünü gördü.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Görüşmeler

KAY, SAM STINSON'A SARILDI VE yanağına bir öpücük kondurdu, ardından Ford'unun direksiyonuna geçtiğinde Sam'i iş için son aramalarının üzerinden saatler geçtiğini fark etti. O sabah saat on civarında, onu eyaletler arası yolda araba sürerken görmüştü ve şu ana kadar, öğleden sonra ikide şerifin ofisi ona bir iş emri mesajı atana kadar neredeyse dört saat geçmişti ve bu süre zarfında, Sam hiçbir şey kazanmamıştı.

Gülümsedi ve el sallayarak gitmesine izin verdi. Kamyon gözden kaybolur kaybolmaz Kay'ın gülümsemesi de değişti ve yerini karışık duygulara bıraktı.

Şüpheli başka bir kadını kaçırmıştı. Bu seferki kurban kimdi? Bir çocukla mı seyahat ediyordu?

Katilin profilini doğru çıkardıysa, zemin çözülene kadar başka kimseyi almayacaktı ve bu da bahara kadar Sam'in kamyonuna ihtiyacı olmayacağı anlamına geliyordu. Elindeki en iyi ipucu, en azından şimdilik, sonuçsuz kalmaya mahkûm gibiydi. Evet, şüpheli beklediği gibi çekiciyi kullanıyordu ama gördüğü tüm videolarda elinde eldiven vardı. Sam işlerini bitirdikten sonra adli tıp ekibinin herhangi bir delil bulmak için kamyonun kabinini ince dişli bir tarakla elden geçirmesinin iyi olacağını düşündü. Faili, arkasında kanıt bırakma hatasına asla düşmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyor olsa da.

Pencere camına yapılan bir tıklama, korkudan hoplamasına neden oldu.

Elliot'u.

Nefesini verdi ve penceresini indirdi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu Elliot, selamlama yoktu, önceki geceki parlaması için özür yoktu.

"Eski bir dostu ziyaret etmeye geldim," diye soğuk bir şekilde yanıtladı. "Niye sordun ki? Suçlayacak insan mı kalmadı?"

Kısa bir an için bakışlarını yere indirdi. "Bana yalan söyleme, lütfen, Kay."

Sorusunu yanıtlamak yerine, "Sana hâlâ kızgıyım," dedi. Dirseğini kapıya dayadı ve Elliot'a bakarak tepkilerini inceledi. O utanç hâlâ oradaydı, yanlış yaptığını düşünmenin verdiği suçluluk duygusu. "Patronun sana artık birlikte çalışamayacağımızı söylememiş miydi?"

Elini alnında gezdirdi ve bir an için gözlerine siper etti. "Hayır. O, şey, seni kontrol ettirmiş ve babanın bütün bunlara karışmasının hiçbir şekilde mümkün olmadığını söyledi." Boğazını temizledi ve ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. "Onun hakkında söylediklerine inanmadığım için üzgünüm. Ama muhtemelen sen de aynısını yapardın."

Biraz haklı olduğunu hissederek omuz silkti, ama tamamen değil. "Hayır," diye içtenlikle yanıtladı. "Muhtemelen istatistiksel yanlışları düşünmeden uygulamak yerine ortağıma inanmayı seçtim."

"Hangi istatistiksel yanlışlar?"

İçini çekti ve gülümsemesini bastırdı ama açıklamaya karar verdi. Onu daha da kötüleştirmek istemedi, zaten yeterince sefil görünüyordu. "Evet, suçluların kendilerini soruşturmalara sokma eğiliminde oldukları istatistiksel olarak doğru, bu yüzden olayları gözlemleyebilir ve hatta yapabilirlerse sonuçları rayından çıkarabilirler. Ancak bu, bir soruşturmaya dâhil olan herkesin mutlaka şüpheli olduğu veya şüpheliyi koruduğu anlamına gelmez."

Bir an için aralarına büyük bir sessizlik çöktü.

"Anlıyorum," diye yanıtladı, gözlerindeki bakış ağır ve yüklüydü. "Pekâlâ, zaten bunu düşünmek için bolca zamanım oldu."

Dün geceyi nezarethanede geçirdim.”

Bu onun kıyafetlerini ve darmadağınık görünüşünü, hatıra belki geniş kenarlı şapkasının yokluğunu açıklıyordu. Onu şapkasız hiç görmediğini fark etti. Uzun bir alnı ve açık renkli saçları vardı. “Nasıl olur?”

“Teknik olarak bir alkollü araç kullanma vakası, ama sarhoş değildim; tuzağa düşürüldüm. Nasıl olduğundan emin değilim, ama altın yıldızımın üzerine bahse girerim ki, o pislik birilerini kullanıp bir şekilde bana tuzak kurdu.” Bakışlarını tekrar indirdi, sadece bir anlığına. “Gerçekten birbirimize yakın olmalıyız.”

Kısa bir an için her şeyi düşündü. Şüpheli, ikisi de onun müdahale ettiğini farketmeden her ikisinin de bir şekilde peşinden gelmeyi başarmıştı. “O sadece yerel değil,” dedi, “aynı zamanda bağlantıları kuvvetli birisi.”

Bir kez başını salladı. “Dr. Whitmore’dan battaniye lifleriyle ilgili sonuçları aldım. Tekrar başladığımız yere döndük. Battaniyeler Kızılderili işi gibi görünüyor, ancak Çin’de yapılmışlar ve buraya nereye veya nasıl gönderildiklerini söylemek mümkün değil.”

Bazı bilgiler belki bulunabilirdi, ancak FBI’dan en iyi analistlerin tonlarca Çin ithalat verilerini bir araya getirmesini, gümrük beyannamelerini toplamasını ve ülke çapında mavi Cadillac Escalade’lerin kayıtlı sahipleriyle çapraz şekilde işlemlerini gerektiriyordu. Zaman alacaktı. Çok fazla zaman.

“Başka bir kadını daha aldı, Elliot.” diye sertçe açıkladı, kendi güçsüzlüğünden boğuluyor gibiydi.

“Nereden biliyorsun?”

“Sam Stinson, dün gece Katse’nin yukarılarında bir yerden bir telefon almış ve bu sabah, o uyurken birinin kamyonunu karıştırdığını düşünüyor. Radyosunu açık bulmuş.”

Elliot ellerini havaya kaldırarak, “Demek böyle yapıyor.” diye haykırdı. “Peki, sırada ne var, ortak?” diye sordu gergin bir gülümsemeyle.

“Sen oraya güvenlik kamerası yerleştireceksin, böylece Sam’in kamyonunu tekrar aldığında onu yakalayacağız.”

“Ama sen demiştin ki-”

"Evet, tekrar ihtiyaç duyması aylar alabilir." Cesaretinin dışarı sızmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. Alison'ı kaybetmişlerdi; her şeyi denemelerine rağmen, sadece cesedini bulmuşlardı. Ne o hayattaydı ne de kızı Hazel'dan bir haber vardı. Zanlı hâlâ Hazel'ı elinde tutuyordu. Ama belki bu yeni kadının bir şansı vardı. "Sen yine de bunu yap Elliot, ben de soru sormaya devam edeceğim, bakalım kim Sam Stinson'a fark ettirmeden bu kadar yaklaşmış olabilir."

Elliot, "Artık bir rozetin yok." diye ona yanıt verdi. "Soruşturmayı kendi başına yürütmemelisin."

"Yürütmüyorum zaten." diye kesin bir şekilde yanıtladı. "Sadece eski arkadaşlarımı ziyaret ediyorum, onlarla hasret gideriyorum."

Kısa bir an birbirlerine baktılar, sonra Elliot derin bir iç çekerek uzaklaştı. Kay, telefonu çaldığında arabasını çalıştırmak üzereydi. Aramayı arabasının hoparlörüne aldı ve bir erkek sesi boşluğu doldurdu.

"Dr. Sharp? Ben Shane Joplin, aramanıza geri dönüyorum. Kardeşinizin avukatıydım."

Bu gerçekten beklemediği bir aramaydı. "Evet, merhaba." dedi, sohbeti en iyi nasıl yaklaşacağını çabucak düşünerek. "Kardeşimin normalden çok daha ağır görünen cezası hakkında konuşabilir miyiz diye merak ediyordum."

Duraksadı ve ona cevap vermesi için zaman verdi.

"Hım, evet, bu davalarda ceza tamamen yargıca bağlı ve Yargıç Hewitt, fiziksel saldırı davalarında sert cezalar vermesiyle ünlüdür. Davayı elimden geldiğince savundum ama..."

Jacob'ın adını söylemesinin hemen ardından Yargıç Hewitt'i internette araştırmıştı ve Joplin'in ifadesi doğruduydu. Ama bu yargıç bile bu davada sunulan kanıtlardan böyle bir karar vermemeliydi.

"Kasten yaralama mı?" dedi Kay, sesinden yaşadığı hayal kırıklığı belli oluyordu.

"Savcı, davanın örnek teşkil etmesini istedi. Kardeşin bağışlanmak için yalvarabilirdi ama o bunu yapmadı. Jacob, herhangi

bir kastının olmadığı ve bunu kanıtlayabileceğimizi konusunda ısrar etti."

"Bu noktada Jacob için ne yapabiliriz?" diye sordu, onun daha fazla mazeret uydurduğunu duymak istemiyordu. "Hizmetlerinizin bedelini ödeyeceğim." Bir cevap bekledi ama bir yanıt gelmedi. "İlk kez suçlu bulunan birinin basit bir bar kavgasıyla nasıl altı aylık hapis cezası aldığını gerçekten anlamak istiyorum. Burada resmin tamamını görebildiğime inanmıyorum."

"Dr. Sharp..." dedi Joplin, sanki sözlerinin duyulmasını engellemeye çalışıyormuş gibi sesi daha alçak çıkmıştı. "Yüz yüze görüşelim. Bu şekilde görüşmemizin daha faydalı olacağına inanıyorum."

Tüm kalbiyle kabul ederdi, ancak zaman yoktu. Şüpheliyi bulana kadar olmazdı. Ama parmaklıklar ardındaki her günü son günü olabilecek olan kendi kardeşiydi. "Evet, ben de şahsen tanışsak daha iyi olacağına inanıyorum."

"Mükemmel." diye Joplin yanıt verdi. "Ne zaman buluşabiliriz? Zaman çok önemli, anladığınızdan eminim. İsterseniz hemen görüşebiliriz."

Bir an duraksadı, sonra yanıtladı, "Yarın öğle yemeğine ne dersiniz? San Francisco'ya mı gelmeliyim?"

"Hayır, Dr. Sharp, sizinle orada, yaşadığınız yerde buluşabiliriz."

Ona teşekkür etti ve aramayı sonlandırdı, ardından arabayı çalıştırdı ve Sam Stinson'ın mülkünden ayrıldı, eyalet otoyoluna döndü ve şehre doğru yola çıktı. Kardeşinin olağan dışı bir suçlamayla aldığı ağır cezasının altında ne gibi sırlar yattığını merak ederek Joplin ile yaptığı konuşmayı zihninde tekrarlardı ve Ellior'ın geceyi düzmece bir suçlamayla hapiste geçirmesiyle kardeşinin olayının herhangi bir şekilde ortak noktası olup olmadığını merak etti. Şüpheli, kolluk kuvvetlerinde gücü veya nüfuzu elinde bulunduran biri miydi, yoksa adalet sisteminde başka bir yerde miydi?

Kendi düşüncelerine derinden dalmış olarak uzaklaşırken, onu uzaktan takip eden koyu renkli Escalade'i fark edemedi.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

Meg

MEG STINSON, MOUNT CHESTER'İN karla kaplı zirvesine bakan nispeten yeni çiftliklerden birinde yaşıyordu. Kay'ın hatırladığı gibi görünüyordu, sadece gözlerinin kenarlarındaki gülme çizgilerinde geçen zamanın izleri görünüyordu. Saçları hâlâ kestane rengi, dalgalı ve dağınıktı, hiçbir yerde gözle görülür bir beyazlık yoktu. Giyim tarzı gençleri andırıyordu, üzerine giydiği balıkçı yaka beyaz kazak tam genç işiydi, dar kesim kot pantolonu da hafif bol duruyordu.

Kay, gözyaşlarını tutamayarak Meg'e sarıldı. Onu çok özlemişti, saçlarındaki ekmek kokusunu, verandasındaki rüzgâr çanlarının sesini, yanağına değen sıcak elini, hepsini çok özlemişti. Meg, Kay için ikinci bir anne gibiydi ve Pearl'ün ölümünden beri Meg, Kay'ın birçok kez aklına gelmişti. Ama hep uzak durmuştu, sevdiği insanları görmekten çok Mount Chester'a gelip eski yaraları açmaktan korkuyordu.

Burnunu çekti, hayatındaki ıstıraba eşlik eden tüm anıların sonunda Meg'in kollarında gözyaşı seline dönüp akmasından korktu.

"Seni özledim." diye itiraf etti Kay, sonra başka bir asi gözyaşını silerken yüzünü saklamak için başını çevirdi. "Harika görünüyorsun." diye ekledi. "Biraz olsun yaşlanmamışsın."

"Sadece görünürde, hayatım!" diye yanıtladı Meg. "Gel, yanıma otur." dedi, yanındaki salıncak koltuktaki yeri okşayarak.

Memnuniyetle kabul etti ve bir süre orada sessizce, uzaktaki dağın zirvesine bakarak, havadaki öğleden sonra dinginliğinin tadını çıkararak oturdular.

“Yeni rüzgâr çanları mı?” diye sordu Kay.

“Evet, fark ettin demek.” dedi Meg gülümseyerek. “Arada sırada Pasifik kıyısına gidip sahilden birkaç istridye topluyorum. Bu beni oyalıyor. Boşanmış bir öğretmenin bir sürü boş zamanı oluyor.” Salıncaktan kayarcasına yavaş ve rahatlatıcı bir hareketle kalktı. “Bize birer fincan çay getireyim.”

Kay, soğuk günlerin mutlak favorisi olan doğu baldıran otu çayını yaparken onu içeriye kadar takip etti. Meg, boyu daha tezgâha ulaşamayacak kadar kısa olduğu zamanlardan itibaren onu kabile geleneği olan çay demleme tarzıyla tanıştırmıştı. Mutfağı, dağ havası, çam ormanları, eriyen karların açtığı yaprak dökmeyen ağaçlar kokardı.

Meg küçük evi küçük mobilyalarla düzgün bir şekilde düzenlemişti, hepsi işlevseldi ve Kızılderililerin iç mekanlarını andırıyordu. Kanepeyi ve koltuklardan birini koyun postu kaplıyordu, bir diğeri ise kanepenin yanında şöminenin önünde yere seriliydi. Ahşap zeminin bir bölümünde dört sandalyeli küçük bir yemek masasının altında geometrik desenli bir kilim vardı. Kanepenin arkasındaki duvara asılı olan bir başkası, içeriye renk ve sıcaklık veriyordu. Ev belli belirsiz şeker otu ve taze kurabiye kokuyordu, çocukluğunun hatırlamayı sevdiği zamanlarının kokuları. Diğerlerini ise hâlâ unutmak için mücadele ediyordu.

Kay, mutfağın yanındaki duvarda çerçevelenmiş bazı fotoğrafları fark etti ve bir göz atmak için oraya yürüdü. Fotoğraflardan biri Judy, Sam ve onun fotoğrafıydı ve Stinsonların evinin önünde, kızlar on iki yaşına bastıkları yaz çekilmişti. Bir diğeri, daha yaşlı hâlleriydi, hepsi balo için giyinmişti ve Sam, Judy ve Kay’i su tabancasıyla ateş etmekle tehdit ediyordu. Bu onu güldürdü; Sam’in tetiği çekeceğinden ve baloya yağmura yakalanmış bir kedi gibi ıslanarak gideceğinden ne kadar korktuğunu hâlâ hatırlıyordu. Üçüncüsü, biraz kenarda, genç Meg ve Bay Stinson’ı el ele tutuşmuş gösteriyordu. Meg o fotoğrafta yaklaşık

yirmi beş yaşındaydı ve mutlulukla gülümsüyordu, âşık bir kadının gülümsemesiyle. Yine de fotoğrafta Meg'in saçını fark ettiğinde Kay'ın kalbi dondu. Sıkıca örülmüştü, hiçbir yerde gevşek bir tel bile yoktu ve iki örgü, deri ve küçük tüylerden yapılmış süslü saç tokalarıyla bağlanmıştı.

Tıpkı Sessiz Göl'deki kadınlar gibi.

Ağzı açık, fotoğrafa tekrar baktı, her ayrıntıya dikkat etmeye çalışıyordu, boğazının kuruduğunu ve kelimelerin çıkmadığını zar zor fark etti. Zorlukla yutkundu, sonra resmi göstererek, "Ne zaman... ve bu ne hakkındaydı?" diye sordu.

Meg ellerini kotuna sildi ve Kay'ın hangi fotoğrafı sorduğunu görmek için yaklaştı. "Roy ve ben bir Kızılderi toplantısında tanıştık, bunu biliyor muydun bilmiyorum." diye yanıtladı Meg, dudaklarına sevgi dolu bir gülümseme yayılarak. Kay'e bir fincan sıcak çay verdi. "Bu, onunla birlikte bir toplantıya gittiğimiz son zamanlardan biri." diye ekledi, sesinde bir parça hüznü. "Ailesi, evlenmek istiyorsak Katolik olmamı istedi, ben de öyle yaptım." Meg bir an duraksadı ve Kay onun düşüncelerini bölmedi. "O zamanlar farklı zamanlardı." Kay'a özür dilermişcesine bir gülümsemeyle baktı. "Bugün daha farklı davranırdım. Ama otuz yıl önce evet dedim ve kabilemi geride bıraktım."

"Onları özleyiyor musun?" Kay çay fincanını yemek masasının üzerine koydu ve kendine bir sandalye çekti.

Meg, Kay'ın yanına oturdu ve kolunu nazıkçe sıktı. "Düşündüğünden daha fazla. Gerçeği söylemek gerekirse, asla gerçekten dönüşmedim, derinlerde değil." dedi göğsüne kısaca dokunarak. "Kalbimde hâlâ bir Pomo'yum." Gülümsemesi hüznü, dile getirilmeyen pişmanlıkla doluydu. "Ama eski fotoğraflara bakmak istersen, tam burada biraz daha var." dedi, sesi öncekinden biraz daha neşeliydi.

Ayağa kalktı ve bir şifonyere gitti, sonra birkaç çekmeceyi açarak bir şeyler aradı.

Kay, sanki zanlının çarpık ruhuna açılan bir pencereymiş gibi fotoğrafa doğru çekildi. Yine de bunu sormak, Meg'le konuşmak

gerçeküstü görünüyordu, sanki kötülüğü çağırıp gözünün içine bakmak üzereymiş gibi tüylerini diken diken ediyordu.

"Örgülü saçların, o fotoğraftaki örme şeklinin bir anlamı var mı?" diye sordu Kay, gergin sesi bir fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Büyük bir fotoğraf albümüyle masaya yaklaşan Meg, "Bazıları örgünün sonsuzlukla bağlantıyı temsil ettiğini söylüyor." diye yanıtladı. Kay, ona yer açmak için çay fincanlarını hareket ettirirken, albümleri masanın üzerine koydu. "Ama her şeyden önce daha pratik bir amacı olduğuna inanıyorum, çalışırken veya yemek pişirirken gözlerine saç gelmemesi. Ya da dans ederken." diye ekledi sessizce gülerek. "Çünkü Pomo Kızılderilileri, acı çekmedikçe saçlarını asla kesmezler. Sevdikleri biri ölmediği sürece."

"Bunu biliyordum." diye yanıtladı Kay. "Örme işini ise bilmiyordum. Peki o saç tokaları? Çok güzeller." diye ekledi. "Onları nereden aldığını hatırlıyor musun?"

"Onları ben yaptım." diye yanıtladı Meg gururla. "Evlenmeden önce her türlü şeyi yapar, toplantılarda satardım. Ailemin hep paraya ihtiyacı olurdu." Albümü açtı ve sayfalar arasındaki şeffaf, koruyucu tabakayı çevirdi. "Bu benim Kızılderili ailem, annem ve babam." dedi ona, kendisinin on beş yaşlarında, her iki ebeveyni de tören kıyafetleri giymiş, genç bir kızken sararmış fotoğrafını göstererek. "Birinin düğünüydü, kimin olduğunu hatırlamıyorum."

Kay, Meg'in birbiri ardına büyüdüğü fotoğraflara baktı, ardından Meg'i kendi düğününden bir fotoğrafta gördü.

"Vay canına, harika bir gelinmişsin." dedi Kay, yıpranmış fotoğrafa bakarak.

"Teşekkür ederim, tatlım. Bu otuz yedi yıl önceydi."

Kay boşanmasını sormayı düşündü ama dudağını ısırды. Meg bunun hakkında konuşmak isterse, konuyu açardı.

Meg albümde başka bir sayfa çevirdi, sonra neredeyse bir başkasını çevirmek için acele etti. Kay onu durdurdu ve unutulmuş anıları canlandıran bir fotoğrafa bakarken kaşlarını gözünün

ucuyla yakaladı. Bu Meg ve üç çocuğunun resmiydi; Judy, Sam ve kardeşlerinden daha uzun, neredeyse annesi kadar uzun olan daha büyük bir çocuk.

"Bu kim? Tanıdık geliyor ama hatırlayamıyorum, üzgünüm," diye fısıldadı Kay, elini fotoğrafın koruyucu kılıfında gezdirerek. Eskiden başka bir çocuk daha vardı, ama onu tamamen unuttuğunu fark etti. Daha büyüktü ve asla birlikte oynamazlardı. Judy o fotoğrafta on bir ya da on iki yaşında olmalıydı. Fotoğraftaki çocuk bir yaz aniden ortadan kaybolmuştu.

Meg gözlerini kaçırdı. İfadesi değişmiş, ağzını çevreleyen ve gözlerinin üzerine gölgeler düşüren hüzün çizgileri belirmişti. "Onun hakkında konuşmayız." diye yanıtladı soğuk, kararlı bir sesle. "O gitti."

Kay, kolunu Meg'in omuzlarına doladı. "Çok üzgünüm Meg. Hiçbir fikrim yoktu. Bir çocuğunu kaybetmek korkunç bir his olmalı."

"Öyle." dedi gözlerini çevirerek. Kay, sesindeki ağlamaklı tonu farketti.

Kay "O nasıl öldü?" diye sordu, sesi zar zor, bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Meg bir süre konuşmadı, sanki oturma odasının şeker otu kokulu havasında cevabı aramış gibi uzaklara baktı.

"Ölmedi." dedi sonunda, yanağından bir damla yaş süzülürken. "Nick, o fotoğrafı çektiğimiz yıl ayrıldı. Bizimle çok tartıştı. Büyürken... zor zamanlar geçirdi."

"Tam olarak nasıl?" Kay, Meg'i zor bir konuşmaya itmekten utanarak sordu. İçgüdüleri midesinde bir önsezi uyandırmıştı ve kolundaki tüyler diken diken olmuştu.

"İlk başta, bunların hepsinin bir tesadüf olduğunu düşündüm." diye yanıtladı Meg, parçalanmış bir nefesi bastırarak. "Ahırımızda ölü hayvanlar bulmaya başlamıştım. Bir sokak köpeği, Bayan Wilkinson'ın kedisi. Berbattı." Bir an durdu, devam etmek için kendisiyle mücadele ettiği rahatlıkla görülebiliyordu.

Kay üşüyen parmaklarını sıktı, nasıl olup da en yakın arkadaşının kardeşine ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğini merak

etti. O zamanlar kimsenin böyle şeyleri on iki yaşındaki kızlarla paylaşmanın gerekli olduğunu düşünmediğini tahmin etti.

"Ben- biz onunla yüzleştik." diye devam etti Meg, "Ve o her şeyi inkâr etti. Kötü bir şekilde tartıştık, birkaç gün sonra biz isteyken ve çocuklar okuldayken ahır alev aldı. Daha sonra, o öğleden sonra coğrafya dersine girmediğini öğrendik."

"Nedenini söyledi mi?" Kay, cevabı bildiğine inansa da sordu.

"Hayır," diye fısıldadı Meg, "söylemedi. Daha sonra, aynı ay içinde ağza alınmayacak bir şey yaptı."

Kay ona baktı, hiçbir şey söylemeden hikâyesine devam etmesi için ısrar etti, ama Meg başını nazikçe salladı ve uzun bir süre sessizliğin odayı sarmasına izin verdi. Bir süre sonra sessizlik ağırlaştı, yıllarca sır saklayan yorgun bir kalp için dayanılmaz bir hâl aldı.

"Judy ve seni izlerken onu kendine dokunurken yakaladım." diye ekledi gözlerini kaçırarak, sesi utançla boğulmuştu. "Sonra bir gece ben uyurken yatağıma geldi. Ben neredeyse... Neredeyse fark etmemiştim-" Boğuldu ve kâbus gibi anısından kurtulmak istercesine başını salladı. "Onu dışarı attım." dedi sonunda, sonra acı hicrînlara boğuldu. "Ona artık benim oğlum olmadığını söyledim. Evimizde bir daha kimse onun adını ağzına almayacaktı."

Kay kollarını Meg'in inip kalkan omuzlarına doladı. Yaşadığı ikilemi anladı. "Üzülme, lütfen." diye fısıldadı. "Koruman gereken iki çocuğun daha vardı. Bunu unutma."

"Kendimi asla affetmedim." diye fısıldadı Meg, gözyaşları arasında. "Ama ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Cinsel dürtüleri korkutucuydu... Ergenliğe girer girmez artık benim küçük oğlum olmaktan çıkmıştı. Bana sanki artık başkasıymışım gibi şehvetle bakan bir yabancıya dönüşmüştü..." Dudaklarını bir an için birbirine bastırdı, sonra devam etti. "Onu nasıl idare edeceğimizi bilmiyorduk. Biz başaramadık." Gözyaşlarını sildi, sonra gözlerinde suçluluk duygusuyla Kay'e baktı. "Biz basit insanlardık; o zamanlar başka ne yapacağımı bilmiyordum."

Kay, Meg'e düşüncelerini toplaması için zaman verdi. Bir anne olarak hayatının en acı anını tekrar yaşamak onun için zor olmuş olmalıydı. Ama bunu düşündükçe, Nick Stinson zannının profiline daha çok uyuyordu ve bu düşünce ona enerji veriyordu.

Tekrar fotoğrafa baktı, sonra sayfayı çevirdi. Evin içinde, Judy'yi yedinci sınıf heceleme yarışmasında kazandığı kurdeleyi takarken gösteren başka bir fotoğraf daha vardı. Ama dikkatini çeken şey bu değildi.

Kanepenin arkasındaki duvarda, geleneksel Kızılderili dekoru tarzında asılmış bir battaniye vardı. Koyu kahverengi üzerine geometrik bir tasarımdı, kan kırmızısı deri bir sicim ile birbirine bağlanmış ve bir okla taşınan bir tüy demetini çevreliyordu. Bunu daha önce görmüştü. Tüm Sessiz Göl kurbanları tıpkı onun gibi bir şeye sarılarak gömülmüştü.

"Bu hâlâ sizde mi?" diye sordu Meg'e battaniyeyi göstererek.

Gözyaşları arasında gülümsedi, hüznü dolu bir gülümsemedi. "Bunu şimdi sorman komik. Roy, evlendikten sonraki ilk yıl halkımla yıllık toplantıya katılmadığım için ne kadar üzüldüğümü görünce onu benim için almıştı. Ama bu Şasta, Pomo değil; işi berbat etmiş anlayacağın." İç çekti ve parmağıyla gözyaşını sildi. "Ben onu Nick'e verdim, ayrıldığı gece. Roy'un da umursamayacağını düşündüm. O gece hava soğuktu ve ben..." Zavallı kadını yeni bir hıçkırık dalgası kapladı, kendini kontrol etmeye çalışırken nefesi kesildi.

Kay tüm bu süre boyunca elini tuttu, nazikçe sıktı, ona yalnız olmadığını hatırlattı ve sorularının serbest bıraktığı acı verici duygularla yüzleşebilmesi için ona zaman verdi.

"Nick'in iyi olduğunu duydum." diye ekledi Meg tekrar konuşabildiğinde. "Onun hakkında başka bir şey bilmiyorum ve böylesi çok daha iyi. O artık benim oğlum değil."

Kay, fotoğraf albümünün tamamına bakmayı bitirmemiş ol-salar bile, güçlü bir aciliyet duygusu onu ayağa kaldırdı.

Çok özür diledi ve hem Meg'e hem de kendisine ertesi gün döneceğine ve hiçbir koşulda bu acı verici konuyu tekrar

açmayacağına söz verdi. Yine de sonunda zanlıyı teşhis etmiş olduğunu umarken, aynı zamanda ilk doğan oğlunun bir katil olduğu haberini Meg Stinson'a vermekten de çekiniyordu.

Ama yıllar önce Mount Chester'ı terk eden Nick, kendi aile sırrını nereden biliyordu? Babasının ölümünü nasıl öğrenmişti ve babasının parmak izlerinin olduğu bıçağı nerede bulacağını nasıl anlamıştı?

Kargaşayı zihninden uzaklaştırarak, basit ve acil önceliklerine odaklandı: kayıp çocukları ve zanlının bir gün önce kaçırdığı kadını bulmak. Onları canlı bulmak.

Arabaya geri döndüğünde, Elliot'ı cep telefonundan aradı, açmasını zar zor bekledi.

"Elliot," dedi, onun sesini duyar duymaz. "Sanırım zanlının kim olduğunu biliyorum."

"Anlat," diye yanıtladı Elliot.

"Sam Stinson'ın Nick adında bir ağabeyi vardı. Ben on iki yaşlarındayken ortadan kaybolmuştu, yani bu..."

"On sekiz yıl önce," dedi. "Ne olmuş ona?"

"Cinayet üçlüsünü daha önce hiç duydun mu?" diye sordu. "Bunu Macdonald üçlüsü olarak da biliyor olabilirsin." diye devam etti, adamın cevap vermediğini görerek.

"Hayır, duymadım. O da nedir?"

"Gelecekte şiddet içerebilecek antisosyal davranışların üç belirleyici faktöründen oluşan bir dizi: yatağını ıslatma, hayvanlara eziyet ve kundaklama. Bu üç faktörden herhangi ikisi, sonraki yaşamda seri şiddetin güçlü göstergeleridir. Bayan Stinson, Nick'in hayvanları boğduğunu ve evden atılmadan önce ahırda ateşe verdiğini söyledi. Öfkesinin ana nesnesi annesiyken, onu öldürmeye iten ana stres etkeni kendi ailesi olabilir. Onun cinsel fantezilerinin nesnesi olmuş, ama annesi onu şiddetle reddetmiş bu da büyük ihtimalle kendini önemsiz, yetersiz hissettirmiş olmalı. Derin bir arzudan yakıcı bir öfkeye geçmek için tek gereken şey bir hayır sözcüğüdür."

"Bu kadar mı? Hayvanları boğması ve ahırda ateşe vermesi? Ve annesiyle yatmayı hayal etmesi? Elindekiler bunlar mı yani?"

"Ona işaret eden daha fazla kanıt var. Her şey birbiriyle bağlantılı, Elliot. Battaniye, yıllar öncesine ait bir fotoğrafta gör-düm; çocukluğunun geçtiği evinin duvarında asılıymış. Annesi de tıpkı zanlının kurbanlarına yaptığı gibi saçını örermiş. Sadece Nick Stinson hakkında tam bir detaylı araştırma yap ve ne bulduğunu bana bildir."

Elliot, "Bakalım..." diye yanıtladı ve uzun bir süre boyunca tek duyabildiği, Elliot'ın telaşlı parmaklarının altındaki klavye-nin tıkırdamasıydı. "Hah... Hukuk fakültesinden birincilikle mezun olmuş, sonra ismini yasal olarak değiştirmiş..."

Sessizlik havayı doldurdu, kopmadan önceki bir tel kadar gergindi.

"Ah, lanet olsun, Kay. O bölge savcısı." dedi Elliot. "Bölge savcımız Nicholas Stevens. Zanlı o olamaz."

Ama Kay, içinden o olması gerektiğini biliyordu. Annesinin onu sürgüne gönderdiği gece verdiği battaniye, öfkesinin bir simgesiydi. Muhtemelen Çin'de tasarımı kopyalayabilecek bir şirket bulmuştu ve her öldürme ve her cenaze töreninde yaptığı ritüelin önemli bir parçası olması için birkaç tane yaptırtıp kendisine göndertmişti. Tıpkı annesininki gibi örgülü saçlar da başka bir semboldü.

"Araç kayıtlarını kontrol et, Elliot." diye öneride bulundu. Bu tam olarak Elliot'ın şu an üzerinde uğraştığı şeydi.

Bir klavye tıkırtısı daha, ardından bir fısıltı. "Tanrım... Bir Cadillac Escalade kullanıyor, koyu Adriyatik mavisi renkli." Bir an duraksadı, sonra ekledi, "Mülkiyetindeki evler... Dağın eteğinde, komşu ilçede bir evi ve San Francisco'da bir dairesi var. Sana evin adresini gönderiyorum, seninle orada buluşalım."

Meg Stinson'ın garaj yolundan bir toz ve çakıl bulutu içinde fırladı. "Hemen oraya gidiyorum."

BÖLÜM KIRK DOKUZ

Avlanan

KAY, NICK'i YILLAR ÖNCESİNDEN belli belirsiz hatırlıyordu. Bir keresinde Judy ve ikisi oynarlarken çitin arkasından gözlerinde garip bir yoğunlukla onlara bakarken hatırladığı ve içini şimdi bile hafifçe titreten ona dair sisli bir anısı vardı. Judy'nin annesinin onu ahırda çalışması için nasıl çağırdığını hatırladı, Meg'in korku dolu sesi zihnine kazınmıştı. O kısmı net bir şekilde hatırlıyordu, çünkü o andaki kendi düşüncelerinden bir kısmını da hatırlıyordu. *Nick'ten korkmuyorum. Nick harika.*

Kendini sessiz bir meditasyona tabi tutarak gözlerini kapattı. Uzaktaki anıları geri dönmeye davet etti, sanki zihninin en derin girintilerinde saklanan bir videoymuş gibi onları geri sardı.

* * *

Kathy çakılları dikkatlice fırlattı, doğru yere düşeceklerinden emin olmak için onları atmadan elinde iyice tartmıştı. Yine de tüm çabasına rağmen yeşil dairenin içinden bir çakıl taşı sekti.

"Hayır." diye ciyakladı, sonra emirlerini beklercesine Judy'ye baktı.

Judy yürekten gülerek, "Toprağa dümdüz uzan." diye emretti.

Pes etmiş şekilde araba yolunun yanına sırtüstü yattı, kollarını başının altında kavuşturdu, kaybetmeyi umursamıyormuş gibi davrandı. Aptal çakıl taşlarının kendilerine ait bir aklı vardı.

Judy gülerek, "Yüzükoyun." diye ısrar etti. Kazanmak eğlence-
liydi. Evet!

"Söylemedin ki!" Kathy ayağa fırlayıp elbisesindeki tozu silkele-
yerek yanıt verdi.

Tebeşirle çizilmiş halkaların içinden çakılları aldı ve arkada-
sına verdi, sonra yana doğru pozisyonunu aldı. Judy ıskaladı ve
Kathy çabucak "Çember hareketi yap." emrini verdi.

Judy çakıl taşlarını fırlatırken gözleriyle etrafı taradı ve uzakta,
çitin arkasında, ahırın yanında Nick'i gördü. İki kıza bakıyordu
ve Kathy el salladı. Gergindi, katıydı ve onunkilerle karşılaştığında
gözleri garip bir şekilde parlıyordu. Dışarısı sıcak olmasına rağmen
biraz titriyor gibiydi, tüm vücudu titriyordu, çenesi kasılmıştı, alnı
bir şey yapmaya çabalıyormuş gibi kıvrılmıştı. Ya da belki yanılıyord-
du; kafasında saçma sapan şeyler kuruyordu. Yoksa kurmuyor muy-
du? O çitin arkasında ne yapıyordu? Hafızasında, Nick'in çitler ta-
rafından gizlenen ellerini göremiyordu. Onlara bakarken kendine
mi dokunuyordu? Heyecandan titriyor muydu?

"Nick neden bizimle oynamıyor?" diye sordu.

"Annem onun ev işleri yapması gerektiğini söyledi." dedi Judy
kayıtsızca.

Gülümsemesi azaldı. Nick'ten hoşlanıyordu. On altı yaşların-
da olmalıydı; kızlara eski okul ödevlerini verirdi. Tüm defterlerini
yatağının altındaki bir kutuda saklamıştı ve istendiğinde kolayca
paylaşıyordu. Nick yakışıklıydı. Ondan korkmuyordu; hiç korkacak
bir davranışını görmemişti.

Ona el salladı ama o el sallamadı. Yüzündeki gerginlik azal-
mıştı ve titreme gitmişti. Yine de gözlerini artık onların üzerine
sabitlemiş olmasa bile gözleri hâlâ parlıyordu ve bakışları yoğundu.

Elindeki tırmağı ona gösterdi, havaya kaldırdı ve abartılı bir
şekilde ona doğrulttu, sonra çalışmak için ahıra doğru gitti. Ona
uzun, anlamlı bir bakış attı, muhtemelen onlarla oynayamayaca-
ğına üzülüyordu. Ya da belki o bakışta başka bir şey vardı, çocuk
zihninin o sırada kavrayamadığı bir yoğunluk. Bir aciliyet, inkâr
edilemeyecek bir özlem.

"Nick!" Bayan Stinson seslendi. "Ahıra gir ve samanı bırak. Neredeyse karanlık oluyor."

Nick'in çocukluğuyla ilgili anıları, onun ahıra girmesi ve onunla oynamadığı için pişmanlık duymasıyla burada sona eriyordu.

* * *

Eh, görünüşe göre, insanlar hakkında iyi içgüdüler geliştirmek erken çocuklukta olmuyor demek ki, diye düşündü acı acı, o çocuğu nasıl her şeyiyle unuttuğunu merak ederek. Meg onu uzak tutuyor, kızlarla oynamasına izin vermiyordu. O zamanlar nedenini paylaşmamıştı ama şimdi geriye dönüp bakıldığında, Meg'in Nick'i iki küçük kızdan uzak tutma kararı mantıklı geliyordu.

Ve bir gece annesinin yanına gitmesi, Meg Stinson'ı korkutup onu, kendi kanından ve canından birini dışarı atmasıyla sonuçlanmıştı, bu onun rahatlama arayan cinsel dürtülerinin doruk noktası olmalıydı.

Bir profil uzmanı olarak deneyimiyle, o gece olanların net bir resmini çizmeye çalıştı. İncelediği tüm seri katil vakalarında, cinayet üçlüsü sadece bir başlangıçtı ve ergenlik çağındaki gençi, anlayamadığı ve kontrol edemediği, hızla gelişen arzuların ve hormon temelli dürtülerin içine gönderiyordu. Belki Judy'den, hatta kendi annesinden bile tahrik oluyordu. Belki o gün, çitin arkasında iki küçük kızın oynamasını izlerken mastürbasyon yapıyordu. Ve sonra bir gece, artık dürtülerini kontrol edemediğinde veya mastürbasyon yeterince tatmin edici olmadığında, bir adım ileri gitmeye karar vermişti. Ama gidilmeyecek kadar ileri.

Ancak üç faktörden en az ikisini sergileyen tüm çocuklar, seri katillere dönüşmez. Bazıları için, ebeveynler profesyonel yardım ararlar ve bu bazen onları insanları öldürme ya da şiddet uygulama yolundan alıkoyar. Nick'in durumunda, ailesi onu evden atarak içine her şeyini tüketmiş olması gereken reddedilme kaynaklı korkunç bir öfke ekmiş, onu içten içe yiyip bitiren, asla iyileşemeyecek bir yara açmıştı.

Bu onu tetikleyen şey olmuştu.

Evsiz bir genç olarak hayatına her nerede devam etmişse orada karşı karşıya kaldıkları onu daha da kötüleştirmiş olabilirdi.

Tüm bunlar acısını dindirmek, ona koşulsuz sevgi göstermek yerine onu reddeden annesini hatırlatan yabancıları kana bula-
mak için içinde doymak bilmeyen bir dürtü uyandırıyordu.

Ama evsiz bir genç nasıl bölge savcısı olmuştu? Tüm seri katillerin yüzde onundan azı yüksek işlevli, başarılı ve toplumla mükemmel şekilde bütünleşmiş bireylerdi. Vakaların yüzde yüzü, saf psikopatlardı, asla vicdanlarının yükünü taşımak zorunda olmayan insanlardı. Manipüle edebilen, yalan söyleyebilen ve toplumda tutunmak istedikleri herhangi bir şeye pençelerini geçirebilen ve öldürebilen insanlar.

Düşüncelere dalmış Elliot'ın kendisine gönderdiği adrese giderken, büyülenmiş gibiydi, dağın üzerindeki dolambaçlı, eğimli yol artık ona zor gelmiyordu. Katse Kahve Dükkânı'nın yanından geçerken görüntü ona mekânın sahibi Tommy'yi, hatırlamadığı başka bir çocuğu düşündürdü. Otuz iki yaşındaydı ama ellilerinde görünüyordu ve saldırı ve darp suçlarından sabıka kaydı vardı. Normal çocuklar nasıl bu hâle gelmişti?

Sonra tekrar düşündü, Jacob'ın vukuatı nasıl olmuştu?

Sonra aklından başka bir düşünce geçti, bu midelerini bulandırdı. Telefonunun hafızasında kayıtlı telefon numaraları arasında hızla gezindi, neredeyse bir virajı kaçırıyordu ve sonra numarayı çevirdi. Bu sefer Joplin aramayı kendisi açtı.

"Kardeşimin savcısı kimdi?"

"Nicholas Stevens'in kendisi, ayak işlerini yapanlardan biri değil." diye yanıtladı, sesi ara sıra kesiliyordu. "Böyle düşük profil bir dava için bunu garip buldum. Niyé ki?"

Kontrol panelindeki motor ışığı yandığında bir ikaz sesi duydu. Az önce Katse'yi geçmişti ve vadinin içine doğru ilerliyordu. Gösterge panelindeki sıcaklık göstergesi maksimumdaydı ve görüntülenen iki uyarı mesajı vardı. "Motor soğutma suyu düşük Motor arızası."

Başka bir vızıltı, Joplin ile yapılan aramanın kesildiğini duyurdu. Araç ekranına baktı ve vadinin çekmeyen bölgesine girdiğini gördü.

Neler olduğunu tam olarak biliyordu. Nicholas Stinson peşinden geliyordu.

Kalbi hızla çarparken, telefonunun birkaç çubuk çektiğini bildiği yerden sadece birkaç yüz metre uzakta olduğunu bildiğinden, tekerlekleri gıcırdatarak yüz seksen derece dönüp zar zor yavaşladı. Kendisinden öncekilerin aksine, arabasında neler olup bittiğini kontrol etmek için durmasına gerek yoktu; zaten biliyordu. Yine de Nick'in neden peşinden geldiğini merak etti. Ona yaklaştığı için mi? Ve arabasına zarar verecek kadar nasıl yaklaştı? Nerede ve ne zaman?

Tam motoru durduğunda, adamın neden peşinden geldiğini tam olarak anladı.

O sabah Meg Stinson'ı ziyaret etmişti. Onun annesini. Muhtemelen dışarıda bir yerdeydi, Meg'in yanında verandadaki salıncakta oturup el ele tutuşup sohbet ederken, Meg'in kendisine yaslanmış olduğu anne sevgisinin tadını çıkarmasını izliyordu. Sonra Meg ve o, çay yapmak için evin içine girmişler ve ona görünmeden, duyulmadan arabaya zarar verme şansını vermişlerdi.

Ford'un motoru gürültüyle durdu, bu sırada SUV'yi tehlikeli bir şekilde derin bir hendeğe yakın bir yolun kenarına çekecek kadar ivmesi vardı. Kay'ın eli, alışkanlıktan, belindeki silaha uzandı ama hiçbir şey bulamadı. Eski arkadaşlarını ziyarete gideceğini düşünerek silahını evde bıraktığını hatırladı.

Her an, her yönden gelebilirdi ve kadının kendini savunmak için kullanabileceği hiçbir şeyi yoktu. Diğer kadınlara ne yaptığıının bilgisi dışında hiçbir şey. Çoğunlukla hepsinin Katse'ye geri dönüp yardım çağırmak için zamanı vardı. Nedense, arabaları durduktan hemen sonra onları yakalamıyordu. Büyük ihtimalle yürüyerek Katse'ye gidebilir ve Elliot'ı arayabilirdi. Zanlının yakın olduğunu bilmek ve onun avı olma hissi kanını dondurdu, içindeki korku büyüyerek tüm duyularını uyandırdı. Tam olarak

hunu yapmasını istediğini bilmesine rağmen, ta Katse'ye kadar koşma dürtüsü hissetti. Tıpkı diğerlerinin yaptığı gibi.

Ama her şeyden çok onu görmek, yakalamaya çalıştığı canavara yüzünü göstermek istiyordu. Merakına yenik düştü ve kafeye gitmek yerine büyük bir meşe ağacının arkasında bir çalı buldu ve orada çömeldi, kalın yapraklar arasında gizlendi ve bekledi. Onları nasıl aldığını, neden en başta Katse'ye gitmelerine izin verdiğini bilmek istiyordu. Ona göre, aldığı gereksiz bir riskti; trafikte yardım için duracak başka bir sürücüye, hatta bir polise bile denk gelebilirlerdi.

Yakında profilin başka bir eksik parçasını çizebilecekti ve sadece bunun için bile risk almaya değerci.

Bir ATV'nin yolun karşı tarafındaki ormanın içinden yaklaştığını duyduğunda yaklaşık otuz dakikadır bekliyordu. Yüzünü görüp tanımayı umarak ağaç gövdesinin arkasından baktı ama adam çok uzaktaydı. Aracını ormanın birkaç metre içinde durdurmuş ve onun arabasına yaklaşıp yolu yürüyerek geçmişti. Tepeden tırnağa av kıyafetleri giymişti, sonbahar kamuflaj deseni içinde onu yapraklar arasında zar zor ayırt edebiliyordu.

SUV'nin etrafında dönerek içeriye baktı, sonra onu bekleyerek yolda bir aşağı bir yukarı yürüdü. Sonra müşterisini arayan bir çekici şoförü gibi davranarak bir arama yaptı. Verdiği tepkiye bakılırsa, arama beklediği gibi gitmemiştir.

Yüksek sesle küfretti, sonra onu aramaya başladı. Kalbi göğsünde güm güm atarken, adamın sadece birkaç metre öteden duyacağından korkarak nefesini tuttu. Korkmaktan nefret ediyordu; alıştığı bir duygu değildi. *Düşün*, dedi kendi kendine, ciğerlerindeki havayı yavaşça ve sessizce dışarı vererek zanlının aramasının yaklaşmasını izledi.

Yolun karşı tarafını kontrol ederek, kadının durduğu yerden birkaç metre derine ve birkaç metre yukarı ve aşağı gitti. Sonra yoldan geçen iki araba gözden kaybolana kadar saklanarak bekledikten sonra tekrar yolun karşısına geçti. Her birkaç adımda bir durup, ormana ait olmayan herhangi bir ses olup olmadığını

dinleyerek, iz aramak için zemine bakarak, bir avcının yapacağı her şeyi yaparak ustaca aramaya devam etti.

Geriye doğru bir adım atarak kendini daha iyi saklamaya çalıştı ve yana kıvrılarak yere uzanmaya çalıştı. Dizinin altında bir dal kırıldı ve adam birden olduğu yerde durup dinlemeye başladı. Nefesini tuttu, kalbi hızla çarpıyordu, saklandığı yere yaklaşırken kalbi şiddetle çarpıyordu. Adama ve ATV'sine karşı bir şans olmadığını bilerek, koşma dürtüsüne direnmek için tüm iradesini gösterdi.

Kadının birkaç metre uzağında durdu, o kadar yakınındaydı ki, onun hırıltılı nefesini duyabiliyordu. Botlarını sadece kendi bakış açısından görebiliyordu. Onun kalp atışlarını duyacak kadar yakın olduğundan korktu ve dondu kaldı ve tekrar botlarına baktı, onu aciz bırakacak darbenin nasıl geleceğini tahmin etmeye çalıştı.

Ama birkaç metre sonra kuzeye dönüp onu aramaya devam etti.

Sessizce nefes alarak, adam ATV'sine binip doğuya gidene kadar gözlerini adama dikti. En ufak bir ses çıkarırsa geri döneceğinden mantıksız bir şekilde korkarak bir an daha bekledi.

Sonra bir araç yüksek hızda yaklaştı ve onun aracının yanında sertçe frene basarak durdu. Adının yüksek sesle seslenildiğini duydu.

"Kay!" diye bağırdı Elliot. SUV'nin kapısını açtı ve birkaç kez kornaya bastı. "Kay!"

BÖLÜM ELLİ

Nerede

KARGAŞA İÇİNDEKİ ZİHNİNİ DOLDURAN çılgın, kaotik düşüncelerle geri döndü. Yakındı, o kadar yakındı ki onu hissedebiliyordu, kokusunu alabiliyordu ama tek başına dönüyordu, mağlup olmuştu.

Hangi cehenneme gitmişti?

Onu mu bekliyordu?

Polislerin kurcaladığı arabalardan en az üçü üzerinde bir araştırma yaptıkları düşünülürse, muhtemelen öyleydi. Motoru durduğunda, onun için geldiğini anlamış olmalıydı ve tamamen beklenmedik bir şey yapmayı başarmıştı.

Bu hatırladığı kızdı, o daha çocukken kanını ateşe veren ve kendi vücuduna neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan kızdı. Korkusuz ve gururlu, kollarında babasının bıraktığı siyah-mavi morlukları taşıyan bir kızdı, ama yine de ikisi de kahkahalardan nefesleri kesilene kadar kız kardeşiyle birlikte gülüp güneşte dans ederdi. Karşı koyan ve ona kimsenin yapamadığı şekilde direnebilecek olan bir kız. Acının ne olduğunu bilen bir kızdı ve acı onu yenememişti. Henüz.

Onun bedeni için, onun hayatında olması için acı çekiyordu. Hepsi onun suçuydu ve artık borcunu ödeme zamanı gelmişti. Her zaman oradaydı, evinde, arka bahçesinde, o korkunç ahırdan başka kaçabileceği hiçbir yer bırakmamıştı. Rüzgârda uçuşan kısa etekleri, çıplak kalçaları ve kız kardeşiyle ceviz ağacına

tırmanırken pembe iç çamaşırının görüntüsüyle hep oradaydı. Batan güneşe karşı bluzunun ince kumaşından fark ettiği ilk göğüsler onunkiydi. Ve o andan itibaren tek düşünebildiği, dişlerini içine batırmak için can attığı o yumuşak, lezzetli et parçalarıydı.

Her zaman suçlu o olmuştu, gençliğinin Kathy'si, annesinin anısıyla birlikte son on altı yıldır rüyalarına giren kız. Kasıklarında ilk ateşi yakan ve zihnine huzursuz düşünceler ve akıldan çıkmayan görüntüler eken oydu. O zamanlar anlamadığı amansız arzuları, düşünceleri ve dürtüleri için suçlu olan hep o olmuştu, ama hayatını en yüce intikam, mutlak, sarsıcı kurtuluş anı için bir bekleme oyununa dönüştürmüştü.

Yine de parmaklarının arasından kayıp gitmişti. Nereye gitmişti? Ve ne kadarını biliyordu?

Anne'yle konuşuyorsa çok yaklaşmış demekti.

Anne'yle konuşmamalıydı.

Onları birlikte otururken, birbirlerinin arkadaşlığından zevk alırken görmek, onu nefret ve acı içinde bırakmıştı, öfkesi kalbinin derinliklerinden fışkırıp onların kanları için çığlık atıyordu. İstese bile o salıncakta sallanan iki kadını hafızasından silemezdi, o an Anne'nin dünya umurunda değildi, o an aklında oğul hakkında tek bir düşünce bile yoktu.

Annesiz oğul.

Kimsenin bahsetmediği unutulmuş arkadaş.

O, kendi haklı yerini almış olan Kay denen sahtekâr, Anne'nin elini tutabiliyor ve hain kollarını ona sarabiliyordu.

Ciğerleri ağrıyana kadar havayı içine çekti, sonra onu dağda yankılanan uzun, iniltili, öfke dolu bir çığlıkla zorla serbest bıraktı, sonra kükremesiyle dehşete düşürdüğü tüm yaratıkları sessizlik içinde bırakarak tekrar sustu. Tanrı aşkına nereye gitmişti? Ve ona tekrar nasıl yaklaşabilirdi?

Eve vardığında hâlâ bir cevabı yoktu ama kafasında bir plan belirmeye başlamıştı. ATV'yi garaja koydu, ardından Cadillac'ının direksiyonuna geçti ve motoru çalıştırdı.

BÖLÜM ELLİ BİR

Strateji

"APTAL ARABANIN NESİ OLDUĞUNU BİLİYORUM ve bunu tamir etmek çok kolay, hatırlamıyor musun?" Kay, rahat bir nefes aldıktan sadece birkaç saniye sonra Elliot'a baktı. Kendi korkusunun, kendi zayıflığının düşüncesi onu utanç ve öfkeyle doldurmuştu. Tıpkı bir korkak gibi, yüksek sesle ağladığı için kendini azarladı, doğrudan Elliot'ın kollarına nasıl atıldığını hatırladığında ise yanakları alev alev oldu.

Elliot, "Hobbs otuz dakika içinde başka bir araçla burada olabilir." diye ısrar etti. "Ve neden benim arabama binmek istemediğini hiç ama hiç anlayamıyorum."

"Çünkü onunla *biz* konuşmayacağız, *ben* konuşacağım." dedi direksiyona geçerek. "İkimiz birlikte değil."

Elliot "Neden ikimiz değil?" diye bağırdı. "Çok mantıksız davranıyorsun."

Direksiyonu sıkıca kavradı ve gergin sinirlerini yatıştırmak için sıktı. "Seni ve polisi görürse hemen avukat tutacaktır. Binaya girmeniz için mahkeme izni isteyecektir. Her şeyi berbat edeceğiz ve biz izinle uğraşırken o çocukları öldürebilir. Onu tüm yarım kalmış işlerini bitirmekten ne alıkoyacak?"

Elliot, ellerini kalçalarına dayayarak "Gerekli izni çabucak alacağız." diye yanıtladı. Birkaç saniyede bir elini saçlarının arasından geçiriyor, muhtemelen şapkasını fark ettiğinden daha

fazla özlüyordu. "Biz gelmeden önce bir kadını ve üç çocuğu öldürüp cesetlerini yok etmeye vakti olmayacak."

Nick'in adresini GPS'e girerek, "Dinle," dedi, "o kadınları bu evde tutmasına imkân yok. Mümkün değil. Cesetleri Dr. Whitmore'un masasında sen de gördün. Sence bu tür bir işken-
ce onlara çılgılık attırmaz mıydı? Caddenin karşısındaki komşusu sadece elli metre ötede!"

"Arazisi dokuz yüz dönümmüş." diye yanıtladı, biraz canı sıkılmıştı. "Düşünmüştüm ki-"

"Evin arazinin tam ortasında olduğunu mu? Hayır, arazisi evin arkasında uzanıyor, muhtemelen bu dağın tamamında." diye yanıtladı haritaya dikkatle bakarak. GPS ekranına tırnağıyla dokunarak, "Buradaki eviyle sinyal alamadığımız ve kurbanların arabalarının bozulduğu vadi arasında bir yerde bir başka yeri olduğuna bahse girerim. Kurbanlarına orada işkence ediyor ve öldürüyor."

"Üzerine kayıtlı gayrimenkulleri araştırdığımda öyle bir şey bulamadım..." dedi Elliot, sonra ıslık çaldı, beklenmedik bir şeye tepki vereceği zaman hep öyle davranırdı. "Ama o bölge savcısı, değil mi? Hangi insanları ne kadar süreyle hapse attığını ve mal varlıklarını biliyor. Belki birisi ona kulübesini vermiştir ya da belki de sahibi hapisteyken onun kulübesini kullanıyordur."

"Doğrusunu söylemek gerekirse o bize asla yerini söylemez ama bana söyleyebilir."

"Ne, sana biraz kahve koyacak ve insanları nerede öldürdüğümü sana söyleyeyim mi diyecek?" Kızgın bir bakışla gözlerini devirdi.

"Öyle değil tabii ki. Ama benimleyken gardını bir santim daha aşağıda tutabilir, hepsi bu." Mavi gözlerini hiç kırpmadan sert bakışlarla ona baktı. "Ben çaylak değilim, Elliot. Ne yaptığımı biliyorum. Bu konuda bana güvenmen için ne yapmam gerekir?"

"Kay, bu adam arabanı mahvetti ve seni kaçırmaya çalıştı! Kurbanlarına işkence ettiği ve tecavüz ettiği cehennem deliğine seni de kapatmak istedi. O, oyun oynayabileceğin biri değil!"

"Biliyorum." diye itiraf etti, sözleri midesinde ilkel bir korku uyandırarak. Bunun için ondan nefret ediyordu. "Ama bu konuda bana güvenmene ihtiyacım var."

Elliot inledi, hüsrana uğradığı gözle görülür bir şekilde belirgindi. "Zaten Şerif Logan'ı aramalıyım." diye yanıtladı, sesi muhtemelen hissettiği şüphe tonlarını taşıyordu. "Bütün bunlar için onay almam ve yeri tespit ettiğimizde zaman kaybetmemek için ekibi acil durum için hazırlamam gerekiyor. Bölge savcısıyla uğraşıyoruz ve o başka bir ilçede yaşıyor, bu yargısal açıdan sorun olabilir."

"Senin için belki ama benim için değil, ben onun çocukluk arkadaşım."

"Artık eminim," diye tepki verdi, "sen delisin!"

Kay mahcup bir şekilde gülümsedi ve ön panelden gelen ikaz sesi ve motor arızası mesajını görmezden gelerek motorunu çalıştırdı. "Tekrar durmadan Katse'ye gitmeliyim. Lanet şeye su koyarsam sorun kalmayacaktır."

Elliot onunla aynı göz hizasında olmak için kapı çerçevesine tutunarak eğildi. "Haklıysan, ki can sıkıcı bir şekilde her küçük şeyde her zaman haklı görünüyorsun, bu adam bir seri katil ve sen onunla eski arkadaşınmış gibi sohbet etmek mi istiyorsun?"

Endişesinin profesyonel seviyeyi aştığını ve kişisel hâle geldiğini düşünerek gülümsedi ve bu hoşuna gitti. Kendisi için endişelenecek kadar onu önemseyen birinin olması düşüncesi hoşuna gitmişti.

"Nerede olacağımı biliyorsun." diye tatlı bir şekilde yanıtladı. "Güvende olacağım. Bir saat içinde çıkmazsam ve cep telefonumu da açmazsam, gelip kapıyı kırabilirsin. Beni aramayı denedikten sonra ama, tamam mı?" Kolunu sıktı. "Ama oraya ayrı arabalarla gitmemiz gerekiyor. Seninkini evinin yakınında hiçbir yerde görmemeli."

Elliot onayladı. Çenesini o kadar sıkımişti ki derisinin altındaki düğümlemiş kaslar görülebiliyordu. "Pekâlâ. İstedğin gibi olsun."

"Sadece bir iyiliğe daha ihtiyacım var. Yedek silahını ödünç alabilir miyim?"

BÖLÜM ELLİ İKİ

Ziyaret

ESKİDEN SOYADI STINSON OLAN Nicholas Stevens, hukuk kariyerinde oldukça başarılı olmuş olmalıydı. Bölge savcılığı maaşı çok yüksek değildi, ancak bir zamanlar evsiz olan çocuk çok iyi bir hayat sürüyor gibi görünüyordu. Yepyeni Cadillac Escalade zenginliğinin bir göstergesiydi. Kay'ın baktığı ev ise bambaşkaydı.

Evin yola bakan bir sürü penceresi vardı, güney cephesi gün boyu güneş alıyordu. Alacakaranlık, bu saatte camlardan kırmızı-kızıl oklar fırlatarak yansiyordu. Mülkün kömür renkli çatısı, onunla uyumlu taş kaplama duvarları, gri bir kapısı ve üç arabalık bir garajı vardı. Garaj kapısının önüne değil, kibar misafirlerin yapacağı gibi, geniş garaj yoluna park etti.

Kalbinin göğsünde çılgınca çarptığını hisseden Kay, düşüncelerini düzene sokarak nefes aldı. En çılgın rüyalarında bile kendini, çocukken birlikte oynadığı birinin evine, onun işlediği birçok cinayete ve kaçırıldığı insanları hapsedtiği korku zindanına dair ipuçları bulmayı umarak gireceğini görmemişti. Bunda derinden rahatsız edici bir şey vardı, sanki Nick'in davranışları, çocukluğu boyunca orada olduğu için bir şekilde tüm varlığını lekelemiş gibiydi ve o hiçbir şey hissetmemişti.

O zamanlar, gençliğinde, onun nasıl biri olduğunu neden görmemişti? Nick'in kim olduğunu öğrenene kadar her zaman içgüdülerine güvenmişti. Şimdi ise tüm güveni yerle bir olmuştu, bir zamanlar verilerden sonuçlar çıkarma konusundaki şüphe

götürmez yeteneğinin durduğu yerde şimdi sanki bir moloz yığını duruyordu.

O zamanlar on iki yaşında olduğunu düşünerek kendini avutmaya çalıştı. Nick'in ebeveynleri Meg ve Roy Stinson'ın gözetimi altındaydı, gerçekler onun gözlerinden saklanıyordu. O sıralarda, kendi ailesi de farklı bir cehennemden içinden geçiyordu ve o zaman içinde hissettiği yangın belli ki tüm görüşünü perdeliyordu.

Ancak tüm bu şüpheleri ve çelişkili duyguları değerlendirmeyi farklı bir zamana bırakmalıydı. Bir kadın ve üç çocuk esaret altında sonsuz dehşet anları geçirirken bir saniyesini daha boşa harcamamalıydı. Elliot'ın silahının kabzasına dokundu, düzgünce cebine koydu ve yavaş yavaş nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Explorer'ından inerken, omzunun üzerinden, Elliot'ın ana yolun kenarına park etmiş ve kalın köknar ağaçlarının arkasına gizlenmiş arabasının bulunduğu yöne doğru hızlı bir bakış attı. Sonra hızla ön kapiya yürüdü ve zili çaldı, kendine normal nefes almasını hatırlattı.

Kapıyı Nick açtı. Onu tanıdığı anda yüzü aydınlandı.

"Aman Tanrım, içeri gel." dedi, kulağa yürekten söylenmiş gibi gelen heyecan yüklü, dostane bir sesle. Kapıyı sonuna kadar açtı. "Sen olduğuna inanamıyorum."

Kay içeri girdi, sonra onunla olması gerekenden çok daha uzun süren ve kanını donduran bir şekilde kucaklaştı. Acımasız bir katilin yakınlığı, onun tenine dokunması, yanağına değen nefesi onu ürpertiyor, iğrendiriyordu. Fayans döşeli koridorda yürüdü, kaliteli mobilyaları, dekorun geri kalanına uyan kiraz ağacından el oyması parçaları fark etti.

Gözleri, duvarda asılı olan alışılmadık bir parçaya takıldı, ama Nick, elini sırtının arkasında tutarak onu oturma odasına doğru yönlendirdi ve kadın direnmedi.

Bordo deri bir kanepeye oturdu ve bir an etrafına bakınıp mükemmel bir şekilde dekore edilmiş bir evin birçok detayını fark etmeye odaklandı. Bir uçtan diğer uca parıldayan parke zemin, her yere serilmiş oryantal halılar, koyu kiraz ağacından

şık mobilyalar, büyük bir hukuk kitaplığı ve çalışma masası da dâhil olmak üzere hepsi nefes kesici bir açık plan düzende yerleştirilmişti. Aralara odanın dekoruyla mükemmel uyumlu sanat eserleri eklemek de atlanmamıştı. Ve yemek masasının üzerinde hâlâ selofanla sarılı büyük bir buket gül vardı.

Nick otuz beş yaşında olmalıydı, biraz yaşlanmıştı ama yakışıklıydı. Erkeklerin kadınlardan çok daha iyi yaşlanması şaşırtıcıydı; onun durumunda, kariyerindeki başarı, tavrına bir güç ve öz güven aşılayarak ona erişilmez bir hava katıyordu. Mahkeme-ye çıkan savcıların olağan kıyafeti sayılabilecek bir takım elbise giyiyor ve kravat takıyordu ve bu onun mahkemede korkutucu güçlü bir savcı olarak imajını daha da güçlendiriyordu.

Sadece mahkemede değil *her yerde korkutucu*, Kay gerçekte olduğu kişiyle görüldüğü kişiyi zihninde eşleştirmeye çalışırken acı acı gülümsedi. Nick masadan çiçekleri alıp ona getirirken kafası karışmış olsa da gülümsemeye devam etti.

"Buna inanmayacaksınız, ama bunlar senin için." dedi, gülümsemesi gerçek gibiydi. "Bu akşamın ilerleyen saatlerinde sürpriz bir ziyaret planlıyordum. Kasabada olduğunu, eski arkadaşlarını ziyaret ettiğini duydum. Beni ziyaret edeceğini hiç tahmin etmemiştim."

Kay, neden onu ziyarete geleceğini merak ederek kaşlarını çatı. Belki de daha önce onu yakalayamadığından, tam parmaklarının arasından kayıp gittiğinden ve eve eli boş gitmek zorunda kaldığından dolayı olabilirdi. Hava karardıktan sonra onu evinden kaçırmayı mı planlamıştı?

Ama onun böyle gülümsediğini, elinde bir düzine uzun saplı gül olduğunu görünce her şey ona yine de gerçeküstü göründü. Sadece birkaç saat önce tam kamuflajlı olarak ormanda volta atıp onu arıyordu ve o da yere çömelip canını kurtarmak için dua ediyordu.

Yine de rol yapmaya devam etti ve kocaman gülümsemesiyle çiçekleri aldı ve fısıldayarak teşekkür etti, kendine Elliot'ın orada olduğunu, en ufak bir sorun belirtisinde kapıdan içeri girmeye hazır olduğunu hatırlattı.

"Bunca yıldır neredeydin?" diye sordu Kay, elinden bir kadeh şarap alarak ve sanki içiyormuş gibi yaparak. San Francisco otopsi odasında Dr. Whitmore'un yanında kaldığı zamanlardan, ilaç katılmış bir içeceğin birkaç dakika içinde kişinin dudaklarını uyuşturacağını bildiğinden, sadece dudaklarını ıslattı. Ama bu sadece bazı ilaçlar ve zehirler için geçerliydi, hepsi için değil.

Nick sessizce güldü. Bir koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, dirseklerini koltuğun kolçaklarına koymuş ve kısık kahkahası gitgide bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Sıkı çalışıyordum." dedi. "Birkaç yıl özel sektördeydim, büyük paralar kazandım ama savcılık işi bana daha çok yakışıyor."

"Ne kadar ilginç." diye yanıtladı, öne eğilerek. "Bir insan genç bir kaçakken bulunduğu yere nasıl gelebilir, anlatsana." Oturma odasının uzak tarafında, masasının olduğu yeri işaret etti.

Kaşlarını çattı, kısa bir an için gözleri bulandı. Tıpkı onun profilinde de çıkarmış olduğu gibi, çocukluğundaki evinden kovulmasına hâlâ tepki gösteriyordu.

"Ne derler bilirsin," diye yanıtladı, "istenirse her şey mümkündür. Ve benim için öyleydi. Aklına gelebilecek en adi işlerden başlayarak her işte çalıştım. Ürünleri yerel pazardaki raflara da yükledim, Gilroy'da sarımsak ve soğan da paketledim." diye ekledi, sanki başka birinin hikâyesini anlatıyormuş gibi gülerek. Ama bu gülme gözlerine yansımıyor gibiydi, giderek daha fazla dikkatle Kay'e odaklanarak onu huzursuz etti. "Kendi kendime top oynamayı öğrendim ve üniversiteye girmek için çok uğraştım, sonunda da burs kazandım. Sanırım şanslıyım." diye ekledi. Gözlerini hâlâ delercesine ona odaklamış durumdaydı.

Dudaklarını yaladığında Kay çığlık atarak evden kaçma dürtüsüne güçlkle karşı koyabildi.

Bu hareketi, uyarılışını ele verdi ve Kay'in aklına Alison'ın otopsi masasındaki cesedinin anısını geri getirdi, çürükleri tazeledi, otopsi bulguları o adamın şehvetli dürtülerinin neler olduğuna dair ürkütücü bir hikâye anlatıyordu.

Ve şimdi yine şehvet duyuyordu. Kay için.

Titremesini bastırdı. “Peki? Hukuk fakültesinden sonra?” diye sordu, kendi sesinin normal, sıradan ve doğru miktarda ilgiyle çıktığını duyunca rahatladı. İç ısırtabının hiçbir belirtisi belli olmuyordu.

“Serbest avukatlık.” diye yanıtladı, hâlâ gülümseyerek. “Bütün bunların bedelini ödeyen şey bu.” Şarap kadehini aldı ve havaya kaldırdı. “Mutlu ve gecikmiş bir buluşmanın şerefine.”

Şarabını dudaklarına götürüp tekrar sıvıya değdirdi, sonra bardağı masaya koymak yerine bardağı elinde tuttu, şarabı bir daha dudağına bile değdirmeyeceğine dair kendine söz verdi.

“O zaman neden bıraktın?” diye sordu Kay. “Finansal başarı en büyük başarıdır, derler.”

“Ve haklılar.” diye yanıtladı, Cabernet’den bir yudum daha alarak. Ama her zaman adaleti sağlamayı, yanlış yapanları savunmak yerine cezalandırmayı arzuladım.”

Sözlerinde derin bir gerçek vardı. Tüm varlığı sözlerinde yankılanıyor gibiydi, gözlerindeki ışıltı, Kay’e taze kana bulanmış bıçağı hatırlattı. Ona inanıyordu. Ona yanlış yapanların, vekâleten de olsa, onu kendinden uzaklaştıran annesinin yerini alan masum kadınların tekrar tekrar cezalandırılmasını istediğine inanıyordu.

“Anlıyorum.” diye yanıtladı, Nick’in üzerine odaklanmış sert bakışlarının yarattığı ürpertiye bastırarak. Korku damarlarına daha fazla kan pompalanmasına neden oluyor ve onu hızlandırmaya çalışıyordu. “Tahmin ettiğinden daha iyi anlıyorum.”

Sözler ağzından biraz gevelenerek çıktı ve o sırada dudaklarının şiştiğini hissetti. Uyuşmaya başlamışlardı. Zamanı tükeniyordu.

“Peki, söyle bana, Sessiz Göl’deki kadınlar hakkında bir şey duydun mu?” diye sordu kendini açıkça konuşmaya zorlayarak. “Sanırım bilgiye sahipsindir; ne de olsa bu senin işin.”

Nick cevap vermek yerine, nefesi ciğerlerine hapsolurken uzun bir süre ona baktı. Gözleri karardı ve gülümsemesi kayboldu. Ağırlaşan bakışlarıyla kana susamış bir şekilde ona bakarken, aralarındaki hava gerginlikle çatırdamaya başlamıştı, gerginlik çenesini kilitlemiş gibiydi.

Artık masal anlatmanın zamanı geçmişti.

"Onları nerede tutuyorsun, Nick?" diye soğuk bir şekilde sordu.

"Kimi?" diye cevap verdi, aniden ayağa kalkmasıyla, oturduğu koltuk yerdeki parkeyi kazıdı. "Neden bahsettiğini anlamadım."

Kay da ayağa kalktı. Ayaklarının üzerinde sağlam durduğunu ve başının dönmediğini görünce rahatladı, dudaklarındaki uyuşukluk ilaç katılmış şarabın tek etkisiydi. Kapıya doğru yürüdü ve bir servete mal olduğu belli olan duvara monte edilmiş antika palto askısının yanında durdu.

Yanında, göz hizasında, iki sürgülü cam panelle korunan, on-beş santimetre yüksekliğinde ve en az elli santimetre uzunluğunda, el oyması bir anahtar dolabı ve içerisinde de tek tek gümüş kancalardan sarkan çeşitli araba anahtarları vardı, bazıları basit, bazıları modern, akıllı, anahtarsız uzaktan kumandalar.

Nissan, Jeep, Subaru ve Ford da dâhil olmak üzere hepsi farklı markalardan on dört farklı anahtar saydı. Dürtülerini yeniden alevlendirmek ve yakıcı acısını dindirmek için kurbanlarının hatıralarını sergiliyor gibiydi.

Elliot'ın silahını çekerek Nick'in göğsüne doğrulttu.

Nick kıpırdamadı bile. "Kimden bahsediyorsun, Kay?"

"Onlardan." dedi silahla asılı anahtarları göstererek. "Anahtarlarını ganimet olarak sakladığın kadınlardan. Bazıları Sessiz Göl'de, diğerleri morgda ve biri de hâlâ dışarıda, değil mi? O nerede, Nick?"

"Bu çok saçma, Kay." diye yanıtladı, sanki Kay'in sorusu bir arkadaşı tarafından söylenen eski bir şakaymış gibi hafifçe gülecek. Kızın göğsüne doğrulttuğu silahtan açıkça korkmadığı için kayıtsız bir şekilde ona yaklaştı. "Bunlar sahip olduğum arabaların anahtarları, başka bir şey değil." Bir iki adım daha yaklaştı. "Burada eski bir arkadaş olarak bulunduğunu ummuştum, federal bir ajan olarak değil."

"Artık federal değilim." dedi, koridorun köşesine, Elliot'ın geniş oturma odası pencerelerinden onu göremeyeceği bir yere döndüğünü fark ederek.

Birkaç adım daha attı, ona o kadar yaklaştı ki, onun sakin, düzenli nefesini duyabiliyordu. Nabızı stres altında bile atmayan taş gibi bir psikopat, asla korku hissetmeyen bir yırtıcıydı. "Orada dur." diye emretti ama Nick gülümsedi ve bir adım daha yaklaştı.

"Ya da ne olur Kay? Beni boş yere vurur musun?" Gülümsemeye devam etti ve santim santim yaklaştırmaya devam etti. "Sırf bir araba anahtarı koleksiyonum olduğu için mi?"

O tetiği çekerse, onları asla bulamama riski vardı, ulusal ormanın enginliği herhangi bir arama için aşılmaz bir engeldi. Tazılar birkaç gündür işin içindeydi ve kayıp çocukların izini bulamamışlardı. Onu öldürmese, sadece yaralasa bile asla iş birliği yapmazdı; onun gibi insanlar, psikopatlar, asla yapmazlardı. Silahı ateşlemesi diğer kayıp kadın ve üç çocuğu, kesinlikle kimsenin bulamayacağı bir yerde esir tutulan dört zavallıyı da öldürmesi anlamına gelecekti. Ne kadar korkutucu olursa olsun, sadece bir seçeneği vardı. Zihni içinde çılgınlık atıp kanını ateşe de verse korkusunu kontrol altında tutmalıydı.

Onu yakalamasına izin vermeliydi. Onu diğerlerini tuttuğu yere götürecekti. Ve Elliot onları takip edecek ve onu kurtaracaktı. *Lütfen Elliot, sana güveniyorum.*

Eli biraz titriyordu, uzun bir iç çekerek silahını indirdi. Kararını vermişti.

"Haklısın, Nick. Üzgünüm." dedi. "Sanırım federal olmak insanlara bakış açımı değiştiriyor. Umarım beni affedebilirsin."

"Sorun değil." diye yanıtladı Glock'u elinden alarak. "Bunun için seni suçlayamam."

Sonra tabancanın kabzasıyla ona vurdu, yere düşerken gözlerinin önünde yıldızların döndüğünü hissetti. Kalın ve sessiz bir karanlık onu yuttuğunda hâlâ düşünüyordu.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Baskın

ELLIOT, KALIN, ALÇAK DALLARI OLAN bir köknar ağacının arkasına çömelmiş, dürbünle parlak ışıklı pencereyi izliyordu. Buna rağmen, odanın uzak ucundaki bir kanepede oturan Kay'ı zar zor görebiliyordu ama en azından onun iyi olduğunu biliyordu.

Uzaktan, iki yetişkin eski arkadaş gibi sohbet ediyor ve şarap içiyor gibiydiler, aslında en azından resmi olarak öyleydiler. Nick'in Kay'e kurbanları sakladığı yeri nasıl söyleyeceğini anlamamıştı ama onca yıllık gösterişli eğitime ve seri katilleri yakalama tecrübesine sahip olan oydu.

Onun cesaretine hayran olmak zorundaydı, bu sayede bir an için bile olsa onun oraya tek başına gitmesinin konuşulmasına dahi nasıl izin verdiğini düşünmekten vazgeçebilirdi. Nick Stevens'in gerçekte kim olduğunu bilerek o kapı zilini çalması ve otopsi odasının güçlü ışıkları altında onun elindeki kadınlara ne yaptığını gördükten sonra o eve girmesi akıl alır iş değildi.

Sessiz bir titreşim telefonuna mesaj geldiğini haber verdi. Telefonunu çıkardı ve ekranına baktı ve memur Hobbs'un mesajını okudu. *Konum aldık.*

Logan'ın kendisi de dâhil olmak üzere şerifin ofisinden herkes, işaret verdiğinde eve baskın yapmaya hazır bir şekilde bir kilometre uzaktaydı. Kay'ın ona talimat verdiği gibi, bir saatten fazla zaman geçmedikçe baskını başlatmaması gerekiyordu ve Kay cep telefonuna bakmıyordu.

Dakikaları saydı, Kay rahat bir şekilde elinde bir kadeh şarapla kana susamış bir psikopatla gelişigüzel konuşup gülümsüyordu. Kadının ciddi anlamda büyük bir yüreği vardı, bildiği buydu.

Ona güvende olacağını, çünkü Cadillac'ını Elliot'ın burnunun dibine sürmeden onu hiçbir yere götüremeyeceğini ve garaj kapısı açılır açılmaz bunu göreceğini söylemişti. Ama cinayete meyilli bir psikopatın yanında gerçekten güvende miydi? Böyle bir durumda bir şeyler ters gidebilirdi. Herhangi bir şeyin ters gitmesi yeterdi. Bölge savcısı, başıboş bir yabani at gibi, sapkın aklından geçen her şeyi yapabiliirdi, neyi ne zaman yapacağını tahmin etmenin bir yolu yoktu.

"Ne düşünüyordum ki?" diye mırıldandı, kendine ve güçsüzlüğüne kızdı. Ne zaman bir kadınla çalışsa beyni lapa gibi oluyordu. Ne kadar gülünç olursa olsun, kadın ortaklarının taleplerine her zaman boyun eğmesinin nedeni bu olmalıydı. Ondan her şeyi istemelerine izin verirdi. Eğer geleceğinde Alaska varsa, oraya gitmesi çok da uzun sürmeyecekti.

Kay ve Stevens durdular, sonra yarlarda bir yerde gözden kayboldular. Başka bir pencerenin aydınlandığını görmedi ama Kay'i oturma odasının penceresinden görmediği her an, o kapıyı kırmak için can atıyordu, izin verse de vermese de.

Saate baktı ve sıkıntıyla inledi. Sadece otuz beş dakika geçmişti; hâlâ geçmesi gereken çok zaman vardı, tüm hayatının en yavaş hareket eden saniyeleri bunlar olabilirdi.

Gözleri dürbüne yapışmış gibiydi, pencereden Kay'in nerede olabileceğine dair herhangi bir belirti olup olmadığını dikkatle izliyordu. Hâlâ oturma odasında mıydılar? Evin arkasına mı gittiler? Neden? Neden onu görebileceğini bildiği yerde kalmıyordu? Neden hayatını anlamsızca riske atıyordu?

Kalan yirmi beş dakika boyunca Kay yeniden görünmedi, ona neler olduğuna dair bir ipucu verecek herhangi bir hareket belirtisi ve ses yoktu. Sonunda tam bir saat geçtiğinde Kay'in telefonunu aradı ama arama doğrudan sesli mesaja düştü.

"Cehennemin dibine kadar yolun var, Kay Sharp." diye mırıldandı, sonra telsizle Hobbs'a haber verdi. "Baskın, şimdi."

Logan'ın oraya varana kadar beklemesini söyleyen sesini duydu, ama o beklemedi. Elinde silahla, köknar ağaçlarının üzerini örttüğü garaj yolu boyunca tıpkı bir avcının yürüyüşüyle saklanarak ilerledi. Kay'ın arabasına ulaştı ve arkasına çömeldi, birkaç saniye bekleyerek etrafını dinledi, fark edilip edilmediğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol etti. Sonra birkaç hızlı ve sessiz adımla kapıya yaklaştı ve pencereden bakıp Kay'i aradı. Görünürde yoktu ve Stevens da orada değildi.

Bir tekmeyle kapıyı açtı. Dikkatlice içeri girdi, herhangi bir ses olup olmadığını anlamak için bir an durdu. Beyaz fayansları lekeleyen birkaç kan damlası ve bir leke, olanların hikâyesini anlatıyordu. Vücudunda bir öfke dalgası yükseldi, hemen oturma odasını kontrol etti, ardından ekibin geri kalanı geldiğinde mutfığa ilerledi, aynı anda ön ve arka kapılardan eve girmişlerdi.

"Temiz." Evin arkasından Logan'ın sesini duydu.

"Temiz." dedi Hobbs, içeriyi kontrol edip bir dolabın kapısını açtıktan sonra yemek odasından ayrıldı.

Elliot oturma odasını bir kez daha gözden geçirdikten sonra, "Temiz." dedi.

Kay, hangi cehennemdesin?

Bir sonraki durakları üç arabalık garajdı. Kapıyı açtı ve sonra ışığı açtı ve Stevens'in onu pusuya düşürmeye hazır bir şekilde içeride bekliyor olması ihtimaline karşı geri adım attı. Sonra içeriye baktı. Mavi Cadillac, bir çim biçme makinesi ve bazı bahçe aletlerinin dışında garaj boştu. "Temiz." dedi ve küfrederek silahını kılıfına koydu.

Öylece yok olup gitmiş olamazlardı.

Cadillac ortadaki bölmedeydi ve sol bölmede, sürülebilen çim biçme makinesi ve duvarlar boyunca birkaç elektrikli alet bulunuyordu. Sağdaki bölme boştu ama en ilginç detay arka bahçeye açılan daha dar bir kapıydı.

Silahını çıkardı ve arka garaj kapısına yaklaştı. Üstünde otomatik bir düzene yoktu, bu yüzden manuel olması gerekiyordu.

Açmak için çekti, kendini bir adamla yüz yüze bulduğunda bir anda irkildi. Neredeyse tetiği çekecekti.

"Ateş etme," diye tepki verdi Hobbs, "benim."

"Tanrım, Hobbs," diye yanıtladı Elliot, saçlarının diplerinden terler boşalırken silahını indirip kılıfına koydu. "Neredeyse kafanı uçuracaktım."

El fenerini çıkardı ve bir uçtan diğer uca koşarak arka bahçeyi inceledi.

Garajın sağ tarafı, dağın kayalık tarafındaydı ve evin etrafında dönerek bir aracın arka bahçeye erişmesi için pek yeterli alan bırakmıyordu, hatta bir çim traktörü için bile. Muhtemelen bu yüzden garajın arkasına daha küçük kapıyı yaptırmıştı. Mantıklı geldi.

Ama bu durumda, sürücü neden sağdaki bölmeye değil de soldaki bölmeye park etmişti? O kısım, o üçüncü bölmede Kay ve onu kaçıran katille birlikte kaybolan üçüncü bir araç olmadığı sürece hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Arka bahçe dardı, kalın ormanlarla ve sarp, kayalık bir vadiyle son buluyordu. Garajda üçüncü bir araç olsa bile gidecek hiçbir yer yoktu. Arka garaj kapısının yanında diz çöktü ve çimenleri inceleyerek tekerlek izi aradı. İlk başta, yakından görünmüyorlardı. Ancak birkaç adım geri atıp görüş hattını garajdan çıkan bir aracın yönüne göre ayarladığında izleri gördü.

Bir çim biçme traktörü gibi küçük lastikler arıyordu, ancak zar zor gördüğü izler, özellikle kayalık, engebeli dağ yamaçlarına uygun arazi araçlarının sahip olduğu türden büyük, geniş tekerleklerdendi. Ve o arazi aracı artık gitmişti.

İzleri avlunun arka tarafına kadar takip etti, izler burada yere kadar sarkan baldıran dallarından oluşan bir perdenin arkasında kayboldular. Sık ormanların içinde gözden kaybolan ve zar zor görünen patika yirmi metre kadar sonra dik bir vadiye iniyordu.

Stevens'in dokuz yüz dönümlük arazisinin herhangi bir yerinde veya ötesinde, ulusal ormanın çok uzağında veya dağın diğer tarafında olabilirlerdi. Seçeneklerinin ne kadar kötü olduğunu anladığında yüzünden kan çekildi. Geçen her dakika onunla Kay arasındaki mesafe daha fazla açılıyordu.

Kay gitmişti.

Arkasını dönüp eve baktı, içeride ışık yanan her pencere ormanın karanlığına sarı bir ışık saçıyordu. Logan ve Hobbs çabucak yaklaştılar ama o, garajın arka kapısından kısmen görünen mavi Cadillac'a bakıyordu. Elliot, vadiyi işaret ederek, "Doğruca oradan geçmiş." diye açıkladı. "Komşulardan ATV ödünç alın. Burada yaşayan çoğu insanda onlardan vardır."

"Tamamdır." diye yanıtladı Hobbs, sonra koşarak uzaklaştı ve diğer iki yardımcıyı da onu takip etmeleri için çağırdı.

Onu garaja kadar takip eden Logan "Sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"Onun peşinden gidiyorum," diye yanıtladı ve Cadillac'a yöneldi. "Hobbs bir ATV aldığı anda, bana yetişecek."

Logan "Ama bu o patıkaya sığmaz..." diye söze başlamıştı ama Elliot motoru çoktan çalıştırmış ve aracı hareket ettirmişti. Dar kapı, devasa SUV'nin geçmesine zar zor izin verdi ve aracın her iki tarafında da derin, uzun ezikler ve garaj duvarında derin çatlaklar bıraktı.

Çimenliğin kenarına vardığında, biraz yavaşladı, sonra sarkan baldıran ve köknar dallarının arasından geçerek, Escalade'in parlak ışıklarıyla ormanı doldurdu. ATV'nin izleri artık görünmüyordu, ancak etrafta arazi aracının gide gele kendisine açtığı yolu ve ne yöne gittiğini görebiliyordu.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Alıkonulmuş

GÖĞSÜNDEKİ SIZI VE GÖZÜNÜ KARARTAN bir baş ağrısının etkisiyle uyandı ve irkilerek kendine geldi. Gözlerini birkaç kez kırptı, görüşünü odadaki güçlü ışığa ayarlamaya çalıştı, sonra onu gördü. Sırtı ona dönüktü, bir tepsiye bir şeyler yerleştirmekle meşguldü.

Kay nefes aldı, kendini toparladı ve zihninde vücudunun durumunu değerlendirdi. Yaralanmıştı, başının arkasına vurulmuştu ve bluzunun yakası nemli görünüyordu. Burun delikleri tanıdık bir metalik koku aldı. Kan kokusu.

Tahta bir sandalyede oturuyordu, elleri uzun, dar sırtlığın arkasında kablo gibi hissettiren bir şeyle bağlıydı, bağ çoktan etini kesmeye başlamıştı. Ayak bilekleri sandalyenin ayaklarına bağlıydı ve yine kablo kullanılmış gibiydi. Darbe alan kafası ve öz güveninden başka hiçbir yeri yaralanmamıştı.

Onun tuzağına nasıl bu kadar kolay düşebilmişti? Diğerleri gibi o da bağlanıp işkenceye uğramak üzereyken diğerlerine ne faydası olurdu? Elliot haklıydı; o deliydi.

Elliot.

Onun düşüncesi bir şimşek gibi zihninden geçti. Neden orada değildi? Yakalanmış mıydı? Ölmüş müydü? Elliot Young'ın kan gölü içinde bir yerde yattığı fikri dudaklarında bir iniltiye neden oldu.

"Ah, uyanmışsın." dedi Stevens, ona doğru dönerek.

Artık dürtüleri tarafından yönetildiği ve yapmak üzere olduğu şeyin verdiği haz duygusuyla enerji kazandığı için gözleri soğuk ve çılgın gözüküyordu. Kay bunun ne demek olduğunu Kendra'nın ve Alison'un vücudunda ayrıntılı bir şekilde görmüştü. Panik tüm benliğini kapladı ve kendini tüm kontrol etme çabasına rağmen bağı istemsizce çekiştirmesine neden oldu.

"Aklından bile geçirme, sevgili Kathy." dedi gülümseyerek, gözlerine ulaşmayan soğuk bir sırıtışla. "Sana Kathy diyebilir miyim? Ben sana öyle derdim zaten." Parmaklarıyla yanağını okşadı. "Benim için her zaman Kathy olacaksın. Kalbimi çalan kız."

Yalnızca kendine zarar vereceğini bilerek çılgınca geri çekilme dürtüsüne direndi. Bir an için adamı gerçekliğinden dışarı iten, kendini kontrollü bir çözülme durumuna sokan nefesini dinledi. Sonra duyularının kontrolünü yeniden kazandı ve kendine hâlâ savaşıma şansı olduğunu hatırlattı.

"Kathy, ailemi çalan kız." diye devam etti Stevens, uzaktaki bir masadan birkaç nesne alıp aynı tepsiye koyarak.

Kay, ne kadar saçma olursa olsun suçlamayı reddetmekten kendini alıkoyamadı. İçinde bulunduğu duruma rağmen aslında burada olmasının amacı rehineri kurtarmaktı ve rehine görüşmelerinde altın kural; rehin alanlara asla hayır dememektir. İfadeleri ne kadar çılgınca ya da talepleri ne kadar gülünç olursa olsun, asla onlarla çelişmemek gerekirdi.

Sessiz kaldı ve devam etmesi için onu bekledi. Ama Stevens devam etmedi.

Kay "Söyle bana, bana anlattığın hikâyede gerçeklik payı var mıydı?" diye sonunda soru sormak zorunda kaldı.

"Hı-hı." diye mırıldandı.

"Hangi kısmı?"

Tepsiyi sandalyesinin yanına getirdi ve yakındaki bir tabureye koydu. Makas, saç fırçası, birkaç tarak ve küçük tüylerle süslenmiş birkaç örgülü deri saç tokası tutuyordu. Sonra onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

"Neden bölge savcısı olmak istedin, Nick?" diye sordu, onun mesafeli sessizliğini görmezden gelerek.

Ağzının kenarına çarpık bir gülümseme yayıldı. "Bana verdiği güç için." diye yanıtladı. "Ünlü psikolog ve suç profili uzmanı olan senin bu kısmı henüz çözememiş olmana şaşırdım."

Adam parmaklarını Kay'in saçlarının arasından geçirdi, dokunuşuyla omurgasında aşağı bir ürperti dalgasının yayıldığı hissetti. Ürkmemeyi ve nefesini tutmamayı başardı ve ona ulaşmak, onu oyunundan çıkarmak için söylemesi gereken şeye odaklandı.

Kendine biraz zaman kazanmak için.

"Sana verdiğim her tür zarar için özür dilerim, Nick."

Ona baktı. "Hiçbir fikrin yok." Tepsiden bir tarak aldı ve saçlarını taramaya başladı. "Ailemde benim hak ettiğim yeri aldın." diye ekledi, uzun, keskin saplı başka bir tarağı alarak. Saçını alnından başının arkasına kadar ayırmak için kullandı. Yarasına dokunduğunda Kay'in yüzü buruştu.

Durmadı. Saçının bir yarısını gevşek bir şekilde, işine engel olmasın diye elastik bir bağla bağladı, sonra sandalyesini onun sağ tarafına doğru çevirdi ve örmeye başladı. "O benim ailemdi, Kathy! Benim, senin değil."

Sertçe yutkundu; boğazı kurumuştı. "Farkında değildim, Nick. Ben sadece aptal bir çocuktum ve sen benim arkadaşımydın. Seni asla incitmek istemedim."

Saçlarını sertçe çekiştirdi ve örmeye devam etti. "Seni benden daha çok sevdiler."

Bunun doğru olmadığını söylemek için dudaklarını ısırды. "Sen benim arkadaşımydın Nick ve bir gün ortadan kayboldun. Neden hoşça kal demeden terk ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu."

Tekrar saçını çekiştirdi, ani hareket kafasındaki çarpmanın acısını yeniden alevlendirdi. "Ben terk etmedim!" diye bağırdı. "Ama umursama zahmetine girdin mi? Nerede olduğumu hiç sordun mu?"

"O yıl zor bir yıldı," diye başladı ve anında kendini tekmelemek istedi. Dürtüleriyle transa geçmiş birinin önünde kendini

savunmaması gerektiğini biliyordu. Bu onları her şeyden daha kötü kamçılırdı. "Sordum," diye yalan söyledi, "birçok kez. Ama kimse bana bir şey söylemedi ve annen, şey, artık seni sormamam gerektiğini söyledi."

Hiçbir şey söylemedi, saçlarını sımsıkı örmeye devam etti, her teline ayrı özen gösteriyor gibiydi. Kaçırdığı gevşek saçları yakalamak için iki kez başa döndü, yaptıklarını bozdu ve yeniden başladı.

"O yıl iki kişiyi kaybettim." diye devam etti Kay, onun takip edemeyeceği bir tavşan deliğine kafasını sokmasına izin vermek istemiyordu. "Sen ve babam."

Yavaşça ve uğursuzca konuşarak, "Baban." diye tekrarladi. "Babana ne oldu, Kathy?"

"Bilmiyor musun?" diye sordu nefesini tutarak. Bıçak ondaysa biliyordu. Vücudunu, ondan geriye kalanları görmüştü ve uzun süredir biliyordu. Söğütlerin arasındaki toprak parçası son zamanlarda bozulmamıştı.

"Nasıl bilebilirim ki?" diye sakince cevap verdi. "San Francisco'da çöpten yemek yiyip tecavüze uğrayan evsiz bir çocuktum."

Nefesi tutuldu. Bu, çektiği acılardan sorumlu tuttuğu kadına, annesinin yerine koyduğu kadınlara yönelik şiddetini açıklıyordu. Bir zamanlar hissettiği tüm acıyı onların da hissetmelerini istiyordu.

"Bildiğini sanıyordum." diye sakince devam etti. "Bıçak yüzünden."

Bir örgüyü bitirip saç tokasıyla sabitlediğinde çarpık gülümsemesi geri geldi. Sonra ördüğü saç kulağının arkasına ve ardından göğsüne çekti ve kurbanların vücutlarında gördüğü zararı yapamayacak gibi görünen narin parmaklarla tüyleri düzenledi.

"Belki bir şey biliyorumdur." diye yanıtladı. "Neden sen boşlukları doldurmuyorsun?"

Bir an duraksadı, söylemek üzere olduğu her kelimeyi ve bunun nasıl bir erki yaratacağını dikkatlice düşündü. Ya kadehin açıklayamadığı bir şekilde babası hakkında her şeyi biliyorsa? Pek mantıklı gelmedi, eğer bıçak ondaysa, Jacob'ın evin

arkasında toprağa gömdüğü adam hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor olmalıydı.

“Babam o bıçakla annemi bıçakladı.” dedi çabucak, aralarındaki gergin havada gerçeğin bir lokmasını ağızından çıkarabildiği için mutlu oldu.

Cevap vermedi, Kay bildiklerini ve ne zamandan beri bildiğini duymak için can atarken aralarındaki sessizlik daha da ağırlaştı. “Artık biliyorsun.” dedi, sonra kuru dudaklarını yaladı ve ciğerlerine biraz hava verdi. “O bıçak bana bir mesaj mıydı, Nick?”

Hâlâ cevap vermiyordu, görünüşe göre düşüncelerinde kaybolmuş durumdaydı, Kay’ın cezası için mükemmel ortamı yaratma dürtüsüyle hareket ediyordu. Yoğun bakışları işine odaklanmaya devam etti. Diğer tarafa geçerek kalan saçları tekrar taradı ve örmeye hazırlandı.

“Kâkülli olmayan kadınları seçmen çok komik.” dedi kendini gülümsemeye zorlayarak. “Benim de kâkülüm yok. Yerli kadınlar yas tutmadıkça saçlarını kesmedikleri için mi? Sebebi bu mu?”

Son sözü sinir uçlarına dokunmuştu. Kızgın hareketlerle saçlarını örmeye, saç derisini çekiştirmeye devam ederken acıyla yüzünü buruşturdu. Kay ensesine damlayan ve yakasını ıslatan kanını hissetti.

“Ben gittikten sonra üzülmedi.” dedi sonunda. “Saçını kesmedi. Kaybım onun için hiçbir şeydi.”

“Hayır, saçını kesmedi,” dedi Kay nazikçe, “ama hâlâ yas tutuyor. Fotoğrafını onun albümünde gördüm. Sana değer veriyor.”

Kay’ın yüzüne gözlerinden yaş getiren sertlikte bir tokat attı. “Bana yalan söyleme! Ne yapmaya çalıştığını bilmediğimi sanma.”

“Ben-” demeye başladı, ama gözlerinden akan acı gözyaşlarından nefret ederek kendini durdurdu. “Bilmeni istedim, hepsi bu. Bugün oradaydım, annenin evinde. Adını söylediğinde gözyaşlarını gördüm.”

Öfkesi hâlâ hareketlerinde kendini gösteriyordu ve bir an konuşmadı, Nick'i tekrar tetiklemekten korktu.

"Adını neden değiştirdin, Nick?" diye sonunda sordu, onunla konuşmak için yeterince güvenli bir konu olduğunu umarak.

Nefesi hızlandı ve çenesi kasıldı. "Herkesi yalanlarıyla doldurdu." dedi, konuşurken dişlerini gıcırdatıyordu, sanki kelimeler dudaklarından çıkarak canını acıtıyormuş gibiydi. "Mount Chester'da herkes Nick Stinson'ı hor görüyordu. Ama Franklin County bölge savcısı olması için Nick Stevens'a oy verdiler."

"Ne yalanı?" diye sordu sakince, sesinin en ufak bir ölçüde bile eski yarayı yatıştıracağını umarak.

Cevap vermedi ve ilk kez gözlerini kaçırdı. Utanmıştı.

"Benden tahrik oldun, değil mi?" diye sessizce sordu, sesi zar zor duyulan bir fısıltı gibi çıkıyordu, ses tonu anlayışlı, şefkatliydi. "Ben sadece küçük bir kızdım." diye ekledi.

"Evet," diye yanıtladı acı acı, "sen ve Judy ikiniz de öyleydiniz. Siz her zaman annemin küçük kızları oldunuz." İkinci saç tokasını da örgüsünün ucuna doladı ve ilkinde yaptığı gibi düzgünce yerleştirdi. "Ama, artık küçük değilsin, canım. Bugün yaptığın her şeyin bedelini ödeyeceğin gün."

Panik tüm benliğini sarmaya başlamıştı ve nefesini kesiyordu.

"Ben ne yaptım, Nick?" diye sordu usulca, titrememek için kendini zor tutuyordu.

Nick'in çenesindeki kaslar oynamaya başladı ve tekrar ağır bir sessizlik çöktü. Kay'e baktı, gözlerindeki yoğunluk yakıcı, tehditkâr ve ürkütücüydü.

Konuştuğunda sesi boğuk ve acıydı, tarif edilemez bir öfkeyle boğuluyordu.

"Kısa eteklerin, atletlerin ve pembe iç çamaşırlarınla hep oradaydın, tenini önümde sergiliyordun, bunun bana, bedenime ne yaptığı umrunda bile değildi."

Biraz bekledi ama devam etmedi. Onun ıstırabını zihninde canlandırabiliyordu, cinselliğini anlamayan genç bir çocuktu, dürtüleri onu deli ediyor ve suçluluk duygusuna gömüyordu. Ama hiçbir zaman tipik bir genç olmamıştı; zaten iki cinayet

üçlüsünü göstermişti. Hayvanları öldürmüş ve ahır ateşe vermişti. İçindeki dürtüler şiddetliydi ve cinsel dürtüleri acımasız ve saplantılıydı.

Ama annesinin yatağına gitmişti, Judy'nin ya da onun değil. O zaman neden ona odaklanmıştı? Muhtemelen genç vücudunda cinsel tepkiye neden olan ilk kişi olduğu için. Annesi ve kız kardeşi için duyduğu cinsel dürtülerden ve bu yüzden katlandığı suçluluk ve utanç için onu suçlamış olmalıydı.

"Anlıyorum." diye yanıtladı, sesi çok kısık çıktı, sözleri neredeyse anlaşılmıyordu. "Beni neden cezalandırmak istediğini anlıyorum. Ama neden Jacob'a bu kadar sert davrandın? Barda kötü bir yumruk yüzünden hapse girmeyi hak etmiyordu, Nick. Sen on altı yaşındayken bundan çok daha kötüsünü yapmıştın."

Uzakta durup eserini hayranlıkla izleyerek kahkahalara boğuldu. Kahkahaları odada garip bir şekilde yankılandı ve karşılık olarak başka bir odadan bir kadın yüksek sesle inledi. Bir kapıya vurmanın gürültülü sesleri Kay'ın yüreğine bir umut ışığı gönderdi ama çok geçmeden onun muhtemelen önceki gün kaçırdığı kadın olduğunu fark etti. Elliot değildi.

En azından Kay onu zamanında bulmuştu. Kay onun kurtarılmasını biraz farklı planlamış olsa da hâlâ hayattaydı.

Elliot nerede kalmıştı?

"Kardeşine sert davrandığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu, hâlâ deli gibi gülerken. Ellerini kalçalarına dayadı. "Sence bu muydu? Onu bir süre hapiste yatırmak için şiddetli bir şekilde kovuşturulan aşırı bir suçlama?" Ellerini çırpıtı, gözle görülür bir şekilde eğlendi. "Pekâlâ, istersen bir daha düşün!"

Jacob'ın siyah gözünü ve şişmiş dudağını hatırladı, kalbi hızla çarparken yüzünden kan çekildi. "Ne yaptın seni hasta orospu çocuğu?" diye alçak, tehditkâr bir sesle sordu.

"Boktan kardeşini kışkırtması için Rafael Trujillo'yu ben gönderdim. Çalıntı bir araba ile yaptığı keyifli yolculuk için suçlamayı düşürmem karşılığında seve seve yaptı. Sonra aşırı bir suçlamada bulundum ve onu şiddetle kovuşturdum. Son olarak, her perşembe gecesi poker oynadığım Yargıç Hewitt bana

sağlam bir iyilik yaptı ve Jacob Sharp'ın davasını toplumda bir örnek teşkil etmek için kullandı. Poker borcunu sildim ama bugünlerde iki bin dolar nedir ama, değil mi?"

Bağlarının etine saplandığı yerdeki acıyı bile hissetmeden ileriye doğru sertçe hamle yaptı. "Neden?" diye sordu, gözleri onunkilere kilitlenmiş ve tüm öfkesi onun üzerine yönlenmişti. "Tanrı'ya yemin ederim, Nick, seni öldüreceğim."

Kıkırdadı. "Neden? Her şeye gücü yeten FBI profilcisi bu kadarını bile çözemiyor mu?"

Kadın ona baktı, düşünemiyordu, onun gaddarlığının derinliklerini kavrayamıyordu.

"Koşarak yanına geleceğini biliyordum." diye açıkladı genişçe sıratarak. "Senin de burada olmanı istedim, kış için bana eşlik etmeni. Seni arka bahçemizde Judy ile halka çevirirken gördüğümünden beri bu anın hayalini kuruyorum. Pembe iç çamaşırı giymiştin, hatırladın mı?"

Midesinin bulandığını hissetti ve mide bulantısını dindirmek için keskin bir şekilde nefes aldı. "Ben daha çocuktum, seni hasta piç!"

"Gelip Jacob'ın adına tanıklık etmeni bekliyordum ve gelseydin kolayca çıkmasına izin verirdim." dedi odayı ağır ağır yürüyerek. "Ama yapmadın. Hepsi senin suçun." Önünde durdu ve parmaklarını dudaklarında gezdirdi. "Ama artık buradasın Kathy. Önemli olan tek şey bu."

Sakin kalabilmek için tüm gücünü kullandı.

"Neden şimdi Nick? Bu anı bu kadar özel kılan ne?" diye sordu, bir şekilde bir seri katilin birincil hedefi hâline geldiği düşüncesi mide safralarının boğazına yükselmesine neden olmuştu. Ama neden şimdi harekete geçmişti, Jacob'a kurulan tuzakla başlayan olayların gidişatını harekete geçiren tetikleyici neydi?

"Geçen zaman bir daha geri gelmiyor, değil mi?" Nick sorusunu bir kadeh şarapla felsefe tartışıyormuşçasına sakince yanıtladı.

"Sana varlığını hatırlatan bir şey olmuş, Nick."

"Ah, senin varlığını asla unutmadım, bir gün bile. Başından

beri bentüdin ve bunun değişmesine izin vermeyecektim. Benden başka kimseyle sonsuza kadar mutlu bir şekilde yaşamana izin vermeyecektim.”

Kay kaşlarını çatı. O ne hakkında konuşuyordu?

Küçümser bir edayla cüzdanını aldı, içinden birkaç hafta öncesine ait katlanmış bir *San Francisco Chronicle* gazetesi kupürü çıkardı. Fotoğraf, akıl hocası ve uzun zamandır arkadaşı olan Davranış Analizi Birimi başkanı Aaron Reese tarafından FBI cesaret madalyasıyla ödüllendirildiği anı gösteriyordu.

Fotoğraftı onun gözünün önünde tuttu ve Kay, olayları onun bakış açısından görmeye çalışarak baktı. Resimde resmen parlıyordu. O gün nasıl hissettiğini düşündü, gururluydu ve biraz da bunalmıştı, çok zor bir vakadan sonra hizmeti için takdir edildiği an hâlâ aklındaydı. Aaron Reese de sevgiyle gülümsüyordu; her zaman onun öğrencilerinin en zekisi olduğunu ve büroda büyük başarılar elde edeceğini iddia etmişti.

Ama sadece o fotoğrafa dayanarak onunla Reese arasında cinsel bir ilişki olduğunu hayal etmek çarpık bir akıl gerektirirdi.

“Yanlış anlamışsın Nick,” diye yanıtladı, “aramızda hiçbir şey yok...”

“Sana inanıyorum, evet.” dedi sakince, dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. “Aaron Reese birkaç gün önce eyaletler arası yolda bir kaza geçirdi. Oldukça talihsiz bir kaza.” diye ekledi, gülümsemesi şimdi dişlerini ortaya çıkarıyordu. “Korkarım hayatta kalamadı, zavallı adam, yani, evet, ikinizin arasında hiçbir şey yok. Artık sen ve ben kaderimizi gerçekleştirebiliriz.”

“Bunun bedelini ödeyeceksin Nick Stevens ya da adın her neyse.” dedi öfke dolu bir sesle. “Kim olduğunu biliyorlar ve senin için geliyorlar.”

Bir çocuğun hezeyanlı fantezisini duyan birinin gülmesi gibi, neredeyse nazikçe tekrar güldü. “Öyle mi? Öyleyse neden burada değiller?”

Aldığı her derin nefeste göğsünün inip kalktığını görmekten zevk alarak Kay’ın gömleğinin düğmelerini yavaşça çözmeye başladı.

"Annen seni kuduz bir köpek gibi dışarı atmakta haklıymış." dedi gözlerinin içine bakarak.

Sert bir tokat attı ve Kay kendini kontrol edemeyerek çığlık attı. Ama bakışlarını indirmedii. Gözyaşları içerisindeki gözlerini kırparak, "Seni kendi ellerimle öldüreğim Nick Stinson, yemin ederim." dedi.

İkinci darbe de aynı sertlikte geldi ve o gülerken Kay tekrar çığlık attı. "Seninle birlikte eğleneceğimizi biliyordum. Bunu uzun zamandır biliyordum."

Uzak bir odadan bir çocuğun yüksek sesle ağlama sesi gelmesiyle Nick donup kaldı. Daha önce hıçkırarak ağladığını duyduğu kadının sesini umursamamıştı. Ama çocuğun gözyaşı dökmesi onun üzerinde farklı bir etki yapmıştı.

Kısa bir an için ona şehvet dolu, kan çanağına dönmüş gözlerle baktı, ardından kapıyı arkasından çarparak çekip gitti.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Karanlıkta

KAY, UZAKLAŞAN AYAK SESLERİNİ birkaç dakika takip ederek dikkatle dinledi. Çok geçmeden başka bir kapı kapandı ve bir an sonra çocuğun hıçkırıkları kesildi.

Fazla zamanı yoktu. Acele etmesi gerektiğini biliyordu.

Yaralı kafasına daha fazla acı vermekten çekinerek kendini yana attı ve boğuk bir iniltiyle karo zemine sert bir şekilde düştü, şakağı sert yüzeye çarptığında bir an için gözü karardı.

Yan tarafında, sol ayak bileğini itebildiği kadar aşağı itti ve kablo bağıını sandalyenin ayağı boyunca, sonuna ulaşip gevşeyene kadar kaymaya zorladı. Aynı hareketi sağ ayak bileği için de tekrarladı, sağ ayak bileği aşağı doğru kayarken sol ayağını kullanarak sandalyeyi yerinde tuttu.

İki ayağı da gevşer gevşemez kendini sandalyeden ittirdi ve bağlı bileklerini sandalyeden kurtulana kadar arkalığın arkasına kaydırды. Sonra yere diz çöktü, başı dönüyor ve titriyordu, başı şiddetle zonkluyordu. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, bağlı ellerini kalçalarının altından öne kaydırды, sonra ağırlığını yere, bağlı bilekleri dizlerinin altına gelene kadar geriye verdi. Daha sonra elleri ayaklarının yanından geçip önüne gelene kadar bacaklarını birer birer katladı.

Yakın bir yerden bir kapı açılma sesi geldi sonra kapının kapanma sesini duymasıyla Kay ayağa fırladı. Bileklerini tutan kablo bağı biraz gevşemişti, ama elinden kaydırıp çıkarmasına

izin verecek kadar gevşememişti. Bağıın ucunu dişleriyle kavradı ve cildini kestiği yerden damlayan kanı görmezden gelerek ve iyileşmeden önce daha da kötüleşeceğini bilerek çılgılık atmadan elinden geldiğince sıktı.

Bunu daha önce Quantico'da deneyimli bir hayatta kalma eğitmeniyle bir antrenman seansında yapmıştı. O zamanlar, eğitmenin hayatta kalma, kaçınma, direnme ve kaçış stratejilerine yönelik kapsamlı yaklaşımını bir daha kullanacağını düşünmemişti ama yanılmıştı. Şimdi onun yöntemini zihninde çabucak ezberine getirmeye çalışıyordu, koridordan gelen ayak sesleri gitgide yaklaşırken kalbi hızla çarpıyordu.

Kollarınızı başınızın üzerine kaldırın ve ardından dirseklerinizi aynı anda birbirinden ayırarak hızla karnınıza doğru indirin. Bunu ne kadar hızlı ve güçlü bir şekilde yaparsanız, bileklerinizde ağrı ve hasar o kadar az olur. Doğru yaparsanız kablo bağı açılacaktır. Birkaç kez yanlış yaparsanız damarlarınızı kesip esaret altında kan kaybından ölürsünüz.

Kapı kolu hareket ederken kollarını başının üstüne kaldırıp ciğerlerini havayla doldurdu. Sonra acıyaacağını umursamadan kollarını tüm gücüyle indirdi. Kapı açıldı ve Stevens bir an durdu, kablo bağıının kopmasına ve onun kurtulmasına şaşırmış görünüyordu. Bir an birbirlerine baktılar, Kay onun kendisinin iki katı büyüklüğünde olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

Adam girtlaktan gelen bir sesle üzerine atılırken kullanabileceği bir şey aradı. Yolundan çekilip bir an için ondan kaçarken, tepsideki makası gördü. Makasa uzandı ve tam Stevens beline kilitlenip onu yere çarptığı an makası eline alabildi. Onu ağırlığının altına sıkıştırıyor ve sallanan kollarını yakalamaya çalışıyordu. Makası elinden geldiğince sıkı tutarak kolunu zorla indirdi ve onu sırtına sapladı.

Nick'in nefesi kesilmişti, yarasından kan fışkırıyordu. Kendini onun ağırlığından kurtardı ve kafası karışmış hâlde odaya dışarı koştu. Alt kattan gelen inilti ve takırtılar yeniden başlamıştı ve çocuğun ağladığını duyabiliyordu. Yakında onları serbest bırakacaktı ama önce nerede olduğunu görmeliydi.

Titreyen elleriyle bir elektrik düğmesi buldu ve bir kütük kulübenin büyük odası gibi görünen yerde ışığı açtı. Çılgınca, girişi aradı ve buldu. Kapıyı açtı ve dışarı fırladı, dondurucu hava ve zifiri karanlık etrafını sarınca anında üşüdüğünü hissetti. Açık kapıdan gelen zayıf ışık, sık ağaçlıklara vuruyordu. Ay ışığının aydınlatığı gökyüzünün altında dağ zirvesinin loş gölgesini görebiliyordu, zirveye yakın dağın yamaçlarından birinde olduğunu anlaması için bu kadarı yeterliydi.

Peki oraya nasıl gitmişti? Eve bakmak için koştu ve neredeyse kulübenin yanındaki büyük vadiye açılan dipsiz boşluğa düşüp ölüyordu. Diğer tarafta bir ATV gördü ama anahtar kontakta değildi.

Anahtar onda olmalıydı.

Kay sık ormanın içinde uzakta titreyen ışıkları fark etmeden önce diğerlerini serbest bırakmak ve sonra da anahtarları bulmak için hızla içeri girmek üzereydi.

"Hey." diye bağırdı, yaklaşan ışıklara umutsuzca el sallayarak. "Buraya!"

Nick'in ellerini boynunda hissedip, onu acımasızca boğduğunu ve ciğerlerindeki havayı çektiğini fark ettiğinde damarlarındaki kan dondu. Dengesizce sallandı, onunla savaşıyor ve kendini kurtaramıyordu. Yaralı olsa bile, ondan daha güçlüydü ve kendisi her geçen boğucu saniyede gücünü kaybediyordu.

Dizleri bükülmeye başlayınca başka bir hayatta kalma tekniğini hatırladı. Arkasından uzandı ve tüm gücüyle başını tuttu, sonra kendini şiddetle yere attı. Onu sert bir şekilde yere indirdi, sonra parmakları onu boğmaya ve soluk borusunu ezmeye devam ederken altında debelenmeye devam etti. Kollarını çaresizce salladı, kullanabileceği bir şey aradı ama hiçbir şey bulamadı. İçgüdüsel olarak Stevens'in onun boğazını sıkın ellerini tutmak istedi ama üzerine karanlık çökerken aklına bir anısı geldi. Evde-lerken Stevens Elliot'ın silahını onun elinden almış ve sağ cebine koymuştu. Hâlâ aynı kıyafetleri giyiyordu.

Uzanıp titreyen, donmuş parmaklarıyla silahı aradı. Silah oradaydı. Cebinden çıkardı ve Stevens bunu hissetti. İnledi,

küfretti ve boynundaki baskıyı bıraktı. Ciğerlerini cehennem gibi acıtan boşuk bir nefesle doldurdu, sonra adamın eli silaha uzanırken tetiği çekti.

Atış, kayalık dağ yamacında yankılandı, sonra bir el daha ateş etti.

Sonra her şey karardı.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Başka Bir Kadın

YORGUN ZİHNİNDE KÖPÜREN PANİK ve damarlarında akan kanın basıncıyla irkilerek uyanmıştı. Daha önce hiç duymadığı sesler, ayağa fırlamasına ve odada sessizce volta atmasına, ardından kulağını kapıya dayayıp nefesini tutmasına neden oldu.

Yakınlarda bir yerden önce sert bir darbenin sesi, ardından da bir kadın çığlığı gelmişti. Birkaç dakikalık sessizlik, ardından aynı sesler, neler olup bittiğinin resmini canlı bir şekilde, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde çiziyordu, çünkü adam bir dayak seansına başlamış ve kadın da boğazı yırtılana kadar çığlık atmıştı.

Lanet olası manyak herif başka bir kadını daha kaçırmıştı.

Gözyaşları gözlerini yaktı ve yavaşça yanaklarından aşağı yuvarlandı. Ellerini yumruk yapıp kapıya vurdu, bunun bir işe yaramayacağını, eğer duyabiliyorsa diğer kadına bir sempati gösterisi, sözsüz bir teşvikten başka bir şey olmadığını biliyordu. Ne kadar korkması gerektiğinin farkındaydı, ilkel bir paniğe kapılarak dehşete düştü, tüm dünyanın yarılarak kendisini yuttuğunu ve onu vahşi bir hayvanın merhametine bıraktığını hissetti.

Sonra birkaç dakika sessizlik oldu ve Wendy ciğerlerinden çıkan havanın sesinin duymaya çok ihtiyaç duyduğu uzak sesleri ortecğinden korkarak yavaşça nefes aldı. Bir süre hiçbir şey duyulmadı, sessizlik odayı onu boğan yoğun bir duman gibi doldurdu.

Uzaktan ağlayan çocuğun sesi zayıf geliyor, zar zor duyuluyordu. Bunu daha önce duymuştu, üst kattan bir yerlerden geliyordu,

neredeyse kendi çılgınlıkları kadar çaresizdi ama çok daha alçak sesliydi. Çocuk kimdi ve annesi neredeydi? Aynı vahşinin eline mi düşmüştü ve bir şekilde onun elinde can mı vermişti?

Wendy yakınlarda bir kapının açıldığını ve yaklaşan ağır ayak seslerini duydu. Adamın yaklaşmasından korkarak ve aralarında mümkün olduğu kadar fazla mesafe bırakacak şekilde kapıdan geri adım attı. Ama onun hücresinin yanından geçti, sonra merdivenleri çıktı, ayakkabıları hızlı ve acil bir ritimle basamaklara çarpıyordu. Birkaç dakika sonra çocuğun hıçkırıkları kesildi ve sessizlik geri geldi.

Tekrar, bu sefer daha derin nefes aldı, ciğerleri havaya aç, yoksun, kendisine sunulan kısa solukta zayıflamış vücudunu beslemeye hevesli gibiydi. Esir başka bir kadın, o gece onun için gelmeye bileceği anlamına geliyordu. Kendisi yerine onu ziyaret edebilirdi. Wendy'nin başı yere eğildi, kendisinin yerine başka bir insanın acı çekmesi düşüncesiyle hissettiği rahatlama utanıyordu.

Tam derin bir nefes daha alırken yakınlardaki aynı odadan bir düşme sesi geldi. Tekrar kapıya yürüdü ve dinlemeye başladı, gümbür gümbür atan kendi kalbini bile neredeyse duyabiliyordu. Birinin zemine düştüğünü, bir şeyin fayansların üzerinde sürüklendiğini hissetti ve ardından birkaç hızlı adımla odadan ve merdivenlerden yukarı koşan hafif ayak sesleri duydu. Sonrasında bir sessizlik oldu. Ne onu kaçırان adamın sesini duyuyordu ne de odadan başka bir ses geliyordu.

O kadın kaçmıştı!

Heyecan, göğsünü yenilenen bir umutla şişirdi. Cesur yabancı çok geçmeden güvenli bir yere varacak ve insanlara bu korkunç yeri anlatacaktı ve polisler gelip onu bulacak ve serbest kalmasını sağlayacaktı.

Tüm vücudunu kapıya sıkıca bastırarak dinlemeye devam etti, kadının özgürlüğe doğru sendeleyerek ilerlediğini, her saniyenin onu kapıya, dış dünyaya yaklaştırdığını gözünde canlandırdı. Sonra ayak sesleri, yoğun karda ıslak ayak izleri gibi arkalarında sessizlik bırakarak kayboldu. Adam başka bir yerdeydi, muhtemelen yukarıdaydı ve kadının gittiğini duymamıştı.

Kadın dış kapıyı açtığı anda hafif bir gıcırta duydu ve kendi bulunduğu odanın kapısının altından içeriye soğuk hava girdi ve Wendy'nin ayaklarını ürpertti. Kadın dışarıdaydı... başarmıştı!

Sonra Wendy kadının sesini duydu, "Hey! Buraya!" diyerek uzaktaki birine sesleniyordu.

Wendy yanaklarından akan yaşları hissetmiyordu. Demek başkaları da vardı... Yakında gelip onu serbest bırakacak başka insanlar da vardı. O adam bir daha ona dokunamayacaktı. Onu bir daha asla incitemeyecekti. Birazdan eve gidecekti.

Ama kadının sesi üst kattan duyulmuş olmalıydı, çünkü Wendy'nin başının üzerinde bir yerde bir kapı açıldı, sonra adam merdivenlerden aşağı koşarak indi ve kapıdan çıktı.

Kanı damarlarından çekilmiş gibi oldu ve ciğerlerinden yükselen çığlığın sessizliğe hapsolmasına engel olmak için iki eliyle ağzını kapattı.

İlk silah sesi havayı delip geçtiğinde, hücresinin küçük penceresinin hemen dışında, adamın hak ettiği kaderle karşılaştığını umarak donup kaldı. Ama ne kadar dikkatle dinlese de vücudunun düşüp yere çarptığını duymadı. Hiçbir şey, sadece hafif bir homurtu ve bir kadının acı çığlığı.

Sonra ikinci el silah sesi vadide yankılandı ve bu ses Wendy'nin kalbini parçaladı. Yere çarpan bedeninin sesi, korku göğsünde yükselip onu boğmadan önce duyduğu son sestti.

Duvardaki küçük açıklığa tırmandı ve dışarı baktı ve koyu karanlıkta bir şey yakalamaya çalıştı. Pencere vadiye bakıyordu, ancak girişin yanındaki asfalt yolun küçük bir bölümü görülebiliyordu. Loş ay ışığında, yerde yatan bir kadının bacağına gördü, tıpkı Wendy'nin de bağlandığı gibi bağlandığı ayak bileğinden kan damlıyordu, vücudunun geri kalanını evin köşesi yüzünden göremiyordu.

Adam onu öldürmüştü.

Bir umutsuzluk dalgası ciğerlerini doldurdu ve onu serbest bıraktı, iki yumruğuyla kapıya vururken avazı çıktığı kadar bağırırdı.

Acısına sessizlikten başka hiçbir şey yanıt vermedi.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Dedektif

KAY'IN İLK DUYDUĞU ŞEY, Elliot'ın kulübedeki kanıtların toplanması için verdiği direktiflerdi. Memurların her odayı incelemelemini ve buldukları her şeyi istisnasız delil torbalarına koymalarını istiyordu.

Gözlerini açtı ve çift görüşü netleşene ve gerçekliğinin iki görüntüsü tek bir net resimde örtüşene kadar birkaç kez gözünü kırptı. Kanepede yatıyordu, battaniyeyle örtülüydü ve kafasının arkasında ona ait olmayan bir şey vardı. Elini orada kaldırdığında, muhtemelen bir sağlık görevlisi tarafından oraya yerleştirilmiş bir gazlı bez ve bant hissetti.

Kıpırdanıp kalkmaya çalıştı ama bir an sonra pes etti, baş dönmesi ve mide bulantısına yenik düştü. Yutkunmaya çalıştı ama boğazındaki dayanılmaz acı pişman olmasına neden oldu.

"Uyanmışsın." dedi Elliot nazikçe, onun yanına çömelerek. "Nasıl hissediyorsun?"

Kay cevap vermeye çalıştı ama sadece boğuk bir fısıltı duyuldu. Boğazına dokundu ve parmaklarının altındaki morlukların her nefeste ve her harekette ona acı verdiğini hissetti. Elliot'ın kolunu tutarak kanepenin kenarına oturdu ve battaniyeyi itti. Battaniyenin desenini tanıdı ve yüzünü buruşturdu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi, sözleri boğuk ve hırıltılı bir fısıltı gibi geliyordu.

Şüphelinin kurbanlarını gömmeden önce sarmak için kullandığı battaniyelerden biriydi.

"Üzgünüm." diye yanıtladı Elliot. "Elimizde başka bir şey yoktu."

İlk başta ayağa kalkabileceğinden çok da emin olmadan hamle yaptı ama sonra kalkacak gücü buldu. Kulübe polislerle dolup taşıyordu ve puslu gün ışığı kırılarak pencereleri pembe ve mor renklere boyamıştı. Kapıya gitti ve dışarı baktı, gün ışığında nasıl bir yerde olduğunu görmek istemişti.

Asfaltlanmış veranda ATV'ler ve başka hafif arazi araçlarıyla doluydu ve itfaiyeden bir ekip vadiye inmeye hazırlanıyordu. Kulübeye erişmek için hiçbir yol yoktu, sadece ormanın içinden geçen bir patika vardı.

"Çocuklar?" diye sordu Elliot'a bakarak.

"Onları bulduk." diye yanıtladı, kısa bir tereddüitten sonra. "Yani Matthew ve Hazel'ı bulduk." diye ekledi, bakışlarını yere indirerek. "Ann ise ölmüş." Vadiyi işaret etti.

"Onu öldürmüş ha." dedi, profilin o kısmını nasıl bu kadar yanlış anladığını merak ederek.

Elliot, "Görünüşe göre bu bir kazaymış, sonu kötü biten bir kaçma girişimi." diye yanıtladı. "Ama diğer çocukları onu gömmeye zorlamış."

"Onları susturmak ve boyun eğdirmek için." diye fısıldadı, her şey artık açığa çıkıyordu. "Onlarla konuşabilir miyim?" diye sordu ağzından çıkan her hecede acı çekerek.

"Mount Chester'daki Sosyal Hizmetler'e teslim ettik." diye yanıtladı. "Onları mümkün olan en kısa sürede buradan çıkardık."

"Ya kadın?" diye sordu, feryatları ve duyduğu kapıya vurma sesini hatırlayarak.

"O iyi, en azından ne kadar iyi olunabilecekse o kadar iyi." dedi Elliot, sesinden duyduğu hüznün belli oluyordu. Sonra boğazını temizledi ve devam etti, "Wendy Doyle, Phoenix, Arizona'dan bir turist."

Kay, sisin arasından berrak bir gökyüzü vaat ederek yükselen güneşe baktı. Soğuk havanın ruhuna dokunduğunu hissetti ve titreyerek, dişleri takırdayarak kollarını kendine sardı. Elliot montunu çıkardı ve onun omuzlarına koydu. İçindeki sıcaklığın onu ısıtacağını hissederek kollarını monttan memnuniyetle geçirdi.

Elliot, "Senin bu işi neden yaptığını bilmiyorum." dedi. "Bir insan geçimini sağlamak için bu tür bir işi nasıl yapabilir?"

Omuzlarını silkti, ani hareket kafatasındaki acıyı tekrar tetiklemiş gibiydi. "Birinin yapması gerekiyor." dedi üzgün bir şekilde gülümseyerek. "Stevens gibi insanlar var olduğu sürece, yapacak birileri olmalı."

"Ama neden sen?" diye sordu Elliot.

Bir an gözlerine baktı, olağan dışı sorusunun nedenini aradı. İş yapabilme yeteneğinden şüphe mi ediyordu? Dün gece olanlardan sonra o da şüphelenmişti. Hiç düşünmeden, güvenliğini hiçe sayarak kendini tehlikeye atmıştı. O öldürülebilirdi. Aptalca bir cesaret gösterisiydi... ve yine de eğer bu çocukların çilesini bir dakika dahi olsa kısaltabilmişse, her şeyi yine yapardı.

Ama Elliot'ın gözlerinde gördüğü şey şüphe değildi; daha kişisel ve derin bir şeydi, keşfetmekten korktuğu, onu nereye götüreceğinden emin olmadığı bir şeydi. O mavi gözlere tekrar bakmadan önce iyileşmesi için kendine biraz zaman tanımaya karar vererek bakışlarını onunkilerden uzaklaştırdı. "Çünkü bunda iyiyim."

Adli tabiplik çalışanlarının bir sedyeyi yüklemesini ve kayışlarla yerine sabitlemesini izledi. İşlerini bitirmek üzereyken sedyeye yaklaştı ve "Bakabilir miyim?" diye sordu.

ATV'nin yan tarafına geçip ceset torbasının fermuarını Nick'in yüzünü görece kadar açtığı anda onu zar zor tanıdı. Yüzündeki renk tamamen çekilmişti, ama hâlâ derinlere yerleşmiş öfkesinin bir kısmı, sanki grotesk bir maske takıyormuş gibi sonsuza dek yüz hatlarına yansımıştı.

"Neden çocukları bıraktığını düşünüyorsun?" diye sordu Elliot. "Bazılarını serbest bıraktı, bazılarını alıkoydu, ama

fiziksel olarak incinmediler." Titreyerek ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Bu konuda haklıydın." diye ekledi. "Peki nasıl bildin?"

Kay güldü. "İstersen battaniyeyi sana verebilirim?"

"Almayayım, sağ ol." diye yanıtladı, ısınmak için durduğu yerde koşuyordu.

"Yeniden canlandırıyordu." diye yanıtladı, elini boğazına götürdü ve en çok neresinin acıdığını hissetmeye çalıştı. Tenine zar zor dokunabiliyordu; kendini tekrar normal hissetmesi muhtemelen biraz zaman alacaktı. Mount Chester'in doğu yamacında olanları unutmaya gelince ise, bu asla mümkün olmayacaktı.

"Yeniden canlandırmak mı? Tam olarak neyi?"

"Çocukluğunu." diye yanıtladı. "Annesi Meg Stinson, küçük kardeşlerinin güvenliğinden endişelendiği için onu dışlamıştı." Zaten artık bir sonuca varan profilin ne kadarını paylaşmak istediğini düşünerek bir an için duraksadı. "Ve benim güvenliğimden." Tekrar yutkunmaya çalıştı ve bu sefer imkânsız değilmiş gibi geldi. "Annesi, daha küçük çocukların onun yanında güvende olacağına inanmıyordu. O da annesinin yanlış olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu."

"Yani, ne yapmaya çalışıyordu? Onları kendi çocukları gibi mi yetiştirecekti?"

Merak uyandıran bir düşünceydi ama zanlının patolojisi farklı bir açıklamaya işaret ediyordu. "Geçmişini yeniden yaşıyordu, ayrıntılarıyla yeniden yaratıyordu." dedi düşünceye dalarak. Teorisi mantıklı geldi; Stevens'in yaptığı her şey çocukluk travmasını yeniden yaşadığına işaret ediyordu. "Matthew Hendricks, Stevens'in küçük erkek kardeşi Sam'i, Hazel Nolan ise kız kardeşi Judy'yi temsil ediyordu. Sanırım bu yüzden Tracy'nin gitmesine izin verdi. Shannon'ın kızı resimde hiçbir yere sığmıyordu; takıntısı bir kız ve bir erkek çocuk olmasıydı ve Tracy fazlalıktı. Gerçeğe mümkün olduğunca yakın olmasını ve küçük çocukların ona güvenebileceğini annesine kanıtlamak istedi."

"Güvenmek mi?" diyerek Elliot alay edercesine kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Bu şekilde çocukları bir hiçliğin ortasında

rehin tutarak ve annelerini öldürerek mi? Cidden öyle mi düşündü?" Uzaklara baktı, belli ki onu rahatsız eden bir şey vardı. "Onu bir polisin onu yılda iki kez mahkeme kürsüsüne çıkaran savcıyı tanıyabileceği kadar tanıyorum. Yine de bana hiçbir zaman hayal dünyasında yaşayan biri gibi gelmemişti." Kaşlarını çatarken bir an duraksadı. "Eh, hiçbir zaman seri katil olarak da gelmemişti."

Kay dirseğini okşadı. "Bu yüzden bazıları yıllarca hatta asla yakalanamaz. Topluma çok iyi entegre oluyorlar ve kimse onlardan şüphelenmiyor. Ama içlerinde bir yerde, değerlerin değiştiği ve gerçekliğin çarpık dürtüler ve cinayet fantezileriyle kaynaştığı, travma ve öfkeyle beslenen tamamen farklı bir dünyaları var. Onlara göre hareket etmeye mecburlar ve öyle de yapıyorlar."

Nick Stevens'in cesedini taşıyan ATV yavaşça ormanda kayboldu. O yerle işi bitmişti, eve gitmeye, duş almaya, uyumaya hazırdı. Ama yapması gereken bir şey daha vardı.

Jacob.

Hapishaneye ait değildi ve bu tuzağa düşürülme oyununda onun bir kurban olduğunu birisinin ona söylemesi gerekiyordu. Kimi arayabilirdi? Belki de avukatı arayabilirdi.

"Dr. Sharp..." diye birisinin ona seslendiğini duydu. Döndü ve Şerif Logan'ın dudaklarında hafif bir gülümseme olduğunu gördü.

"Şerif..." diye yanıtladı, sesi hâlâ zor çıkıyordu, tüm arka plan gürültüsünden zar zor duyuluyordu. "Kardeşimin serbest bırakılması için ne yapabilirsiniz? Ona tuzak kurulmuş. Buna tanıklık edebilirim."

Gülümsemesi genişledi. "Çoktan çalışmaya başladık, Doktor. Bu da beni gitmeden önce seni yakalamak istememin sebebine getiriyor."

Yaklaşık cebinden bir şey çıkardı ama elini aşağıda tuttu. Kay elinde ne olduğunu göremedi.

"Jacob serbest bırakıldığında ve bunun bugün olacağını umuyorum, muhtemelen San Francisco'ya, FBI'daki prestijli işinize ve büyük şehir yaşamının cazibesine geri dönmek isteyeceksiniz."

Hafifçe başını salladı. O kadarını düşünmemişti. Elliot'a baktı ama ifadesi anlaşılmazdı.

"Bununla rekabet edemem," diye devam etti Şerif Logan, "ama denemezsem pişman olurum." Avucunu açtı ve siyah deri rutucuya yapıştırılmış altın bir yıldızı ortaya çıkardı. "Umarım burada, Mount Chester'da, FBI'daki maaşınızın yaklaşık üçte birine hiçbir çekiciliği olmayan bu iş için kalıp dedektif olmayı kabul edersiniz."

Kocaman gözlerle bir an şerife baktı, sonra uzandı ve parmağının ucunu parlak metalin üzerinde gezdirerek yedi köşeli yıldızı aldı.

"Düşünmene izin vereceğim." dedi Logan, sonra iki parmağını şapkasının kenarına götürüp hızlıca selamladı ve uzaklaştı.

Elliot genişçe bir gülümsemeyle, "Pekâlâ, Dedektif." dedi.

Elliot sevinmişti, Kay'ın kalabileceği düşüncesi onu gözle görülecek kadar heyecanlandırmıştı. Kay gülümsedi.

"Henüz değil." diye yanıtladı. "Bunu düşünmem gerek. Ama buradaki işimi bitirip arabamı bıraktığım Nick'in evine giden bir ATV'ye otostop çekmeye hazırım. Çok yorgunum ve sanırım tüm soruların yanıtları burada bulundu."

"Biri hariç hepsinin." dedi ona telefonunda bir fotoğraf göstererek. "Babanın bıçağı."

Kalbi bir an için atmayı bıraktı. Titreyen parmaklarıyla telefonu elinden aldı ve fotoğrafa baktı.

İlk başta, bir kanıt torbasının şeffaf plastiğinden fotoğraftaki bıçağı tanımadı. Üç perçinli metalik saplı, üzerine Gavin Sharp adının kazındığı bir av bıçağıydı. Birinden, belki iş arkadaşlarından bir hediye olmalıydı.

Gözlerini kapadı, az önce gördüklerinin her bağlantısını zihninde işledi.

Babasının annesini bıçakladığı bıçak hâlâ gömülüydü ve kimsenin bilmediği kemiklerinin yanında paslanmıştı. O, plastik saplı bir mufak bıçağıydı, oyulmuş bir av bıçağı değildi.

O halde Nick babasını nereden biliyordu? Yoksa bilmiyor muydu? Ve av bıçağını nereden almıştı?

Pazar sabahı uyandığında Elliot'ı çimlerini biçerken bulduğunda, garaj kapısını açık bulduğuna yemin ettiği günü hatırladı. Bir gece önce kapattığını biliyordu. Babasının bıçağı garajın içinde bir yerde olmalıydı ve Nick de kullanabileceği bir şey bulana kadar oradaki ıvır zıvırı didik didik etmiş olmalıydı. Sonra da kapıyı açık bırakmıştı... belki de Elliot çok erken, şafaktan önce gelip onu şaşırttı için.

Elliot, onun sessiz kalmasına şaşırmış gibi görünerek, "Bölge savcısı olarak Stevens'in beni nasıl tutukladığını anlayabiliyorum ve nedenini de anlıyorum." dedi. "Baş dedektifi görevden alıkoymak, bir soruşturmayı rayından çıkarabilir. Vaka ilerlediğinde, tüm bu ayrıntılar çatlaklardan bir şekilde sızar. Ama neden babanı bu işe bulaştırdı?"

Konuşmadı, hâlâ aynı şeyi merak ediyordu. Nick ne kadarını biliyordu?

"Bana söylemediğin şey nedir, Kay?" Elliot ısrar etti, kaşlarında endişeli bir ifade belirmişti.

Soğuk esintiyle gelen titreme hissini bastırdı. "Belki benim bilmediğim bir şey biliyordu." dedi. "Vaka üzerinde seninle çalıştığımı biliyordu; bunu baştan beri biliyordu. Muhtemelen babamın bir şekilde işin içinde olduğundan endişe edersem beni başından savabileceğini umuyordu." Serin sabah havasını soludu, yüzünde güneş ışınlarının tadını çıkardı. "Ne yazık ki artık konuşamaz."

"Evet." diye yanıtladı Elliot ve Kay yüreğine bir acının çöktüğünü hissetti. O gece olanların yükünü her zaman taşımak zorunda kalacaktı. Ondan asla kurtulamayacaktı, Jacob da kurtulamayacaktı. Ama belki de olanlarla yaşamanın, geçmişin hayallerlerinden uzak, iyi bir hayat yaşamanın bir yolu vardı.

Elliot, ormanın birkaç metre ilerisine park etmiş bir ATV'yi işaret ederek "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu. "Onu alabiliriz."

Hızla dört tekerlekli araca doğru yürüdü, yedi köşeli yıldız hâlâ elindeyken oradan ayrılmak üzere olduğu için mutluydu. Cebine koymaya çalıştı ama sığmadı, tutucusu çok genişti.

Seçeneği kalmayınca, çoğu polisin yaptığı şekilde arka kapağını kemerinin üzerine kaydırıp ve yıldızı taktı.

Şerif yardımcısı Hobbs yanlarından sırtarak geçerken, neredeyse ATV'ye binmişti ve Elliot'ın kütük kulübeyi nasıl bulduklarına dair anlattıklarını dinliyordu. Hobbs, "Günaydın, Dedektif," dedi ona bakarak.

Ağzının kenarına istemsiz bir gülümseme yerleşti. Kelimenin söylenişi hoşuna girmeye başlamıştı.

LESLIE'DEN BİR MEKTUP

Sessiz Göl'ü okumayı seçtiğiniz için kocaman, yürekten bir teşekkür borç bilirim. Beğendiyseniz ve son kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan bildirim listemize kaydolmanızı rica edeceğim. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacaktır ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

www.bookouture.com/leslie-wolfe

Yeni bir kitap yazdığımda aklıma önce siz okuyucularım geliyor; ne okumak istediğinizi, boş zamanınızı nasıl geçirmek istediğinizi ve yarattığım karakterlerle birlikte, önlerine koyduğum zorlukları dolaylı olarak deneyimleyerek geçirdiğim zamandan en çok neyi takdir ettiğinizi gerçekten merak ediyorum. Bu yüzden sizden haber almayı çok isterim! *Sessiz Göl*'ü beğendiniz mi? Dedektif Kay Sharp ve ortağı Elliot Young'ın başka bir hikâyeyle döndüğünü görmek ister misiniz? Geri bildiriminiz benim için inanılmaz derecede değerli ve düşüncelerinizi duymak beni şimdiden heyecanlandırıyor. Lütfen aşağıda listelenen kanallardan biri aracılığıyla doğrudan benimle iletişime geçin. Tabii ki en iyi sonucu e-posta verecektir: LW@WolfeNovels.com. E-postanızı asla kimseyle paylaşmayacağım ve söz veriyorum benden bir cevap alacaksınız!

Kitabımı beğendiyseniz ve çok da yük olmayacaksa, lütfen bir dakikanızı ayırın ve bir sosyal medya sitesine veya kitabı satın aldığınız yere yorum bırakın. *Sessiz Göl*'ü diğer okuyuculara tavsiye edebilirsiniz. İncelemeler ve kişisel öneriler, okuyucuların yeni kitaplar veya yeni yazarları keşfetmesine yardımcı olur; büyük bir fark yaratır ve bu benim için dünyalar demek. Desteğiniz için teşekkür ederim ve bir sonraki hikâyemde sizinle yine buluşmayı umuyorum. Yakında görüşürüz!

Teşekkürler,
Leslie

LW@WolfeNovels.com

www.WolfeNovels.com

wolfenovels

Leslie'yi Amazon'da takip etmek için: <http://bit.ly/WolfeAuthor>
Leslie'yi BookBub'da takip etmek için: <http://bit.ly/wolfebb>

BAZI SIRLARIN ORTAYA ÇIKMASI İNSANI KARANLIĞA SÜRÜKLEYEBİLİR.

Dedektif Kay Sharp, FBI'daki görevini bırakarak yıllar önce terk ettiği "evine" geri döner. Ancak onu kaçırmaya çalıştığı hatıraları dışında bekleyen korkunç olaylar vardır. Efsaneye göre Kızılderili kadınların ölümlerinin ardından döktükleri gözyaşlarıyla oluşan **Sessiz Göl**'de acımasızca öldürülen genç bir kadının cansız bedeni bulunmuştur.

Küçük kasaba, cinayetlere yabancısıdır ama profil uzmanı **Dedektif Kay**, failin bir seri katil olduğunun farkındadır. Çok geçmeden başka kadınların da Kızılderili geleneklerini andıran simgelerle gömülen cansız bedenlerine ulaşılır. Sadist katilin tekrar saldırması sadece bir an meselesidir.

Kay, bir taraftan geçmişinin sırlarından kaçarken bir taraftan acımasız katilin yeni bir cinayet işlemesini engelleyebilecek midir? Başka bir kayıp kadın ve çocuk haberinin gelmesiyle zamana karşı yarış başlayacaktır.

En çok okunan yazarlardan biri olan Leslie Wolfe, Sessiz Göl ile gerilim türünün sınırlarını genişletmeye devam ediyor. Wolfe, kendi sırlarından kaçmaya çalışan genç bir kadın dedektifin, sadist bir katili takibini soluk kesen bir anlatımla aktarırken, cinayetin patolojisini, dedektif ve suçlunun psikolojilerini aynı anda ortaya seriyor.

"Leslie Wolfe, Tom Clancy, Michael Crichton ve hatta James Patterson ile kıyaslanabilecek kadar yetenekli."

Dennis Waller

"Her satırına bayıldım. Sonu ise tam bir bomba! ★★★★★"

Book Obsessed Introverts

ISBN: 9786258029192

9 786258 029192

www.ormankitap.com